NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

AŞK ROMANI

Judith McNaught

SEN GELMEDEN ÖNCE

Epsilon

Sheridan Blomleigh'in çocukluğu bir at arabasında, babasıyla birlikte mutlu bir gezgin gibi Amerikan kasabalarını dolaşarak geçmiştir. Ancak on dört yaşına geldiğinde evde kalmış teyzesinin hoşgörüsüz eğitimi altına girmek zorunda kalır.

Varlıklı genç hanımlara eğitim veren bir okulda öğretmenlik yapmaya başladığında, öğrencilerinden Charise'ın bir lordla evlenmek üzere İngiltere'ye gideceğini öğrenince, hayatında yeni bir sayfa açma umuduyla ona refakatçi olmayı kabul eder. Charise, gemide tanıştığı biriyle bir limanda inip ortadan kaybolunca, Sheridan Londra'ya tek başına gidip Charise'in nişanlısına hesap vermek zorunda olduğunu düşünür.

Ancak Londra'da beklenmeyen bir olay olmuş ve Charise'in nişanlısı bir kazada yaşamını yitirmiştir. Kazaya sebep olan Lord Stephen Westmoreland suçluluk duygusu içinde limana açıklama yapmaya gelmiştir. Durumu Sheridan'a açıklamaya çalışırken, bir vincin taşıdığı ağır bir kargo genç kızın başına çarpar. Lord, kendini kaybeden Sheridan'ı evine götürüp doktoruna teslim eder. Genç kız üç gün sonra Stephen Westmoreland'in yatak odasında kendine geldiğinde, geçmişiyle ilgili hiçbir şey hatırlamamaktadır. Genç kont ve ailesi kıza sıcak bir sevgiyle yaklaşırlar. Güzel Sheridan ile yakışıklı, zeki ve cömert Kont Stephen arasında tutkulu bir aşk doğar. İki genç evliliğe doğru yol alırken, beklenmeyen bir gelişmeyle mutluluk kabusa dönüşürse de, aşk acımasız sınavlardan galip çıkacaktır.

ISBN 975-331-740-9

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

BBUURRCCUU

SEN GELMEDEN ÖNCE

www.mobildepo.com

SEN GELMEDEN ÖNCE

Orijinal Adı: Until You
Yazarı: Judith McNaught
Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa
Çeviri: Duygu Uğur
Düzenleme: Gülen Işık

Grafik Uygulama: Berna Özbek Keleş
Film-Grafik: Figür Grafik

2. Baskı: Kasım 2008

ISBN: 975 331 740-9

© 1994 Eagle Syndication
Pocket Books

Türkçe Yayım Hakkı: Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212 252 63 96 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SEN GELMEDEN ÖNCE

BBUURRCCUU
www.mobildepo.com

Judith McNaught

Çeviri
Duygu Uğur

epsilon

BBUURRCCUU
1

Helene Devernay bir sürü saten yastıkla bezenmiş buruşuk çarşaflar arasında, yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle, Langford Kontu, Ellington Baronu, Beşinci Hargrove Vikontu, Ashbourne Vikontu Stephen David Elliot Westmoreland'in adaleli bronz rengi gövdesini incelerken, o, gece yatağın ayak ucuna fırlattığı farbelalı gömleğini üzerine geçirmekteydi.

"Gelecek hafta tiyatroya gidebilecek miyiz?" diye sordu Helen.

Stephen boyunbağına el atarken, şaşkınlıkla ona baktı. Şöminenin üzerindeki aynaya doğru döndüğünde Helen'in bakışlarıyla karşılaşınca da, "Elbette," diye cevap verdi iyi cins beyaz ipeği becerikli elleriyle boynuna dolarken. "Neden bunu sorma gereği duydun?"

"Çünkü gelecek hafta sosyeteye takdim sezonu başlıyor ve Monica Fitzwaring Londra'ya geliyormuş. Onun da terzisi olan terzimden duydum."

"Ve?" Stephen en ufak bir tepki vermeden aynadan ısrarla ona bakıyordu.

Helene içini çekti, bir dirseğine yaslanarak yan döndü, sesinin tonu üzgün ama içtendi.

"Ve... dedikoduya göre, sen de en sonunda onun ve babasının üç yıldır beklediği teklifi yapacakmışsın."

Stephen ilgisiz bir tavırla, "Demek dedikodular böyle?"

dedi. Kaşlarını hafifçe kaldırırken çok sessiz ama çok belirgin bir şekilde, Helen'i hiç ilgilendirmemesi gereken bir konunun açılmasından duyduğu hoşnutsuzluğu belirtiyordu.

Helene, bu söze dökülmeyen kınama ve uyarı mesajını aldı ama yıllardan beri ikisi için de olağanüstü açık –ve son derece zevkli- yaşanan ilişkilerinin avantajını kullanmak niyetindeydi. "Senden teklif bekleyen birçok kadına teklifte bulunmak üzere olduğuna dair düzinelerce dedikodu çıktı. Ben hiçbirinin doğruluğunu kanıtlamanı ya da reddetmeni istemedim," dedi alçak sesle.

Stephen hiçbir şey söylemedi. Aynaya bakmaktan vazgeçerek çiçekli şezlongun üzerindeki ceketine uzandı. Kollarını geçirdi, sonra yatağın yanına gelip tüm dikkatini yatağın içindeki kadına yöneltti. Orada öylece durup ona bakarken öfkesinin bir miktar azaldığını hissetti. Yatakta, dirseğine dayanmış öylece otururken, altın rengi saçları çıplak sırtına omuzlarına dökülüyor ve Helene Devernay nefis görünüyordu. Akıllı, açık sözlü, kültürlü; hem yatakta hem de dışarıda her şeyiyle mükemmel bir kadındı. Stephen onun, kendisinden evlenme teklifi bekleme umuduna kapılmayacak kadar pratik zekâsı olduğunu düşünüyordu. Helen Devernay'ın koşullarında bu olanaksızdı zaten; kendini birine yaşam boyu bağlamayı düşünemeyecek kadar bağımsız bir kadındı o. Tüm bu özellikler ilişkilerinin bugüne dek sürmesini sağlamıştı. Ya da Stephen öyle düşünüyordu. "Ve şimdi benden Monica Fitswaring'e evlenme teklif etme niyetimi inkâr ya da teyit etmemi istiyorsun öyle mi?" diye sordu sükûnetle.

Helene, normal koşullarda erkeğin bedenini uyandıran sıcak, baştan çıkarıcı tebessümüyle, "Öyle," dedi.

Ceketinin yan kısımlarını fırçalamakta olan Stephen ona soğukça baktı. Ellerini kalçasına dayayarak, "Ya evet dersem?" dedi.

"O zaman Lord'um büyük bir hata yapmakta olduğunuzu söylerim. Ondan hoşlanıyorsunuz ama bu ne büyük bir

aşk ne de tutku. Tüm size verebileceği, güzelliği, canlılığı ve belki bir vâris... Sizdeki irade gücünün, zekânın zerresi yok onda. Sizinle ilgileniyor olsa bile sizi anlamasına olanak yok. Yatakta da, dışarıda da sıkılırsınız ondan, küçümser, incitir, kızdırırsınız onu."

"Teşekkür ederim Helene. Özel yaşantımla bu kadar yakından ilgilendiğin için kendimi ne kadar şanslı saysam azdır. Uzmanlığını bu kadar cömertçe paylaşarak harcadığın için de ayrıca şanslıyım."

Bu acıtıcı sözler kadının tebessümünü hafifçe soldurdu ama yok etmedi. "İşte görüyor musun?" dedi. "Ben bu ses tonuyla hemen uyarılıyorum ve doğru yola geliyorum. Ama Monica Fitswaring ya tamamen yıkılır ya da ölümüne inanırdı."

Helene, Stephen'in yüzündeki ifade sertleşirken, aşırı kibarlaşan sesinin buz gibi soğuduğunu fark etti. Genç adam başını alaycı bir şekilde hafifçe eğerek, "Özrümün kabulünü rica ederim Madam," dedi. "Eğer size medeniyetten uzak bir ses tonuyla hitap ettimse..."

Helene elini uzattı, onu yatağa oturtmak için ceketini yakaladı. Başarılı olamayınca elini bıraktı ama kararlılığını bırakmadı. Stephen'in sinirini yatıştırmak için tebessümünü iyice genişleterek, "Sen kimseye kaba bir sesle hitap etmezsin Stephen. Aslında sinirlendikçe daha kibarlaşıyorsun -sonunda öyle kibar, öyle kesin, öyle dürüst davranıyorsun ki etkisi gerçekten ürkütücü oluyor. Hatta... dehşet verici bile denebilir!"

Titrer gibi yaptı ve Stephen isteksizce gülümsedi.

Helene de gülümseyerek karşılık verdi. "İşte bunu demek istemiştim," dedi. "Soğuk ve sinirli davrandığında..." Adamın kocaman eli çarşafların arasından kayıp göğsünü kavrayınca, birden soluğu kesilmiş ve boşuna umutlanmıştı.

Kollarını Stephen'in boynuna dolayıp onu yatağa doğru çekince Stephen, "Yalnızca seni ısıtmak istiyorum," dedi.

"Bir de konudan uzaklaştırmak tabii ki..."

"Sanırım bir kürk bu işi daha iyi görürdü."

"Isıtma işini mi?"

Ağzı ağzını bulduğunda, "Konudan uzaklaştırma işini," dedi ve ısıtma ve konuyu dağıtma gibi iki sorunu birden hallederek keyifle işini sürdürdü.

Yeniden giyinmeye başladığında saat neredeyse sabahın beşiydi.

Stephen eğilip kadının düzgün kaşına bir veda öpücüğü kondurduğunda Helene uykulu bir sesle, "Stephen?" dedi.

"Mmmmm."

"Bir itirafım var."

Erkek, "İtiraf yok," diye hatırlattı ona. "En başından anlaşmıştık. İtiraf yok, karşılıklı suçlama yok, söz vermek yok. İkimizin de istediği buydu."

Helene bunu yadsımıyordu ama bu sabah buna uymak niyetinde değildi. "İtirafım şu ki Monica Fitzwaring'i korkunç şekilde kıskanıyorum."

Stephen sabırsız bir iç çekişle dikleşti ve bekledi. Söylemek istediği şeyi söyleyeceğini ama buna fırsat vermediğinin farkındaydı. Kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

"Bir vârise ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi genç kadın, dolgun dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Ama benim yanımda daha sönük görünen biriyle evlenemez miydin? Şirret biri de olabilirdi. Hafif çarpık burunlu, ufacık gözleri olan şirret bir kadınla evlenmene hiç itiraz etmezdim."

Stephen bu espriye hafifçe güldü ama konunun sonsuza dek kapanmasını istediğinden, "Monica Fitzwaring senin için bir tehlike değil Helene," dedi. "İlişkimizi bildiğinden hiç kuşkum yok, ama bu ilişkiye karışmaya kalkacağını hiç sanmıyorum, bunu yapabileceğini sansa bile."

"Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

"Bu bilgiyi kendisi verdi," dedi dümdüz bir sesle. Helene'in

hâlâ kuşkulu baktığını görünce, "Senin kuruntularına ve bu konuya tümüyle son vermek için şunu da söyleyeyim ki, benim son derece kabul edilebilir bir vârisim var: Ağabeyimin oğlu. Sonra benim ne şimdi ne de daha sonra geleneklere bağlı kalmak adına, sırf kendi kanımdan bir vârisim olsun diye, bir kadına bağlı kalmaya hiç niyetim yok."

Stephen bu açık seçik konuşmanın ardından şaşkınlıkla onu dinleyen Helen'in yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdi. Ondan sonraki sözleri bu durumu açıkladı, "Bir vârise sahip olmak değilse amaç, senin gibi biri hangi nedenle evlenebilir?"

Stephen'in ilgisiz omuz silkişi ve hafif tebessümü evlenmek için diğer tüm nedenleri önemsiz, saçma ve düş ürünü olarak değerlendirdiğini gösteriyordu. Kendi yaşadığı kırılgan ve sosyal ortamda bile filizlenmesi engellenemeyen iki yanılsamanın –evliliğin kutsallığı ve mutlu evlilik- sahteliğine olan nefretini gizleyemeyen hafif alaycı bir tavırla, "Benim gibi birini..." dedi. "Benim gibi birini evliliğe zorlayacak hiçbir neden olamaz."

Helene, yüzü merak ve tükenmekte olan bir anlayışla aydınlanmış, dikkatle onu dinlemekteydi.

"Emily Lathrop'la neden evlenmediğini hiç anlayamamışımdır. Onaylanmış vücut ve yüz güzelliğinin yanında, Westmoreland ailesine girip senin vârisini doğurmaya yetecek kadar doğurganlık yetisine sahip biriydi. Kocasıyla onun için düello yapıp adamı öldürmediğini herkes biliyor. Adam bir yıl sonra nalları havaya diktikten sonra da onunla evlenmedin."

Helene'in, Lathrop'un ölümünden hafife alarak ve argo sözcüklerle söz etmesi Stephen'ın kaşlarının alayla havaya kalkmasına neden oldu. Ama onun da bu düelloyla ilgili düşünceleri Helen'inkinden farklı değildi. "Lathrop'un kafasında Emily'nin aşığı olduğu söylenenlerden birini düelloya davet edip onun şerefini korumak gibi bir düşünce vardı. Bir

lejyon kadar uygun aday varken neden beni seçtiğini hâlâ anlamış değilim."

"Bu kararı hangi nedenle vermiş olursa olsun, sarının yaşı iyice başına vurmuştu."

Stephen merakla süzdü onu, "Neden böyle söyledin?"

"E, senin tabanca kullanmadaki ustalığın ve düello alanındaki yeteneğin dillere destandır."

Stephen onun yeteneklerine yaptığı övgünün üzerinde durmayarak, "On yaşında bir çocuk bile Lathrop'la düelloda galip gelebilirdi," dedi. "O kadar yaşlı ve güçsüzdü ki tabancasını kaldırıp düzgün tutamıyordu da, iki elini kullanıyordu."

"Sen de onun sağ salim Rockham Green'i terk etmesine izin verdin."

Stephen başıyla onayladı. "Bu koşullarda onu öldürmem ayıp olurdu."

"Onun seni düelloya zorladığını, tanıkların önünde bunu yapmaya çağırdığını düşünürsek onun gururunu korumak adına kurşunu isabet ettirememiş gibi yapman çok nazik bir davranış."

Genç adam, "İsabet ettirememiş gibi yapmadım Helene," dedi. "Havaya ateş ettim."

Bu bir özür ve suç itirafı anlamına geliyordu. Yirmi adım ötede durup da Lord Lathrop'a değil de havaya ateş etmiş olmasının bir başka açıklaması olabileceği düşüncesiyle, Helen yavaşça, "Yani Emily Lathrop'un aşığı olduğunu mu söylemek istiyorsun? Suçlu muydun gerçekten?" diye sordu.

"Hem de cehennemde yanacak kadar," dedi Stephen dümdüz bir sesle.

"Size bir soru daha sorabilir miyim Lordum?"

Stephen özel hayatının artık hiçbir önemi olmayan ve konuşulmasını istemediği önceki bazı safhalarıyla ilgilenilmesinden gittikçe artan bir rahatsızlıkla, "Sorabilirsin," dedi.

Helen kadınca bir tereddütle, cesaret toplar gibi uzaklara baktı ve sonra utangaç, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bakışlarını Stephen'e çevirdi. Arkasından Stephen'in bile kadın erkek arasındaki uygun davranış kavramı sınırlarını altüst eden şok edici soruyu sormasaydı, Stephen'in bu bakışları dayanılmaz bulacağını düşünebilirdi belki de. "Seni Emily Lathrop'un yatağına çeken, onun hangi özelliğiydi?"

Erkek bu sorudan anında nefret etti ama onu izleyen soruya gösterdiği negatif tepki ilkini gerilerde bıraktı. "Demek istiyorum ki onun seninle birlikte – ya da sana – ya da seni – benim sana yapmadığım bir şey yaptı mı yatakta?"

Sözcükleri tembel tembel uzatarak, "Aslında yaptığı ve hoşuma giden bir şey vardı," dedi erkek.

Helen, başka bir kadının sırrını keşfetmekte olmanın heyecanıyla Stephen'in ses tonundaki alaylı ifadeyi fark edemeden sordu: "Nedir özellikle hoşuna giden?"

Stephen'in bakışları genç kadının ağzına kaydı. "Göstereyim mi?" dedi. Helene'in başıyla onaylaması üzerine eğildi, ellerini yastığın iki yanını dayadı, beli ve kalçaları genç kadının başından on on beş santim yukardaydı şimdi. Kasıtlı ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Bu gösteride yer almak istediğine emin misin?" diye fısıldadı. Helen'in şakacı ve davetkâr bir tavırla başını sallaması, Stephen'in öfkeyle eğlence arasında bocalamasına sebep oldu. Genç kadın, ellerini Stephen'in dirseklerine doğru kaydırırken, "Göster bana hoşlandığın neyi yapıyormuş bakalım," diye mırıldanıyordu.

Stephen gülümserken bir taraftan da sağ eliyle Helen'in ağzını kapatarak, onu şaşırtan bir gösteri yaptı, "Senin ya da başkaları hakkında senin yaptığın gibi sorular sormaktan kaçındı, özellikle hoşlandığım yanı buydu," dedi.

Helen mavi gözleri düş kırıklığıyla iri iri açılmış bakakaldı. Bu kez aldatıcı bir yumuşaklıktaki bu sesin kendisini ciddi bir biçimde uyardığını sezmişti.

"Anlaştık mı benim sorgulayıcı güzelim?"

Helene başıyla onayladı ama yine de güç dengesini kendi

lehine çevirmek için dilini erkeğin avcunun içinde gezdirmeye başladı.

Stephen bu numara karşısında gıdıklanıp gülerek elini çekti, ama artık ne seks oyunları oynayacak ne de sohbet edecek vakti vardı. Helen'in alnına hafif bir öpücük kondurarak çıkıp gitti.

Araba, geceyi sarıp sarmalayan ıslak ve gri bir sisin içinde, gece lambalarının soluk, ürkütücü ışığı altında yola koyulmuştu. Stephen arabacının elinden dizginleri alarak oyluklarını vurmakta, yelelerini sallamakta olan, birbirinin eşi kestane rengi bir çift atla yumuşak sesle konuşmaya başladı. Atlar şehir sokaklarında ilk kez yol alıyorlardı, Stephen onları hızlandırmak için dizginleri gevşettiğinde, kaldırım tarafındaki atın siste çok ürkek koştuğunu fark etti. Parke taşlı yolda kendi toynaklarının çıkardığı sesten, sokak lambalarının gölgelerine dek her şey hayvanı ürkütüyordu. Solda bir kapı kapansa önce ürküyor sonra koşmaya başlıyordu. Stephen fazla düşünmeden dizginleri toparladı ve Middlebery Caddesi'ne yöneldi. Atlar hızla yol alıyorlardı ve çevreye biraz alışmış gibiydiler. Birdenbire bir sokak kedisi bağırarak meyve dolu bir arabayı devirdi, yol bir anda çığ gibi elmalarla doldu. Aynı anda bir barın kapıları açılarak sokağa ışığı yayıldı. Pantomim başlamıştı: köpekler havlamaya, atlar çılgın gibi koşmaya başladı. Kara bir siluet sendeleyerek bardan çıktı, kaldırım kenarındaki iki arabanın arasında bir an gözden kayboldu, sonra Stephen'in arabasının tam önüne devrildi.

Stephen'in uyarı çığlığı geç kalmıştı.

2

Yaşlı kahya, eski püskü salonda tüm ağırlığıyla bastonuna dayanmış saygılı bir sessizlik içinde, ünlü konuğundan efendisinin vakitsiz ölüm haberini alıyordu. Lord Westmoreland sözünü bitirmeden tepki göstermemeye özen gösteren uşak, sonunda sadece onu teskin etmek için, "Ne kadar üzücü Lordum, hem zavallı Lord Burleton hem de sizin için. Ama ne yapalım, her zaman bu tür kazalar olur değil mi? İnsan bunun için kendini suçlayamaz. Terslik tersliktir, bu yüzden terslik deniyor ya," diye karşılık verdi.

Stephen uşağa değil kendine yönelik acı bir tavırla, "Bir adamı yere düşürüp öldürmeye terslik demem ben," dedi. Bu sabah erken saatlerde yaşanan kazada suçlu kişi Stephen'in arabasının önüne yığılan sarhoş baron olsa da, dizginler Stephen'in elindeydi ve genç bir adam olan Burleton öldüğü halde o sağdı ve zarar görmemişti. Ne garip ki, kimse Burleton'un kaybından üzüntü duymuyor gibiydi ve Stephen bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu.

"Mutlaka patronunun bir yerlerde bir akrabası vardır – kazayı anlatabileceğim bir yakını," dedi.

Hodgin hayır anlamında başını sallarken birden korkunç gerçeği algıladı, bir anda işsiz kalmıştı ve belki bundan böyle ömrünün sonuna dek işsiz kalacaktı. Kimse Burleton'un ödediği ufak ücretler karşılığında kahya, uşak, arabacı ve aşçı olarak çalışmak istemediği için bulabilmişti bu işi de zaten.

Geçici bir süre kendi derdine düşen ve uygun şekilde davranmadığını düşünen Hodgkin boğazını temizledi ve çabucak ekledi, "Söylediğim... söylediğim gibi Lord Burleton'un yakın akrabası yoktu. Sadece üç haftadır onun emrinde çalıştığım için, kimleri tanıdığını da pek biliyor sayılmam." Birden yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Şoka girdim ve nişanlısını tamamen unuttum! Nişan bu hafta olacaktı."

Stephen yeni bir suçluluk dalgasının altında kaldı sanki ama başıyla onaylayarak kısa ve kesin konuştu, "Nişanlısı kim ve onu nerede bulabilirim?"

"Tüm bildiğim baronun yurt dışında tanıştığı, Amerikalı bir kadın olduğu. Kolonilerden yarın gemiyle geleceğini biliyorum. Babası seyahat edemeyecek kadar hastaymış, bu yüzden ya bir akrabasıyla ya da bir kadın refakatçiyle birlikte geliyor olabilir. Dün gece Lord Burleton bekârlığının son gecesini kutluyordu. Tüm bildiğim bu."

"Adını biliyor olmalısın. Lord Burleton ondan ne diye söz ediyordu?"

Hodgkin, Lord Westmoreland'in sıkıştırmasından rahatsız, ihanet eden belleğinden utanç duyarak kendini savundu, "Söylediğim gibi baronun yanında daha çok yeniydim, güvenini tam kazanmış da değildim. Benim yanımda ya 'nişanlım' ya da 'vârisim' derdi."

"Düşün be adam! Bir ara ismini söylerken duymuş olmalısın!"

"Yok... Ben... Bir dakika, evet! Bir şey anımsıyor gibiyim... Küçük bir çocukken Lancester'a gitmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlatmıştı adı bana. Lancester!" Hodgkin neşeyle telaffuz etti. "Soyadı Lancester, adı Sharon... Hayır değil. Charise! Charise Lancester!"

Stephen, Hodgkin'in çabalarını takdir ettiğini başını sallayarak ifade ederken, soru bombardımanına devam etti, "Geldiği geminin adı ne?"

Yanıt zihninde belirdiğinde, Hodgkin öylesine yüreklendi,

öylesine gururlandı ki sevinçle bastonunu yere vurdu. "The Morning Star," diye bağırdıktan sonra bu abartılı davranışı yüzünden utançtan kıpkırmızı olmuştu.

"Başka bir şey var mı? Ne hatırlasan yararı olur."

"Ufak tefek bir şeyler anımsıyorum ama şimdi boş dedikodulara girmiş olmayayım."

Stephen kısa ve kesin, "Dinliyorum," dedi.

"Bayan gençmiş ve baronun dediğine göre, 'küçük tatlı bir şey'miş. Barona deli gibi âşıkmış, babası baronun unvanının peşindeyken o yalnızca baronla birlikte olmayı düşünüyormuş."

Kızın barona deli gibi âşık olması, Stephen'ın, bunun bir formalite evliliği olabileceğine dair son umudunu suya düşürmüştü. Genç adam eldivenlerini giyerken, "Peki ya Burleton?" dedi. "Onun bu evlilikteki amaçladığı neymiş?"

"Yalnızca tahmin yürütebilirim ama sanıyorum genç bayanın duygularını paylaşıyordu."

Lord Westmoreland gittikten sonra Hodgkin kendi çaresiz durumuna ağıt yakmaya başladı. İşsizdi ve kelimenin tam anlamıyla beş parasızdı yine. Bir dakika önce neredeyse Lord Westmoreland'e kendisini birine önermesi için rica edecek hatta yalvaracaktı, ama bu bağışlanamaz bir davranış olacağı gibi boşunaydı da. Lord Burleton'da işe başlayana kadar geçen iki yıl içinde, hiç kimsenin, elleri yaşlılık lekeleriyle dolu, bedeni doğrulup çevik adımlar atamayacak kadar yaşlı bir kahya, vale veya arabacı istemediğini öğrenmişti Hodgkin. Zayıf omuzları acıyla öne düşen, eklem yerleri korkunç şekilde ağrımaya başlamış olan Hodgkin, eski püskü dairenin arka tarafındaki odasına doğru yürüdü. Yolu yarılamıştı ki, kontun sert ve sabırsızca kapıya vurduğunu duyup geri döndü ve ön kapıya yöneldi. "Buyurun Lordum?".

Lord Westmoreland, sert ama sağ duyulu bir ses tonuyla, "Giderken aklıma geldi de," dedi. "Burleton'un ölümü ondan alacağın aylıklardan yoksun bırakmasın seni. Sekreterim

Bay Wheaton zararının karşılanmasını sağlayacaktır." Giderken tekrar döndü. "Evimde yetenekli personele her zaman gereksinim vardır. Hemen emekli olmak istemiyorsan, Bay Wheaton'la bunun için de görüşebilirsin. Ayrıntılarla ilgilenir," diye ekledi ve çıkıp gitti.

Hodgkin kapıyı kapadı, kulaklarına inanamıyordu, damarlarında gençlik ve canlılığı yeniden ılık ılık hissederek kirli odaya bakakaldı. Yalnızca bir işe değil, Avrupa'nın en saygın, en beğenilen soylularından birinin yanında işe giriyordu.

Bu pozisyon ona acındığı için verilmemişti, bundan Hodgkin hemen hemen emindi, Langford kontu uşakları ya da herhangi birini şımartan biri olarak tanınmıyordu. Aslında söylentilere göre kont oldukça mesafeli, zor, evi ve uşakları için çok yüksek standartları olan biriydi.

Bütün bunlara karşın, Hodgkin, kontun ona acıdığı için bu işi önerdiği gibi aşağılayıcı bir düşünceyi de bastıramıyordu. Derken birden kontun söylediği bir şeyi anımsadı, içini gurur ve mutlulukla dolduran bir şeyi: Lord Westmoreland onu yetenekli bulduğunu özellikle belirtmişti. Tam da bu sözcüğü kullanmıştı!

Yetenekli!

Hodgkin yavaşça salonun aynasına doğru döndü ve eli siyah bastonunun topuzunda kendi yansımasına baktı. Yetenekli...

Belini düzeltti, omuzlarını dikleştirdi. Diğer eliyle uzanıp siyah ceketinin eteğindeki buruşuklukları düzeltti. Pek de yaşlı görünmediğine karar verdi –bir gün sonra yetmiş üç! Lord Westmoreland onu elden ayaktan düşmüş, işe yaramaz biri olarak görmüyordu kuşkusuz. Elbette hayır! Stephen David Eliot Westmoreland, Langford Baronu, Albert Hodgkin'i personeline katılacak değerli bir eleman olarak görüyordu. Tüm Avrupa'da toprakları olan, annesi tarafından soylu unvanlara sahip, iki akrabası tarafından vasi tayin edilen Lord

Westmoreland, Albert Hodgkin'in muhteşem ev halkından biri olmasını uygun görmüştü.

Hodgkin yeşil ve altın sarısı Langford üniformasını giyince nasıl olacağını düşleyerek başını yana yatırdı ama görüntüsü bulanıklaştı, sallandı. Kolunu kaldırdı, uzun ince parmaklarıyla gözünün kenarına dokunduğunda, tuhaf bir ıslaklık hissetti.

Gözyaşını çabuk, çılgın bir dürtüyle sildi, bastonunu havada döndürerek küçük bir dans numarası yaptı. Lord Stephen Westmoreland'in malikanesinin bir elemanı olacak kişi için saygınlığın her şeyden daha önemli olduğunu hissediyordu.

3

Güneş yusyuvarlak ve ateş gibi kırmızı ufuk çizgisine doğru kayarken, balıkçı, rıhtımdan biraz aşağıda sabahtan beri beklemekte olan arabaya doğru yürüdü. Arabanın kapısına tembelce dayanmış, yakınlardaki bir bardan çıkan sarhoşların kavgasını seyretmekte olan Stephen'e, "İşte orada," dedi. "... The Morning Star." Göstermek için kolunu kaldırmadan önce, rıhtımdaki tehlikelere karşı efendileri kadar kayıtsız kalmayarak herkesin içinde tabancalarını çekmiş olan iki arabacıya kaygıyla baktı. Stephen'e "İşte o... tam karşıda," derken, rıhtıma girmekte olan küçük bir geminin gösteriyordu. Güneş batımında belli belirsiz bir siluet halinde süzülmekteydi gemi. "Biraz gecikti."

Stephen doğrularak arabacılardan birine, zahmetleri için balıkçıya para vermesini işaret etti. Sonra yavaşça rıhtımdan

aşağı yürümeye başladı. Burleton'un nişanlısı indiğinde, annesinin ya da yengesinin yanında olmasını ne kadar isterdi. Tüm düşlerini yıkacak olan trajik haberi kıza ilettiğinde durumu yumuşatmak için yanında aileden kadınların olması iyi olurdu.

Görevli çocuk ikinci kez karada onu bir beyin beklediğini haber verdiğinde Sheridan Bramleigh "Bu bir karabasan" diye bağırdı şaşkın şaşkın bakan çocuğa. O beyin Lord Burleton olduğunu düşünüyordu doğal olarak. "Ona beklemesini söyle. Öldüğümü söyle. Ya da gelmek istemediğimizi söyle." Kapıyı itip kapattı, kilitledi. Sırtını panele dayayarak paylaştıkları kabinin içindeki küçük yatağa büzülmüş, tombul ellerinde bir mendili evirip çevirerek korkuyla bakan hizmetçisine dönerek, "Bu bir karabasan, sabah uyanacağım, her şey bitmiş olacak, öyle değil mi Meg?" dedi.

Meg başını öyle bir hızla iki yana salladı ki, başındaki beyaz başlığın kurdeleleri çözüldü. "Bu bir rüya değil. Baronla konuşmamız ve ona bir şeyler söylemeniz gerekiyor; onu kızdırmayacak inandırıcı bir şeyler..."

"Gerçeği söylemem kesinlikle mümkün değil," dedi Sheridan acı acı. "Nişanlısını İngiltere sahillerinde bir yerde yanlışlıkla indirdiğimizi söylediğimizde, olur öyle şeyler mi diyecek sence? Gerçek şu ki onu kaybettim!"

"Kaybetmediniz ki! O kaçtı. Son mola verdiğimiz limanda Miss Charise Mr. Morrison'la kaçtı."

"Bana emanet edilmiş olmasının, babasına ve barona karşı bana verilen görevi yerine getirememiş olmamın hiç mi önemi yok? Yapılacak tek şey, gidip barona her şeyi açık seçik anlatmak."

Meg, "Sakın bunu yapmayın," diye bağırdı. "Bu ikimizi de zindana atılması anlamına gelir. Hem baron bize karşı iyi duygular beslemeli. Ne de olsa burada kimsemiz yok, gidecek hiçbir yerimiz yok. Bayan Charise bütün parayı aldı, eve dönecek paramız bile yok."

Sherry, "Bir iş bulurum," derken, sesindeki gerginliği gizleyemiyordu, küçük kabine bir göz gezdirdi, saklanacak bir delik arıyordu sanki.

Meg gözyaşları içinde karşı çıktı, "Referansınız yok. Ayrıca bu gece kalacak yerimiz, pansiyona verecek paramız bile yok. Sokakta kalacağız ya da daha beter bir yerde."

"Daha beter ne olabilir?" derken yanıtlamak için ağzını açan Meg'i elini kaldırarak susturdu. Normal zamanlardaki neşeyi ve esprili konuşmasıyla, "Hayır, yalvarırım yapma. 'Beyaz kölelik' denen şeyi düşünme bile," dedi.

Meg sarardı, ağzı bir karış açık kaldı, sesi bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Beyaz... kölelik mi?"

"Meg! Saçmalama, ben... sadece şaka yapmıştım. Tatsız bir şaka."

"Eğer gidip ona gerçeği söylersen ikimizi de dosdoğru zindana atarlar."

Sherry hayatında hiç olmadığı kadar sinirlenerek bağırdı, "Neden sürekli zindandan söz edip duruyorsun?"

"Çünkü burada yasalar var... ve siz... yani biz de bazılarına karşı geldik. Bilerek değil elbette ama buna aldırmazlar bile. Burada insanı doğru zindana atarlar, soru sorulmaz, yanıt verilmez. Burada tek bir cins insan türü önemlidir onlar için: Kaliteli. Ya onu öldürdüğümüzü düşünürse, parasını çaldığımızı... sattığımızı ya da buna benzer şeytanca bir şeyler yaptığımızı? Onun sözü sizinkinden daha geçerli olur, yasalar ondan yana."

Sheridan rahatlatıcı ya da esprili bir şeyler söylemek istediyse de, yolculuk boyunca zaman zaman yinelenen hastalık nöbetleri, en sonunda da iki gün önce Charise'in kaybolmasıyla haftalardır süregelen gerginlik ve stresle ne fiziksel ne de duygusal gücü kalmıştı. Bu çılgın plana uyarak gemiye binmemesi gerektiğini anlıyordu. Sağduyusuna ve uyumlu

tabiatına ve Charise'in de öğrencisi olduğu Miss Talbot'un genç kızlar okulundaki öğretmenliğine güvenerek, şımarık, aptal on yedi yaşında bir kızın kaprisleriyle başa çıkabileceğini, gemide karşılaşabilecekleri herhangi bir zorluğu halledebileceğini sanmıştı. Charise'in sert tabiatlı babası, Sheridan'ın hareketli, yetenekli tavırlarından öyle etkilenmişti ki, ani bir kalp rahatsızlığı İngiltere'ye gitmesini engellyince, kızına İngiltere'ye kadar refakat edebilecek çok daha yaşlı ve yetenekli bir sürü insanın arasından Charise'den ancak üç yaş kadar büyük olan Sheridan'ı seçmişti. Elbette bu kararı vermesinde Charise'in de rolü olmuştu; Bayan Bromleigh'in kendisine refakat etmesi için, bazen babasına dil döktü, bazen surat astı ve sonunda kabul ettirdi. Barona yazdığı mektuplarda da Bayan Bromleigh ona yardımcı olmuştu. Bayan Bromleigh'in diğerleri gibi ekşi suratlı bir refakatçi olmadığını, eğlenceli biri olduğunu söylüyordu. Bayan Bromleigh'in memleket özlemi yüzünden Baron'la evlenmekten vazgeçerek Amerika'ya, babasına dönmesini de engelleyeceğini vurguluyordu.

Sheridan nefretle bunun doğru olduğunu düşündü. Bayan Bromleigh onun yabancı biriyle kaçmasından da sorumluydu, ama bu davranış Charise'le gemide okudukları aşk romanlarıyla biraz benzeşmiyor muydu. Cornealia Teyze bu tür romanlara ve onların kafalara soktuğu fikirlere öylesine karşıydı ki, Sheridan bu tür romanları yatağının çevresindeki tüm perdeleri kapatarak gizlice okurdu.

Orada kendi başına, sessizce, bir bakışla kalbini çalan şık, yakışıklı ve soylu erkekler tarafından sevilmenin, onların ilgisini çekmenin tatlı heyecanını yaşardı. Sonra kendini yastıkların üzerine atar, gözlerini kapayarak bir baloda üzerinde muhteşem bir elbise, saçları görkemli bir topuzla tepesinde toplanmış dans eden; altın rengi saçları son moda bonesinin altından çıkmış, narin eli erkeğin kolunun üzerinde, parkta dolaşan bir roman kahramanı gibi düşünürdü. Bütün

romanları tekrar tekrar okur, en sevdiği bölümleri ezbere anlatabilirdi ve kendi adını roman kahramanınınkiyle özdeşleştirirdi.

Baron sonsuz sadakatini ifade ederken Sheridan'ın elini yakalayıp dudaklarına götürdü ve "Sen benim tek aşkımsın," dedi. Kont, Sheridan'ın güzelliğinden öyle heyecanlanmıştı ki kontrolünü kaybedip onu yanaklarından öptü. "Affet beni ama elimde değil, sana tapıyorum," dedi.

Sonra en sevdiği bölüm gelirdi...en çok düşlediği bölüm:

Prens onu kollarıyla sımsıkı sararak kalbinin üzerine bastırdı. "Yüz tane krallığım olsa, seni almak için hepsini verirdim biricik aşkım. Sen gelene kadar ben bir hiçtim..."

Orada öylece yatarken romanın düğüm noktalarını, diyalogları, hatta durumları ve mekanları kendine uyarlamak için değiştirirdi ama düşsel kahramanını hiçbir zaman değiştirmedi. O, yalnızca o, hep aynı kaldı, Sheridan onunla ilgili her ayrıntıyı biliyordu çünkü onu kendisi yaratmıştı: Güçlü kuvvetli ve adaleliydi ama aynı zamanda iyi, akıllı, sabırlı ve espriliydi de. Uzun boylu yakışıklıydı; gür siyah saçları, baştan çıkarıcı ve bazen sert delici, bazen espriyle parlayan mavi gözleri vardı. Sheridan'la gülmeyi seviyor, Sheridan da ona eğlenceli fıkralar anlatıyordu. Okumayı seviyordu, Sheridan'dan biraz daha bilgili ve belki biraz daha dünyaya dönüktü. Ama çok fazla dünyevi, gururlu ve sofistike değildi. Sheridan kabalıktan, ve gereksiz emirler almaktan nefret ederdi. Okulda öğrencilerinin babalarının bu tür davranışlarını kabul etse de, kocasından böyle üstünlük taslayan bir tavrı kabul edemezdi.

Ve elbette düşlerindeki kahraman kocası olacaktı. Dizlerinin üzerine çökerek, "Sen gelinceye kadar mutluluk nedir bilmezdim... Sen gelene kadar aşk nedir bilmezdim... Sen gelene kadar... yüreği yarım, kendisi yarım biriydim," gibi şeyler söyleyecekti. Düşsel kahramanının ona gerçekten ihtiyaç duyduğu, güzelliğinden başka niteliklerine de değer ver-

dığı fikri hoşuna gidiyordu. Bu kadar tatlı ve zorlayıcı sözlerle yaptığı teklifi nasıl geri çevirebilirdi? Böylece Virginia, Richmond'da herkesin imrenmesi ve şaşırmasına yol açan bu evlilik gerçekleşirdi. Sonra apar topar, onu Cornelia Teyze'yle birlikte, kendini onları mutlu etmeye adayacağı, tek tasaları giyecekleri kıyafetler olan bir hayat yaşamak üzere, tepenin üzerindeki malikanesine götürecekti. Sonra babasını bulmasına yardım edecek ve babası da onlarla birlikte yaşamak üzere yanlarına gelecekti.

Karanlıkta öyle yapayalnız düşünürken, böyle bir adamla karşılaşmak için hiç dua etmemiş olmasının ve eğer şans eseri böyle bir mükemmellik örneğiyle karşılaşırsa onun Sharidan Bromleigh'e yan gözle bakma olasılığının bile olmamasının hiç önemi yoktu. Ertesi gün gene gür kızıl saçlarını geriye tarayıp ensesinde pratik bir topuz yaparak okulun yolunu tutacak; öğrenciler, personel ve anne babalar tarafından çoktan evde kalmış kız sıfatını kazanmış olduğundan, kimse onun yüreğinde müzmin bir romantik olduğu aklına getiremeyecekti.

Pratik ve becerikli olduğunu düşünmelerine yol açarak hem herkesi hem de kendini aldatmıştı. Sheridan'ın bu sınırsız kendine güveni yüzünden, şimdi Charise kendisini mutsuz edebilecek Kont yerine sıradan bir adamla evleniyordu. Charise'in babası kızgınlık ve üzüntüden ölmezse ömrünün geri kalanını Sheridan ve Cornelia Teyze'ye hayatı zehir etmekle geçirecekti. Ve Sheridan'ın beş yıl boyunca aşırı çalıştırdığı hizmetçisi, zavallı Meg, elinde bir referans bile olmadan geri dönmek zorunda kalacak, ilerde saygıdeğer bir iş bulma hayallerine veda edecekti. Üstelik bunlar en iyi olasılıklardı!

Bütün bunlar Sheridan ile Meg eve dönebilirlerse yaşayacakları ihtimallerdi. Meg'in söyledikleri doğru çıkarsa, ki Sheridan da yarı yarıya ona inanıyordu, Meg bundan sonraki hayatını bir zindanda geçirecek ve Sharidan Bromleigh, "mantıklı, yetenekli" Sheridan Bromleigh de onun hücre arkadaşı olacaktı.

Yalnızca kendine biraz fazla güvendiği ve romanlarda okuduğu ışıklar içindeki Londra'yı ve çok sözü edilen Londra aristokrasisini yakından görme arzusunu yenemediği için, bunca felakete sebep olduğunu düşünen Sherry'nin gözlerinden korku ve suçluluk gözyaşları akmaya başladı. Ona yıllardır öğüt veren Cornelia Teyze'yi dinlemeliydi, bu kadar tantanalı yerleri görmeye özlem duymak insanın kendi istasyonunu aşması anlamına gelirdi; erkeğin gözünde gurur açgözlülük ve tembellik kadar kötüydü; erkekler yalnızca güzelliktense alçakgönüllü kadını tercih ederlerdi.

İlk ikisinde Cornelia Teyze'nin haklı olduğunu Sheridan en sonunda anlamıştı. Teyzesinin uyarılarına kulak vermeye çalışmıştı, ama İngiltere'ye gitme konusunda teyzesiyle arasında müthiş bir fikir ayrılığı olduğundan, Sherry onun gitmemesi konusundaki öğütlerini dinleyemiyordu. Cornelia Teyze tahmin yürütmeyi severdi. Ritüeller geliştirir, birbirinin aynı günlük rutinleri değerlendirerek Sherry'yi umutsuzluktan ağlayacak hallere getirirdi.

4

Sherry, küçücük kabinin içinde, karşısındaki Meg'e bakarken, Richmond'da teyzesiyle birlikte oturduğu üç odalı evde, önlerinde her zamanki çaydanlık, güzel, ılık bir çayı paylaştıkları günleri özlüyor, tüm yaşamın ılık bir bardak çay ve can sıkıntısından ibaret olduğu, o rutine dönmeyi içtenlikle istiyordu.

Ama eğer Meg İngiliz yasaları konusunda haklıysa...Sheridan asla evine dönemeyecek, teyzesini bir daha göremeyecekti, ki işte buna dayanamazdı.

Altı yıl önce ilk kez annesinin büyük ablasıyla yaşamaya gittiğinde Cornelia Faraday'i bir daha görmeme düşüncesi Sheridan'ı mutlu etmişti, ama babası ona seçenek bırakmamıştı. O zamana kadar babasıyla bir arabanın içinde dolaşırlardı; arabada babasının "yol" boyunca rastladıkları çiftlik evlerine veya büfelere sattığı ya da takas ettiği her çeşit eşya bulunurdu. Kürk parçalarından, parfümden, demir kap ve dirençlere kadar, lüks veya gerekli, her şey...

Onların "yol"ları çatalın başına geldiklerinde belli olurdu, o anda hangi yol cazip gelirse oraya yönelirlerdi; genellikle yazın güneye, doğu kıyılarına, kışın kuzeye giderlerdi. Bazen müthiş bir günbatımı onları batıya çeker, azgın bir derenin yolunu izleyerek güneybatıya bir açı çizebilirlerdi. Kışın seyahat etmenin güç ya da olanaksız olduğu zamanlarda, bir çiftçinin ya da dükkân sahibinin yardıma ihtiyacı olduğunda, İrlandalı babası birkaç gün geceleme karşılığı ona yardımcı olurdu.

Böylece Sheridan on iki yaşına gelinceye dek, tavan arasındaki saman yığınları arasındaki bir battaniyeden tutun da, önü sanki göğüsleri dışarı fırlayacakmış gibi açık, parlak saten elbiseler giyen, neşeli kadınların oturduğu evlerdeki kuştüyü yataklara kadar, her çeşit yerde uyudu.

Evlerinde kaldıkları kadınlar sağlam bir çiftçi karısı; asık suratlı bir rahip karısı ya da siyah tüylerle süslü mor saten elbiseli bir hanımefendi de olsa bir şey fark etmiyordu. Hepsi Patrick'e bayılıyorlardı sonunda, Sheridan'a da anne gibi davranıyorlardı. Babasının her zaman gülümsemeye hazır yüzü, sonsuz kibarlığı ve yatacak bir yer için tüm gücüyle ve saatlerce çalışması, kısa sürede onları etkiliyordu. Hanımlar, onun için ilave büyük porsiyon yemekler hazırlıyor, sevdiği

hamur tatlılarını yapıyor, söküklerini dikmeye gönüllü oluyorlardı.

İyi niyetleri Sheridan'a dek uzanıyordu. Parlak kızıl topuzuyla tatlı tatlı dalga geçiyor, babası ona "küçük havuç" dedikçe kahkahalar atıyorlardı. Bulaşıklara yardım etmek istediğinde yanlarında bir taburede oturmasına izin veriyorlar, ayrılırken de yeni bir battaniye örmesi ya da bebeği Amanda'ya bir şeyler yapması için kumaş parçaları ve değerli tığlar veriyorlardı. Sheridan onlara sarılıyor Amanda'yla birlikte çok mutlu olduklarını söylüyordu. Onlar da Sheridan'ın samimi olduğunu biliyor, gülümsüyorlardı. Yüzüne veda öpücüğü kondururken bir gün çok güzel bir kız olacağını söylediklerinde, Sheridan gülüyordu, çünkü öyle olmayacağını biliyordu. Babasıyla arabalarına binip giderlerken el sallıyor, "Güle güle. Yakın zamanda gene gelin," diyorlardı.

Bazen babasına kendi kızları ya da bir komşu kızıyla anlaşabilmesi için biraz daha kalmasını önerdiklerinde, babası, yakışıklı İrlandalı yüzünden eksilmeyen gülümsemesiyle, "Teşekkür ederim ama olmaz. Sheridan'ın annesi hâlâ yüreğimde olduğuna göre iki eşlilik olur bu," derken gözlerinin durgunlaşmasını engelleyemiyordu.

Yüzündeki gülümsemenin gölgelendiği anlar Sheridan'ın annesinin sözünün geçtiği anlardı, babası tekrar eski haline dönene kadar, Sheridan da bir gerginlik hissederdi böyle zamanlarda. Annesi ve henüz bir bebek olan küçük erkek kardeşi grip denen bir hastalıktan öldükten sonra, babası aylarca küçük kulübelerinde ateşin yanından kalkmamış, sürekli viski içmiş, tarlada sararmakta olan ekinlerle ilgilenmemiş, yenisini dikmeyi düşünmemişti. Konuşmuyor, tıraş olmuyor, hemen hemen hiçbir şey yemiyor, katırın açlıktan ölüp ölmediğiyle ilgilenmiyordu. Annesine yardım etmeye alışık olan altı yaşındaki Sheridan tüm günlük işleri üstlenmeye çalışmıştı.

Babası Sheridan'ın harcadığı çabanın da, hissettiği kederin

de farkında değildi. Derken bir gün Sheridan, babasına yaptığı yumurtayla birlikte kolunu da yaktı. Kolunun ve yüreğinin acısıyla ağlamamaya çalışarak, kirli çamaşırları kalan sabunla birlikte dereye taşıdı. Derenin kenarında eğilip babasının fanilasını suya soktuğunda, aynı yerdeki mutlu anıları zihnine hücum etti. Sheridan minik Jamie'nin banyosunu yaptırırken annesinin şarkı mırıldanarak çamaşır yıkamasını; suyun içinde oturan Jamie'nin yumuk elleriyle suya vurarak neşeli sesler çıkarmasını hatırladı. Annesi şarkı söylemeyi severdi, İngiltere'den şarkılar öğretmişti Sheridan'a, çalışırken birlikte söylerlerdi. Bazen susar, başı yana eğik, yüzünde mutlu, gururlu bir gülümsemeyle kızını dinlerdi. Sık sık Sheridan'a sımsıkı sarılır, çok güzel şeyler söylerdi: "Sesin çok tatlı ve özel, tıpkı kendin gibi."

O gün derenin kenarında çömelmiş otururken o günlerin anılarıyla Sheridan'ın gözleri yanmıştı. Annesinin en sevdiği şarkı zihninde dönüp dolaşıyor, annesi önce kıkırdayıp sular sıçratan Jamie'ye, sonra her seferinde ıslanmaktan kurtulamayan Sheridan'a bakarak gülümsüyordu, "Bize bir şeyler söyle... haydi söyle melek kızım benim..."

Sheridan anılarındaki isteğe uymaya çalıştı ama sesi titredi, gözleri yaşlarla doldu. Yumruklarıyla gözlerini silmeye çalışırken, babasının fanilasının derede alıp başını gitmekte olduğun gördü, yetişemeyeceği bir uzaklıktaydı. Böylece küçük kız cesur ve yetişkin olma savaşını yitirmişti. Dizlerini göğsüne çekerek başını annesinin önlüğüne dayadı, acı ve dehşet içinde ağlamaya başladı. Vahşi yaz çiçekleri ve güzel kokulu otların ortasında, bir öne bir arkaya sallanarak boğazı ağrıyana dek ağladı, sözleri kurbağa fısıltısı gibi çıkıyordu, "Anne..." diye ağlıyordu, "Seni özledim, özledim, özledim... Jamie'yi özledim. Lütfen babama ve bana geri dön. Lütfen gel. Lütfen gel. Geri gel. Lütfen. Yalnız yapamıyorum Anne. Yapamıyorum. Yapamıyorum."

Acıyla ettiği bu dua babasının sesiyle yarıda kaldı. Aylardır

duyduğu donuk, ruhsuz yabancı ses değildi bu, eski sesiydi babasının –artık sevgi ve ilgiyle zor çıkan bir ses. Babası yanına çömelerek onu kendine çekti, "Ben de yapamıyorum," derken kızına sıkı sıkı sarılıyordu. "Ama bahse girerim ikimiz birlikte yapabiliriz."

Daha sonra gözlerini sildiğinde, "Ne dersin buradan gidelim mi? Seyahat edelim sen ve ben? Her günümüz bir serüven olsun. Eskiden çok macera yaşadım ben. Annenle de öyle tanıştım – İngiltere'de Sherwyns Glen'de bir macera yaşarken... Bir gün gidelim seninle oraya. Ama annenle oraya, terk ettiğimiz gibi değil, çok şatafatlı bir şekilde geri döneceğiz."

Sheridan'ın annesi ölmeden önce kızına, büyük bir özlem duyduğu bu resim kadar güzel İngiliz kasabasını anlatmıştı; güzel doğa manzarasını, iki yanı ağaçlı dar yollarını, şehir kulübünde katıldığı danslı partileri. Hatta Sheridan adını da orada kilisenin bahçesinde yetişen özel bir gülden almışlardı, kiliseyi çevreleyen beyaz çitin çevresinde bol bol açarak çevresine neşe saçan özel bir kırmızı güldü bu.

Sherwyn Glen'e dönme fikri babasına, annesinin ölümünden sonra gelmiş olmalıydı. O köyün en sözü geçen adamı Toprak sahibi Squire Faraday adında, herkese hükmeden bir şeytan, kibirli bir canavardı ve babası bunu bile bile gelip tam onun evinin yanına bir ev yapınca, berbat bir komşu edinmişti. Sheridan'ı en çok şaşırtan şey, babasının tüm bunlara rağmen oraya gitmek istemesiydi.

Sheridan babasının onunla ilk kez, İrlanda'dan getirdiği bir atı, toprak sahibi kızı için satın aldığında, karşılaştığını biliyordu. Babası, İrlanda'da hiç akrabası olmadığından toprak sahibinin yanında seyis, at bakıcısı olarak kalmak istemişti. Ama on bir yaşına kadar bu kötü, buz gibi kalbi nefretle dolu olan, kaba, toprak sahibi Faraday'in annesinin öz babası olduğunu bilmiyordu.

Babasının onu çok sevdiği köyünden ayırıp daha sonradan Richmond'a yerleşip yerinden kıpırdamak istemeyen ablasıyla birlikte Amerika'ya götürmesinin nedenlerini hep merak etmişti. Merak ettiği bir başka şey de yanlarına yalnızca giysileriyle az miktarda para almalarına, Finish Line adlı atı hiç yanlarından ayırmamalarıydı. Annesi atı öylesine seviyordu ki onu her yere taşıyor, deniz yolculuklarında bile onun için para ödüyordu. Ama Amerika'ya varır varmaz atı satmıştı yine de.

Annesiyle babası İngiltere'den ayrılış nedenlerinden pek söz etmeseler de Sheridan bunun ani bir kararla ve biraz da üzücü bir ayrılış olduğunu sezmişti. Bunun nedenini bilemiyor, babası da sinsi bir inatla bu konuda onu aydınlatmaya niyetli görünmüyordu. Sherwyn Glen'e yerleştikten sonra kendisinin bunu bulup çıkartmaktan başka çaresi yoktu. Oraya varır varmaz üstü kapalı her türlü soruyu sorarak amacına ulaşmayı planlıyordu. Babasının niyeti ise ayırabildikleri her kuruşla hangi mekanda olursa olsun, bulduğu her yerde, kâğıt ve zar oyunlarıyla amacına ulaşmaktı. Kâğıt ve zar oyunlarında ne denli şanssız olduğunu her ikisi de bilmiyor değillerdi ama babası tüm bunların bir gün değişeceğini umuyordu Gülümseyerek, "Tüm isteğim Canım Kızım, doğru masada iyi bir şans yakalamak. Zamanında böyle durumlar oldu ve gene olacak, bunu hissediyorum," diyordu.

Babası ona hiç yalan söylemediğinden Sherry de ona inanıyordu. Böylece bazen tavşan ve karıncaların alışkanlıkları gibi basit, bazen da evrenin oluşumu gibi büyük konulardan söz ederek yolculuklarını sürdürüyorlardı. Bazılarına onların bu avare yaşamı garip gelebilirdi. Başlangıçta Sherry'ye de garip ve ürkütücü gelmişti, ama zamanla bu yaşam tarzını sevmeye başladı. Çiftliği terk etmeden önce tüm dünyanın kendi yaşadıkları çayırdan farklı olmadığını ve onun sınırları dışında pek kimse olmadığını sanırdı. Ama şimdi her dönemecin sonunda yeni manzaralar ortaya çıkıyordu ve onlarla aynı yöne giden değişik insanlar görme umudunun keyfini yaşıyorlardı. Bu insanlar Mississippi, Ohio hatta Meksika gibi egzotik ve uzak yerlere gitmeye niyetli ya da oralardan gelmiş olabiliyorlardı.

Onlardan uzak diyarlara ait şaşırtıcı öyküler dinliyor, geleneklerini, yaşam biçimlerini öğreniyordu. Ve o da babası gibi –dostça, kibar ve insanlara yakın- davrandığından insanlar da bazen arabalarının hızını Bromleigh'lere göre ayarlıyorlar, bazen de birkaç gün hatta haftalarca ahbaplık edebiliyorlardı. Yollarda Sheridan daha fazlasını da öğrendi: Tenleri kömür rengi, kıvırcık ve parlak saçları simsiyah, yüzlerinden gülümseme eksik olmayan Ezekiel ve Mary adlı bir zenci çift, ona farklı adlarla çağrıldıkları, Afrika diye bir yerden söz ettiler. Ona ritmik, garip bir şarkı öğrettiler. Şarkı gibi de değildi aslında öğrettikleri ama Sheridan'ın kalp atışlarının hızlanmasına yol açmıştı.

Mary ve Ezekiel yollarına gittikten bir yıl sonra, gri bir kış günü, bir virajın sonunda beyaz saçlı, cildi bir deri parçası gibi kırışmış ve kurumuş bir Kızılderili'yle karşılaştılar. Kızılderili, güzel ve beyaz benekli bir ata biniyordu. Binicisi ne denli yaşlı ve yorgunsa atı da o denli enerjik ve gençti. Sheridan'ın babası yeterince yakınlık gösterince, Kızılderili atını arabanın arkasına bağlayarak arabaya binmeyi kabul etti. Sheridan'ın sorusu üzerine adının Yatmış Uyuyan Köpek olduğunu söyledi. O gece kamp ateşinin çevresinde otururlarken Sheridan'ın Kızılderili şarkılarıyla ilgili sorusu üzerine, gırtlaktan çıkan bazı seslerden oluşan bir şarkı söyledi. Şarkıya avuç içleriyle dizlerine vurarak çıkardığı sesler de eşlik ediyordu. Şarkı öylesine garip ve melodisizdi ki, Sheridan onu incitme korkusuyla dudaklarında şekillenen gülümsemeyi zor zaptetti. Ama ihtiyar gene de dizginlemeye çalıştığı gülme isteğini sezdi. Birdenbire sustu ve gözlerini kıstı. Emir verir gibi kaba sesiyle, "Şimdi," dedi. "Sen söyle şarkı."

O güne kadar Sheridan kamp ateşinin çevresinde oturup şarkı söylemeye o kadar alışmıştı ki, onun için yabancılara şarkı söylemenin onlarla konuşmaktan farkı yoktu. Başladı bir İrlanda şarkısı söylemeye –babasının ona öğrettiği aşkın yitiren genç bir adamın öyküsüydü bu. Tam şarkıda genç adamın güzel sevgilisi için ağladığı bölüme gelmişti ki, ihtiyar adam gırtlağından öyle bir ses çıkardı ki öfke mi gülme mi olduğu anlaşılmıyordu. Adamın şaşkın yüz ifadesini görünce Sheridan haklı olduğunu anladı ve bu kez şarkıyı yarıda kesen o oldu.

Kızılderili, yüksek, güçlü bir sesle, eliyle onu işaret ederek, "Ağlamak kadınlar için," dedi.

Sheridan, "Ama," dedi incinmiş bir tavırla. "İrlandalı erkekler farklı, çünkü şarkılar onların ağladığını söylüyor. Bana babam öğretti bu şarkıyı ve o İrlandalıdır." Onayını almak için babasına baktı. "Eski ülkelerden gelen erkekler ağlar, öyle değil mi baba?"

Babası kahve kabının dibinde kalanları ateşe doğru silkelerken ona gülümseyerek baktı. "Bak canım, eğer ağlarlar dersem, Bay Yatmış Uyuyan Köpek, İrlanda'yı ağlaya ağlaya kalpleri parçalanmış mutsuz delikanlılarla dolu zannederek ayrılacak bizden. İrlanda'nın kederli bir ülke olduğunu düşünecek. Bu iyi bir şey olmaz değil mi? Ve eğer ağlamazlar dersem sen şarkının ve benim yalan söylediğimi düşüneceksin, bu da iyi olmayacak." Ve sonra muzip bir mimik yaparak, "Mesela şöyle olsa, ben sana şarkıyı yanlış anımsadığını, ağlayanların İtalyanlar olduğunu söylesem."

Tüm bunları üç yıldır birlikte yolculuk yaparken, vakit geçirmek için kendi icat ettikleri "Mesela şöyle olsa" oyununun formatına uygun olarak söylemişti. Bazen oyun ciddi olasılıklar üzerine de kurulurdu. "Mesela atın ayakları sakatlansa" gibi. Bazen da saçmalıklar üzerine. "Mesela bir peri gelip bir dilek dile dese" gibi. Ama dayanak noktası her ne olursa olsun amaç en kısa zamanda en iyi sonuca ulaşabilmekti.

Söylenenleri zihninde toparlamaya çalışan Sheridan'ın kaşları bir an çatıldıysa da, sonra neşeli bir kıkırdamayla, "Bence en iyisi, sen şu anda yapman gereken bir şey varmış gibi davran. Böylece bu soruyu yanıtlamak zorunda da kalmazsın. Ne dersen de kurtulamayacaksın çünkü."

Sheridan gülerek, "Haklısın," dedi ve Bay Yatmış Uyuyan Köpek'e kibarca iyi geceler diledikten sonra yanlarından ayrıldı. Bu hoşgörülü diyalog acıya dayanıklı Kızılderili'nin yüzünde en küçük bir gülümseme bile yaratmadı ama ateşin karşısından Sheridan'a uzun uzun ve dikkatle bakarak toparlandı ve geceyi geçirmek için ormanda kayboldu.

Ertesi gün Sheridan'a atına binmesini teklif etti. Sheridan bunun nedeninin, itiraf etmese de, daha rahat olan arabada yolculuk yapma tercihinden öte bir şey olmadığını düşündü. Arabalarını çeken yaşlı, ayakları arkaya kaymış atlarından başka ata binmemiş olan Sheridan, bu canlı, güzel hayvanı heyecanla ve korkuyla yan gözle süzüyordu. Kızılderili'nin yüzündeki meydan okuyan ifadeyi görmese öneriyi reddedecekti. Sesine düş kırıklığı ifadesi takınarak eyer olmadığını söyledi. Yatmış Uyuyan Köpek, yüzünde yüksekten bakan bir ifadeyle, Kızılderili kızların sırtlarını dayamadan ve bacaklarını iki yanak açarak ata bindiklerini söyledi.

Gözlerini kırpmadan bakışı ve Sheridan'ın korktuğunu anlamış olduğunu hissettirmesi, Sheridan'ın dayanabileceği bir şey değildi. Onun kendisi hakkında hatta tüm İrlandalı çocuklar hakkında kötü şeyler düşünmesine fırsat vermektense, hayatını ve onurgasını riske atmaya hazır olarak Kızılderili'ye doğru yürüdü; atın iplerini onun elinden aldı. Yaşlı adam ona yardım etmeye yeltenmedi. Sheridan da atı arabanın yanına çekti, arabaya çıktı, ama ayağını üzerine atabilecek doğru pozisyona getirebilmek için ata dakikalarca manevra yaptırmak zorunda kaldı.

Atın üzerine binince de bin kez pişman oldu. Atın sırtı çok yüksekti, yer ise alçak ve sert görünüyordu. O gün tam

beş kez attan düştü, Kızılderili'nin ve inatçı atının kendisine güldüklerini hissedebiliyordu. Altıncı kez binmeye yeltendiğinde öylesine kızgın ve öfkeliydi ki, atın kayışını çekerek kulağını yakaladı ve Pennsylvania'ya giden bir Alman çiftten öğrendiği bir sözcüğü kullanarak ona, şeytan, dedi ve kendini hayvanın üzerine çekip yerleşti. O anda da, Kızılderili atlarının çekingenlikten değil kabalıktan anladıklarını fark etti; çünkü at anında yan gitmeleri, irkilmeleri bırakıp tırıs tırıs yola koyuldu.

O gece kamp ateşinin yanında oturmuş babasının yemek pişirmesini izleyerek sırtını rahatlatmak için pozisyon değiştirirken, istemeden Bay Yatmış Uyuyan Köpek'in bakışlarıyla karşılaştı. O gün atı her zamankinden daha erken arabaya bağladığından bu yana korkmakta olduğu şey başına gelmişti. At binme konusundaki yeteneksizliğini bir Kızılderili kızla karşılaştırarak kendisini aşağılamasını beklerken, yaşlı adam alev alev yanan ateşin aydınlığında onu dikkatle süzerek tamamen ilgisiz bir soru sordu: "Senin adının anlamı ne?"

Bir an düşündükten sonra, "Benim adımın anlamı ne?" diye yineledi Sheridan.

Kızılderili başıyla onaylayınca, annesinin ülkesi olan İngiltere'de, annesinin doğduğu deniz kıyısındaki kasabada yetişen bir çiçeğin adı olduğunu söyledi. Adam gırtlağından çıkarttığı bir sesle onaylamadığını belirtince Sheridan öyle korktu ki, "Peki öyleyse, benim adım ne olmalıydı?" diye sordu.

"Çiçek olmaz sana," dedi adam. "Ateş. Alevler. Parlak ışık."

Sheridan en sonunda anlamıştı. "Ne? Haa!" dedi gülerek. "Yani renginden dolayı saçım yanıyormuş gibi mi görünüyor?"

Adamın uzak tavırlarına, sivri diline ve kötü huylu atına karşın Sheridan hâlâ dostça, önlenemez bir merak ve bir saatten fazla kin tutmaz bir tavırla davranıyordu. "Babam bana

havuç diyor," dedi gülümseyerek. "Havuç portakal gibi bir sebze... mısır gibi... mısır gibi sebze. Bu yüzden bana havuç diyor."

"Beyazlar Kızılderililer gibi uygun isim bulamıyorlar"

Sheridan, insana köpek denmesinin, bir sebze adı verilmesinden daha iyi olmadığını belirtmekten kibarca kaçınarak, "Bir Kızılderili bana ne isim verirdi örneğin?" diye sordu.

Bay Yatmış Uyuyan Köpek, "Alevli Saç," dedi. "Erkek olsaydın Aklı Evvel."

Sheridan şaşkın şaşkın, "Ne?" dedi.

Kızılderili duraksayarak, "Sen şimdiden akıllısın," dedi. "Akıllı ama yaşlı değil, genç."

Küçük kız, "Ay, akıllı diye çağrılmak hoşuma gitti," derken birden ilk düşünceleri tersine dönmüş ve yaşlı adamı gerçekten sevdiğini düşünmeye başlamıştı.

Eğlenerek onları seyreden babasına bir bakış attı ve, "Yaşına göre Akıllı," diye tekrarladı.

Kızılderili, erkek üstünlüğünü vurgulayarak onun neşesini frenledi. "Hey Kız," dedi. "Olmaz kızlar akıllı. Sana Alevli Saç diyelim."

Sheridan onun fikrinin aksine babasının kendisini çok akıllı bulduğunu söylemedi. "Alevli Saç çok güzel bir ad gerçekten," dedi. Ne olursa olsun adamı sevmeye karar vermişti.

Kızılderili ilk kez gülümsedi. Yüzünden onlarca yılı silen, bilge birinin gülümsemesiydi bu, kışkırtmalarına karşın Sheridan'ın dizginleri bırakmadığının farkındaydı. "Sen yaşına göre akıllısın," derken gülümsemesi gittikçe genişleyerek babasına bakıyor, başıyla söylediklerini onaylıyordu.

Babası da karşılık olarak başıyla onayladı ve Sheridan sık sık düşündüğü gibi, yaşamın son derece heyecan verici olduğuna karar verdi. İnsanlar dıştan ne kadar farklı görünürlerse görünsünler içten hiç farkları yoktu. Gülmeyi, konuşmayı,

düş kurmayı seviyorlardı. Hep yürekli görünmek istiyorlar, acı çektiklerini gizliyorlar, keder hemen geçecek kötü bir ruh haliymiş gibi yapıyorlardı. Ve bu çoğu zaman doğruydu da.

5

Kahvaltıda babası Yatmış Uyuyan Köpek'in geyik derisi golf pantolonunun üzerine taktığı boncuk işlemeli örgü kemerini övdüğünde, bunu Kızılderili'nin kendisinin yaptığını öğrendi. Derken dakikalar içinde bir iş anlaşması gerçekleştirildi. Yatmış Uyuyan Köpek babasının satması için kemer ve bilezikler yapacaktı.

Yeni ortaklarının izniyle Sheridan, ata Hızlı Koşan adını taktı ve o günden sonra sürekli ona bindi. Babası ve Yatmış Uyuyan Köpek arabanın içinde düzenleme yaparlarken o dört nala atla uzaklaşıyor, sonra büyük bir hızla onlara doğru geliyor, başını atın boynuna dayıyor, saçı rüzgârda, atın yelesine karışarak uçuşuyor, kahkahası çınlayarak masmavi gökyüzüne yükseliyordu. Dört nala gitme korkusunu yendiği gün, gururla Yatmış Uyuyan Köpek'e ata Kızılderili bir çocuk kadar iyi binip binemediğini sordu. Yaşlı adam böyle bir olasılık olamazmış, saçma bir soruymuş gibi baktı ona, sonra yemekte olduğu elmanın koçanını otların arasına fırlatarak, "Sence 'Aklı Evvel' koşmakta olan bir atın sırtındayken bu koçanı yerden alabilir mi?" diye sordu.

Sherry aptallaşarak, "Alamaz elbette," dedi.

"Kızılderili çocuk alır."

Üç yıl içinde Sherry bunu ve zaman zaman babasının kaygılı uyarılarına hedef olan daha birçok marifeti öğrendi. Yatmış Uyuyan Köpek her başarısını gırtlaktan çıkan kaba bir sesle kutladı ve hemen arkasından yeni, olanaksız gibi görünen başka bir meydan okumayla çıktı karşısına. Gel gelelim er ya da geç, Sherry hepsini başardı. Yatmış Uyuyan Köpek'in çok marifetli elişleri sayesinde gelirleri arttı ve onun olağanüstü avcılık ve balıkçılık yetenekleri de daha iyi beslenmelerini sağladı. Dışardan garip bir üçlü gibi görünüyor olabilirlerdi. İhtiyar bir Kızılderili, geyik derisi pantolonlar giyen ve ata sadece semersiz değil, dörtnala giderken arkadan binebilen genç bir kız ve sevimli, yumuşak sesli, ara sıra tedbiri elden bırakmadan –Sherry'nin haberi olmadan- kumar oynayan İrlandalı. Sherry aslında Baltimore, Augusta, Charlotte gibi kalabalık kentlerde yaşayan insanların kendileriyle kıyaslanınca son derece tuhaf ve sıkıcı bir yaşamları olduğunu düşünüyordu. Aslında babasının Sherwyn Glen'de ev yapabilmek için para biriktirmesi onu hiç ilgilendirmiyordu.

St. Augustine'den dönerken onlarla Savannah'ya gelmeye karar veren, yirmili yaşlarının ortasında, mavi gözlü, yakışıklı bir İspanyol olan Raphael Benavente'ye söz etmişti bundan.

Raphael içtenlikle gülerek, "Cara mia," dedi. "Aceleniz olmaması iyi, çünkü baban çok kötü bir kumarbaz. Dün akşam Madame Gertrude'ün yerinde bir küçük oyun sırasında karşısında oturuyordum. Nasıl hile yapılıyordu."

Sheridan, "Babam asla hile yapmaz," diye kızgınlıkla yerinden fırladı.

Genç adam onun kızgınlıkla etrafta dönmesini engellemek için bileğinden tutarak. "Bak bu doğru," dedi. "Ama çevresindekilerin hile yaptığının da farkında değil."

Sheridan'ın gözleri Raphael'in belindeki tabancaya takıldı, bu kadar zor kazandıkları parayı babasından hileyle alanlara daha da sinirlenerek, "Onları öldürmelisin," dedi. "Evet hepsini öldür."

"Bunu yapamam querida," dedi genç adam, yüzü yeniden alaycı bir ifadeyle aydınlanarak. "Hile yapanlardan biri de bendim."

Sheridan bileğini kurtardı. "Sen babama hile mi yaptın?"

Raphael sözünü geri almak için başarısız bir hamle yaparak, "Hayır hayır," dedi. "Ben yalnızca gerektiğinde hile yaparım –diğerleri hile yaparken– ben beni aldatanı aldatırım."

Daha sonra Sherry, Raphael'in kumarda uzman olduğunu ve kendi açıklamasına göre ailesinin Meksika'daki büyük çiftliğinden, kendi deyişiyle 'birçok kötü davranışı' yüzünden atıldığını öğrendi.

Kendi küçük ailesine çok değer veren Sharidan, bazı ailelerin çocuklarını dışarı atabildiklerini öğrenince dehşete düştü ve Raphael'in bunu hak edecek kadar gizli tutulan bir suç işlemiş olması düşüncesi de onu aynı derecede dehşete düşürdü. Bu konuyu dikkatli bir şekilde babasına açtığında, babası onu rahatlatacak biçimde ona sarılarak Raphael'i evden ayrılışının gerçek nedenini bildiğini ve bunun evli bir kadına olan aşırı ilgisi yüzünden olduğunu açıkladı.

Sheridan hem babasının uzun süre birlikte seyahat ettiği insanların kişiliğine çok önem verdiğini bildiğinden hem de Raphael' e toz kondurmak istemediğinden, başka soru sorma gereği duymadı. Henüz on iki yaşında olmasına rağmen Sheridan'a göre Raphael babasından sonra dünyada gördüğü en yakışıklı ve sevimli erkekti.

Raphael ona harika öyküler anlatıyor, vahşi tavırlarıyla dalga geçiyor ve günün birinde çok çok güzel bir kadın olacağını söylüyordu. Gözlerinin gri fırtına bulutları gibi sakin olduğunu ve Tanrının ona bu gözleri saçlarıyla uyum sağlasın diye verdiğini. Sheridan o zaman dek görünüşüne hiç aldırmamıştı, ama Raphael'in söylediklerinin özellikle gelecekteki görünüşüyle ilgili olanların doğru olmasını ve Raphael'in de bunu görecek kadar yanlarında kalmasını içten diliyordu.

O güne dek de yanlarında olması ve ona bir çocukmuş gibi davranması onun için yeterliydi.

Karşılaştıkları birçok yolculuğun aksine Raphael her zaman çok paralıymış gibi ve kafasında ileriye ait hiçbir plan program yokmuş gibi davranırdı. Kumara Sherry'nin babasından daha çok zaman ayırır ve kazandığı parayı canının istediği gibi harcardı. Bir gün Georgia, Savannah'ta arabayı bir saçağın altına çektiklerinde Raphael dört gün dört gece ortada görünmedi. Beşinci gün ortaya çıktığında parfüm ve viski kokuyordu. Geçen sene küçük bir karavanda kocalarıyla seyahat eden bir grup evli kadının konuşmalarından parça parça anladığı bazı şeyleri hatırlayınca, Rafe'in durumu bir fahişeyle birlikte olduğunu gösteriyordu. Fahişe kelimesinin tam anlamını bilmediği halde, konuşmalardan anladığı kadarıyla fahişe, saygıdeğer bir kadın olmadığı gibi, bir erkeği doğru yolundan şaşırtacak bazı şeytani güçlere sahipti. Bir kadının saygıdeğer olmaması için ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama o hep içgüdüleriyle davranırdı.

Rafe o gün tıraşlı ve fahişe kokularıyla döndüğünde Sherry dizlerinin üzerine oturmuş onun iyi olması için dua etmeye ve korku içinde ağlamamaya çalışıyordu. Zaman geçtikte bu duygular yerini kızgınlık ve kıskançlığa bıraktı, bir bütün gün kızgın ve ondan uzak kaldı. Rafe ikna etme çabalarının işe yaramadığını görünce omuzlarını silkip ilgilenmiyor gibi davrandı ama ertesi gece onların kamp yerine yüzünde muzip bir gülümseme ve elinde bir gitarla geldi.

Sherry'yle hiç ilgilenmiyor gibi ondan uzak, ateşin karşısına oturdu ve gitarını çalmaya başladı.

Sherry daha önce gitar dinlemişti ama Rafe'in çalışı bambaşkaydı. Çevik parmaklarının altında teller, onun kalbini hızlı hızlı çarpıracak ve botlarının içinde parmaklarıyla tempo tutmasını engelleyemeyecek kadar, ritmik ve garip bir titreşim içindeydi. Sonra tempo değişti ve müzik öylesine hüzünlü bir hal aldı ki gitar bile ağlıyordu sanki. Söylediği

üçüncü melodi hafif ve neşeliydi, karşıdan Sherry'ye bakıp göz kırptı ve sanki ona söylüyormuş gibi melodiye uygun sözler söylemeye başladı. Sahip olduğu her şeyin ve sevdiği kadının kıymetini onları yitirene dek bilmeyen birinin öyküsüydü bu. Sherry bu şok edici olasılığa tepki göstermeden başka bir melodiye geçti. Sherry'nin bildiği bir şarkıydı bu. "Benimle birlikte söyle querida," dedi yavaşça.

Şarkı söylemek seyahat edenler için, özellikle de Bromleigh grubu için çok zevkli bir uğraştı ama o gece Sherry gözlerini kapatıp yalnızca müziği ve geceyi ve gökyüzünü düşünene kadar son derece utangaç ve beceriksizdi. Rafe'le birlikte söyledi, yüksek notalara çıktığında Rafe'in derin bariton sesi ona eşlik etti.

Bir zaman sonra bir alkış sesiyle gözlerini açtığında yolun karşısında kamp yapanlardan bir küçük grubun onu dinlemek üzere çevresinde toplanmış olduğunu gördü.

Bu Rafe'in çalıp onun söylediği, insanların etraflarına toplandığı birçok geceden ilkiydi. Bazen, eğer bir köy ya da kasabadaysalar, insanlar beğenilerini armağanlar ya da yiyeceklerle gösteriyorlardı. Onu izleyen aylarda Rafe ona gitar çalmayı öğrettiyse de hiçbir zaman onun kadar iyi çalamadı. Daha sonra öğrettiği İspanyolca'da, Rafe kadar iyiydi. Sonra öğrendiği İtalyanca'da ikisi de iyi olamadı. Sherry'nin ricası üzerine babasının kumar oynadığı insanları izledi Rafe ve babası kumarda daha çok kazanmaya başladı. Patrick'e birçok heyecan verici ama Sherry için çok ters olan konularda ortak olmayı önerdi ve babası her zaman ilgiyle dinledi.

Rafe'in varlığından hiç mi hiç memnun olmayan biri vardı. Yatmış Uyuyan Köpek, yabancı adamı resmen onaylamıyor ve ancak kendisine doğrudan yönelen bir soruya gırtlağından çıkardığı bir sesle yanıt veriyor, Sherry'ye karşı çekimser davranıyordu. Sherry bu konuda üzüntüyle babasının yardımını istediğinde, babası Rafe geldiğinden bu yana onunla konuşmaya eskisi kadar zaman ayırmadığı için Yatmış

Uyuyan Köpek'in kefidisini kötü hissediyor olabileceğini söyledi. O günden sonra Sherry, ondan öğüt istedi ve arabada Rafe'in yanında oturduğundan daha fazla Yatmış Uyuyan Köpek'ın yanına oturdu.

Küçük resmigeçit grubunda yeniden hava yumuşamış, gruba uyum geri dönmüştü, her şey mükemmel ve kalıcı gibiydi... Tâ ki babası Richmond, Virginia'da annesinin evde kalmış kız kardeşini ziyaret etmeye karar verene dek.

6

Sheridan hayattaki tek akrabasıyla karşılaşacağı için çok heyecanlıydı, ama Cornelia Teyze'nin evi küçük ve öyle kalabalıktı ki, her an incecik bibloları kırma ya da her yere örttüğü dantel işli mendil gibi örtüleri kirletme korkusuyla kendini orada yabancı hissetti. Elinden geleni yaptığı halde, teyzesinin kendisinden hiç hoşlanmadığı fikrine kapıldı; ne söylese ne yapsa itiraz ediyordu çünkü. Oraya geldiklerinden iki gün sonra babası ve teyzesi arasında geçen küçük düşürücü bir konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra, bu düşüncesinin doğruluğundan hiç kuşkusu kalmadı.

Sherry bir tabureye oturmuş yoldan geçenleri seyrederken yan odadaki alçak sesli konuşmalarda adı geçince dikkatini o yana yöneltmişti.

Ayağa kalkıp eşyaların arasından geçerek kulağını duvara dayadı. Dakikalar geçtikçe kuşkusunun doğru olduğunu anladı: Okulda zengin kızlarına davranış bilimleri dersi veren Cornelia Teyze, Sheridan Bromleigh'den hiç memnun

değildi ve yetiştirilme tarzı konusunda, Patrick Bromleigh'i azarlıyordu. "Çocuğu bu şekilde yetiştirdiğin için kırbaçlanman gerekir senin," diyordu babasına saygısızca. "Hiç kimsenin kendisiyle bu şekilde konuşmasına tahammülü olmayan babası da sessizce onu dinlemekteydi anlaşılan. "Okumayı bilmiyor, yazmayı bilmiyor ve ona dua bilip bilmediğini sorduğumda, 'diz çökmekle aram pek iyi değil' dedi. Sonra da – bak olduğu gibi naklediyorum, 'Tanrı bangır bangır dua eden vaizleri, erkekleri doğru yoldan çıkaran fahişelerden daha fazla sevmiyordur belki,' dedi."

Babası gülmesini zor zaptediyormuş gibi bir sesle "Ama Cornelia..." diye başladı. Cornelia Faraday de onun gülmekte olduğunu anlayarak Rafe'in tabiriyle şeytan öfkesine kapıldı bir anda.

"Sahte cazibeni takınıp etrafında dolaşıp durma seni hain. Kardeşimin kanına girdin seninle evlenmesi için, Amerika'da yeni bir yaşam teranesiyle gayesizce dünyanın yarısını dolaştırdın. Onu engellemediğim için kendimi hiç affetmeyeceğim. Ama şimdi ben hayatta oldukça kızına aynı şeyi yapmana izin vermeyeceğim.. Kardeşimin tek kızını bir eğlence haline getiremeyeceksin. Bu kız neredeyse evlenecek yaşta ve asla bir hanımefendi gibi davranmıyor; hanımefendiye benzemiyor da zaten. Kadın olduğunun farkında mı ondan da emin değilim. Pantolon ve çizmeden başka bir şey bilmiyor. Bir vahşi gibi kapkara yanmış. Dinsiz gibi küfrediyor. Gereğinden fazla, hatta terbiyesizce açık sözlü, saçları tarak görmemiş gibi ve kadınca davranmanın anlamını bile bilmiyor. Bana ne dedi biliyor musun. Şu aralar evlenmeyi düşünmüyormuş, ama düşlediği biri varmış. Raphael Benavente adında biri; zamanı gelince ona evlenme teklif etmeyi düşünebilirmiş. Yani düşünebiliyor musun bu genç bayan –Sheridan söz konusu olunca bu tanım pek yerine oturmuyor ama– evlenme teklifini de kendisi yapacakmış ve koca olarak seçtiği adam da kumarda hile yapmaktan başlayarak, hayatta yapmadığı

hilekârlık kalmamış bir İspanyol serserisi." Cornelia Teyze öfkeyle ayağa kalkarak zafer kazanmış gibi bir sesle, "Haydi bakalım savun şimdi kendini!" diye kafa tuttu.

Sheridan biraz da gizli bir sevinçle nefesini tuttu. Bu ekşi suratlı, nefret dolu kadın, kendisine yakın görünüp sorduğu sorulara aldığı masum yanıtları şimdi ona karşı kullanıyordu. Babası şimdi uzun bir tiradla bunun yanıtını ve kadının ağzının payını verecekti.

Oysa o, "Sherry küfretmez," dedi oldukça zayıf bir sesle ama en azından sesi tehlike noktasına geldiğini işaret ediyordu.

Sonunda Patrick Bromleigh kendini kaybettiğinde Cornelia Teyze başkaları gibi korkmadı.

"Evet eder," diye karşı saldırıya geçti. "Bu sabah dirseğini vurdu ve iki dilde birden küfretti. Kulağımla duydum!"

"Vay canına," dedi Patrick pis pis gülerek. "Anlamını biliyordun demek."

"Dios Mio'yu küfre çevirebilecek kadar Latince biliyorum."

Patrick, "Ama bu Tanrım demek," diye karşı koydu ama sonraki sözleri suçluluk duygusuyla yüklüydü ve hiç inandırıcı değildi, "Belki Tanrım derken başka bir şey söylemek istiyordu ama sen bunu engelledin." Sherry eğilip anahtar deliğinden baktı. Babası ya utanç ya da öfkeden kıpkırmızıydı, bedeninin iki yanında aşağıya sarkıttığı elleri yumruk halini almıştı, ama Cornelia Teyze hiç umursamadan, taş gibi soğuk ve kıpırtısız karşısında duruyordu.

"Dua hakkında ya da kızın hakkında ne kadar çok şey bildiğin belli oluyor," dedi Cornelia nefretle. "Onun ne tür insanlarla birlikte olduğunu düşündükçe titriyorum, ama küfür ve kumarla iç içe yaşadığını biliyorum ve Raphael gibi alkolik, kumarbaz, hilekârların karşısına kızını bu uygunsuz kılıklarda çıkardığını da. Kim bilir o ve diğer erkekler bu karmakarışık uçuşan kızıl saçlarına bakınca onun hakkında neler

düşünüyorlardır. Diğer sevgili arkadaşınızdan daha hiç söz etmedik – köpeklerle uyuyan bir Kızılderili Bir vahşi! Bir –" Cornelia Yatmış Uyuyan Köpek'ten söz etmeden bir dakika önce Sherry babasının çenesinin kızgınlıkla kasıldığını gördü. Ve bir an yarı korku yarı umutla babasının böyle rezil şeyler söylediği için Cornelia'nın tam alnının ortasına bir yumruk atmasını bekledi.

Ama bunun yerine babası kırıcı bir sesle şöyle dedi: "Sen kötü düşünen, şüpheci bir evde kalmış kız olmuşsun Cornelia. Her erkeğin önüne gelen kadına şehvet duyan bir hayvan olduğunu sanıyorsun. Gerçek şu ki, böyle düşünüyorsun çünkü hiçbir erkek sana karşı bunu hissetmedi. Ve dahası da–" Böyle kontrol ve mantığını kaybettiği anlarda babasının İrlanda aksanı daha da belirginleşirdi. "Ve Sherry on dördüne geliyor olabilir ama bir ipekli kumaş kadar pürüzsüzdür ve göğsü bile henüz dümdüz, seninki gibi. Kısacası Nelly Hanım, zavallı Sherry sana benzeme işaretleri veriyor. Bu dünyada bir erkeğin seni arzulamasına yetecek kadar içki bulunduğunu sanmıyorum ve sanırım bu durumda Sherry için tehlike yok."

Anahtar deliğinden Sherry "kötü düşünceli, evde kalmış" kıza iyi bir hakaret yöneltildiğini anladı ve sevinçle bağırmamak için ağzını kapadı. Ne yazık ki Cornelia Teyze enişte sinin hakaretlerinden Sherry'nin umduğu kadar etkilenmemişti. Çenesini kaldırdı, babasının gözlerinin içine bakarak, "Sanırım bir zamanlar senin içkiye ihtiyacın olmamıştı, öyle değil mi Patrick?" dedi.

Cornelia Teyzenin ne demek istediği hakkında Sherry'nin hiçbir fikri yoktu. Bir anda babası şaşırdı, kızdı ve... son derece sakin bir tavırla, "Bravo Cornelia, tam Squire Faraday'in kibirli, en büyük kızı gibi konuştun. Senin kim olduğunu unutmuşum. Ama sen hiç unutmadın, değil mi?" Sıkıcı, küçük odaya bir göz gezdirdikten sonra tüm kızgınlık kırıntıları da yok olup gitmişti, üzüntüyle başını sallayarak, "Faraday

Çiftliği'ndeki süpürgelik kadar bir yerde yaşıyor olman ya da başka insanların çocuklarına verdiğin etiket dersleriyle zar zor geçimini sağlıyor olman umurumda değil. Sen her zaman olduğun gibi Faraday'in kızısın. Kibirli ve gururlu."

Cornelia Teyze sakin ve yenilmemiş bir tonla, "O zaman belki sen de anımsarsın Patrick, Sheridan'ın annesi benim tek kardeşimdi ve Sheridan'ı böyle gülünç bir hale soktuğunu görse dehşete düşerdi. Hayır..." Cornelia Teyze kesin sonucu ortaya koydu, "ondan utanırdı."

Kapının arkasındaki Sheridan korkudan taş kesildi. Ondan utanmak mı? Elbette annesi ondan utanmazdı. Sheridan'dan utanmazdı. O kızını severdi. Annesinin çiftlikteki hayali kafasının içinde canlandı: üzerinde kolalı bembeyaz bir önlük sofraya yemek getirmesi; ensesinde düzgün bir şekilde toplanmış saçları; uzun uzun çatırtılı sesler çıkarana dek saçlarını fırçalaması; Sheridan'a pamuklu kumaş ve dantel parçalarıyla özel bir giysi dikerken ışığa daha bir yaklaşması.

Annesinin kolalı önlüğü ve parlak toplu saçları gözünün önünden geçerken, Sheridan kollarını açıp kendine bir baktı. Dantellerle işi olmadığı gibi erkek çizmeleri giyiyordu, üstü başı buruşuk ve tozluydular. Tavşan derisi pantolonu lekeliydi ve daha beteri, oturduğu kısım yıpranmış ve incelmişti; belindeki Yatmış Uyuyan Köpek'in yaptığı boncuklu kemer hem pantolonunu tutuyor, hem ceketini kapatıyordu. *Utanırdı*... demek...

İsteksizce teyzesinin lavabosunun üzerindeki aynaya yaklaştı, saçlarına, yüzüne yakından baktı. Aynadaki görüntü korkuyla geri çekilmesine neden oldu, sonra durdu, gözlerini kırpıştırdı. Aynadaki görüntüyü kafasından atmak istedi. Bir an kaskatı kesilerek bütün bunların altından kalkamayacağını düşündü, sonra ellerini başına götürdü, uzun kızıl, "vahşi" saçlarını parmaklarıyla taramaya çalıştı. Ama beceremedi, parmakları buklelerin arasından birkaç santimetreden fazla

ilerleyemiyordu, avuçlarını bütün gücüyle başının iki yanına bastırdı, aşağıya doğru çekerek saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Sonra korkuyla yeniden aynaya yaklaştı. Gene aynı derecede korkarak ellerini kaldırdı. Saçları tekrar kabardı. Annesine hiç benzemiyordu. Aslında karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu –bu gerçeği zaten biliyordu ama hiç aldırmıyordu.

Cornelia Teyze onun *gülünç* olduğunu söylemişti. Aslında son zamanlarda insanlar ona biraz tuhaf davranıyorlardı. Özellikle erkekler. Ona garip bir şekilde bakıyorlardı. Şehvet bu muydu? Babası farkında değildi ama bu yıl Sheridan'ın göğüsleri utanç verici bir biçimde büyümüştü bazen ceketini ne kadar kapatırsa kapatsın onları saklayamıyordu.

Cornelia Teyze onun için *vahşi* demişti. Vahşi? Bu sözcüğün ne zaman kullanıldığını hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Vahşinin bir şekilde fahişeyle bir ilgisi vardı... küçük fahişe...Bir "vahşi" küçük fahişe! İşte buydu! Sheridan bu muydu?

Bunu anlamasıyla alışık olmadığı bir gözyaşı birikintisi boğazını tıkadı. Cornelia Teyze belki de bunda ve söylediği her şeyde haklıydı – en kötüsü de annesinin, Sheridan'ın bu halinden utanç duymasıydı.

Utanç duyardı demek.

Sheridan orada öylece hareketsiz sıkışıp kalmıştı. Dakikalar sonra Cornelia Teyzenin Sheridan'ın kendisiyle kalması ve doğru dürüst bir evde, doğru bir şekilde yetiştirilmesi gerektiğini söylediğini; babasının da buna zayıf bir itirazda bulunduğunu duydu. İşler bu denli kötüye gitmeye başlayınca yerinden fırladı, üstüne oturduğu teyzesinin taburesini devirerek kapıya saldırdı. "Hayır baba sakın! Beni burada bırakma! Lütfen!"

Babası şaşkın ve dağılmış görünüyordu. Babasının bu kararsızlığından yararlanmak isteyen Sheridan kollarını onun boynuna dolayarak, "Lütfen, kadın çizmeleri giyeceğim, vahşi saçlarımı ve her şeyi düzelteceğim. Beni burada bırakma."

Babasının, "Yapma Hayatım," dediği anda da, savaşı kaybetmekte olduğunu anladı.

"Ben seninle, Rafe'le ve Yatmış Uyuyan Köpek'le gitmek istiyorum. O ne derse desin benim yerim orası."

Babasının ayrıldığı günün ertesinde de Sheridan hâlâ aynı şeyleri söylüyordu. Babası kesin bir tavırla, "Sen farkına bile varmadan geri döneceğim" demişti. "Rafe'in bazı iyi fikirleri var. Yığınla para kazanıp bir yıl içinde hepimiz geri döneceğiz...en fazla iki yıl. O zaman daha da büyümüş olacaksın. Sherwyn's Glen'e gideriz. Sana o söz verdiğim kocaman evi yapacağım. Göreceksin hayatım."

Sheridan, "Büyük bir ev istemiyorum," derken önce yolda gergin bekleyen yakışıklı Rafe'e arkasından ifadesiz bir yüzle öylece duran Yatmış Uyuyan Köpek'a baktı. "Ben yalnızca seni, Rafe'i ve Yatmış Uyuyan Köpek'i istiyorum."

Babası, Sheridan'ın hıçkırıklarını hiçe sayarak kadınların pek beğendiği İrlandalı tebessümüyle, "Gittiğimi bile fark etmeden geri dönmüş olacağım," dedi. Sonra birden gelen bir ilhamla, "Düşün geri döndüğümüzde Rafe ne kadar şaşıracak. Sen kocaman bir genç kız olmuşsun. Üstünde etek... ve teyzenden öğrendiklerinle..." diye ekledi.

İtiraz etmesine fırsat vermeden, kızının kollarını omuzlarından indirdi, şapkasını giydi ve gerileyerek Cornelia'ya "Gönderebildiğim kadar para gönderirim yardım olsun diye," dedi.

Cornelia bir köylüden sadaka alır gibi bir tavırla başıyla onayladı ama babası bu tavırdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bir kabadayı ciddiyetiyle, "Hiç belli olmaz," dedi. "Belki İngiltere'ye seni de götürürüz. Bu hoşuna giderdi değil mi Nelly? Squire Faraday'ın burnunun dibinde yaşamak, onun evinden çok daha büyük bir evin hakimi olmak... Hatırlıyorum salon senin zevkinle döşenmişti."Alaylı bir gülümsemeyle, "Ama hiçbiri senin için yeteri kadar iyi değildi, değil mi? Ama belki zamanla düzeltmişlerdir."

Bir bebek gibi ağlamamak için kendini kontrol etmeye çalışan Sheridan, teyzesinin katı sessizliği karşısında babasının aldırışsız bir tavırla omuz silktiğini gördü. Sonra ona dönen babası, Sheridan'a çabucak sımsıkı sarıldı. Genç kız, "Yaz bana," dedi yalvarır gibi.

"Yazacağım."

O çıkıp gidince, Sherry hayatının yıkılmasına neden olan tek kadın akrabası kadının ifadesiz yüzüne baktı. Duman rengi gözleri gözyaşlarıyla dolu, yavaşça ve açıkça, "Keşke... keşke buraya hiç gelmeseydik. Keşke seni görmez olsaydım. Senden nefret ediyorum," dedi.

Cornelia Teyze, Sherry'nin beklediği gibi onu tokatlayacağına gözlerinin içine bakarak, "Eminim nefret ediyorsundur," dedi. "Daha sonra daha da nefret edeceksin. Ama ben senden hiç nefret etmiyorum. Şimdi derslerine başlamadan önce bir çay içelim mi?"

Sheridan çenesiyle en geniş açıyı çizerek başını yukarı kaldırdı, "Çaydan da nefret ederim," derken teyzesine aynı taş gibi bakışı iade etti. Duruşu içgüdüsel olmakla birlikte Cornelia'nın duruşunun aynıydı. Sheridan o ana kadar hiç farkında olmadığı bir şeyi fark etti: Cornelia'ya ne kadar benzediğini! Teyzesi kılı kıpırdamadan, "Bana böyle dik dik bakmamanı öneririm," dedi. Ben bu bakışı çoktan bıraktım ve ona karşı dokunulmazlığım var. Squire Faraday'ın tescilli torunu olarak, İngiltere'de işine yarayabilir senin. Gel gelelim burası Amerika, biz de artık haşmetli Squire'ın akrabaları değiliz. Olsak olsak kibarlığını koruyan eski ailelerden olabiliriz. Şu anda, bir zamanlar küçümsediğim insanların çocuklarına doğru davranma dersleri veriyorum ve bir işim olduğu için şanslı sayıyorum kendimi. Tanrıma bana bu sıcak, küçük evi bahşettiği için şükrediyorum ve dönüp arkama bakmıyorum. Bir Faraday yas tutmaz. Bunu unutma. Hayattaki seçimlerimden pişmanlık duymadım. Şu var ki, ben artık kimsenin kuklası değilim. Sabahları bugün neyin kavgasını

edeceğim diye uyanmıyorum. Düzgün, sakin, saygın bir yaşam sürüyorum."

Konuşmasını bitirip geri çekilerek alaylı bir tavırla hareketsiz duran yeğenine baktı. "Bu gururlu, taş gibi tavrını daha da iyi ortaya koymak istiyorsan burnunun dibindeki küçücük bir zerreymişim gibi bak bana. Ben olsam öyle yapardım."

Sheridan bu denli kızgın ve üzgün olmasaydı gülebilirdi. Zamanla gülmeyi yeniden öğrendi, Latinceyi ve zarif hareket etmeyi öğrendiği gibi. Teyzesi bildiği her şeyi ona öğretmek isteyen acımasız bir öğretmendi, ama Sheridan onun biçimsel katılığının altında, yüreğinin derinliklerinde haşarı yeğenine karşı derin bir ilgi hatta sevgi olduğunu hissetmişti. Sheridan küskünlüğünü arkada bırakınca çabuk kavrayan bir öğrenci oldu. Kitaplardaki bilgiler, benekli atların üzerinde çılgın uçuşlar, gitar eşliğinde söylenen şarkılar, yıldızların altında kahkahalar içermeyen bir yaşamın usandırıcılığını hafifletiyordu. Karşı cinsten biriyle birbirini anlayan bir bakış bile hafiflik sayılıyordu ve yasaktı; bir yabancıyla başlatılan bir sohbet cinayete yakın bir suçtu adeta. Şarkı yalnız kilisede söylenirdi; asla karşılığında para kabul edilemezdi. Keyif aldığı şeyler yerine, çaydanlığı dik açıyla tutarak çay servisi yapmak, yemek bittikten sonra çatal bıçağı doğru yere koymak gibi pek de belirgin olmayan bilgiler edinmesi gerekiyordu. Basit şeylerdi bunlar elbette, ama Cornelia Teyzenin dediği gibi, "Nasıl davranacağını bilmek senin en kıymetli hazinen olacaktır – tek sahip olduğun şey, bizim koşullarımızda."

Sheridan on yedisine geldiğinde Cornelia'nın haklı olduğu ortaya çıktı: kahverengi sade bir elbise giymiş, saçlarını düzgün bir şekilde ensesinde topuz yapmış, başında kendi işlediği başlığıyla Bayan Sheridan Bramleigh, Cornelia Teyzenin öğretmenlik yaptığı okulun yöneticisi Bayan Adley Raeburn'a takdim edildi. Cornelia Teyzenin daveti üzerine evlerine gelen Bayan Reaburn bir saniye kadar Sheridan'ın saçlarına ve yüzüne baktı. Birkaç yıl önce olsaydı, bu kadar

iyi bir eğitim almamış, genç ve sessiz Sheridan utanarak çizmelerine bakar, şapkasıyla yüzünü kapatır ya da yabancının nesine baktığını merak ederdi.

Ama bu yeni bir Sheridan'dı, mali bir yük getirdiğini bilen bir genç kadındı. Şimdi para kazanmak isteyen biriydi. Teyzesinin hatırına ya da onunla birlikte yaşadığı sürece değil, kendisi için ve sürekli para kazanmak istiyordu. Köyde çok sık görülmese de şehirde açlığın ve fakirliğin çok yaygın olan yüzünü görmüştü. Sheridan artık şehirde yaşıyordu ve anlaşılan hep şehirde yaşayacaktı. önceleri babasından çok sık gelen mektuplar birden kesilmişti, iki yıldır hiç mektup almıyordu. Babasının onu burada unutmuş olmayacağından emindi; ölmüş olabileceği olasılığı ona o kadar acı veriyordu ki buna dayanamazdı. Rafe ile babası dönene dek kendisine bakması gerektiğine inanmaktan başka çaresi yoktu. Bayan Raeburn kibarca; "Teyzenizden hakkınızda çok iyi şeyler duydum Bayan Bromleigh," derken bunları düşünüyordu. Eskiden ellerini pantolonunun beline sokarak utangaç bir tavırla, bu iyi şeylerin neler olabileceğini hiç düşünemediğini söylerken bu kez aynı kibarlıkla yanıtladı, "Ben de aynı şeyleri sizin hakkınızda duydum Bayan Raeburn."

Sheridan, Sabah Yıldızı'nın güvertesinde dururken birden, eski hayatına ait olan hiç kimseyi bir daha görmeyebileceğini düşündü; ne Cornelia Teyzeyi ne küçük öğrencileri ne de arkadaş olduğu,cumartesi günü evlerinde toplanıp çay içip sohbet ettiği öğretmenleri... Onların gülümseyen yüzlerini bir daha hiç görmeyebilirdi. Ve Rafe'i... babasını...

Babasını bir daha görmeme düşüncesiyle ağzı kurudu, gözlerine yaşlar doldu. Babası onu görmek için sabırsızlanarak, uzun sessizliğinin nedenini açıklamak üzere Cornelia Teyze'ye geldiğinde, kendisi orada olmayacaktı... Babasına ne olduğunu hiç bilemeyecekti.

Gözlerini kapattı. Babasını, Rafe'i, Yatmış Uyuyan Köpek'i teyzesinin bahçesinde kendisini görmek için beklerken hayal

edebiliyordu. Charise'e yolculuğunda eşlik etmeye karar vermesinin nedeni yalnız para değil tüm bu düşüncelerdi. Hayır değildi. O romantik romanları okuduğundan beni düşlerinde hep İngiltere vardı. Teyzesinin ve kendisinin tüm çabalarına rağmen henüz tam anlamıyla yenemediği düşlerinin izlemek istediği yolu açıyordu bu yolculuk ona.

Tam bir maceraydı bu hiç kuşkusuz. Onu pür dikkat dinleyen küçük yüzlerle dolu bir sınıfta, onlara öyküler okumak ve güzel yürümeyi öğretmek yerine, yabancı ve dost olmayan bir ülkedeydi işte. Pusuya düşürülmüştü, korunmasız ve sahip olduğunu sandığı anlayış ve cesaretten tamamen yoksundu. Meg'e göre, olanları anlattığında haklı öfke ve intikam duygularını dizginlemesi olanaksız bir soyluyla karşılaşmak üzereydi.

Sheridan ne kadar çaba harcarsa harcasın, en nefret ettiği duygular olan korku ve zayıflığın tüm bedenini esir almasını engelleyemiyordu. Ona güvenen, onu seven insanlara verdiği üzüntüyü düşündükçe kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Tüm yaşamını kararlı bir iyimserlik ve kusursuz bir sağlığa sahip olarak yaşadıktan sonra, birdenbire korkunç derecede zayıf, sinirli ve aptal hissediyordu kendini. Oda etrafında dönüyordu, bir iskemleye dayanmak zorunda kaldı; sonra zorla gözlerini açtı, derin bir nefes aldı, saçlarını geriye doğru iterek ciddi topuzunu düzeltti, dehşet içindeki hizmetçiye güven verici bir gülümsemeyle baktıktan sonra pelerinine uzandı.

Küstah bir tavır takınmaya çalışarak, "Şu rezil baronla karşılaşıp kaderimle yüzleşme zamanı geldi," dediği anda, korkulacak bir şey yokmuş gibi davranmaktan vazgeçti. "Sen burada kal, ortalıkta görünme, birkaç saat içinde gelmezsem gizlice geri dönebilirsin belki de. Bakarsın şansın yaver gider, gemi yarın sabah hareket edene dek seni kimse fark etmez. Adam acımasız davranmaya karar verirse, ikimizin birden tutuklanıp harcanmamıza hiç gerek yok."

7

Nispeten daha sessiz olan loş, küçük kamaralarından sonra fenerlerle aydınlatılmış limanın gürültüsü ve kalabalığı rahatsız ediciydi. Liman işçileri sırtlarında ağaç kütükleri, kafesli sandıklarla iskele tahtasının üzerinden gidip geliyor, kargoları boşaltıyor, Sabah Yıldızı'nın ertesi gün yola çıkması için, gemiye erzak yüklüyorlardı. Geminin yan tarafından kargo ağlarını iskeleye indiren vinçlerin gıcırtıları duyuluyordu. Sherry büyük bir dikkatle tahta iskeleden geçti, gözleri öykülerden tanıdığı tipik İngiliz soylusu, ince, solgun, zengin, kendini beğenmiş, dizlerine kadar inen ceketi ve saten golf pantolonu içinde, evleneceği kadını etkilemek için üzerinde tüm unvanını taşıyan mühür ve madalyalarla iskelede bekleyen birini arıyordu.

Birden eldivenlerini beline vurarak iskelede sabırsızlıkla bekleyen uzun boylu, esmer birini gördü ve o anda o olduğunu anladı. Golf pantolon yerine koyu renk uzun pantolon giymiş olması ve pelerini açıldığında göğsünde parıldayan bir saat ya da altın madalya olmaması bir yana, her şeyiyle farklı görünüyordu ve ayrıcalıklı biri olduğu kesindi. Köşeli çenesinden soğukkanlı bir kararlılık, geniş omuzlu yapısının her zerresinden parlak botlarının uçlarına dek kendine güvenmenin gücü hissediliyordu.Genç kızın yaklaştığını gördüğü anda, kaşlarını çattı ve Sherry'nin korkusu paniğe dönüştü. Son iki gündür, hakarete uğramış damadı yatıştırmak ve mantıklı davranmaya zorlamak konusunda yeteneğine güvenmekteyken, şimdi siyah kaşları, sert, memnuniyetsiz bir ifadeyle çatılmış olan bu adam ancak bir granit kadar nüfuz edilebilir gibi gelmişti ona. Elbette nişanlısının hangi cehennemde olduğunu düşünüyor, iskeleden yürüyerek kendisine doğru gelen bu kadının neden Charise Lancester değil de Sheridan Bromleigh olduğunu kestiremiyordu. Son derece rahatsız olduğu açıktı.

Stephen rahatsız olmamıştı, donup kalmıştı. Charise Lancester'in uçuşan bukleleri, pembe yanakları olan, farbelalar, danteller içinde on yedi on sekiz yaşlarında uçarı bir kız olduğunu düşünmüştü. El fenerlerinin yanıp sönen ışığı altında gördüğü elmacık kemikleri çıkık, muntazam, kahverengi kaşların ortaya çıkardığı, pırıltılı, uzun kirpiklerle gölgelenmiş açık renk, iri gözleri olan, açık tenli, düzgün fizikli bir genç kadındı. Saçları iyice geriye çekilip bir kapüşonun altında gizlenmiş olduğundan rengi belli olmuyordu. Farbelalar yerine çok sade, hiçbir süsü olmayan kahverengi bir pelerin giymişti. Stephen sıkmak için elini uzattığında ilk aklına gelen şey Burleton'un onu "oldukça şirin bir şey" diye tarif etmesi için kör ya da deli olması gerektiğiydi.

Dış görünüşüne karşın son derece gergin, korkmuş ve sanki bir şeylerin doğru gitmediğini hissetmiş gibiydi. Bu yüzden Stephen fikrini değiştirdi ve ikisi için de en iyisinin gerçeği doğrudan söylemek olduğuna karar verdi.

Çabucak kendini tanıttıktan sonra, "Miss Lancester," dedi. "Korkarım bir kaza oldu." Sonra önleyemediği suçluluk duygusuyla ekledi, "Lord Burleton dün öldü."

Sherry bir an anlamayarak baktı ona. "Öldü mü? Burada değil mi yani?"

Stephen onun en azından gözyaşlarına boğulmasını, sinir krizleri geçirmesini beklerdi. Soğuk elini elinden çekerken dalgın bir sesle, "Çok yazık, lütfen ailesine başsağlığı dileklerimi iletin," gibi bir tepki en son beklediği şeydi. Onun ne büyük bir şokta olduğunu ancak hızla dönüp iskelede uzaklaştıktan sonra fark etti. "Bayan Lancester..." diye bağırdı ama sesi kafesli sandıklarla dolu bir kargo ağının vincin ucunda aniden geriye dönmesiyle çınlayan korku dolu bir çığlığın içinde kayboldu, "Kenara çekilin... Çekilin..."

Stephen tehlikeyi görüp ona doğru bir hamle yaptı ama geç kalmıştı – kargo ağı hızlı bir dönüşle onu başının arkasından çarptı ve Sherry iskeleye doğru adeta uçarak arka üstü düştü.

Stephen bir taraftan bağırarak arabacısını çağırırken, yere eğilip onu kucakladı, yüzünü çevirdiğinde Sherry'nin başı yavaşça geriye düştü ve başının arkasındaki yumrudan oluk gibi kan akmaya başladı.

8

Westmoreland kahyası onu kontun çalışma odasına alırken Dr. Whitticomb, "Bugün hastamız nasıl bakalım?" diye sordu. Canlı bir ifadeyle sormaya çalışmasına karşın, hastanın iyileşmesi konusunda o da en az Stephen Westmoreland kadar kötümserdi. Stephen o sırada dirsekleri dizlerinde, başı ellerinin arasında, ateşin karşısında, oturmaktaydı.

Ellerini yorgun bir tavırla yüzünde gezdirdikten sonra başını kaldırmadan "Bir değişiklik yok," dedi Kont. "Ölü gibi hareketsiz. Öneriniz üzerine yanında kalan hizmetçiler sürekli onunla konuşuyorlar. Birkaç dakika önce ben de konuşmaya çalıştım ama hiçbir yanıt yok. Üç gün oldu." Sinirli bir sabırsızlıkla ekledi: "Yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

Dr. Whitticomb bakışlarını Kont'un yorgun yüz hatlarından çevirdi, boşuna olacağını bildiğinden dinlenmesi gerektiğine dair uyarılarını yinelemedi, onun yerine, "O tanrının ellerinde, benim değil. Gene de yukarı gidip bir bakacağım," dedi.

O merdivene doğru yürürken kont, "Ne faydası olabilir ki?" diye parladı.

Bu kibarca patlamaya aldırmayan Hugh Whitticomb, geniş merdivenlerden yukarı çıktı ve en üst katta sola döndü.

Bir süre sonra çalışma odasına döndüğünde kont gene aynı durumda oturmaktaydı ama Dr. Whitticomb'un ifadesi belirli şekilde değişmişti. "Görülüyor ki ziyaretlerimin bir yararı oldu sonunda," dedi. "Ya da benim sesimi hizmetçilerinkinden daha çok beğendi."

Stephen başını kaldırdı, bakışları doktorun yüzünde geziniyordu. "Kendine mi geldi?"

"Şu anda istirahat ediyor ama kendine geldi hatta benimle birkaç kelime bile konuştu. Dün ona hiçbir şans veremiyordum ama genç ve güçlü... sanırım bu işten sıyrılacak."

Bu konuyla ilgili söyleyeceklerini söyledikten sonra Dr. Whitticomb Stephen'in ağzının ve gözlerinin etrafındaki yorgunluk ve gerginlik izlerine bakarak en önemli ikinci kaygısını öne sürmekten kendini alıkoyamadı. Yılların aile dostu olmasının verdiği yarı samimiyetle: "Ama asıl siz tehlikedesiniz Kontum. Yemekten sonra birlikte girip onu görelim diyecektim beni yemeğe alıkoyacağınızı varsayarak – ama sizin görüntünüz onda şok yaratabilir önceden bir tıraş olup uyumazsanız."

Stephen öylesine rahatlamıştı ki, "Uykuya ihtiyacım yok," derken kendisini gerçekten çok zinde hissediyordu. Kalktı, gümüş bir tepsiye doğru yürüdü, kristal bir sürahinin tıpasını çıkarırken, "Gene de tıraş konusunda tartışmayacağım," dedi. İki bardağa konyak koyarak birini doktora verdi, birini kendi aldı. Kadehini kaldırırken, "Onu iyileştirmedeki yeteneğinize," dedi.

"Benim yeteneğimle ilgisi yok, bu bir mucizeydi," derken doktor içkisini içmekte tereddüt ediyordu.

Stephen, "Mucizevi iyileşmelere o halde," diyerek kadehini kaldırırken doktor ikinci kez başını sallayarak kadeh kaldırmayı reddetti.

"... İyileşti demedim Stephen. Kendine geldi ve konuşabiliyor," dedim.

Kont doktorun sesindeki duraksamayı sezdi, mavi gözlerini kısarak açıklama istercesine Dr. Whitticomb'a baktı.

Doktor gönülsüzce içini çekerek bu isteği yerine getirdi. "İyice dinlenmeden sana bunu söylemek istemiyordum, ama fizik olarak iyileşse bile, ki bunun için sana söz veremem, gene de bir sorun var. Bir komplikasyon... Bu çok kısa süreli olabilir elbette... Ama olmayabilir de..."

"Nedir bu kahrolası şeyin anlamı?"

"Belleğini yitirdi Stephen."

"Nasıl?"

"Yukarıdaki yatakta gözlerini açtığından önceki yaşamından hiçbir şey anımsamıyor. Kim olduğunu, İngiltere'ye neden gediğini bilmiyor. Bana adını bile söyleyemedi."

9

Dr. Whitticomb'un elleri, hastasının odasına girmeden önce, süslü kapı tokmağının üzerinde bir süre durdu. Stephen'e dönerek sesini alçalttı ve son dakika uyarı ve talimatlarını dile getirdi. "Baş yaralanmaları çok karmaşık sonuçlar yaratabilir. Birkaç saat önce benimle konuştuğunu unutmuşsa korkma. Öte yandan belleği tamamen yerine gelmiş de olabilir. Dün, beyin hastalıkları konusunda benden daha fazla deneyimi olan bir arkadaşımla konuştum, baş ağrısı ne kadar fazla olursa olsun ona afyon ruhu vermenin doğru olmayacağına karar verdim. Ağrısını azaltsa da uyku verecektir ki, bu hastalıkta bilincini açık tutması ve konuşturulması şarttır."

Stephen başıyla onayladı, ama Whitticomb henüz bitirmemişti. "Bugün bir ara hiçbir şey anımsayamadığı için çok kaygılandı, çok korktu. Onun için hiçbir koşulda onu daha fazla endişelendirecek bir şey söyleyip yapma. Yanına girdiğimizde onu sakinleştirmeye ve güven vermeye çalış; bilsin ki başucuna gelen her hizmetkâr aynı yerden emir almaktadır. Söylediğim gibi baştaki yaralanmalar hem çok tehlikeli hem de sürprizlidir, biz de onu kaybetmek istemeyiz." Her şeyi söylediğinden emin olarak tokmağı çevirdi.

Sheridan karartılmış odada son derece rahatlatıcı gri renkli bir sisin içinde, uyumakla uyanıklık arası, kaygısız korkusuz, yalnızca kafası hafifçe karışık yatarken odaya birilerinin girdiğini hissetti. Bu Tanrının lütfu olan ana sığındı, çünkü beyninin arkasında onu kemiren sorulardan ve adını koyamadığı korkulardan uzaklaştığı bir andı bu.

"Bayan Lancester?"

Ses çok çok yakından geliyordu, yumuşak ama ısrarlı ve yabancı.

"Bayan Lancester?"

Gözlerini tekrar kırptı ve hayal ikiye bölündü, birisi beyaz saçlı, orta yaşlı, metal çerçeveli gözlükleri olan düzgün bıyıklı biri. Sesi gibi kendisi de şefkatli ve güven verici. Diğeri çok daha genç. Yakışıklı. Şefkatli değil. Güvenli değil. Üzgün.

Yaşlıca olan ona gülümsüyor ve bir şeyler söylüyordu, "Beni hatırlıyor musunuz Bayan Lancester?"

Sheridan başıyla onaylamak istedi ama hareket edince başı öyle çok ağrıdı ki, bir anda gözlerine yaşlar doldu.

"Bayan Lancester beni hatırlıyor musunuz? Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Bu kez konuşurken başını oynatmamaya çalışarak soruyu yanıtladı, "Doktor." Dudakları kurumuş ve çatlamıştı ama

konuşmak baş ağrısını artırmadı. Aynı anda ağzından kendi sorusu döküldü, "Ben neredeyim?"

"Güvendesiniz"

"Nerede?" diye ısrar etti.

"İngiltere'desiniz. Buraya Amerika'dan geldiniz.

Nedenini bilmediği bir rahatsızlık ve üzüntüyle sordu, "Neden?"

İki erkek birbirlerine baktılar sonra doktor güven verici bir tavırla, "Bunları hepsini zamanı gelince hatırlayacaksınız. Şimdi kendinizi hiç zorlamayın.."

Genç kız gerginlik içinde boğuk bir fısıltıyla, "...Bilmek istiyorum" diye ısrar etti.

Koluna yavaş yavaş vurarak, "Tamam çocuğum," diyerek hemen kabul etti doktor. Küçük bir duraksamadan sonra ona müjdeli bir haber veriyormuş gibi gülümsedi. "Buraya nişanlınla buluşmaya geldin."

Bir nişanlı. Belli ki nişanlıydı... Diğeriyle demek ki, çünkü onun için en fazla üzülen o gibi görünüyordu. Üzgün ve bitkin. Bakışlarını daha genç olana çevirdi ve ona donuk, güven verici bir şekilde gülümsedi ama o kaşlarını çatmış doktora bakıyor, doktor da onu uyarır gibi başını iki yana sallıyordu. Bu kaş çatış ve doktorun uyarır gibi tavrı Sherry'yi bilmediği bir nedenden dolayı rahatsız etti. Belki pek uygun düşmüyordu, ama o anda kim olduğunu, nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini bilmese de kesin olarak bildiği tek bir şey vardı o da insan birini mutsuz ederse ondan özür dilemeliydi. Bu nezaket kuralını içine iyice kazılmış gibi iyi biliyordu – sezgisel, emredici ve acil. Sherry bu baskıyla nişanlısının tekrar ona bakmasını bekledi ve "Özür dilerim," dedi.

Adam bu sözler onu yaralamış gibi bir an irkildi ve sonra ilk kez onun sesini duydu – derin, güvenli ve müthiş rahatlatıcı. "Özür dileme. Her şey çok iyi olacak. Tüm ihtiyacın olan biraz zaman ve istirahat."

Konuşmak için gücünün yettiğinden daha fazla çaba harcamaya başlamıştı.. Yorgun ve şaşkın Sherry gözlerini kapadı ve adamların gidecek gibi bir hareket yaptıklarını fark etti. "Bekleyin..." diyebildi. Birdenbire ve mantıksızca yalnız kalmaktan, onu kuvvetle çeken karanlık boşluğa düşmekten ve bir daha hiç yüzeye çıkamamaktan korkarak iki adama baktı, sonra meraklı bakışlarını nişanlısına çevirdi. İkisinin arasında güçlü olan oydu, daha genç, daha hayat dolu –onu yiyip bitirmeye geldiklerinde beynindeki şeytanları sırf irade gücüyle kıyıda tutabilecek oydu. Gücünün son kırıntısıyla zayıf bir sesle fısıldadı, "Kal....Lütfen." Stephen duraksayarak doktora bakınca, Sheridan dudaklarını ıslattı, zorlu bir nefes alarak içindeki tüm düşünce ve duyguları tek bir sözcükte topladı. "Korkuyorum."

Göz kapakları istemi dışında kurşun ağırlıklar gibi indi gözlerinin üzerine ve onu yaşayanlar dünyasından ayırdı. Panik başladı, onu aşağı itiyor, havasız bırakıyordu.Ve sonra cilalı zeminde hareket eden iskemle ayaklarının sesini duydu, yatağın yanına ağır bir iskemle çekilmişti. "Korkacak bir şey yok," dedi nişanlısı.

Sheridan hatırlayamadığı anne babasına sığındığı gibi elini birkaç santim battaniyenin üzerine çıkardı. Uzun, erkek elleri uzanıp elini kavradı ve onu sıkıca tuttu. "Nefret...korku..." diye mırıldandı genç kız.

"Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Sheridan adamın eline, sesine ve verdiği söze yapıştı ve üçünü de derin, düşsüz bir uykuya alıp götürdü.

Sheridan'ın uykusu gittikçe derinleştikçe Stephen'in göğsü suçluluk ve korkuyla ağırlaştı. Sherry'ni başı bandajlıydı, yüzü hayalet gibi bembeyazdı ama Stephen'i etkileyen yatakta ne denli küçük göründüğüydü, battaniye ve yastıklar arasında kaybolmuştu.

Kendisinden özür dilemişti, oysa tamamıyla suçlu olan

kendisiydi, yalnızca nişanlısının ve düşlerinin kaybolmasının değil bu felaketin de nedeni kendisiydi. Bir limanda yaşanabilecek tehlikeleri bilmesine karşın vincin geçtiği yolda durmuş, kızın da oradan geçmesine izin vermişti. Hepsinden beteri de, genç kız Burleton'un ölümüne verdiği tepkiye öylesine kendini kaptırmıştı ki, yük taşıyan kargo ağının ona doğru geldiğini görmemiş, liman işçisinin uyaran çığlığına zamanında tepki gösterememişti. Stephen'ın söylediği şeyin şokunda olmasaydı, ona bu haberi böyle ani, korkutucu biçimde vermemiş olsaydı, belki de zamanında reaksiyon gösterir kendini kurtarırdı.

Açıkça görüldüğü üzere, onu tehlikenin önüne atmış, koruyamamış ve kendini korumasını da olanaksız hale getirmişti. Ölürse nedeni tamamıyla kendisiydi ve Stephen vicdanında bu yükle yaşamanın olanaksız olduğunu düşünüyordu. Zaten Burleton'un ölümü ona gecelerini ve gündüzlerini zehir eden bir yük yüklemişti.

Birden Sheridan'ın nefesi değişti ve Stephen müthiş korktu. Göğsü yükselinceye dek kendi nefesini de tuttu ve Sheridan'ın göğsü düzgün bir ritimle inince nefesini verdi ve tam bir teslimiyetle elinin altında duran ele baktı. Parmaklar uzun ve zarifti ama tırnakları çok kısa kesilmişti –kurallara bağlı, düzgün bir kıza ait aristokrat bir el, düzen ve pratik olmaya önem veren birinin eli diye düşündü.

Bakışlarını kızın yüzüne çevirdi, korkudan çıldıracak, yorgunluktan ölecek gibi olmasaydı bu yorumların ona neler hissettirebileceğini merak ederek gülümseyebilirdi. Bu yumuşak, cömert dudaklar kurallara uyan bir kişiliği temsil etmekten çok uzaktı, yarım ay gibi uzun kıvrık kirpiklerinin de pratiklikle pek ilgisi olduğu söylenemezdi. Saçlarının ve gözlerinin rengini bilmiyordu, ama elmacık kemikleri zarif bir şekilde çıkık, kadife teni şeffaf gibiydi. Narin kadınsı hatlarının aksine küçük çenesinde irade belirtisi olan bir kararlılık ifadesi vardı. Hayır, diye düzeltti Stephen kendini,

daha doğrusu cesaret belirtisi. Acı ve korkuyla ağlamamıştı; korkmaktan nefret ettiğini söylemişti, demek ki bu insanı güçsüz bırakan duyguya asılıp kalmaktansa onunla savaşmayı yeğliyordu.

Kuşkusuz cesur ve nazikti de – onu üzdüğü için özür dilemişti. Nezaketle cesaretin bir kadında birleşmesi az görülen bir şeydi, hem de bu kadar genç birinde.

Göğsü küçük nefeslerle inip kalktıkça Stephen ani bir panikle ...ve korumasız, diye düşündü. Elini daha sıkı sıkı tuttuğu anda Sheridan'ın gene nefessiz kaldığını görerek boğazına bir yumru oturdu. Allahım, ölüyor! Dehşetle "Ölme n'olur!" diye fısıldadı,

10

Sheridan yeniden gözlerini açtığında perdenin yeşil kıvrımları arasından içeriye parlak bir güneş sızıyordu. Hâlâ elini tutmakta olan nişanlısı derin bir uykudaydı. Gecenin bir saatinde ceketini ve fularını çekip çıkarmış, kollarını yatağın üzerinde çapraz olarak kavuşturmuş, başını kollarına dayayıp uyuyakalmıştı. Yüzü ona dönüktü, Sheridan başını dikkatlice ona doğru çevirdiğinde bu küçücük hareketle bile beyninde şimşekler çakmayınca rahat bir nefes aldı.

Derin bir uykudan sonra gelen huzur dolu mahmurluk içinde rahatça nişanlanmış olduğu adamı inceledi. Açık havada bulunduğu için güneşten yanmış olduğunu gördü. Saçları yanları düzleştirilerek, ensesi ancak yakasına kadar uzun muntazam kesilmişti. Uyurken karışmış olan saçları ve uzun siyah kirpikleri onu sevimli bir çocuğa benzetmişti. Oysa

hiç çocuksu bir hali yoktu, Sheridan hem bir hayranlık hem de keşfinden dolayı açıklanamaz bir rahatsızlık hissetti. Uykuda bile kararlı görünümünü yitirmeyen köşeli çenesinde çıkmak üzere olan siyah sakalların gölgeleri belirmişti. Düz, kara kaşları uykusunda birine kızıyormuş gibi çatılmıştı. Kaliteli kumaştan bembeyaz gömleği, güçlü omuzları, adaleli kollarının üzerinde gergin duruyordu. Yakasının açık bıraktığı yerlerde ve kollarının üzerinde siyah tüyler vardı. Düzgün kavisli burnundan çenesine, uzun parmaklarına kadar açı ve düzlemler hesaplanarak bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Ciddi ve uzlaşmaz görünüyor, diye düşündü Sheridan. Ve yakışıklı.

Allahım ne kadar yakışıklıydı!

Bakışlarını isteksizce Stephan'ın yüzünden ayırarak çevresinde gezdirmeye başladı ilk kez. Gözleri, çevresindeki yeşil-altın rengi parıldayan zenginlik karşısında hayret, korku ve merakla açıldı. Duvarlar ve pencereler elma yeşiliydi, aynı renk yatağın yanlarından zarif bir şekilde yere doğru akıyor, gerekli yerlerde altın rengi kordonlar ve püsküller görülüyordu. Odanın bir ucundaki mağaraya benzer şömine bile yeşil mermerdendi, köşelerinde altından kuşlar ve pirinç süslemeler vardı. Açık yeşil ipek kumaşın üzerinden su gibi aktığı iki divan ve ortalarındaki alçak oval masa şöminenin önüne yerleştirilmişti.

Neyesi biraz yerine gelmişti, kalçasının yakınında yatmakta olan siyah başa yöneltti tekrar dikkatini. Görünen oydu ki, Sheridan epey şanslıydı, nişanlısı yalnızca çok yakışıklı değil aynı zamanda çok zengindi de. Üstelik tüm geceyi onunla, elini bir an bile bırakmadan bu son derece rahatsız pozisyonda geçirdiğine göre ona çok da âşık olmalıydı.

Elbette ona kur yapmış, evlenme teklif etmişti. Onunla ve geçmişle ilgili herhangi bir şey hatırlamak için gözlerini sıkı sıkı kapadı ama karanlık bir boşluktan başka bir şey gö-

remiyordu. Hiçbir kadın böyle bir adamın ilgisini ve aşkını unutamazdı, olanaksızdı bu. Midesini bulandıran bir panik duygusunu kovmaya çalışarak insanın bunu bir dakika içinde anımsaması gerektiğini düşündü. Zihninde nişanlısının ona söylemiş olması gereken cümleleri canlandırdı: *Bana benimle evlenme şerefini bahşeder misiniz Bayan...?* Bayan Ne? Bayan Ne?

Sheridan umuzsuzca, *"Sakin ol,"* diye uyardı kendini. *"Başka şeyler düşün. Sana söylemiş olması gereken tatlı şeyleri düşün."* Nefesinin hızlandığından ve tırnaklarını sıkmakta olduğu ellerine batırmakta olduğundan habersiz, birlikte oldukları zamanları düşünmeye çalıştı. Uygun bir koca adayı olarak ona çok ilgili davranmış olmalıydı. Ona çiçekler getirmiş, ona akıllı, sevimli ve güzel olduğunu söylemiş olmalıydı. Böyle bir gözde bekârın kalbini çalabildiğine göre tüm bu niteliklere sahip olması gerekirdi.....

Akıllıca bir şeyler düşünmek istedi ama zihni bomboştu.

Güzel bir cümle düşünmek istedi ama zihni hâlâ bomboştu. Sakin olmaya çalışarak kendi yüzünü gözünün önüne getirmeye karar verdi. Yüzünü...

Yüzü yoktu.

YÜZÜ YOKTU.

Bir içgüdü ya da gizli bir karakter özelliği onu sakin olmaya zorlasa da dehşet hissi içinde büyümeye başlıyordu. Kendi adını anımsayamıyordu. Onun adını anımsayamıyordu.

KENDİ YÜZÜNÜ HATIRLAMIYORDU.

Stephen birden ellerinin parmaklarını koparan, kan dolaşımını durduran bir cendere içindeymiş gibi sızladığını hissetti. Acı içindeki ellerini çekmek istedi ama kurtulamadı. Üç gün uykusuzluktan sonra gözkapaklarını zorla açarak bu cenderenin ne olduğunu görmek için büyük çaba harcadı. Parmaklarına batan bir şeyler bulacağına, yanında bir kadının yatmakta olduğunu gördü. Uyku sersemliği içinde böyle durumlara pek yabancı olmadığından elini kurtarıp yeniden uy-

kıya dalabilmek için elini döndürdü. Ancak karşı cinse kibar davranma koşulu çocukluğundan beri kafasına nakşedilmiş olduğundan ve yanındaki kadın gerçekten çok korkmuş göründüğünden yeniden derin bir uykuya dalmadan gözlerini kapatırken kibarca sordu, "Nedir sorun?"

Sheridan'ın sesi korkuyla titriyordu, "Neye benzediğimi bilmiyorum."

Stephen görünüşlerine fena halde takıntılı pek çok kadın tanımıştı, ama az aydınlatılmış bu odada gecenin bir yarısı... tam anlamıyla saçmaydı bu sözler.

Sheridan, Stephen'ın elini daha da sıkarak, "Ben neye benziyorum?" diye sorduğunda gözlerini açma gereği bile duymadan, ruhsuz bir sesle, "Büyüleyici," dedi. Bütün bedeni ağrıyordu, birden anladı ki bunun nedeni kadının yatakta, ama kendisinin dışarıda oluşuydu. Biraz ileri gitmesini söylemek için güç toplamaya çalışıyordu ki, kadının boğulurcasına ağladığını duydu. Başını ses doğru çevirerek böyle ağlaması için ona ne yaptığını düşündü ve Wheaton'a onun gönlünü alacak bir takı –örneğin bir yakut iğne- göndermesini söylemeye karar verdi. Kadınların böyle gözyaşı nöbetlerinin çoğunun mücevher tutkusu yüzünden olduğunu biliyordu. Uykusunda bile bunun farkındaydı.

Sheridan'ın ağlaması birden acılı hıçkırıklara dönüştü, arada nefes alamıyormuş gibi oluyor, şiddetle titriyordu. Bu ani patlamaya neden olan giysisine kompliman yapmama ya da tiyatro randevusunu iptal etme gibi bir neden olamazdı. Bu patlama ona bir elmas kolyeye mal olacaktı!

Kuvvetli bir hıçkırık tüm bedenini sarsmaya başladı.

Ve ona uygun bir de bilezik.

Son günlerde bedenen ve ruhen öyle yorgun düşmüştü ki, gittikçe derinleşen uykunun keyfini yaşıyordu ama kızın söylediği bir şeye takılıyor, rahatsız oluyordu, "*Neye benzediğimi bilmiyorum... bilmiyorum... bilmiyorum.*"

Stephen'ın gözleri açıldı ve kıza baktı. Arkasını dönmüş sol eliyle ağzını kapatarak hıçkırıklarının duyulmasını engellemeye çalışıyordu ama bedeni titremelerle sarsılmaktaydı. Gözleri kapalıydı ama gözyaşları uzun kirpiklerinin altından oluk gibi solgun yanaklarına doğru akıyordu. Tüm yüreğiyle ağlamaktaydı ama aklının başında olması Stephen'ın içine biraz su serpiyordu. Onun yüzünden ağlıyor olması ikinci planda kalmıştı.

"Tam olarak uyanmamıştım, sorunuzu duyamadım, özür dilerim," dedi.

Kızın bedeni gerildi ve Stephen, başını yastıkta ona doğru döndürebilmek için ne büyük bir çaba harcadığını fark etti.

Sesinin olabildiğince rahatlatıcı bir tonda çıktığını umut ederek kibarca "Nedir sorun?" diye sordu.

Sheridan onun hâlâ ne kadar yorgun ve ne kadar rahatlatıcı olduğunu görerek bir an şaşırdı yutkundu. Günlerdir onun için ne kadar üzülmüş olmalıydı, şimdi geçici bir terslik için aptalca ve nankörce davranarak çocuk gibi ağlıyordu. Garip, ürkütücü bir terslikti ama bunun bir sakatlanma ya da ölümcül bir hastalık olmadığı belliydi. Zor bir durumu en iyi şekilde karşılama arzusuyla, içgüdüsel bir nefes alarak silkindi ve ona özür diler gibi baktı. "Çok saçma görünüyor ama....ben neye benzediğimi bilmiyorum ve bu çok...." diye sustu. Bunun ne kadar korkunç olduğunu söyleyerek onu üzmek istemiyordu. "Bu önemsiz bir şey belki ama madem ki uyandınız beni biraz tanımlar mısınız?"

Stephen hem korkusunu yenmek hem de kendisini inandırmak konusundaki çabasını anladı ve bunu dikkate değer ve yüreğe dokunur biçimde cesurca buldu. "Sizi tanımlamak mı..." derken zaman kazanmaya çalışıyordu. Saçının rengini bilmiyordu ve aynada kendini gördüğünde ne tepki vereceğini bilmediğinden konuyu espriyle geçiştirmek istedi. "Şu anda gözlerin şiş ve kırmızı" dedi. Sonra gözlerine çabucak bir bakış atarak şaşkınlıkla ekledi, "Ama çok iri ve... gri."

Aslında gözlerinin şaşırtıcı olduğunu gördü Stephen – ortası açık gümüş rengiydi, çevresi siyah ince bir çizgiyle çizilmiş ve samur uzun kirpiklerle gölgelenmişti.

Düş kırıklığına uğrayan Sheridan, "Gri mi?" dedi. "Bunu sevdiğimi söyleyemem."

"Şu anda neanliyken sıvı bir gümüş gibi."

"Belki o kadar kötü değildir. Geri kalan şeyler nasıl?"

"Yüzün solgun ve gözyaşlarıyla ıslanmış durumda ama buna karşın güzel bir yüz."

Sheridan dehşet, gözyaşı ve gülümsemeyle parçalanmış bir bakışla baktı. Gülümsemeye karar verince Stephen rahatladı. "Saçım ne renk?" diye sordu.

"Şu anda" diye kaçamak bir yanıt aradı. "Saçın büyük beyaz bir... bir türbanla gizlenmiş durumda. Yatakta türban takmak son günlerde çok moda biliyorsun." Kaza gecesi ışık çok azdı ve başında da önce bir kapşon vardı, sonra da kendi kanıyla kaplandı. Gene de kirpikleri kahverengi olduğuna göre "Saçın kahverengi," diye karar verdi. "Koyu kahverengi."

"Çok düşündün."

Stephen'i yakından inceliyordu, şaşkındı ama kuşkulu değildi.

"Pek dikkatli değilimdir – hazı şeylerde elbette," derken saçmaladığını düşünüyordu.

"Bir aynı isteyebilir miyim?"

Stephen aynada gördüğü halde yüzünü tanıyamazsa nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyordu, başının bandajlarla sarılı olması ve şakağına yakın kapkara bir çürük onu korkutur muydu? Ancak aynada kendini görebileceği zaman geldiğinde ilaca gereksinim duyabilir, düşüncesiyle Whitticomb'un da yanında olması gerektiğini düşünüyordu. "Daha sonra," dedi. "Belki yarın ya da bandajlar çıktıktan sonra."

Sheridan neden yüzünü görmesini istemediğini hissetti ama bir dehşet daha yaşayacak gücü olmadığından ve nişanlısına daha fazla sorun yaratmak istemediğinden türbanlarla

ilgili önceki konuşmalarına geri döndü. "Türbanı kullanmak rahat gerçekten. Fırça tarak derdinden kurtarıyor insanı." Bunca baskı altındayken gösterdiği bu kibarlık ve yüreklilikten etkilenerek, "Kesinlikle," dedi Stephen. Kızın konuşabilmesine o kadar seviniyordu ve davranışları o kadar içine dokunuyordu ki, elini tutması, şaşkın bakışlı gümüş rengi gözlere gülümseyerek ve şefkatle, "Çok canın acıyor mu? Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sorması hiç zor olmuyordu.

Bunu çok doğal karşılayarak o da ona gülümsedi, "Biraz başım ağrıyor o kadar," dedi.

"Göründüğüm kadar kötü değilim merak etme."

Sesi yumuşak ve tatlı olduğu kadar ifadesi açık ve direktti. Daha önce görünüşüyle ilgili kadınlara özgü kaygısını belirtmişti, sonra en iyi durumunda olmadığını kabullenerek şimdi bu konuda şaka bile yapabiliyordu. Bütün bu halleri Stephen'e, kızın rol yapmak gibi bir kavramla uzak yakın ilgisinin olmadığını; bu yönleriyle ve belki başka çok hoş yönleriyle de insanın içini rahatlatacak kadar farklı göründüğünü düşündürdü.

Ne yazık ki bu düşüncenin hemen arkasından keyfini kaçıran ve elini kızın elinden çekmesine neden olan başka bir şey kafasına takıldı. Yaptığı şey ve kız hakkındaki düşünceleri doğal ve doğru değildi. Kızın sandığı gibi nişanlısı değil, nişanlısının ölümüne neden olan biriydi Stephen. Dürüstlük adına, öldürdüğü genç adamın anısı adına ve mantıken olması gerekenler adına, fiziksel ve zihinsel olarak ondan uzak durmalıydı. O kıza insani bir şekilde dokunacak ya da onunla ilgili bir şeyler düşünecek en son insandı.

Bu ziyareti hafif atlatabilmeyi umarak ayağa kalktı, ağrıyan omuzlarını çevirmeye başladı, böylece zaman kazanıyordu. Görünüşüyle ilgili son bir şey söyleme gereği duyarak, "Kısacası seni şu anda tarif etmeye kalksam, modern bir mumya olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Sherry bunu duyunca hafifçe kıkırdadı ama bunu yapmak için bile çaba harcıyordu ve Stephen bunu fark etmişti.

"Şimdi bir hizmetçiyle kahvaltını göndereceğim. Bir şeyler yiyeceğine söz ver." Sherry başıyla onayladı ve Stephen gitmek için arkasını döndü.

Arkasından yavaşça "Teşekkür ederim," dedi Sheridan.

Stephen şaşkın, döndü, "Ne için?"

O içten bakışlı gözler adama baktı, arar gibi, delercesine... ve Stephen zamanla bu gözlerin onun karanlık ruhunu da görebileceğini hissetti. Ama şu anda bu tehlike yoktu çünkü genç kız, yumuşak dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle, "Benimle bütün gece kaldığınız için," dedi.

Kendisini -aslında daha yakın olduğu- karanlık bir katil yerine beyaz atlı prens gibi gösterdiği için, bu minnet duygusu Stephen'ın kendini çok daha suçlu, tam bir iğrenç sahtekâr gibi hissetmesine yol açtı. Reverans yapar gibi eğilerek, cesur bir gülümsemeyle, "İlk kez güzel bir kadın geceyi onunla geçirdiğim için bana teşekkür ediyor," derken gerçek kişiliğini kasıtlı olarak ortaya koyuyordu.

Sherry'nin şaşırmış ama şoka uğramamış olması, Stephen'ın rahatlama duygusunu azaltmadı. Kişiliğiyle ilgili bu kurnaz açıklamayı kendini temize çıkarmak ya da cezasını ödemek gibi bir amaçla yapmamıştı. Onun için o anda önemli olan, ilk kez kıza dürüst davranmış olmasıydı, bu da biraz olsun kendi gözündeki itibarını yükseltti.

Uzun koridor boyunca kendi dairesine giderken Stephen haftalardır -hayır aylardır- ilk kez bir şey için mutluydu: Charise Lancester tamamiyle iyileşecekti. Bundan tamamen emindi. Kız bu işin içinden sıyrılmıştı, bu da artık babasına kazayı bildirebileceği ve iyileştiği konusunda güvence verebileceği anlamına geliyordu. Mektubun ulaştırılmasını Matthew Bennett ve adamlarına havale edebilirdi.

11

Stephen okumakta olduğu mektuptan başını kaldırdı ve kendisine doğru yürümekte olan otuz yaşlarındaki açık renk saçlı Mathew Bennet'a başıyla selam vererek, "Paris tatilinizi yarıda kestiğim için özür dilerim," dedi "Ancak bizzat sizin ilgilenmenizi gerektirecek kadar önemli ve nazik bir mesele var."

Avukat hiç duraksamadan, "Size bir yardımım olabilirse mutlu olurum Sayın Kont," diye karşılık verdi. Kont oturması için, masasının önündeki deri bir koltuğu işaret etti. Matthew otururken, çok önemli bir seyahatten kendisini geri çeviren adamın, onu orada bekletirken mektuplarını gözden geçirmesi karşısında ne şaşkınlık ne de rahatsızlık duydu. Kuşaklar boyunca Matthew'in ailesi Westmoreland ailesinin avukatları olma onurunu taşımışlardı ve Matthew'in çok iyi bildiği gibi, bu şeref ve onun getirdiği müthiş finansal karşılık, ne zaman ve nerede kendilerine ihtiyaç duyulursa, orada olma zorunluluğunu da birlikte getiriyordu.

Matthew ailenin genç bir üyesi olmasına rağmen Westmorelands'lerin işlerinde oldukça deneyimliydi, hatta yıllar önce Kont'un ağabeyi Claymore Dükü tarafından son derece olağan dışı, kişisel bir iş için de çağrılmıştı. Bu yüzden Mattew, Kont tarafından her çağrılışında heyecanlanır, dengesini koruyamaz ve Kontun talepleri karşısında da soğukkanlılığını yitirirdi. Ama artık daha yaşlı ve daha olgundu, mesele ne denli hassas olursa olsun gözünü kırpmadan, heyecanlanmadan halledebileceğini biliyor ve bundan mutluluk duyuyordu. Şimdi de, sözleşme koşulları, vasiyetnamede bir değişiklik gibi konularda görüşüleceğini tahmin ediyor, özel ilgisini gerektiren acil ayrıntıyı soğukkanlılıkla bekliyordu. Fakat sorunun "hassas" diye tanımlanması Matthew'i

olayın daha kişisel olduğunu – örneğin bir miktar para ve mülkün Kontun metresine tahsisi ya da gizli kalması gereken bir yardım – düşündürüyordu.

Stephen, Bennett'ı daha fazla beklememek için, Northumberland'daki malikanesinin kahyasından gelen mektubu kenara koydu. Başını koltuğunun arkasına yaslayarak dört metre yüksekliğindeki tavanın fresklerini izlemeye başladı, zihni kahyanın mektubuyla daha karışık bir meseyle olan Charise Lancester meselesi arasında gidip geliyordu. Tam konuşmaya başlayacağı sırada, yaşlı uşak yardımcısı, kibarca öksürerek, çaresiz bir tavırla, "Bayan Lancester yataktan çıkmakta ısrar ediyor. Ona ne söyleyelim?" diyerek içeri girdi. Onun daha önce Burleton'un uşağı olduğunu neden sonra algıladı Stephen.

Başını kaldırmadan bakışlarını uşağa çevirdi, kızın çok daha iyileşmiş olabileceğini düşünerek hafifçe gülümsedi. "Ona bir hafta yataktan çıkmasını istemediğimi söyleyin. Yemekten sonra yanına geleceğim." Matthew Bennett'ın yumuşak yüz hatlarında beliren şok, hayranlık ve umutsuzluk ifadesini ya da karşısındakinin gülümsemesinden yanlış bir sonuç çıkarma olasılığını hiç düşünmeden meseleye doğrudan girmeye karar verdi. "Sanırım bir nişanlı sahibi oldum," dedi.

Matthew, "Yürekten iyi dileklerimi sunarım."

"O benim nişanlım değil. Arthur Burleton'un nişanlısı."

Belirgin bir duraklama oldu. Bu arada Matthew bu açıklamaya karşı yerinde bir tepki verme çabasındaydı. "Bu durumda lütfen kendilerine.....mmm.....tebriklerimi iletin."

"Yapamam çünkü öldü."

"Çok yazık"

"Onu ben öldürdüm."

Matthew bir anda kendisini "O zaman daha yazık," derken buldu.

Düelloya karşı yasalar vardı ve son zamanlarda mahkemeler yeni önlemler almaktaydı. Üstelik ölen kişinin nişanlısının umursamazlık içinde kontun yatağında olması, kontun durumunu daha da zorlaştırıyordu. Hemen bir savunma yolu bulma çabasında olan bir avukatın yapacağı gibi sordu Matthew, "Kılıçla mı tabancayla mı?"

"Hayır arabayla."

"Anlamadım"

"Çarptım ona."

"Kılıç ya da tabanca kadar doğrudan bir öldürme yöntemi olmasa da savunması daha kolay."

Kontun garip bakışları altında düşünceli bir tavırla sürdürdü sözlerini, "Kasıtlı bir öldürme olayı olsaydı düelloyu yeğlerdiniz, mahkemelerin bunu dikkate almasını sağlamak lazım. Tabanca kullanma konusundaki ustalığınız herkesçe bilinen bir şey. Buna tanıklık yapacak düzinelerle şahit bulabiliriz. Theodore Kittering'i düşünebiliriz örneğin, siz omzundan vurmadan önce o da usta bir düellocuydu. Yok yok onu bu işe karıştırmayalım, hem sizden hoşlanmaz, hem de dava sırasında düello olayını gündeme getirmenin bir anlamı yok. Kittering'ın tanıklığı olmadan da mahkemeyi Burleton'un ölümünün kasıtlı olmadığına, raslantısal bir vaka olduğuna inandırabiliriz. Rahatça bir kaza olduğunu söyleyebiliriz."

Matthew düşünceli bir tavırla karşısında bir noktaya bakarak yürüttüğü bu akıllıca savunmadan memnun bir tavırla gözlerini konta çevirdiğinde Kont, tane tane, çok açık bir şekilde, "Çok kalın kafalı olduğumu düşünebilirsiniz, ama lütfen sorumu yanıtlar mısınız, siz neden söz ediyorsunuz Tanrı aşkına?"

"Efendim?"

"Yani onu planlayarak öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?

"Öyle bir anlam çıkardım, evet."

Kont sözcükleri uzata uzata sordu, "Sorabilir miyim böyle bir davranış için ne gibi bir nedenim olabilir?"

"...Mmm...bir genç bayan... olabilir diye düşündüm bunun nedeni... yani şu yatak odanızdan ayrılmasına izin verilmeyen bayan..."

Kont çatlak bir sesle güldü, sanki gülmeyi unutmuş gibiydi.

"Elbette. Nasıl düşünemedim. Nasıl bir sonuç çıkarabilirdiniz ki?" Koltuğunda doğrularak kesin ve ciddi bir sesle devam etti, "Geçen hafta üst kattaki bayan... Charise Lancester Amerika'dan İngiltere'ye geldi. Burleton'la nişanlıydı ve ertesi gün özel bir izinle evleneceklerdi. Nişanlısının ölümünden ben sorumlu olduğum ve bunu ona söyleyecek başka biri de olmadığı için onu gemiden karşıladım ve acı haberi verdim. Tam limanda onunla konuşurken salağın teki, yüklü bir kargo ağının kontrolünü kaybetti ve yük gelip kızın başına vurdu. Tek refakatçisi bir oda hizmetçisi olduğundan ve Bayan Lancester bir süre İngiltere'den ayrılamayacak kadar hasta olduğundan, ailesine tüm bu olanları anlatmanız ve aileden buraya gelecek kişiye eşlik etmeniz için size güveniyorum. Bunlara ek olarak Burleton'un işlerini de halledelim. Öncelikle bana olabildiğince kapsamlı bir dosya hazırla ki, nereden başlayacağımı bileyim. En azından ölmeden önce ödemeye vakit bulamadığı borçlarını temizleyelim."

Kontun eski haline geri dönmesini gören Matthew rahatlayarak gülümsedi, "Anlıyorum," dedi.

"İyi."

Matthew masanın üzerinden bir parça kâğıt alarak elinde kalem bekledi, "Ailesi nerede oturuyor ve akrabalarının adları?"

"Bilmiyorum."

"... Bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

Matthew son derece dikkatli ve saygılı, "Belki genç bayana sorabiliriz," dedi.

"Sorabiliriz elbette," dedi Kont. "Ama işinize yarayacak bir şey söyleyebileceğini pek sanmam." Avukata acımaya başlamıştı. "Başından yaralandı ve belleğini yitirtecek kadar ciddi bir yaraydı bu. Dr. Whitticomb bunun geçici olduğunu söylüyor. Genel sağlığı düzelmiş olsa da belleği yerine gelmiş değil."

Matthew içten bir tavırla, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. Kızın durumuna duyduğu kaygı yüzünden kontun anlayışını yitirdiğini düşünerek diplomatik bir soru sordu, "Belki oda hizmetçisi yardımcı olabilir."

"Eminim olurdu," dedi Kont. "Nerede olduğunu bilseydim tabii..." Gizli bir keyifle avukatın duygularını gizlemek için harcadığı çabayı izliyordu. "Kazadan birkaç dakika sonra kamarasına birini gönderdim, ama hizmetçi hiçbir yerde bulunamadı. Tayfalardan biri, kız İngiliz ise, evine gitmiş olabileceğini söyledi.

Matthew, "Anlıyorum," derken hâlâ işin ciddiyetini kavramamıştı. "Bu durumda araştırmamıza gemiden başlarız."

"Bir gün sonra limandan ayrıldı."

"Ya. Peki eşyaları nerede? Onların arasında ailesinin izini belirtecek bir ipucu var mıydı?"

"Olabilirdi, ama ne yazık ki onlar da gemiyle birlikte gitti."

"Emin misiniz?"

"Oldukça. Kazadan hemen sonra benim tek yaptığım bir an önce tedavi edilmesini sağlamaktı. Ertesi sabah eşyaları için birini gönderdim, ama Sabah Yıldızı çoktan demir almıştı."

"O halde araştırmamıza gemi acentesinin ofisinden başlayalım, bir yolcu listesi, bir kargo listesi olması gerekir. Amerika'da hangi limandan bindiyse... Bize kayıtlarını gösterebilirler."

"Gemi acentesinden başla," diye onayladı Stephen. Ayağa kalktı, görüşme bitmişti. Matthew'nın aklı şimdiden yapaca-

ğı araştırmadaydı. O da hemen ayaklanırken, "Kolonileri bir kez ziyaret etmiştim," dedi. "Şimdi sıra ikincisinde."

Stephen, "Tatilini yarıda kestiğim için üzgünüm," diye yineledi. "Ama işin acele olmasının görünenin arkasında bir nedeni daha var. Whitticomb belleğinin yerine gelme belirtisi göstermemesinden kaygılanıyor. Geçmişinden birilerini görmesinin yardımı olur diye umuyorum."

12

Stephen söz verdiği gibi o akşam geç saatte Sheridan'ı görmeye yukarı çıktı. Onu her gün iki kez ziyaret etmeyi uygulama haline getirmişti, bu ziyaretleri kısa ve oldukça resmi tutmasına karşın zamanla bu anları iple çekmekte olduğunu hissetmişti.

Kapısını tıklattı, yanıt alamayınca biraz durakladıktan sonra yeniden tıklattı. Yine cevap almadı. Görülüyordu ki, sürekli olarak yanında bir hizmetçi bulundurmaları için verdiği emir yerine getirilmemişti. Ya öyleydi ya da hizmetçi görev sırasında uyuyakalmıştı. İki olasılık da onu öfkelendirdiyse de, ilk hissettiği şey konuğu için duyduğu korkuydu. Yataktan çıkmak istemişti. Direktiflerine karşın bunu denemeye kalktıysa, yanında kendisine yardım edecek, yardım isteyecek kimse yoksa, oracığa yığılıp kaldıysa...ya da ya gene bayıldıysa...

Kapıyı açıp odaya girdi. Odada kimse yoktu. Sıkıntılı ve şaşkın düzgün bir şekilde düzeltilmiş olan yatağa baktı. Görülüyordu ki küçük aptal ve hizmetçi onun emirlerini dinleme gereği duymamışlardı.

Yumuşak bir ses duyunca döndü ve buz kesildi.

Evlerindeki konuk, "Geldiğinizi duymadım," diyordu, giyinme odasından çıkarken. Kendisine çok büyük gelen bir bornoza sarılmış, elinde bir saç fırçası, saçları mavi bir havlu ile sarılmış, çıplak ayak, son derece rahat önünde duruyordu;emirleri dinlemediğinin farkında bile değildi.

Gereksiz yere kısa bir süre korku geçirmiş olan Stephen, önce bir rahatsızlık hissettiyse de, sonra müthiş bir rahatlık ve keyif duydu. Genç kız kendisine çok bol gelen bornozu önünde kavuşturmuş, bir yerlerden bulduğu dore bir kordonu beline kuşak yapmıştı. Uzun bornozun altından çıplak ayakları görünüyordu, başında yarım bir peçe gibi duran açık mavi havlusuyla çıplak ayaklı Meryem Ana tablosundan fırlamış gibiydi. Gerçek Meryem Ana'nın dingin, tatlı gülümsemesi yerine buradakinin şaşkın, suçlayıcı ve belirgin biçimde mutsuz ifadesi ilk bakışta göze çarpıyordu. Genç kız nedenini açıklamak için Stephen'i fazla bekletmedi.

"Ya son derece aldırışsızsınız Lordum ya da gözleriniz bozuk."

Tamamen hazırlıksız yakalanan Stephen, "Korkarım ne dediğini anlamadım," dedi.

Sherry parmağını suçlarcasına havlunun içinde ona doğru yönelterek, "Saçlarımdan söz ediyorum," dedi, mutsuz bir ifadeyle.

Genç adam, kızın saçlarının kan içinde olduğunu hatırlıyordu. Whitticomb yarayı diktikten sonra yeniden kanamış olmalıydı. "Hemen yıkanır," dedi..

Kız, "Hiç sanmam," dedi. "Ben denedim, olmuyor."

"...Anlamadım..."

Sherry, "Saçım kahverengi değil..." diyerek havluyu başından çekti ve bir tutam saçı avucunun içine alarak olaya açıklık getirdi. "Baksanıza şuna... kırmızı..."

İsyan halindeydi ama Stephen gür, parlak alevli dalgalar halinde omuzlarına ve sırtından beline dökülen saçlar karşı-

sında sersemlemişti. Sheridan elindeki tutamı bırakınca sıvı halinde bir ateş parçası gibi aktı parmaklarının arasından.

"Tanrım...." diyerek içini çekti Stephen.

Kız, "Çok... çok küstah..." dedi mutsuz bir tavırla.

Biraz gecikmeli olsa da Stephen gerçek bir nişanlının orada öylece durup daha önce gördüğü bir şeyi seyretmeyeceğini düşünerek şimdiye dek gördüğü en olağanüstü, en güzel saçlardan istemeyerek de olsa bakışlarını çevirdi. Gülmemeye çalışarak, "Küstah mı?" dedi.

Sheridan başıyla onayladı sonra önüne gelen birkaç bakır rengi bukleyi sol gözünün arkasına arkaya attı.

"Beğenmiyor musun?" deyi kısaca sordu Stephen.

"Elbette beğenmiyorum. Bana bu yüzden gerçek rengini söylemediniz değil mi?"

Stephen kızın farkında olmadan onun önüne koyduğu bu mazereti kabul ederek başıyla onayladı ve gözleri yeniden egzotik saçlara kaydı. Bu saçlar kusursuz yüz hatlarına ve porselen tenine çok uygun bir çerçeve oluşturuyordu. Sheridan bu bakışların tiksinme gibi bir duyguyla hiçbir ilgisi olmadığını, tam tersine beğeni ifade ettiğini fark etti. "Siz beğeniyor musunuz?"

Stephen beğeniyordu. Lanet olsun, onun her şeyini beğeniyordu.

İlgisiz görünmeye çalışarak, "Ben beğeniyorum" dedi. "Anladığım kadarıyla kızıl saç Amerika'da pek yaygın değil."

Sheridan yanıtlamak için ağzını açtıysa da cevabını bilmediğini fark etti. "...Bilmiyorum. Öyle olabilir mi? İngiltere'de de öyledir."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bana yardım eden hizmetçi saçlarımı görünce çok şaşırdı. Biraz sıkıştırınca da, hayatında bu renk saç görmediğini itiraf etti."

"Kimin fikri daha önemli?" diye karşı çıktı Stephen.

Sheridan utandı ve beynine kadar bir sıcaklık hissetti. Sı-

cak bir gülümsemeyle.."Böyle düşünüyorsanız..." dedi. Ne kadar güzeldi, esmer, erkeksi, gözlerini ondan ayırmak çok zordu, ülkesindeki onca güzel kadını bırakıp kendisini seçmiş olduğuna inanmak daha da zordu. Onunla birlikte olmak boşuna gidiyordu, esprileri, kibar davranışları... Ziyaretleri arasındaki saatleri sayıyordu, onu dört gözle bekliyordu ama bu ziyaretler hem çok kısa hem de çok resmi oluyordu. Sonuç olarak da hâlâ ne onun hakkında, ne kendisi hakkında ne de geçmiş ilişkileri hakkında bir bilgi sahibi olabilmişti. Kaprisli belleğinin bir anda çıkıp tüm yanıtları vereceği anı bekleyerek bu çıkmazda kalamazdı artık. Lord Westmoreland'in, zihnini fazla yorarak sağlığını tehlikeye atmaması gerektiğini düşündüğünü biliyordu ama artık bedeni iyileşmişti. Yataktan çıkmış, yıkanmış, saçlarını yıkamış, sabahlık giymişti. Tüm bunları soru soracak ve yanıtlarını alabilecek kadar iyi olduğunu kanıtlamak için yapmıştı. Dizleri titriyordu, ama bunun nedeni içinde bulunduğu bu çetin durum olabileceği gibi, erkeğin yanındayken hissettiği aşırı heyecan da olabilirdi.

Ateşin karşısındaki davetkâr, altın sarısı kanepeye işaret ederek, "Oturabilir miyiz acaba?" dedi. "Korkarım uzun süre yatmaktan dizlerim ayakta durma alışkanlığını kaybetmiş."

Stephen, "Niçin daha önce söylemedin?" diyerek kenara çekilip ona yol verdi.

"İzin var mı emin değildim ama..."

Genç kız, kanepeye çıplak ayaklarını altına alarak kıvrılıp oturdu. Bornozun eteklerini düzgün bir şekilde çevresine yaydı. İyi yetişmiş genç kızların kocalarından başka erkeklerin yattıkları odada konuk edemeyecekleri, kızın unuttuğu şeylerden biri olarak Stephen'in dikkatinden kaçmadı. Bunun daha çok kendi yönünden bir ihanet olduğunun da farkındaydı. Kendi arzuları için her iki noktayı da görmezden gelmekteydi. "Neden, oturma iznin olduğundan emin değilsin?" Kızın utangaç bakışları kendisinden ateşe doğru kayın-

ca Stephen anlamsız bir yoksunluk duygusuna kapıldı; kızın bakışları kendisine çevrildiğinde bu kez gene çok anlamsız bir mutluluk hissetti. "...Constance'tan, hizmetçiden...duyduğuma göre siz bir kontmuşsunuz."

Ona inkar etmesini umut eder gibi bakıyordu. Stephen kızın şimdiye dek tanıdığı tüm kadınlardan farklı olduğunu hissetti.

Sheridan sözlerine devam etmeyince, "Ve?" dedi.

"Ve... bu durumda, size Lordum diye hitap etmem gerekiyor."

Stephen sadece kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

"Anımsadığım şeylerden biri de bir kralın huzurunda önerilmeden oturulmayacağı."

Stephen kahkahayla gülme isteğini güçlükle bastırarak, "Yalnız unutma ki ben kral değilim. Yalnızca bir kontum."

"Evet, elbette, ama aynı protokol mu uygulanır, bilemedim."

"Uygulanmaz ama hizmetçiden söz etmişken nerede o lanet olası? Senin hiçbir şekilde yalnız bırakılmaman için uyarmıştım."

"Onu ben gönderdim."

"Saçına gösterdiği tepkiden dolayı mı... ben konuşurum..."

"Hayır hayır. Güneş doğduğundan beri benim yanımdaydı ve yorgun görünüyordu. Odayı topladı, ben de sanki çocukmuşum gibi onun bana banyo yaptırmasını istemedim."

Stephen şaşırdı ama Sheridan sürprizlerle doluydu; çok kararlı ama küçük bir duraksama titreşimiyle söylediği bir sonraki söz gibi...

"Bugün bazı kararlar aldım."

Boyundan büyük ifadesi karşısında Stephen gülümseyerek, "Demek öyle," dedi.

Karar alabilecek bir pozisyonda olmadığını anımsatmanın hiç gereği yoktu.

"Evet, bellek kaybımla başa çıkabilmenin en iyi yolu, onun geçici bir rahatsızlık olduğunu düşünmek ve ona göre davranmak."

"Bu çok iyi bir fikir."

"Gene de size sormam gereken bir iki şey var."

"Nedir bilmek istediğin?"

"Basit şeyler. Örneğin kaç yaşındayım? Bir ikinci adım var mı?"

Stephen'in korunma duvarları yerle bir oldu. Genç kızın harika, cesur esprilerine gülmekle, daha güçlü bir duygu olan, onu kanepeden çekip kızıl saçlarına elini daldırarak dudaklarıyla dudaklarını bulmak arasında gidip geliyordu. Tatlı ve baştan çıkarıcıydı; bu sabahlık ve belindeki perde kordonuyla tanıdığı şık giysili –ya da hiç giysisiz –tüm fahişelerden daha fazla cinsel çekiciliğe sahipti.

Burleton onu yatağa atmak için sabırsızlanıyordu anlaşılan, diye düşündü, bu yüzden geldiğinin ertesi günü evleneceklerdi.

Kızın çekici yanlarıyla ilgili bu düşünceler müthiş bir suçluluk duygusuyla son buldu ve Stephen utanç içinde kendini yemeye başladı. Bu sıcak anları onunla yaşayacak olan Burleton olmalıydı, onu böyle çıplak ayak kanepeye kıvrılmış görmesi gereken, gözleriyle soyup yatağa atmayı düşünen o olmalıydı. Geminin gelmesini beklerken onun da böyle düşünceleri vardı kuşkusuz.

Oysa ateşli genç âşık şimdi bir kefenin içinde yatıyor, onun katili de gelinle keyif çatıyordu. Hayır, Stephen vahşi bir tiksintiyle kendine çekidüzen verdi, onunla keyifli bir gece geçirmiyor aynı zamanda kıza ihanet ediyordu.

Kızın çekiciliği cinsellikten kaynaklanıyordu. Mantıksızdı. Değişiklik istiyorsa Avrupa'nın en güzel kadınlarından birini seçebilirdi. Entellektüel ya da naif, esprili ya da ciddi, sokulgan ya da utangaç, sarışınlar, esmerler... kızıl saçlılar, hepsi elinin altındaydı. Bu kadına böylesine bir arzu duyması için

hiçbir neden yoktu, şehvet düşkünü biri gibi ya da yaşlanmakta olan bir zampara gibi...

Kızın yumuşak sesi kendine kızmasını engellese de tiksinme duygusu sürüp gitti. "Bu her ne ise," diyordu kız, "Uzun süreceğini sanmam."

Stephen'in ani bakışı kızın suratına tokat gibi çarptı, "Efendim?"

"Son bir dakikadır sol omzumun arkasındaki, ters ters baktığınız o şey her ne ise ... umarım ayakları vardır ve çabucak kaçar gider."

Adam ciddi bir yüz ifadesiyle hafifçe gülümsedi. "Özür dilerim," dedi. "Zihnimdeki düşünceler aldı başını gitti."

Sinirli bir gülüşle, "Lütfen özür dilemeyin," dedi kız. "Yüzünüzdeki bu karanlık ifadeyle benim sorularımdan başka şeyler düşünüyor olmanız beni rahatlattı."

"Korkarım soruları tümüyle unuttum."

Kız güzel kaşlarını kaldırarak, "Yaşım?" diye yardımcı oldu. "İkinci bir ismim var mı?"

Hafife alıyormuş gibi bir tavır içinde olmasına karşın Stephen onu çok yakından izlediğini fark etti. Gözlerini kaçırmadan Stephen'in gözlerine bakıyor, bu da Stephen'in keyfini kaçırıyordu. Başka bir konuya dikkatini çekebilir miyim diye duraksarken, sessizliği bozan Sheridan oldu. Umutsuzluk içinde, komik bir biçimde içini çekerek, ürkütücü, abartılı bir sesle onu uyardı, "Dr. Whitticomb bunun Amnesi diye bir hastalık olduğunu söyledi, ama bulaşıcı da değilmiş. Eğer size de bulaşmış gibi bir tavır takınmaya kalkarsanız çok incinirim. Şimdi daha kolay bir şeyle başlayalım mı? Bana tam adınızı söyleyebilir misiniz? Yaşınızı? Acele etmeyin, yanıtları düşünün."

Stephen gülmek istediği için kendinden nefret etmeseydi gülebilirdi. "Otuz üç yaşındayım," dedi. "Adım Stephen David Elliott Westmoreland."

"Şimdi oldu. Bu kadar uzun bir ismin hatırlanması zaman alabilir."

Stephen dudaklarında bir gülümseme, ciddi olmaya çalışan bir sesle azarlar gibi, "Bana karşı biraz daha saygılı olabilirseniz memnun olurum," dedi.

Sheridan, hiç pişmanlık duymadan yola gelmediğini gösteren bir tavırla başını hafifçe yana eğdi, "Kont olduğunuz için mi?"

"Hayır sizden büyük olduğum için." Genç kızın çan sesi gibi gülüşü öyle müzikaldi ki, Stephen bakışlarını anlamsız kılmak için büyük çaba harcıyordu. Kirpiklerinin altından masum ve gülen bir ifadeyle, "Şimdi benim saygısız, sizin de benden daha kapsamlı olduğunuz kesinleşti, bu durumda benden daha büyük olduğunuzu ileri sürmek doğru olur mu?"

Stephen sesine güvenemediği için başıyla onayladı.

Kız birden atıldı, "Kaç yaş peki?"

Soruların etrafında ustaca dönerek konuya gelmesi üzerine Stephen keyifle ve beğeniyle, "Seni inatçı küçük yaramaz," dedi.

Ciddileşti Sheridan, gri gözleriyle yalvarıyor gibiydi. "Lütfen söyleyin bana kaç yaşındayım? Bir ikinci adım var mı? Yoksa bilmiyor musunuz?"

Bilmiyordu. Öte yandan yatağını paylaştığı pek çok kadının da yaşını ya da ikinci adını bilmiyordu ki. Nişanlısıyla çok kısa bir süreden beri birlikte oldukları için gerçek güvenli ve mantıklı göründü. "Aslında bu noktalar hiç gündeme gelmedi."

"Ya ailem... onlar nasıl insanlar?"

Burleton'un uşağının anlattıklarını anımsayarak kendini bu tartışma için yetkili hissetti. "Baban eşini kaybetmiş. Sen tek çocuğusun."

Sheridan başıyla anlatmış olduğunu ifade ettikten sonra gülümseyerek, "Biz nasıl tanıştık?"

"Sanırım sen doğar doğmaz annen seni babanla tanıştırmıştır."

Sheridan onun şaka yaptığını düşünerek güldü. Stephen böyle sorular beklemediğinden kaşlarını çatmıştı, soruları ne yanıtlayabiliyor ne geçiştirebiliyordu, zaten hangisini yapsa yalancı durumuna düşecekti.

"Yani siz ve ben nasıl tanıştık?"

"Herkesin tanıştığı gibi," dedi kısaca.

"Nasıl yani?"

Genç adam, "Tanıştırıldık," diyerek ayağa kalktı. Kızın iri gri gözlerindeki şaşkınlık ve meraklı bakışları görmemek için yan taraftaki bir dolapta daha önce görmüş olduğu kristal şarap sürahisini aradı.

"Lordum?"

Sürahinin tıpasını kaldırıp bardağa boşaltırken, "Evet?"

"Biz birbirimize âşık mıyız?"

İçkinin yarısı Stephen'ın başparmağı üzerinden altın tepsiye döküldü.

Genç adam içinden küfrederken, her ne söylerse söylesin, kız belleğine kavuştuğu zaman kendini aldatılmış hissedeceğin anladı. Onun sevdiği erkeğin ölümüne o neden olduğuna göre, her şey ortaya çıktığında ondan nefret edecekti. Ama o anda yapmak üzere olduğu şey için kendi kendinden nefret ettiği kadar değil. Bardağı kaldırarak kalan az miktarda içkiyi içti ve kıza döndü. Kızın kendisi hakkındaki tüm iyi düşüncelerini -varsa- silip süpüreceğini bildiği halde yanıtlamak zorunda kaldı. "Burası İngiltere, Amerika değil," dedi.

"Biliyorum. Dr. Whitticomb söyledi bunu bana."

Stephen kızın hangi ülkede olduğunu bilmeye hakkı olduğunu düşündü. Bunu ona söylemediği için kendini suçlu hissetti. Kısaca "Burası İngiltere," diye yineledi. "İngiltere'de üst sınıf insanlar çeşitli nedenlerle evlenir, bunlar yeterince yararlı nedenlerdir. Bazı Amerikalılar gibi biz kalbimizi ortaya atmayız. 'Aşk' denilen o gereksiz duygu üzerine nesirler yazmayız. Bunu köylülere ve şairlere bırakırız."

Sheridan tokat yemiş gibi baktı adama ve Stephen niyet ettiğinden de sert bir şekilde bardağı masaya bıraktı. "Umarım fazla açık sözlü davranarak seni düş kırıklığına uğratmamışımdır." İçinden alçağın biri olduğunu düşünüyordu. "Geç oluyor, senin dinlenmen gerek."

Sonra hafifçe eğilerek konuşmanın bitmiş olduğunu ifade etti. Sheridan bakışlarını ondan kaçırarak ayağa kalkarken, sabahlığın hafifçe açılan eteğinden düzgün baldırının görünmesini engelleyemedi. Stephen kapının tokmağına uzanmıştı ki, Sheridan, "Lordum?" dedi.

"Evet."

"Ama sizin var değil mi?"

"Ne?"

"Bir kalbiniz."

Genç adam, "Miss Lancester," diye döndü. Böyle savunmasız bir durumda olduğu için önce kendine sonra kadere öfke duyuyordu. Kız yatağın ayak ucunda, eli karyolanın üzerinde, çok zarif bir pozdaydı.

"Adım..." dedi ve duraksadı. O sırada Stephen kendi adını anımsamak için düşünmesi gerektiği gerçeği karşısında gene müthiş bir suçluluk duygusuna kapıldı. "Charise. Bana keşke adımla hitap etseydiniz."

"Elbette," derken böyle bir şey yapmaya hiç niyeti olmadığını düşündü.

"Şimdi izin verirseniz yapacak işlerim var."

Sheridan kapıyı arkasından kapatıncaya dek bekledi sonra posteri diğer eliyle yakaladı. Sersemlemişti, midesi bulanıyordu. Dikkatlice saten yatak örtüsünün üzerine yerleşti, yüreği halsizlik ve korkuyla çarpıyordu.

Böyle düşünen bir erkekle evlenmek isteyen biri nasıl biriydi acaba? O nasıl biriydi? O soğuk bakışlarını ve aşktan

söz ederken kullandığı katı sözleri düşündükçe karnına ağrılar giriyordu.

Onu böyle birine çeken ne olabilirdi? Bunu neden yapmış olabilirdi? Acı acı bunları düşünüyordu.

Peki ona gülümserken yüreğinde hissettiği harikulade duygu neye dayanıyordu.

Bu kez giderken gülümsemiyordu. Aşkla ilgili sözleri ondan iğrenmesine neden olmuştu. Sabah geldiğinde özür dileyecekti. Ya da olanları unutmuş gibi yapıp neşeli ve eğlenceli vakit geçirmek isteyen biri gibi davranacaktı.

Yatak örtüsünü kaldırıp yatağına girdi ve örtüyü çenesine dek çekti.Gözleri açık, boğazı hıçkırıklarla tahriş olmuş, üzerindeki cibinliğe bakarak yattı kaldı. Ağlamayacağım, dedi kendine. İlişkileri onarılmaz bir yara almış değildi bu akşam. Nişanlıydılar en sonunda. Bu küçük hatasını görmezden gelecekti. Sonra ona bir yüreği olup olmadığını sorduğunu anımsadı ve hıçkırıklar yumağı boğazına bir yumruk gibi gelip oturdu.

Yarın her şey daha aydınlık olacak diye düşündü kendi kendine. O anda banyo yapmanın, giyinmenin ve saçını yıkamanın yorgunluğu vardı üzerinde.

Yarın kendisini görmeye gelecek ve her şey eskisi gibi olacaktı.

13

Üç gün sonra Whitticomb geldiğinde, Stephen sekreterine yazdırdığı yazıyı henüz yarılamıştı. Stephen, uşak eşliğinde çalışma odasına açılan iki kapının önünden geçerken onun gülümsemekte olduğunu fark etti. Yarım saat sonra hastasını ziyaret edip döndüğünde ise o kadar keyifli görünmüyordu.

Elini, kapıda duran şaşkın uşağa doğru, git der gibi sallayarak, "Bana birkaç dakika ayırabilirsen seninle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Stephen neler duyacağını önceden sezmiş gibi bir rahatsızlık hissetti, sıkıntılı bir şekilde içini çekerek sekreteri yolladı, yazılanları kenara itti.

Sekreterin arkasından kapılar kapanır kapanmaz Hugh Whitticomb, "Size Bayan Lancester'ın her türlü üzüntüden uzak tutulmasının şart olduğunu söylediğimi gayet iyi hatırlıyorum. Bellek kayıpları uzmanı beni bu konuda çok sıkı uyardı, ben de sizi uyardım. O konuşmayı anımsıyor musunuz?"

Stephen de doktora aynı sert tonla cevap vermeye hazırlandı ama yanıtı kısa oldu, "Evet."

Dr. Whitticomb karşısındakinin uyarıcı ses tonunu dikkate alarak kendi konuşmasını ona göre ayarladı, "O zaman bana açıklar mısınız, neden üç gündür onu görmeye gitmediniz? Size söylemiştim, rahatsızlığını unutması için oyalanması gerekiyor."

"Biliyorum ve bunun için de bir kadını oyalayabilecek her şeyi getirttim, kitaplardan, işli çerçevelere, suluboyalara, moda olan ne varsa buldurdum..."

"Bir kadını oyalayabilecek en önemli şeyi getirtmemişsiniz, beklemekte çok haklı olduğu bir şeyi."

Stephen, "Neymiş o?" diye sorarken cevabı biliyordu.

"Nişanlısıyla kısa bir sohbeti bile ona çok görmüşsünüz."

"Ben onun nişanlısı değilim!"

"Ancak onun bir nişanlısı olmamasının dolaylı nedeni sizsiniz. Bu gerçeği unutmanıza şaşırdım."

"Yaşlanmaya yüz tutmuş ve şu anda aşırı heyecanlı bir aile dostundan duyduğum bu hakareti önemsemiyorum."

Bay Whitticomb karşısındakine yanlış bir taktik uygulandığını, onun fazla ileri gitmesine neden olduğunu düşündü. Masanın başında oturmakta olan bu soğukkanlı, soylu ada-

mun, bir zamanlar gece yarısı ahıra girerek yeni bir ata binmek isteyince kolunu kıran; Hugh kırığı alçıya alırken ve ona tehlikeyi davet etmenin sakıncalarından söz ederken cesurca ağlamamayı başaran küçük afacan olmadığını unutmuştu.

Yumuşak bir tavırla, "Haklısınız," dedi. "Epeyce sarsıldım. Oturabilir miyim?"

Karşısındaki özrünü kararsız bir baş hareketiyle onayladı. "Elbette."

"Biz yaşlı insanlar aşırı heyecanlanınca çabuk yoruluyoruz," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve Stephen'in yüz hatlarında alaycı bir keyif sezerek rahatladı. Zaman kazanmak için iskemlesinin yanındaki işlemeli deri masanın üzerindeki pirinçten puro kutusuna uzandı. "Zaman zaman canım müthiş puro çekiyor. Alabilir miyim?"

"Elbette."

Hugh puroyu yakarken Stephen'i Charise Lancester'in durumunun ciddiyetine inandırmak için daha iyi bir yol düşündü. Biraz önceki istenmeyen yaklaşımın Stephen üzerindeki etkisinin geçmiş olması gerekirdi, bu konuda aralarında kalıcı bir tatsızlığa meydan verilmesini önleyecek kadar bir zaman geçmişti.

Elindeki puronun dumanını inceleyerek, "Biraz önce yukarı çıktığımda," dedi. "Hastamız yatağın içinde büzülmüş inliyordu."

Korkuyla ayağa fırlayan Stephen'in elini tutarak, "Uyuyordu Stephen, düş görmekteydi. Ama pek rahat bir uyku değildi bu," derken amacına ulaşmak için dürüst davranmıyordu. "Sonra bana söylediklerine göre, doğru dürüst yemek yemiyormuş ve durumu için aklındaki soruların yanıtlarını öyle aç ki, bu evle, kendisi ve nişanlısıyla, yani seninle ilgili bilgi verebilecek herkesle -oda hizmetçiler, arabacılar- konuşuyormuş. Çok yalnız çok..."

Charise Lancester'in acısıyla ilgili çizilen bu tablo Stephen'in suçunu üçe katladı, ama bu onu daha da sertleş-

tirdi. "Ben onun nişanlısı değilim. Nişanlısının ölümüne neden olan biriyim! Önce onu öldürüyorum sonra yerine geçiyorum..." dedi aynı sertlikle. "Bu olanların tümü çok saçma..."

Stephen'in suçluluk duygusunun gerçekten çok derin olduğunu görerek şaşıran Hugh, "Sen onu öldürmedin," dedi. "Adam sarhoştu ve önüne fırladı. Bir kazaydı. Böyle şeyler olur."

Stephen, "Orada olsaydın olayı bu kadar basite alamazdın," dedi öfkeli bir tavırla. "Onu atların altından çekip alan sen değildin. Boynu kırılmıştı, gözleri açıktı. Bir şeyler fısıldamaya, nefes almaya çalışıyordu. Tanrım, o kadar gençti ki, sakalları bile çıkmamıştı. Evlen... evlen... diye bir şeyler söylüyordu. Ancak ertesi gün ne demek istediğini anladım, son nefesini verirken evlenmekten söz ediyordu. Orada olup her şeyi görüp duysaydın onu ezdiğim ve nişanlısının peşine düştüğüm için beni bu kadar kolay bağışlamazdın."

Hugh, Burleton'un sarhoş, kumarbaz, olay çıkaran biri olarak tanındığını ve yaşasaydı bile Bayan Lancester için iyi bir koca adayı olamayacağını söylemek için Stephen'in suçluluk tiradını bitirmesini bekliyordu, ama son cümlesi kafasındaki her şeyi sildi. Stephen'in kızı yukarda tek başına bırakmak gibi alışılmamış bir gaddarlık göstermesinin nedenini şimdi anlıyordu.

Unutulmuş puro dişlerinin arasında koltukta arkasına yaslanarak öfkeli kontu alaylı bir hayranlıkla süzmeye başladı.

"Demek kızın sana hissettirdiği bunlar?"

"Aynen bunlar."

"Şimdi neden ondan kaçtığını anlıyorum." Duman kaçan gözlerini kısarak bir an durumu gözden geçirdi ve konuşmasını sürdürdü, "Aslında onu dayanılmaz bulmakta haklısın Stephen. Ben bile onu son derece iç açıcı ve güzel buluyorum."

Stephen öfkeyle, "Harika," dedi. "O zaman ona Burleton olduğunu söyle ve sen evlen onunla. Bu her şeyi rayına oturtur."

Bu son cümle ilginç bir şekilde gizli bir gerçeği ortaya koyuyordu. Hugh bakışlarını dikkatlice Stephen'den ayırdı. Purosunu ağzından çıkarıp eline aldı ve onu belirli bir ilgiyle incelemeye başladı. "Bu çok ilginç bir düşünce yapısı " dedi. "Özellikle senin için. Açıklayıcı ve çözümleyici bir fikrin ortaya konuşu."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Birisi onunla evlenirse her şeyin rayına oturacağı cümlesinden, senin ifadenden söz ediyorum." Yanıt beklemeden sözlerine devam etti, "Sen Burleton'un ölümünden ve kızın bellek kaybından kendini sorumlu tutuyorsun ve fiziksel olarak ondan hoşlanıyorsun, ama onun tedavisine yardımcı olacak, çok basit bir şey olan nişanlısı rolüne inatla karşı çıkıyorsun. Yalan mı?"

"Böyle ifade etmek istiyorsanız, doğru."

Hugh, dizine vurarak ve memnuniyetle gülümsedi. "Oldu o zaman," dedi. "İşte tüm bilmece çözüldü." Karşısında huzursuz bir şekilde oturan Kontun bir açıklama istemesine fırsat bırakmadan, "Bayan Lancester'in bir nişanlısı yok, kaçınılmaz bir biçimde bundan sen sorumlusun ama gene de sorumlusun. Şimdi sen onun müstakbel kocası gibi davranırsan ve sen bunu yaparken o da sana derinden bağlanırsa –bu koşullarda kız senden yalanı gerçeğe dönüştürmeni bekler ve buna da hakkı vardır. Anneni hiç evlenemeyeceğin korkusuna düşürerek çok mutsuz eden bir takım kadınlara karşı bundan önceki tutumunu göz önüne alırsak, Bayan Lancester'in seni korkutmasına gerek yok. Ama Bayan Lancester'i bırakman diğerlerini olduğu gibi kolay olmayacak. Onu fiziksel olarak çekici buluyorsun ve daha iyi tanırsan dayanılmaz bulacağından korkuyorsun. Tersi olsaydı böyle saklanmazdın. Bu kadar basit. Ama korkacak bir şeyin var elbette: Hayatında

ilk defa o çok değerli bekârlığını yitirmekten korkuyorsun."

Stephen, yumuşak bir tavırla, "Bitti mi?" dedi.

"Sayılır. Durumu iyi özetledim mi?"

"İmkânsız olasılıkların ve yanlış bir mantığın hayatımda duyduğum en etkili bileşimiydi."

Dr. Whitticomb gözlüklerinin üzerinden ona bakarak anlayışla gülümsedi. "Öyleyse dostum, neden varlığınızı ondan esirgiyorsunuz?"

"Bunu şu anda yanıtlayamam. Sizin tersine kuşkularımı bu kadar iyi analiz etmedim."

Hugh çabucak, "O halde hissettiğin ya da yarattığın kuşkulara son vermek için sana fazladan bir motivasyon vereyim. Bellek kayıplarıyla ilgili bazı makaleler okuyorum ve bu konuda deneyimli meslektaşlarımla görüşmeler yapıyorum. Öyle anlaşılıyor ki, yalnız baştaki yaralanmalarla değil isteri sonucu da olabiliyor bellek kayıpları, daha kötüsü bazı hallerde her ikisi de sebep olabiliyor. Öğrendiklerime göre, Bayan Lancester belleğini kazanmakta ne kadar umutsuz olursa o denli üzgün ve depresif olacak, bu da sonucu etkileyecek. Çaresizliği arttıkça bir şeyler anımsamak ona daha da zor gelecek."

Karşısındaki genç adamın kaygıyla kaşlarını çatmasını memnuniyetle izledi. "Tersine, mutlu ve kendini güvenlikte hissederse belleğine daha çabuk kavuşacak, kavuşursa elbette."

Korkuyla dolan mavi gözlerin üzerindeki koyu renk kaşlar çatıldı, "Ne demek kavuşursa elbette?"

"Söylediğim gibi. Hiç düzelmeyen bellek kayıpları da vardır. Bir keresinde zavallı bir adamcağız okumayı, yazmayı ve kendini beslemeyi yeniden öğrenmişti."

"Tanrım!"

Dr. Whitticomb tezini güçlendirmek için başını öne doğru salladı, "Söylediğim şeyleri yapmakta kesin kararlı değilsen, bu söyleyeceğimi de ek bir dürtü olarak ele al: Genç bayan

buraya gelmeden önce nişanlısıyla pek fazla birlikte olmadığının farkında, bunu ona ben söyledim. Bu eve ve bu ülkeye ilk kez geldiğini de biliyor, bunu da ona ben söyledim. Yabancı bir çevrede yabancı insanlar arasında olduğunu bilmesi hiç kimseyi, hiçbir şeyi anımsayamayacağı korkusunu azaltıyor. Ama ailesi gelmeden belleğini toparlayamazsa neler olur bilmem. Gördüğünde kendi yakınlarını tanıyamazsa zihin ve fizik olarak bir bölünme yaşar. Şimdi kızı bu durumdan kurtarmak için ne gibi tehlikeleri göze alabilirsin?"

Stephen gergin bir tavırla, "Her şeyi," dedi.

"Durumun ciddiyetini anlayınca böyle davranacağını biliyordum. Sırası gelmişken Bayan Lancester'a bundan böyle yatmasına gerek kalmadığını söyledim, bir hafta pek yorucu şeyler yapmaması koşuluyla..." Hugh saatini çıkararak kapağını açtı ve ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Annenden bir mektup aldım. Sosyeteye takdim sezonu için ağabeyinle karısıyla bir haftalığına geliyorlarmış. Onları görmekten mutlu olacağım."

Stephen aklı başka yerde, "Ben de," dedi. Ancak Whitticomb gittikten sonra, kâğıtları masanın çekmecesine sokmaya çalışırken, büyük bir zorlukla başa çıkmaya çalıştığı bu aldatmacanın içine ailesini de sokmak zorunda kalacağını algıladı. Bu da yetmiyormuş gibi, onlar gibi pek çok kişi sosyeteye takdim sezonu için Londra'ya geldiğinde, eve, her gün bir sürü ziyaretçiyle birlikte yüzlerce balo ve eğlence davetiyesi akmaya başlayacaktı.

Anahtarı çekmecenin kilidine sokup kilitledi, sonra başını koltuğun arkasına dayayarak çatık kaşlarla çare aramaya başladı: Tüm davetiyeleri geri çevirse bile, ki bunu memnuniyetle yapardı, sorunu çözemiyordu. Arkadaşları, tanıdıkları, onu görüp bir münzevi gibi yaşayacaksa neden sosyeteye takdim sezonu için Londra'ya geldiğini anlayana kadar rahat vermeyeceklerdi.

Kaşlarını çatarak Stephen en iyi çarenin Bayan Lancester'i

Londra dışındaki malikanelerinden birine –en uzağına götürmek olduğuna karar verdi. Önce, ısrarlarıyla sosyeteye takdim sezonu için Londra'ya gelmesini sağlayan annesi ve yengesine mazeret bulmak zorundaydı. İkisi de onu iki yıldır görmemişti ve onunla keyifli vakit geçirmek istiyorlardı –ona tatlı tatlı sitem ettiler. Üçüncü bir niyetleri daha vardı ki, ondan hiç söz etmediler – Stephen çok iyi biliyordu onu evlendirmek istediklerini. Son zamanlarda büyük bir sebatla eğlenceli bir kampanya yürütüyorlardı. Tercihleri de Monica Fitzwaring'di. Annesi ile Whitney Londra'dan ayrılma planının nedenlerini öğrenince onu affedecekler ama düş kırıklığına uğrayacaklardı.

14

Whiticomb'un nişanlısına düşkün bir adamı oynaması önerisini iyice anlayan Stephen, durumu düzeltmek için kolları sıvadı. Kapının önünde durdu, kızın onu gördüğü anda akmaya başlayacak gözyaşlarına ve suçlamalarına kendini hazırlayarak kapıya vurdu, içeri girmek için izin istedi.

Sheridan onun sesini duyunca irkildi ama hizmetçi kapıyı açmaya yönelince o anda işine yarar bir bilgiye rastlamak umuduyla incelemekte olduğu Londra gazetesine çevirdi bakışlarını ve kesin bir tavırla, "Konta söyleyin, meşgulüm," dedi.

Hizmetçinin bu mesajı aktarması üzerine kendi ihmali yüzünden kızın kim bilir ne kadar hasta olduğunu düşünen Stephen kaşlarını çattı, "Onu görmeye geldiğimi söyleyin, bir saat içinde tekrar geleceğim."

Tekrar geleceğini söylemesi Sheridan'ı ne keyiflendirdi, ne rahatlattı. Artık ona hiçbir konuda güvenemeyeceğini biliyordu. O sabah Dr. Whitticomb kendisini o halde bulunca öyle üzüldü ki, Sheridan içinde bulunduğu durumu daha iyi kavradı ve uyuşuk bir hale gelmesine yol açan derin kederden sıyrılması gerektiğini anladı. Doktor ona tamamen iyileşmek istiyorsa fiziksel olarak kendine bakması gerektiğini, ancak bunu yaparsa zihnini çalışır hale getirebileceğini söylemişti. Nişanlısının ihmali için bir dolu birbiriyle bağlantısız –ve belki de asılsız- neden ileri sürmüş, yok efendim üzerinde işle ilgili baskılar, pozisyonunun gerekleri, malikanelerinden birindeki bir hizmetkârla ilgili bir sürü problem anlatmıştı. Öyle ki son zamanlarda kontun kafasının çok karışık olduğunu bile ima etmişti. Ne yazık ki Lord Westmoreland'in nişanlısına olan ilgisizliğine mazeret bulmaya çalışan doktorun söyledikleri, Sheridan'ın varlığının ve hastalığının kont için, işlerindeki ve sosyal yaşamındaki herhangi bir ayrıntıdan daha önemsiz olduğunu ortaya koyuyordu. Buna ek olarak Sheridan, aşk konusunu gündeme getirdiği için kontun kendisini cezalandırmakta olduğuna ya da ona acı bir ders verdiğine inanıyordu.

Sheridan günlerce kendini hırpaladı; ona "Kalbiniz var mı?" diye sorduğu için kendini suçladı.

Ama Dr. Whitticomb'un sağlığıyla ilgili konferansını dinledikten ve yüzündeki ciddi ifadeyi gördükten sonra, suçluluk ve incinme duygusu haklı bir öfkeye dönüştü. Doktorla nişanlı değildi, ama kendisi için üzülen oydu. Onu görmek için uzun bir mesafe kat ediyordu. Entellektüel İngiliz soyluları için aşk gülünç ve yasak bir duygu olsa da belleğini kaybetmiş olmasının bir karşılığı olmalıydı!

Kontla evlenmeye gelince, Sheridan nasıl böyle çılgınlığa kalktığına bir türlü akıl erdiremiyordu. Şu ana dek sahip olduğu tek olumlu nitelik yakışıklı olmasıydı ki, bu da onunla evlenmek için yeterli bir neden olamazdı. Ayrıca belleğine

kavuşunca şayet onunla ilgili fikirlerini tümden değiştirecek bir şeyler hatırlamazsa, evlenme teklifini geri almasını ve evliliğe, kendisi gibi soğuk ve sosyal bir olay olarak bakan biriyle evlenmesini söyleyecekti. Evliliğe bu türlü bakabileceğini asla düşünemiyordu. Belki babasını onun iyi bir koca adayı olduğuna inandırmışlardı da, kendisi de bu evliliğe zorlanmıştı. Bu durumda babasına gidip bu işin niçin olamayacağını açıkça anlatacaktı. Son günlerde ne zaman babasını anımsamaya çalışsa, bir yüz hatırlamasa bile duygu kırıntıları yakalamaktaydı – şefkatli bir sıcaklık, sevecen bir yakınlık, çok uzak kalmış gibi bir özlem duygusu. Böyle duygular uyandıran bir baba, kızını hiç beğenmediği biriyle evlenmeye zorlayacak biri olamazdı elbette!

Tam bir saat sonra Stephen yeniden kapıyı tıklattı.

Sheridan şöminenin üzerindeki saate baktı, en azından dakik olduğunu düşündü, ama bu, kararını etkilemedi. Pencerenin önündeki yazı masasının üzerine gazeteleri dağıtmıştı, hizmetçisine, "Lütfen konta dinlenmekte olduğumu söyleyin," dedi. Bunları söyler söylemez kendisiyle müthiş gururlandı. Charise Lancester'ı hiç tanımasa da, demek ki ruhsuz ve kararsız biri değildi. Kapının diğer yanında Stephen'in suçluluk duygusu yerini korkuya bırakmıştı. Hizmetçiye, "Hasta mı?" dedi.

Oda hizmetçisi şaşkın şaşkın Sheridan'a baktı. Sheridan, hayır anlamında başını sallayınca o da öyle yanıtladı.

Bir saat sonra Stephen yeniden kapıyı vurduğunda bu kez de, "Banyo yapıyor," yanıtını aldı.

Bir saat daha sonra artık üzüntülü değil resmen durumdan rahatsızdı. Kapıya hızlı hızlı vurdu ve "Bayan uyuyor," yanıtını aldı.

Kuru ve uyaran bir ses tonuyla, "Söyleyin Bayana," dedi. "Bir saat sonra yeniden geldiğimde onu çok temiz, çok dinlenmiş olarak görmek istiyorum. Yemeğe ineceğiz ve yemek dokuzda yenir."

Bir saat sonra Kont kapıda belirdiğinde, Sheridan hoş bir tatmin hissiyle suları taşan mermer banyoda köpüklerin içine daha bir gömüldü. "Konta söyleyin, bu akşam odamda yemek istiyorum," diye emir verirken dövülmüşten beter olan ya da bu korku içinde olan hizmetçiye acıyordu.

Stephen hizmetçi cümlesini bitirmeden kapıyı hızla açıp içeri, yatak odasına yönelirken hizmetçi neredeyse yuvarlanıyordu. "Nerede o?"

"... Banyo... banyoda Kontum..."

Yıllar önce bu oda için yaptırdığı mermer banyoya doğru ilerleyecekken hizmetçinin şaşkın yüzünü görüp yön değiştirdi. Camın önündeki masanın üzerinde açık duran gazeteyi gördü. Yanında bir kâğıdın üzerinde küçük bir not vardı. "Bayan Lancester!" diye öyle bir sesle kükredi ki hizmetçinin rengi kül gibi oldu. "On dakika içinde aşağı inmezseniz buraya gelip hangi giysiler içinde olursanız olun ya da olmayın, sizi zorla aşağı götüreceğim. Anlaşıldı mı?"

Bu ültimatoma hiçbir yanıt verilmemesine inanamadı Kont. Kime ne yazıyor olabileceğini merak ederek üstü yazılı kâğıdı sinir içinde eline alırken, Burleton'un ölmekle belki de kurtulduğunu, yoksa Charise Lancester'ın bu korkunç inadı ve siniriyle ona hayatı zehir edebileceğini düşündü. Gazeteden bazı olayları, kusursuz ve zarif bir el yazısıyla kâğıda geçirmişti. Büyük bir olasılıkla bunlar eskiden bildiği, ama şimdi yeniden öğrenmek zorunda kaldığı gerçeklerdi. Kendisinin yüzünden:

İngiltere Kralı – VI. George. Doğumu 1762
IV. George'un babası III. George. Ölümü iki yıl önce.
İngilizler Çiftçi George derlerdi.
Kral, kadınları, şık giyinmeyi ve iyi şarapları severdi.

Birkaç maddelik notlardan sonra aynı şeyleri kendisi için de denemiş ve bu basit soruların yanıtları boş bırakılmıştı.

Doğumum .....?

Babamın adı.....?
Sevdiğim şeyler.....?

Suçluluk duygusu ve kederle gözlerini kapattı Stephen. Adını, babasının adını, doğduğu yeri bilmiyordu. Daha da kötüsü, belleği geri geldiğinde büyük bir darbe daha yiyecekti –nişanlısının öldüğünü öğrenecekti. Ve tüm bunlar... hepsi kendisinin yüzündendi.

Kâğıdın üzerindeki sözcükler elini yakıyormuş gibiydi, hemen elinden bırakarak içini çekti ve gitmeye hazırlandı. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, artık ona sabırlı davranacaktı. Öfke ve kızgınlık duymaya hakkı yoktu, ona karşı suçluluk ve sorumluluk duygusundan başka hiçbir şey hissedemezdi.

İhmaliyle ona verdiği ve belleği yerine geldiğinde gerçek nişanlısının ölümüyle duyacağı acıyı gidermek için, elinden geleni yapmaya hazır olarak kapıya yöneldi. Ama o banyoyu terk etmeden hiçbir şey yapamayacağı için daha nazik ama kesin bir sesle uyardı, "Sekiz dakikanız kaldı."

Banyo küvetindeki suyun dalgalandığını duydu, gülümsedi ve odadan çıktı. Üst salonda merdivene doğru yürürken onu ihmal ettiği için özür dilemenin yetmeyeceğini, geçerli bir neden bulması gerektiğini düşündü. Ona, "Birbirimize âşık mıyız?" diye sorduğuna göre belli ki, Charise Lancester belleğini yitirmeden önce aşk ve evlilikle konusunda idealist, coşkulu duygular besliyordu. Stephen içten içe bu sözün dile getirilmesiyle bile irkiliyordu. Biliyordu ki seks açısından nefes almak kadar gerekli olduğunu dillerinden düşürmeseler de, pek az kadın duygu ve davranışlarına bu duyguyu katabiliyordu. Kendisi ise bu söze de onu dile getiren kadınlara da inanmıyordu.

Helen bu açıdan onunla aynı duyguları paylaşıyordu. Onunla birliktelikten keyif almasının bir nedeni de buydu. Üstelik tanıdığı birçok evli kadın için söyleyemeyeceği bir

niteliğe sahipti, kendisine sadıktı. Böylece Londra'da güzel bir evi, geniş bir personel kadrosu, tuvaletler ve kürklerle dolu gardrobu, renkleri Helene Devernay'in imzası haline gelen, açık lavanta kadife minderli gümüş rengi lake arabasıyla bir soylunun yasal eşi olacak niteliklerde görüyordu onu Stephen. Pek az kadın bu renkleri taşıyabilirdi, ona özenen birçok kadın bunu ispatlamıştı. Entelektüel ve arzu doluydu; kuralları biliyordu, aşkla sevişmeyi birbirine karıştırmazdı.

Şimdi düşündüğü zaman anlıyordu ki, nişanlılık söylentilerine dek uzayan ilişkilerinde bile hiçbir kadın onu aşkla ilgili bir tartışma içine sokamamıştı. Aşk itirafı ise kendisi için asla söz konusu olmamıştı.

Anlaşılıyordu ki, Charise Lancester bu kadar mantıklı ve deneyimli değildi. Er ya da geç nişanlısının bu konuyu açmasını isteyecekti. Oysa Stephen hem onun ve hem kendisinin iyiliği için, bu konudan olabildiğince uzak kalmak niyetindeydi. Belleği yerine geldiğinde tüm aldatmacalar için kendisinden nefret edecekti, ama hissetmediği ölümsüz aşkı protesto ederek kendisini küçük düşürdüğü için hiç affetmeyecekti.

Salona yaklaştığında iki uşak öne çıkıp kapıları açtı. Kaşları çatık Stephen onları geçip yandaki dolaptan bardağına şeri doldurdu. Arkasından sessizce kapılar kapandı ve son günlerde kendisine en çok baskı yapan sorunla baş başa kaldı. Bir iki dakika içinde o geceki sevgisiz tavırları ve onu izleyen günlerde ondan uzak duruşunu açıklayan akla yakın bir neden bulmak zorundaydı. İlk yukarı çıktığında ondan özür dilemek, bir iki basmakalıp sözle onu rahatlatmaktı niyeti. Şimdi huyunu daha iyi öğrenince bunun yetmeyeceğini biliyor, büyük bir rahatsızlık duyuyordu.

15

Sheridan lavanta rengi uzun elbisesinin önünü ilikleyerek büyük bir telaşla, başları aynı anda kendisine doğru dönen, ağızları açık uşakların irkilen bakışları arasında odasından salona koştu. Evin yaşanan bölümlerine geldiğinin farkında olarak mermer tırabzanlı merdivenlerden inmeye başladı. Merdivenler geniş, zarif bir spiral çizerek iki kat aşağıda büyük bir antreye uzanıyordu. Eteklerini iki yandan kaldırarak, duvarlarda kendini beğenmiş kontun on altı göbek sülalesinin portrelerinin bulunduğu merdivenlerden indi. Kontun nerede olduğu hakkında en ufak bir bilgisi yoktu, onu nasıl bulacağını da bilmiyordu. Bildiği tek şey, hoş olmayan birçok özelliğinin yanı sıra ona sahip olduğu bir mal gibi davranmış olmasıydı. Büyük bir olasılıkla, belirttiği süre içinde salonda olmazsa, uşakların önünde, onu bir un çuvalı gibi salona taşıyacağı hayaliyle keyifleniyordu.

Onu bu keyiften yoksun bırakmak için her mesafeyi yürümeye hazırdı. Aklı başındayken böyle bir adamla evlenmeyi nasıl kabul etmiş olduğuna bir türlü akıl erdiremiyordu.

Babası gelir gelmez nişanı bozacak ve babasından onu eve götürmesini isteyecekti.

Kontu sevmemişti, annesiyle de ne gibi ortak yönleri olabilirdi ki? Hizmetçinin söylediğine göre bu giysi annesinmiş. Annesi gibi yaşını başını almış bir kadının ya da bir başkasının böyle hafif, frapan, üst kısmı, açılmasını önlemek için, gümüş kurdelelerle tutturulmuş lavanta rengi bir giysiyle balolarda boy göstermesi, konukları ağırlaması ona şaşırtıcı geliyordu.

Öylesine kızgın, kendi sorunlarıyla öylesine meşguldü

ki, holü aydınlatan, dev elmaslar gibi parlayan, sıra halindeki dört avizeyi, duvarlardaki mükemmel freskleri ya da tavanları süsleyen girift sıva işlerini görmedi bile.

Alt kata indiğinde siyah giysili, beyaz gömlekli yaşlıca bir adamın ana girişe açılan odalardan birine koşarak, kapıdan, "Zili mi çaldınız Kontum?" dediğini duydu. Adam bir saniye sonra eğilerek geri geri geldi ve kapıları kapadı. Sherry korkuyla, "Özür dilerim..." dedi; ayakları elbisesinin eteğine takıldı, sendeledi ve duvara tutunarak ayağa kalktı.

Adam döndü, onu gördü ve donup kaldı. Aynı zamanda yüzünün tüm hatları, felce uğramış gibi oynamaya başlamıştı.

"Ben çok iyiyim," diye onu rahatlatmaya çalışırken ayağını giysisinin eteğinden kurtararak toparlandı. Adamın hâlâ biraz garip bakmakta olduğunu fark ederek, elini uzattı ve, "Dr. Whitticomb aşağı gelebilecek kadar iyi olduğumu söyledi. Sizinle tanışmadık ama ben Charise.....um....Lanceste,r" diye anımsadı küçük bir duraksamadan sonra. Adam elini uzattı ama sonra ne yapacağını kestiremeyince Sherry onun elini tuttu ve "Ya siz...?" dedi.

Adam, boğazına bir şey tıkanmış gibi, "Hodgkin," dedi. Sonra boğazını temizleyip "Hodgkin," diye tekrarladı.

"Sizinle tanıştığıma sevindim Bay Hodgkin."

"Hayır Bayan, yalnızca Hodgkin."

Sheridan anlayışlı bir ifadeyle, "Size yalnızca soyadınızla hitap edemem. Bu saygısızlık olur," dedi.

Adam bezgin bir tavırla, "Burada öyle gerekiyor," dedi.

Sheridan öfkeyle elbisesinin eteğine yapıştı.

"Yaşlı bir adamdan Bay sıfatını esirgemek tam bu kendini beğenmiş canavara göre," dedi.

Adamın yüz hatları gene birbirine karıştı, nefes alamıyormuş gibi boynunu uzattı.

"Kimden söz ettiğinizi bilmiyorum Bayan?" dedi.

"Ben... şeyden söz ediyorum" derken hizmetçiye kontun

adını sorduğunda aldığı yanıtı anımsamaya çalıştı. Kadın destan gibi isimler saymıştı ama soyadı...Westmoreland'di. Evet oydu. Unvanıyla onurlandırmadan "Westmoreland'den söz ediyorum," dedi. "Birileri sırtına bir sopa indirip en basit saygı kurallarını öğretmeli ona."

Yukarda balkonda yanından geçen hizmetçiyle flört etmekte olan arabacı döndü ve ağzı bir karış açık halde olanları seyre başlarken, olanları iyice görebilmek için tırabzanlardan sarkmaya çalışan hizmetçi duvara çarptı. Sheridan'ın birkaç metre ötesinde yemek odasına törensel bir biçimde tabak taşımakta olan dört uşak, en öndeki birden durduğu için birbirlerine çarptılar. Hodgkin'den biraz daha genç ama onun gibi giyinmiş beyaz saçlı bir adam, kızgın bir tavırla yemek odasından çıkarak onları azarladı. Gümüş bir servis tabağının kapağı mermer zemine çarparak yuvarlanmış onun ayağına çarpmıştı. "Bunun sorumlusu kim...." diye bağırırken onun gözleri de Sheridan'a, saçlarına, giysisine, çıplak ayaklarına takıldı ve sert tavrını sürdüremedi.

Çevresinde oluşan kargaşaya aldırmayan Sheridan, Hodgkin'e gülümsedi ve yumuşak bir tavırla, "Bize gösterilirse hayatımızdaki yanlışlardan vazgeçmek hiç zor değildir. Uygun bir zamanda konta sizin yaşınızda birine Bay Hodgkin diye hitap etmesi gerektiğini söyleyeceğim. Kendini sizin yerinize koysun ve sizin yaşınızdaki durumunu düşünsün."

Yaşlı adamın kaşları saç diplerine kadar kalkıp, gözleri yuvarlarından fırlayacakmış gibi açılınca, şaşkınlık içinde sustu. Konta olan kızgınlığı duygularına hakim olmasına izin vermese d,e Sheridan bu işe burnunu sokarsa yaşlı adamın işini kaybetmekten korktuğunu anlamıştı.

"Saçmalıyorum Bay Hodgkin," dedi. "Söz veriyorum bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim."

Balkondaki ve alt kattaki hizmetçi ve uşaklar bu sözler üzerine derin bir nefes alırken, Hodgkin yemek odasının ka-

pılarını açtı. Amerikalı kızın gururlu ve alaylı bir sesle, "Zili mi çaldınız Lordum?" dediğini duydular.

Stephen bu sözler karşısında birden döndü ve donup kaldı. Yarı hayranlık yarı şaşkınlıkla içinden kopan kahkahayı susturarak, şımarık burnu havada, gri gözleri iki çakmaktaşı gibi parlayarak önünde duran kıza baktı. Duruşundan ve yüz ifadesinden taş gibi gurur fışkırıyordu, ama üzerinde omuzlarını baştan çıkarıcı bir şekilde açıkta bırakan,bol dökümlü, lavanta rengi yumuşak ipekten bir sabahlık vardı. Önünü iki eliyle kapamakta olduğundan kumaş yerden çıplak ayak parmaklarını açıkta bırakacak kadar kalkıyor ve uçları hâlâ kurumamış olan parlak kızıl saçlarından sırtına ve göğüslerine sular damlıyordu, bu haliyle Boticelli tablosundan fırlamış bir nü gibiydi.

Soluk lavanta rengi, saç rengiyle bağdaşsa da cildi o kadar beyazdı ki, genel görünüm hoş değil adeta acıklıydı. Öyle şaşırtıcıydı ki görüntüsü, Stephen bir an onun bu sabahlığı bir meydan okuma isteği ya da onun rahatsız etmek için değil, giyecek başka bir şeyi olmadığı için giymiş olduğunu kavrayamadı. Valizlerinin gemide gitmiş olduğunu unutmuştu ve eğer giyim zevki kahverengi pelerinlerden oluşuyorsa, onu Helene'in sabahlığı içinde görmeyi yeğlerdi. Uşaklar onun bu liberal görüşüne katılmayabilirlerdi, ama sabah ilk iş kızın bu giyim kuşam işini halletmeye karar verdi. Şu anda sabahlığın onu yeterince örtmüş olmasına şükretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Stephen sessiz ve inceleyen bakışları altında, kızın aldırmaz görünmeye çalışmasını izlerken, hayranlıkla gülümsememek için kendini zor tutuyor, konuşmadan ve hareket etmeden ne çok şey ifade edebildiğini şaşkınlıkla izliyordu. Kadın olmanın tam sınırındaydı, aklı ve bilinci öfkesini dışa vurmayı engelliyordu. Göğüslerine dökülen parıltılı saçları zihninin içinde şimşek gibi çaktı, ama Sheridan sessizliği bozduğunda bu düşünceyi zihninden attı. "Beni seyretmeniz bitti mi?"

"Beğenerek bakıyordum, gerçekten."

Sheridan aşağıya bir tartışmaya hazır olarak gelmişti, ama cesur, mavi gözlerdeki bu tuhaf, beğeni dolu bakışlarla ilk geri çekilişi, gülümseyerek yaptığı kompimanla da ikincisini yaşadı. Onun katı yürekli bir diktatör, bir canavar olduğunu, kendisine nasıl bakarsa baksın, ne derse desin onunla asla evlenmeyeceğini hatırlayarak, "Beni yüce huzurunuza ısrarla emretmenizin bir nedeni olduğunu düşünüyorum Sayın Kontum," dedi.

Şaşkınlıkla Kontun oltaya takılmadığını gördü. Aslında genç adam eğilerek, "Aslında birçok nedeni var," derken bayağı keyifli görünüyordu.

Sheridan, "Neler bunlar?" diye sordu taş gibi bir ifadeyle.

Stephen, "Önce özür dilemek için," dedi.

Omuzlarını silkerek, "Sahi mi?" dedi. "Ne için?"

Stephen gülmemek için yaptığı mücadeleyi kaybetti. Bu kızda ruh vardı. Bunu kabul etmek gerekiyordu. Çok zengin bir ruh... ve gurur. Bırakın bir kadını, bir erkeğin bile bu kızın yaptığı gibi karşısına çıkıp ona böyle karşı gelebileceğini düşünemezdi. "Geçen geceki konuşmamızı öyle garip bir şekilde bitirdiğim ve daha sonra seni görmeye gelmediğim için."

"Özrünüzü kabul ediyorum. Şimdi yukarı çıkabilir miyim?"

Stephen birden, "Hayır," dedi. Keşke bu kadar cesur olmasaydı diye düşünüyordu. "Bunu neden yaptığımı anlatma gereği duyuyorum...yani anlatmak istiyorum."

Kız ona öfkeyle baktı. "Bunu nasıl yapabileceğinizi merak ediyorum."

Stephen cesaretin bir erkekte aranılan bir özellik olmasına karşılık, bir kadında dayanılmaz olduğunu düşünüyordu. "Yapmaya çalışacağım," dedi.

Stephen kontrolünü biraz kaybetmiş olduğundan Sheridan kendini daha iyi hissediyordu.

"Buyurun," dedi. "Dinliyorum."

"Oturmaz mısın?"

"Olabilir, bu söyleyeceklerinize bağlı."

Genç adamın kaşları çatıldı, gözleri kısıldı ama konuşmaya başladığında sesi kontrollüydü. "O gece, farkında olmalısın ki... aramızda geçenler... bir nişanlıdan beklenen davranışlardan uzaktı."

Sheridan bu sözleri başını soylu bir tavırla hafifçe eğerek onayladı. Kızın tavrıyla kontrolünü kaybeden Stephen, "Bunun bir açıklaması var," dedi. Sonra, kendisine mantıklı ve kabul edilebilir görünen tek nedeni açıkladı, "Son kez birlikte olduğumuzda, biliyorsun tartışmıştık. Sen hastayken bunun üzerinde durmamıştım ama iyileştikten sonra baktım ki seni aklımdan çıkaramamışım. İşte bu yüzden o geceki davranışım....."

"İlgisiz ve soğuktu," derken Sheridan'ın sesinde kızgınlıktan çok incinmişlik vardı. Kafası daha da fazla karışmıştı.

Stephen, "Öyleydi, haklısın," deyince oturdu genç kız. Stephen işin yalan dolan kısmı bittiği için rahat bir nefes aldı. Ama bu kısa sürdü.

"Ne için tartışmıştık?"

Karakteri belli olmayan, soylu unvanlara, üniformalara saygı duymayan küstah bir Amerikalı kızıl saçlının, özrünü kabul edip meseleye son vermek yerine, anlaşmazlığı sürdürmekte ısrarlı olacağını tahmin etmeliydi.

"Senin kişiliğin üzerine tartışmıştık," dedi Stephen doğrudan doğruya.

Şaşkın gri gözler adamın gözlerinin içine baktı, "Kişiliğim mi? Ne var kişiliğimde?"

"Ben ne olduğunu buldum... kavgacılık."

"Anlıyorum"

Stephen kızın o kadar hastayken böyle bir tartışmaya yer verecek kadar dar görüşlü olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Sheridan kucağında birbirine kenetlenmiş duran ellerine baktı sonra düş kırıklığıyla, duraksayan bir sesle, "Ben şiirsel biri miyim yani?"

Stephen kızın eğik başına, düşmüş omuzlarına baktı ve olmayacak zamanlarda kızın içinde uyandırdığı yumuşak duyguların yeniden canlandığını hissetti. Sesinde gönülsüz bir sıcaklıkla, "Ben böyle ifade etmezdim," dedi.

Sheridan uysal bir tavırla, "Ben de son birkaç gündür tutarsız davrandığımın farkındayım." dedi.

Whitticomb onu çok hoş bulduğunu söylemişti ve Stephen bunun ne kadar doğru olduğunu hissetti. "Bu koşullarda böyle olması çok doğal," dedi.

Genç kız başını kaldırdı, gözleri sanki kendisi de onu yeniden değerlendiriyormuş gibi Stephen'in gözlerini aradı. "Son birlikte olduğumuzda neden tartıştığımızı lütfen tam olarak söyler misiniz?" dedi.

Kapana kısılan Stephen içki tepsisine uzandı, kristal şeri sürahisini alırken kızı sakinleştirecek bir yanıt bulmaya çalışıyordu. Birden bir ilham geldi, "Bir başka adamla fazla ilgilendin," dedi."Kıskandım." Kıskançlık hiç yaşamadığı bir duyguydu ama kadınların kıskanılmaktan hoşlandıklarını biliyordu. Omuzlarının üzerinden gördüğü kadarıyla Charise Lancester da hemcinslerinden farklı değildi bu konuda, keyifli ve gururu okşanmış görünüyordu. Gülmemeye çalışarak küçük kristal bir kadehe şeri koydu. Sheridan'a vermek üzere döndüğünde kızın hâlâ ellerine bakmakta olduğunu gördü. "Şeri?" dedi.

Sheridan açıklayamadığı bir keyif hissiyle başını kaldırdı. "Evet?"

Stephen kadehi ona doğru uzattı ama kız kadehe değil ona bakmaktaydı. "Biraz şarap alır mısın?" diye durumu açıklık getirdi.

"Hayır teşekkür ederim."

Stephen bardağı masaya koydu. "Evet dediğini sanmıştım."

Sheridan başını iki yana salladı. "Bana söylediğinizi sandım –Şeri!" dedi. Yüzü pırıl pırıl ayağa fırladı. "Bana söylediğinizi sandım. Yani benim için... Yani bana öyle denmeliydi, öyle..."

"Anlıyorum," dedi Stephen yumuşak bir sesle, hemen hemen Sheridan kadar rahatlamıştı. Bir kol boyu uzaklıktaydılar birbirlerinden, onları birbirlerine bağlayan aynı doğrultuda düşündüren bir kutlama anı yaşamaktaydılar. Stephen birden Hodgkin'in ifade ettiği gibi Burleton'un ona nasıl çılgınca âşık olabileceğini anladı. Sherry onun gülümseyen mavi gözlerine baktığında bir sıcaklık ve çekicilik hissederek ona neden bağlandığını anladı. Boşluklarla dolu anılarında bundan sonra neler olabileceğini gösteren garip cümleler belirmeye başlamıştı.

Baron sonsuz sadakatini ifade ederken Sheridan'ın elini yakalayıp dudaklarına götürdü ve "Sen benim tek aşkımsın," dedi.

Prens onu kollarıyla sımsıkı sararak kalbinin üzerine bastırdı. "Yüz tane krallığım olsa, seni almak için hepsini verirdim biricik aşkım. Sen gelene kadar ben bir hiçtim..."

Lord güzelliğiyle öyle altüst olmuştu ki dayanamayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni affet, kendimi kontrol edemedim. Seni tapıyorum!"

Stephen kızın gözlerindeki yumuşak beklentiyi gördü ve bu tam uyuşma halinin kontrolsüz anında yanıt vermek doğruymuş gibi geldi. Kızın çenesini hafifçe kaldırarak dudaklarını kızın dudaklarına dokundurdu ama aynı anda kızın güçlükle soluyarak nefesini içine çektiğini ve bedeninin gerildiğini hissetti. Bu aşırı tepki karşısında Stephen başını kaldırdı ve oldukça uzun bir süre kızın gözlerini açması için bekledi. En sonunda uzun kirpiklerini açtığında Sheridan

şaşkın, beklenti içinde ve biraz da düş kırıklığına uğramış gibiydi.

Stephen dikkatli bir şekilde sordu, "Kötü bir şey mi oldu?"

Sheridan kibarca, "Hayır hiçbir şey olmadı," demesine karşın tam tersini söylüyor gibiydi.

Stephen sessizce baktı ona. Bu karşısındakine konuşma fırsatı sağlayan *nişanlısına* uyguladığında da iyi sonuç veren bir taktik olmalıydı.

"Öyle görünüyor ki ben farklı bir şey beklemişim."

Kendi kendine kıza yalnızca belleğini kazandırmaya çalıştığını söylerken, "Ne bekliyordun?" diye sordu.

Düzgün kaşları çatılmış, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan, "Bilmiyorum," dedi kız.

Duraksayan sözcükleri ve ısrarlı bakışları kuşkularını doğruluyordu, gerçek nişanlısının arzularını dizginlemediği anlaşılıyordu. Stephen bu davetkâr gri gözlere bakınca, Burleton'un arısını yaşatmak zorunda olduğunu hissetti. Vicdanı başka bir bencil nedeni olduğunu söylese de Stephen onu duymazdan geldi. Ne de olsa, kıza güvenlikte olduğunu ve sevildiğini hissettireceğine dair Whitticomb'a söz vermişti. Kolunu belini sardı dudaklarını kulağına yaklaştırarak, "Belki de, böyle bir şey bekliyordun," diye fısıldadı.

Kulağındaki sıcak nefes Sheridan'ın belkemiğine titreşimler gönderiyordu, yüzünü çevirince dudakları erkeğin dudaklarıyla karşılaştı. Stephen onu Burleton'un yapacağı gibi öpmeyi düşünüyordu, ama yumuşak dudaklar titreyen bir nefesle açılınca kafasındaki her şey uçup gitti.

Sheridan, genç adamın koluyla belini kavradığı, dudaklarının dudaklarında gezinmeye başladığı an böyle bir şey beklemediğini biliyordu... ne nefesi kesilerek ona iyice sokulmasına neden olan duygu fırtınasını ne ağzını onun arayış içindeki diline teslim etmeyi engelleyemeyişini ne ensesindeki saçları kavradığında yüreğinin gümbür gümbür atışını

ve bedeni onun bedeniyle birleşmek, onun içinde erimek isterken dudaklarını onunkilere bastırmayı bekliyordu...

Stephen onun bir kurban gibi kollarına düştüğünün farkındaydı, ama yapabileceği bir şey yoktu. Sonunda dudaklarını onun dudaklarından ayırabildiğinde, başını kaldırdı ve kızın kızarmış yüzüne baktı, nasıl karşılık vereceği hiç belli olmayan deneyimsiz bir kızdan bir iki masum öpücük alacakken hiç beklenmeyen bu coşkudan sarhoş olmuş gibiydi. Kızın gözkapaklarının açılmasını bekledi, kontrolünü kaybettiği için rahatsızdı, ama hiç eğitilmemiş bir kızın bu kaçamaktan sorumlu olmasından da bir keyif aldığı açıktı.

Otuz üç yaşında tercihleri tutkulu, deneyimli, keyif almayı ve vermeyi bilen kadınlara kaymıştı. Metresinin sabahlığını giymiş, çocuksu bir kadının kendisini böyle çılgına çevirmesi yalnızca komikti. Diğer yandan, kollarındayken kız istekli ve hevesli bir öğrenci gibi davranmış, hiç de kadınca bir utangaçlık göstermemişti, şimdi bile kollarında bakışlarına karşılık veriyordu.

Her şey göz önüne alınınca, Charise Lancester belki de deneyimsiz değildi, yalnızca Burleton ve ondan öncekiler tarafından doğru eğitilmemişti. Naif olanın kendisi oluşu Stephen'in kaşlarını kaldırarak gülümsemesine neden oldu. "Beklediğinden fazla mıydı yoksa?"

Kız, "Hayır," diyerek başını sert bir şekilde iki yana sallarken, parlak saçları sol omzundan aşağı döküldü. Sesi titrekti ama "Bana böyle bir şey hissettiren bir şeyi asla unutamam," derken gözleri Stephen'in gözlerinin içindeydi.

Stephen'in keyfi kayboldu ve göğsünde hiç alışık olmadığı bir sızı hissetti. Ne yaptığını bilmeden elini kızın yanağına dayadı, parmaklarıyla teninin inanılmaz yumuşaklığını hissederek, "Merak ediyorum," dedi. "Göründüğün kadar tatlı mısın gerçekten?"

Bunu yüksek sesle söylemek istememişti, bir yanıt da beklemiyordu, hele Sheridan'dan aldığı şaşırtıcı yanıtı hiç

beklemiyordu. Korkunç bir sır veriyormuş gibi kısık bir sesle, "Tatlı olduğumu sanmıyorum Lordum," dedi. "Belki farkında değilsiniz ama benim isyankâr bir tabiatım var."

Stephen içinden kopan kahkahayı tutmak, yüzüne normal bir ifade vermek için büyük çaba harcadı. Kız onun sessizliğini aynı görüşte olmamasına verdi. Gözleri suçlu bir bakışla gömleğinin önünde dolaşırken, titrek bir fısıltıyla, "Bunun nedeni tüm kötü huylarımı sizden çok iyi gizleyebilmem," dedi.

Yanıt alamayınca Sheridan, Stephen'in kar beyazı gömleğindeki yakut düğmelere bakarak beline dolanmış erkeksi kolların tadını çıkardı. Gene de içinde yaptığının doğru olmadığını söyleyen bir duygu vardı. Şekillenmesi ve kendisini yönlendirmesi için o duyguya konsantre oldu ama hiçbir sonuç alamadı. Bu duygular nişanlısına olan tepkileri kadar güvenilmezdi -aslında her şeye olan tepkileri kadar. Bir anda, üstündeki giysiden, nişanlısından, belleğinin kaybından, her şeyden nefret etti, hepsinden kurtulmak istedi. Stephen bir sıcak bakış, bir tatlı sözle bunu tersine çevirebilirdi... ya da bir öpücükle. Tek bir gülücükle giysisinin prenseslere özgü olduğunu, güzel olduğunu, belleğini iyi ki kaybetmiş olduğunu hissettirebilirdi ona. Bütün bunları anlayamıyordu, özellikle anımsamak istemediği zamanlardaki şu belirsiz, kaygan anları. Ve Tanrım nasıl öpmüştü onu! Tüm bedeni sanki erimiş, yanmıştı, kendini rahatsız, suçlu ve güvensiz de hissettiren o duyguyu sevmişti.

Tüm bunları ona anlatmak belki de onun düşüncesini almak için titrek bir iç çekişle gömleğinin önüne doğru konuşmaya devam etti. "Nasıl biri olduğumu düşünüyorsun, bilmiyorum ama öyle görünüyor ki... öfkeli bir yapım var. Hatta ne yapacağım önceden kestirilemez bile denebilir."

İçtenliğinden etkilenen Stephen, parmaklarını kızın çenesinin altına uzatıp gözlerine bakmaya çalışarak başını hafifçe kaldırdı, "Farkındayım," dedi kısık bir sesle.

Sheridan'ın duygularını ele veren gözleri adamın gözlerini aradı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu, ilgilendirmiyor mu?"

O sırada Stephen'i rahatsız eden pek çok şey vardı, ama bunların onun mizacıyla bir ilgisi yoktu. Kızın dolgun göğüsleri kendi göğsünü eziyor, kızıl saçları ensesindeki elinden eriyip gidiyordu, yumuşak, dolgun dudakları içinde onu öpme arzusu uyandırıyordu. "Sherry" adı gerçekten ona uyuyordu. Tehlikeli ve incelikli bir biçimde insanı sarhoş ediyordu. Onun nişanlısı değildi, metresi değildi; ona şehvet değil, saygı duyması ve onu koruması gerekiyordu. Mantığı bunu kabul etse de beyni kızın gülüşü ve sesiyle hipnotize olmuştu sanki, bedeni ise neredeyse kendisine acı veren bir uyarış içindeydi. Kız ya onun gerginliğinin nedenini anlamamıştı ya da buna aldırmıyordu. Ama her ne olursa olsun, Stephen sonuçtan memnundu.

"Sen beni çok ilgilendiriyorsun," dedi.

Sherry, "Hangi konuda?" derken adamın bakışlarının dudaklarına kaydığını gördü ve yüreği üç kat hızlı atmaya başladı.

Kısık bir sesle, "Sana göstereceğim," diye mırıldanırken dudakları kızın dudaklarını vahşi bir yumuşaklıkla kavradı.

Kızı yavaş yavaş öpüyor, bu kez onu da pasif kalmayıp karşılık vermesi için zorluyordu adeta. Sheridan da bu gizli daveti hissediyordu. Erkeğin bir eli ensesini yumuşak dokunuşlarla okşarken, öteki eli sonsuz okşayışlarla bel kemiğinin üzerinde dolaşıyordu. Yarı aralık dudakları kızın dudakları üzerinde gidip geliyor, Sheridan ne yapacağını bilemiyordu. Adamın ağzının okşayan hareketlerine karşılık veriyordu, Stephen'in dudaklarının biraz daha açıldığını hissedince diliyle onun dudaklarına dokunarak sıcak erkeksi çizgilerini keşfederken, Stephen'in belinin altındaki elini biraz daha sıktığını hissetti.

Ayaklarının ucunda kalkarak ellerini adamın sert kaslarının üzerinde, omuzlarında gezdirdi. Onu kendine çekerken yay

gibi arkaya geriliyordu ki, birdenbire erkeğin kolları onu demir bantlar gibi sardı, öpücükleri sertleşti, hızlandı. Dili kızın dilini okşarken birden onu ağzının içine soktu, Sheridan'ın bedeni ilkel titreşimlerle doldu ve adamın öpücüklerine karşılık verirken ona daha da sokuldu. Sonra Stephen'in elleri göğüslerine doğru kaydı, onları okşamaya başladı...

Bir yanı genç adamın kendisini öpmeye devam etmesini deli gibi istediği halde, Sheridan birden anlayamadığı ve karşı koyamadığı içgüdüsel bir tepkiyle ağzını adamın ağzından kurtarırken, neredeyse panik halinde başını hayır anlamında iki yana sallıyordu.

Stephen istemeyerek kızı bırakarak ellerini iki yanına indirdi. Hem inanamayan hem de eğlenen bakışlarla, bir saniye önce sadece duygularını değil beynini de uyuşturan bu genç ve güzel kıza bakıyordu. Sheridan'ın yüzü kızarmıştı. Göğsü her aldığı korkulu nefesle inip kalkıyordu; siyah kirpikli gözleri şaşkınlık ve arzuyla büyümüştü. Ne yapacağını bilmiyor gibi bir hali vardı. Stephen her ikisi için de bir karar vererek, "Aslında yapmamız gereken bir şey var," dedi.

Sheridan titrek bir sesle sordu: "Aklından neler geçiyor?"

"Aklımdan geçen şeyle," dedi hoşnutsuz bir tavırla, "yapacağımız şey birbirinden çok farklı," dedi. Ona satrancın temel kurallarını öğretmeye karar vermişti.

Bu bir hataydı. Stephen aklını oyuna veremediği için kız onu iki kez yendi.

16

Stephen ertesi gün onunla ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalıştı, ama uşağı akşam için giysilerini çıkardığında, Sherry'le

yemek yemeyi uzun zamandır hiçbir yemeği beklemediği kadar istekle beklediğini fark etti. Helene'in terzisine onun için birkaç şık ve sade giysi siparişi verdi ve en azından birinin o gün teslim edilmesini, diğerlerinin hazır olunca gönderilmesini istedi. Terzinin sinirli bir sesle, sosyeteye takdim sezonunun başlamak üzere olduğunu ve tüm yardımcılarının gece gündüz çalıştığını söylemesi üzerine Stephen kibar bir tavırla ondan elinden geleni yapmasını istedi. Bu özel mağazada Helene'in giysileri astronomik bir rakam tuttuğundan, terzinin çok iyi bir gardrop hazırlayacağından ve bu zaman kısıtlaması için de kendisinden ekstra bir miktar talep edeceğinden emindi.

Birkaç saat sonra terzinin yardımcıları hazırladıkları giysiyi getirdi, pek de naif olmamasına karşın Stephen yemek partnerinin bu kadar kısa zamanda, son model bir giysiye sahip olacağını tahmin edemezdi, onu doğru dürüst bir elbise içinde görmek için sabırsızlanıyordu. Uşağının çenesinin altındaki sabun köpüğünü silmesi için başını kaldırırken, ister altın simli bir elbise, ister balo giysisi, ne giyerse giysin, Charise Lancester'ın kendi özgü tarzını koruyacağını biliyordu.

Ve o gece ne bu konu ne de gece yaşadıkları onu düş kırıklığına uğrattı. Genç kız yemek odasına doğru yürürken, ışık saçan yüzünü çepeçevre sarıp omuzlarına dökülen kızıl saçları, derin dekolteli kare şeklindeki yakası, göğüslerinin üst kısmını ve ince belini ortaya çıkaran sıkı korsajı, katlanarak aşağıya dökülen eteğiyle akvaryum mavisi yumuşak yünden giysisiyle egzotik bir saflık sergiliyordu.

Utangaç bir tavırla Stephen'in açıkça beğeni dolu bakışlarını görmezden gelen Sheridan, büfenin yanındaki uşağa kibar bir tavırla selam verdi, masadaki gümüş çanaklardaki beyaz güller ve gümüş süslü şamdanlara olan beğenisini dile getirdikten sonra zarif bir hareketle Stephen'in karşısındaki yerine oturdu. Ancak ondan sonra başını kaldırıp Stephen'e baktı. Ona gülümseyerek bakarken öyle sıcak, öyle cömert

ve ümit vericiydi ki, ancak bir an sonra Stephen onun giysiye teşekkür etmekte olduğunu algıladı. "Çok cömert davranmışsınız..gerçekten," dedi sessiz bir özgüvenle.

Stephen, "Giysi onu giyen bayanın güzelliği yanında çok sönük ve cömertlikten çok uzak," diye karşılık verdi. Bu yorum karşısında gerçekten utanan Sheridan bakışlarını kaçırınca Stephen kızın bu eriyen gülümsemesi, kalçalarının zarif iniş kalkışı, yumuşak göğüslerinin kabartısıyla kendisini tahrik etmeye çalışmadığını; bu anın, saten yastıklar üzerinde dağınık kızıl saçlarla avuçlarına sığacak kadar büyüyen göğüsleri düşünmek için hiç uygun bir zaman olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bu düşüncelerin ışığında daha güvenli konulara yöneltti konuyu ve Sheridan'a gününün nasıl geçtiğini sordu.

"Gazeteleri okudum," dedi, genç kız. Mum ışığı saçlarında gezinerek gülen gözlerini parlatırken Londra'da sosyeteye takdim sezonunda insanların yaptıklarıyla ilgili gazetelerin arka sayfalarında okuduğu komik yorumları anlatmaya başladı. Öncelikli amacının, insanlara tanıtılmadan önce tüm tanıdıklarıyla ve sosyetenin diğer mensuplarıyla ilgili öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek olduğunu söyledi. Stephen'in vicdanı kimseyle tanıştırılmayacağına göre bunu yapmaması gerektiğini söylese de, bu çaba onu keyiflendiriyor ve meşgul ediyordu. Kıza, o ana dek ne öğrendiğini sordu.

On tabağın değiştirildiği yemek sırasında kızın yanıtları, yüz ifadeleri Stephen'i eğlendirdi, başka yerlere götürdü, zaman zaman kendisiyle çelişkiye düştü. Kızık okuduğu bazı ahlak dışı saçmalıkları ve ölçüsüzlükleri kuralcı tavrıyla anlatırken burnunu kırıştırması, inanılmaz bulduğu gülünç şeyler karşısında gözlerini öyle bir devirişi vardı ki Stephen kahkahalarını zor tutuyordu. O hâlâ gülmeme çabası içindeyken kız birden ciddileşiyor ve sessizce öyle bir soru soruyordu ki Stephen sarsılıyordu. Sosyetedeki insanların -hatta ken-

di ülkesi Amerika'da- neden öyle garip şeyler yaptıkları gibi konularda, hasar görmüş belleği nedeniyle Stephen'e öyle sorular yöneltiyordu ki, genç adam o ana kadar hiç üzerinde durmadığı, yerleşmiş bazı gelenekleri yeniden değerlendirmek zorunda kalıyordu.

Uşak tabaklarına körpe bir ördek yemeği servisi yaparken, Sheridan, "Gazeteye göre Kontes Evandale'in saray giysisinde üç bin taş işliymiş. Bu hesap doğru mudur sizce?"

Stephen, "Gazetenin sosyete muhabirine yüzde yüz güveniyorum," diye espri yaptı.

Sheridan da ondan aşağı kalmayarak gülümsedi, "O zaman ya taşlar çok minik ya da Kontes çok iri biri."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü taşlar büyük kendi küçükse, Kral'a takdim edilmek için vinçle kaldırılması gerekir."

Sherry saçma olandan ciddi olana bir geçiş yaptığında Stephen hâlâ tostoparlak mağrur kontesin yukarı kaldırılarak tahttan uzaklaşma sahnesine gülümsemekteydi. Genç kız, çenesini birbirine kenetlenmiş parmaklarına dayayarak yemek masasının üzerinden Stephen'e baktı ve, "Nisan ayında tüm önemli insanlar sosyeteye takdim sezonu için Londra'da toplanıp hazirana kadar kaldıklarına göre çocuklarını kime bırakıyorlar?"

"Onlar kendi şehirlerinde, büyükanneler, bakıcılar ve eğiticilere kalıyorlar."

"Ve aynı şey sonbahardaki küçük sosyeteye takdim sezonunda da oluyor, öyle mi?"

Stephen başıyla onaylayınca Sherry boynunu büktü ve, "İngiliz çocukları ne kadar yalnız olmalı," dedi.

Stephen, "Yalnız değiller," diye ısrar etti.

"Yalnızlık yalnız kalmakla ilgili bir şey değildir. Yetişkin ya da çocuk fark etmez."

Stephen böyle bir konunun sonunda kendi çocukları söz konusu olabileceği için, konuyu değiştirme çabasıyla, sesinin

titrediğini ya da böyle duyarlı bir haldeyken bunun Sherry'ye bir hançer gibi saplanacağını düşünemedi.

"Bu tür deneyimlerin mi var?" diye sordu.

"...Bil... bilmiyorum."

"Korkarım yarın akşam yalnız olacaksın."

"Yalnız mı?"

Stephen başıyla onaylayınca Sherry önündeki gevrek hamur içinde servis edilen kaz ciğeri ezmesine baktı, cesaretini toplamak ister gibi derin bir iç geçirdi ve erkeğin gözlerinin içine bakarak, "Biraz evvel söylediğim şey yüzünden mi dışarı gideceksin?"

Kızı bunu sormaya sürüklediği için, kendini bir canavar gibi hisseden Stephen, "İptal edemeyeceğim önceden verilmiş bir sözüm var."

Sonra sanki kendini temize çıkarma çabaları gittikçe çıkmaza girmemiş gibi, "Hem belki için rahat eder diye, sana şunu da söyleyeyim ki annemle babam sosyeteye takdim sezonu sırasında on beş günde bir ağabeyimle ikimizi Londra'ya getirtirlerdi. Ağabeyimle karısı ve bazı arkadaşları Londra'ya çocukları ve bir bakıcı ordusuyla birlikte gelirler."

Genç kız gülümsemesi gittikçe hafiflerken, "Bak bu çok iyi," dedi. "Sosyetede çocuklarına düşkün bu kadar aile olması içimi rahatlattı."

Stephen kuru bir sesle, "Sosyetenin büyük bir kısmı için de bu tür aileler eğlence kaynağıdır," dedi.

Genç kız kaşlarını hafifçe çatarken, "Başkalarının düşünceleri insanları etkilememeli, öyle değil mi?" dedi.

Stephen'i üç şey bir anda etkiledi, acıma, gülme, üzüntü. Belki farkındaydı belki değildi, ama Charise Lancester onu sorgulamaktaydı, üstelik gelecekteki kocası olarak değil, çocuklarının babası olarak onun değer yargılarını ölçmeye çalışıyordu. Ne yazık ki ikisi de gerçekleşmeyecekti.

Aslında bu iyi olmuştu çünkü Stephen değerlendirmelerinde iyi not alamamıştı; ikinci olarak da sosyetenin düşünce

tarzı ona ters geldiği için, eğer aralarına karışma fırsatı bulabilirse bir haftaya kalmadan o toplumdan dışlanırdı. Stephen da kimsenin fikrine önem vermezdi, ama o kadın değil erkekti, serveti ve gösterişli adı ona dışlanma korkusu olmadan istediği gibi davranma fırsatı veriyordu. Ve ne yazık ki ona kızlarını vermeye can atan ve her türlü kötü huyunu ve aşırılıklarını görmezden gelmeye hazır sosyete patronları, Charise Lancester'in değil şu anda onunla yalnız yemek yemek gibi bir büyük suçunu - en ufak bir açığını teşhir etmekten çekinmezlerdi.

"Sizce insanlar başkalarının düşüncelerinden etkilenip ona göre mi davranmalı?"

Stephen ciddi bir tavırla, "Kesinlikle hayır," diye yanıtladı.

"Buna sevindim."

Stephen sırıtmasını engellemeye çalışarak, "Bundan korkuyordum," dedi.

Stephen yemekte ve daha sonra salonda Sherry'ye iyi davranmayı sürdürdü ama ayrılırken iyi geceler deme zamanı gelince yanağına kardeşçe bir öpücük kondurmaktan başka bir şey yapmamaya zorladı kendini.

17

Ertesi gece Stephen yemek odasında Sherry'yi beklerken Dr. Whitticomb burnunu kapıdan içeri uzattı ve, "Her ne yaptınsa işe yaramış," dedi.

"Demek kendini iyi hissediyor?" Stephen kendini rahatlamış ve mutlu hissetti bir an. Demek tutkulu ve istekli nişanlısı, bir önceki gece birkaç liberal davranışı üzerine bir bakirelik krizine girip içine kapanmamış, olanları Whitticomb'a itiraf etmemişti.

Stephen bütün gün, önce bir kahyasıyla daha sonra da malikanelerinden birini yenilemekte olan mimarla uzun görüşmeler yapmış ve Sheridan'ı hiç görmemişti. Gerçi uşaklardan, kızın koca malikanede nerelerde olduğunu neler yaptığını öğrendiği için keyfinin yerinde olduğunu biliyordu. Bu gece önce Sherry'yle daha sonra Helene'le keyifli bir gece yaşamak istiyordu. Gecenin hangi bölümü için daha hevesli olduğu düşüncesini aklına getirme gereği duymamıştı.

Doktor, "İyiden de iyi," diye yanıtladı. "Işık saçıyor diyebilirim. Birkaç dakika içinde aşağı ineceğini söylememi istedi."

Stephen'in keyifli bir gece düşü, doktorun davetsiz ve -istenilmeyen bir şekilde- yemek odasına girmesiyle tümüyle suya düştü. Doktor, Stephen'i belirgin bir şekilde izliyordu, bu kadar zeki birinin bunu yapması rahatsız ediciydi.

Gülümseyerek,"Böyle mucizevi bir değişikliği nasıl başardın?" dedi.

Stephen yumuşak bir tavırla, "Söylediğin gibi yaptım," karşılığını verdi, şöminenin üzerinde bıraktığı şeriyi almaya gideken. "Kendini güvende hissetmesini sağladım."

"Biraz daha açıklar mısın?" "Meslektaşlarım...yani Bayan Lancester'in bellek kaybı üzerine görüştüklerim... senin tedavi yöntemlerinle ilgileneceklerdir. Şaşılacak derecede etkili."

Yanıt olarak Stephen bir dirseğini şöminenin üzerine dayayarak, alaycı bir biçimde kaşlarını çattı, "Bir sonraki randevuyu iptal ettirme bana," dedi soğuk bir sesle.

Gitmesi gerektiği imasını alan Hugh Whitticomb, Stephen'in geceyi kızla baş başa geçirmek istediği sonucuna vardı. Ya da bir nişanlı gibi davranmak zorunda olduğu, bu saçma oyuna bir seyirci istemiyordu. Doktor birincisinin

doğru olmasını dileyerek samimi bir tavırla, "Bu akşam işim yok. Belki yemeğe kalırım ve Bayan Lancester'a uyguladığın metoda ilk elden tanık olurum," diye karşılık verdi.

Stephen de doktora aynı yumuşak bakışlarla baktı ama sesi anlam doluydu, "Hiç şansın yok."

Dr. Whitticomb sırıtarak, "Bunun gibi bir şey söylemeni bekliyordum."

"Yemek yerine bir kadeh Madeira'ya ne dersin?" Kontun yüz ifadesi de ses tonu kadar dikkatliydi.

Doktor, "A, evet alırım," derken, Stephen'in hangi nedenle yemekte onu istemediğinden artık emin değildi. Kont sürahiler ve bardaklarla dolu büfenin yanında beklemekte olan uşağa sessizce bir işaret yaptı, birkaç dakika içinde uşak doktora bir kadeh şarap uzattı.

Dr. Whitticomb konta, gelecek hafta takdim sezonu için sosyete Londra'ya akın edince evdeki konuğuyla ilgili ne yapacağını soracaktı ki, Kontun gözü bir an kapıya takıldı ve şöminenin önünde uzanmış otururken birden toparlandı. Dr. Whitticomb Bayan Lancester'in içeri girmekte olduğunu gördü. Üzerinde sarı bir giysi vardı ve başını taçlandıran buklelerine giysisine uygun, geniş sarı bir kurdele dolanmıştı. O da doktoru gördü ve görgü kurallarını ve doktorun yaşını dikkate alarak doğru ona yöneldi. "Dr. Whitticomb," dedi neşeli bir tavırla. "Aşağı indiğimde burada olacağınızı söylememiştiniz."

İki elini de doktora doğru uzattı. Böyle kısa bir tanışıklıktan sonra böyle bir davranış, iyi yetişmiş bir İngiliz kızı için gereğinden fazla sıcak, olarak nitelenebilirdi. Hugh kızın ellerini ellerine aldı ve onun bu hiç katıksız sıcaklığını ve geleneklere ters düşen anlık, içten davranışlarını sevdiğini düşündü. Kızı gerçekten çok beğeniyordu. "Çok güzel görünüyorsun," derken biraz uzaklaşıp baştan sona giysisini inceledi. "Düğün çiçeği gibi," diye ekledi ama bu iltifat biraz yersiz kaçmıştı.

Sheridan için nişanlısıyla karşılaşmak öyle heyecan vericiydi ki, ona bakacağı anı gittikçe uzatıyordu. "Birkaç dakika önce beni gördüğünüzde de aynıydım, ama pardon...üzerimde giysilerim yoktu," dedi ve kont boğulur gibi bir gülme sesi çıkarınca yer yarılmış da içine düşmüş gibi hissetti kendini.

Lord Westmoreland'in gülümseyen, yakışıklı yüzüne doğru başını kaldırarak, "Demek istediğim," diye çabucak durumu düzeltmeye çalıştı, "Üstümde bu giysiler yoktu."

Stephen, kızın kızaran yanaklarından ve giysinin kare yakasının açıkta bıraktığı porselen teninden gözlerini zor ayırarak, "Ne demek istediğini anladım," dedi.

Genç kız Kontun mavi gözlerinin içinde boğulabileceğini hissederek, "Güzel giysiler için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. İtiraf etmeliyim ki onların gelişi beni çok rahatlattı," diye konuyu değiştirdi.

Stephen, "Öyle mi?" derken, hiçbir neden yokken -kızın odaya girmesi dışında- sırıtıyordu. Çabucak hazırlanmış bir iki basit giysi için kendisine böyle hiç gizleyemediği bir memnuniyetle bakışı ona garip bir keyif veriyordu. Stephen, genç kızın, Dr. Whitticomb'a yaptığı gibi kendisine elini uzatmadığını fark ederek, "Neden rahat ettin?" dedi.

Dr. Whitticomb "Ben de merak ettim," derken Sheridan onun şaşkınlıkla kendisini izleyen bakışının getirdiği isteksizlik ve utangaçlıkla, "İki gece önce giydiğim giysi gibi bir şeyler olmasından korkuyordum," dedi doktora. "Yani gerçekten güzel bir giysiydi ama... uçuş uçuştu." Dr. Whitticomb boş boş baktı, "Uçuş uçuş mu?"

"Bilirsiniz işte...oradan oraya kayıyordu, lavanta rengi bir tül gibiydi, üstüme oturan bir giysi gibi değildi. O gümüş rengi kurdelelerden biri çözülecek ve kendimi bir anda..." Devam etmedi. Doktorun tüm dikkati Kont'ta toplanmıştı, gözünü ondan ayırmadan, "Lavanta rengiydi değil mi?" dedi. "Ve oldukça inceydi."

Genç kız, yaşlı adamın konta bakışlarında gittikçe artan

kınama ifadesini hissederek, "Ama İngiltere'de öyle giyinmek son derece normal," dedi.

"Sana bunu kim söyledi Hayatım?"

"Hizmetçi – Constance." Doktorun kınayan bakışlarına karşın keyifli görünen nişanlısının yanlış anlaşılmasını önlemek için, "Dr. Whitticomb, hizmetçi onun 'bir akşam yemeği zili' için giyilmesi gerektiğini söyledi. Aynen böyle dedi. 'Bir Akşam yemeği Zili'."

Bir nedenle, bu çarpıcı açıklama iki adamın görsel düelloyu kesip bakışlarını kızda yoğunlaştırmasına neden oldu. "Ne?" dediler ikisi birden.

Sheridan konuyu hiç açmamış olmayı dileyerek, derin bir iç çekti ve iki şaşkın erkeğe sabırla açıkladı, "Dedi ki, lavanta rengi giysi bir akşam yemeği zili içindir. Ben zil çaldığını bilmiyordum, zaten giyecek başka bir şeyim de olmadığı için..."

Kontun yüzünü kontrol etmekte zorlandığını fark edince, "Gülünecek bir şey mi söyledim?"dedi birden.

Dr. Whitticomb Konta baktı ve, "Ne diyor?" dedi.

"*En deshabille*" demek istiyor. "Hizmetçi kız Fransızcayı katletmekle meşgulmüş."

Dr. Whitticomb başıyla onayladı ama ortada komik olan bir şey göremiyordu. "Tahmin etmeliydim. Zaten o lavanta rengi giysiyi anlatırken kuşkulanmıştım. Eminim çok yakında Bayan Lancester'a daha yetenekli bir oda hizmetçisi bulursun ve bu giysi sorununu da halledersin, böylece bu tür anlaşmazlıklar bir daha yinelenmez."

Dr. Whitticomb bardağındaki son yudumu da içti ve anında elinde gümüş bir tepsiyle beliren uşağa verdi. Ev sahibi söylediklerini yanıtlamamıştı. Bir cevap almak için döndüğünde Stephen'in yalnız soruyu değil Hugh'un varlığını bile unuttuğunu fark etti. Tartışmayı sürdürmek yerine, Charise Lancester'a sırıtıyor ve hafif cezalandırır bir tonla, "Bana iyi

akşamlar dilemediniz Matmazel. Kendimi çok kötü hissediyorum," diyordu.

Sheridan bu biraz öfke belirtse de, gururunu okşayan abartı karşısında güldü, "Belli oluyor,"dedi.

Stephen Westmoreland, kızın gözlerine dalmış mavi gözleri, yakışıklı yüzünde bembeyaz gülüşüyle şöminе rafına rahatça dayanmış dururken, erkeklerin kendine güvenini ve gücünü temsil ediyordu. Gene de alaycı inceliği ve gözlerindeki sıcaklık Sheridan'ı keyiflendirdi; itirafını dile getirdikten sonra o da sıcacık gülümsedi, "Hemen sizi selamlayacaktım ama nasıl yapacağımı unuttum. Bunu sormak için fırsat bekliyordum."

"Nasıl yani?"

Genç kız, "Yani reverans yapacak mıyım?" derken ve çaresiz bir şekilde gülerken son derece sevimliydi. Büyük sorununu ve onun getirdiği bütün engelleri öyle insanı gülümseten bir dürüstlükle çözüyordu. Stephen bunun son derece şaşırtıcı ve yüreklice olduğunu düşündü. Onu nasıl selamlaması gerektiği konusuna gelince, Dr. Whitticomb'a yaptığı gibi iki elini uzatmasını ya da şu anda müthiş bir istek duyduğu gibi, öpmesi için dudaklarını uzatmasını isterdi, ama şu anda hiçbiri mümkün olmadığına göre sorusuna başını eğerek karşılık verdi, "Adet böyle."

Sheridan, "Tahmin etmiştim," diyerek hiç çaba harcamadan zarif bir reverans yaptı. Kalkarken Stephen'in uzanmış koluna elini koyarak, "Bu kabul edilebilir mi?" diye sordu.

Stephen gülümseyerek, "Kabul edilebilirden de öte," dedi. "Gününü nasıl geçirdin?"

Gözlerinin ucuyla Hugh Whitticomb kontun sıcak tebessümünü, sorduğu sorulara yanıt alırkenki ilgisini ve kıza gereğinden fazla yakın oturuşunu dikkatlice zihnine not etti. Genç adam eğer bir oyun oynuyorsa, bundan çok keyif aldığı belliydi. Ama ya oynamıyorsa.....

Dr. Whitticomb ikinci olanağı test etmeye karar verdi ve

önemsemez, şakacı bir tavırla profillerine hitap ederek konuştu, "Hâlâ yemeğe kalmam için ısrar edebilirsiniz – davet edilseydim...."

Charise Lancester dönüp Doktora baktı ama Stephen'in bir bakış bile atmaya niyeti yoktu. "Hiç şansın yok," dedi. "Git hadi."

Whitticomb, "Hiçbir ipucu bulamadığımı sanma," dedi. Stephen'in emsalsiz kontuk sevmezliği de dahil olmak üzere her şeyden son derece yüreklenmiş ve mutlu olmuştu, neredeyse kapıda şapkasıyla bastonunu uzatan uşağın elini sıkacaktı. Onun yerine, aralarında gizli bir anlaşma yapıyorlarmış gibi göz kırptı, "Genç bayana benim için göz kulak ol"dedi. "Bu bizim sırrımız olsun." Ancak ön merdivenlerin yarısını indiğinde, uşağın Colfax olmadığını, daha yaşlı biri olduğunu fark etti.

Önemi yoktu, hiçbir şey keyfini kaçıramazdı.

Arabası hazır beklemekteydi ama öyle güzel bir geceydi ve kendisi öyle umutlarla doluydu ki, yürümeyi yeğledi. Arabacıya kendisini izlemesini söyledi. Yıllardır hem kendisi hem Westmoreland ailesi çaresizlik içinde, kadınların Stephen'in parası, serveti için kendilerini nasıl ona savurduklarını; bir zamanlar ailesi gibi soylu bir çekicilik ve yerleşik bir sevecenlik timsali olan Stephen'in nasıl katı ve alaycı bir kişiliğe büründüğünü çaresizlik içinde izlemişlerdi.

İngiltere'deki tüm ev sahipleri ve çöpçatan kadınlar onun peşindeydi, sosyetede ailesinin sahip olduğu korkunç servet ve güç yüzünden, ne olduğu için değil, kim olduğu ve neye sahip olduğu için farklı bir konuma oturtulmuştu.

Bekârlığı uzadıkça bekâr kadınlar kadar evli kadınlar arasında da tam bir rekabet ortamı oluşturmuştu, öyle ki bir balo salonuna girdiğinde oradaki kadın nüfusu arasında tam bir çılgınlık yaşanıyordu. Stephen olanları görüyor, nedenlerini anlıyor ve kadınlar hakkındaki aşağılayıcı düşünceleri kendi popülaritesiyle ters orantılı oluyordu. Bunun sonucunda

da kadın cinsine karşı tavırları öyle taşlaşmış, öyle aşağılara düşmüştü ki , umumi yerlerde kendi sınıfındaki saygıdeğer hanımefendilerle değil metresiyle görünmeyi yeğliyordu.

Sosyeteye takdim sezonu için Londra'ya geldiğinde bile -ki iki yıldır gelmiyordu- büyük sosyal toplantılara katılmamaya özen gösteriyor, onun yerine gecelerini erkek arkadaşlarıyla oyun masalarında geçiriyor ya da Helene Devernay'le opera ya da tiyatrolar gidiyordu. Pek çok kadının incitme pahasına, toplum içinde Helene'le birlikte o denli rahat hareket ediyordu ki, yarattığı skandal annesiyle yengesini son derece üzüyordu.

Bir iki yıl öncesine kadar kendi kendilerine gelin güvey olan kadınlara pek aldırmıyordu. Yalnızca eğleniyordu, ama artık dayanamaz olmuştu. Son günlerde, böyle şeyleri engellemek için, kadınları ölümcül gözyaşlarına boğacak, ailelerini çileden çıkarabilecek olan ezici, uygarlık dışı davranışlarda bile bulunabilecek gibi görünüyordu.

Oysa bu gece... Charise Lancester'ın gözlerine eski sıcaklığında bir gülümsemeyle bakıyordu. Kuşku yok ki bu davranışın bir bölümü Stephen'in kızın kötü durumundan kendisini sorumlu hissetmesinden kaynaklanıyordu. Kızın şu anda ona şiddetle ihtiyacı vardı elbette, ama Dr. Whitticomb'un düşüncesine göre Stephen de ona aynı derecede gereksinim duyuyordu. Yaşantısında yumuşaklığa, tatlılığa ihtiyacı vardı. Dünyada onun parasından, unvanından ve malikanelerinden daha fazla şey isteyen, farklı şeylere ihtiyaç duyan bekâr kadınlar olduğuna inanmak istiyordu.

Bu savunmasız durumunda bile Charise Lancester onun unvanıyla ve evinin ihtişamıyla ilgilenmiyor gibiydi. Stephen varlıklı yaşamıyla, ona gösterdiği ilgiyle Charise'in gözünü boyamamıştı. Bu gece Hugh'u karşı konulması güç bir sıcaklıkla selamlamış, sonra da Stephen'ın gösterdiği inceliğe nasıl da içten gülmüştü. Son derece bozulmamış bir dürüstlük ve

içtenlik sergiliyordu, tatlı ve yumuşaktı da – Stephen için ihmal edilemeyecek niteliklerdi bunlar.

Başkalarının gereksinimlerini kendisininkinin önüne koyan az rastlanır kadınlardan biriydi, tatsızlıkları zarafetle, cömertçe geçiştiriyordu. Hastalığının ilk günlerinde, kontu onun belleğine tamamen kavuşacağını, iyileşeceğini söylemesini, böylece boş yere üzülmesine engel olmasını rica etmişti doktordan. Üstelik kontun kazadan kendini sorumlu tutabileceğini düşünebilecek kadar ince ve akıllıydı. Bütün bunlara ek olarak Hugh, onun uşaklardan kendisine hatta nişanlısına kadar, herkese davranırken ortaya koyduğu yozlaşmamış kibarlığından da etkilenmişti.

Monica Fitzwaring fevkalade kişiliği olan, iyi yetişmiş bir genç kadındı ve Hugh onu çok sevdiği halde, Stephen'e eş olarak düşünemiyordu. Güzeldi, ince zarifti, dingindi –öğretilmiş olduğu gibi– ama yetiştirilme tarzı nedeniyle, kocasında özellikle Stephen'de derin duygular uyandıracak istek ve yetenekten yoksundu. Hugh hiçbir zaman, Stephen'ın ona, son bir saat içinde Charise Lancester'e baktığı gibi baktığını görmemişti. Monica Fitzwaring müthiş bir ev sahibi, hoş bir yemek arkadaşı olabilirdi ama asla Stephen'ın yüreğine dokunamazdı.

Kısa süre önce Stephen, sırf bir vâris sahibi olmak için aslı Monica'yla evlenmeyeceğini açıklayarak ailesini korkutmuştu. Hugh bunu ürkütücü değil rahatlatıcı buluyordu. Son zamanlarda, sosyetede karşılıklı menfaatler için yapılan evlilikleri hiç onaylamıyordu. Tabii başkalarının ne yaptığı onu ilgilendirmezdi ama Westmoreland'ler onu çok ilgilendiriyordu. Stephen için Clayton Westmoreland'ın evliliğinden ya da kendisinin kaybettiği karısı Margaret'le yaptığı evlilikten daha azına razı değildi.

Margaret... Onun Margaret'i...

Şimdi bile Upper Brook Caddesi'ndeki soylulara ait malikanelerin önünden geçerken, karısının anısı onu gülümsetiyordu. Birden Charise Lancester'in kendisine Margaret'ini anımsattığını algıladı. Görünüş olarak değil elbette, ama şefkati ve yürekliliğiyle!

Etraflıca düşününce Hugh Tanrının sonunda hak ettiği mutluluğu vererek Stephen Westmoreland'ı kutsadığına karar verdi. Stephen'ın böyle bir mutluluk istediği yoktu, ama Charise Lancester nişanlısı ve doktoru tarafından aldatıldığını öğrenince böyle bir kutsamayı onaylar mıydı, kuşkuluydu. Gene de kader Hugh Whitticomb'la işbirliği yapmıştı ve Dr. Whitticomb gereksinim doğduğunda kendini bir güç odağı olarak görürdü.

"Maggie'ciğim," dedi yüksek sesle, karısını on yıl önce yitirmesine karşın hâlâ onu yakınında hissediyor ve böyle hissetmeyi sürdürmek için de ara sıra onunla yüksek sesle konuşuyordu. "Sanırım yıllardır ilk kez en iyi eşi bulduk, ne dersin?"

Bastonunu çevirdi, başını yana eğdi, dinledi, sonra kıkırdamaya başladı; çünkü her zamanki yanıtını duyuyor gibiydi: "Bana Maggie dememelisin Hugh Whitticomb, ben Margeret'im."

Gülümseyerek "Ah Maggie'ciğim," diye fısıldadı Hugh Whitticom, "Sen o atın sırtından kucağıma düştüğün andan beri benim küçük Maggie'msin."

"Düşmedim. Atlan indim. Biraz korkmuştum."

"Maggie," diye fısıldadı Hugh, "keşke burada olsaydın."

"Buradayım."

18

Stephen önce Helen'le tiyatroya gitmeye, sonra da geceyi, sonra onun yatağında tamamlamaya karar vermişti, ama

evden ayrıldıktan üç saat sonra kendini gene evin kapısında buldu. Kaşları çatıktı, kapıyı vurmuş ama kimse açmamıştı. Antreye girince bir uşak veya, arabacı arandı, ama henüz erken olmasına karşın ortalıkta kimse yoktu. Eldivenlerini antreye bırakarak salona yöneldi. Paltosunu alacak bir uşak bulamayınca, sırtından çıkararak bir koltuğun koluna attı. Sonra durmuş olabilir mi diye saatine baktı.

Saati on buçuğu gösteriyordu, duvardaki pirinç saate bakmak için döndü, iki saat de aynı zamanı gösteriyordu. Genelde Helene'le geçirdiği geceler ya da kulüp dönüşü bu kadar erken evde olmazdı, ama sabaha karşı bile gelse, antrede onu uykulu bir uşak karşılardı.

Düşünceleri Helene'le geçirdiği geceye kaydı, Stephen eliyle tembel tembel ensesini ovmaya başladı, tüm gece benliğini saran memnuniyetsizlik ve bıkkınlık duygusunu kovmak ister gibiydi. Locasında, Helene'in yanında otururken, sahnedeki oyunla ancak oyuncuları, müzisyenleri, dekoru eleştirmek için ilgilenmişti, sürekli yan locadaki zengin dulun parfümünden yakınmıştı. Kendisini hiç iyi hissetmediği için her ey onu boğmuştu sanki.

Sherry'nin ona yemekte eşlik ederken, gazeteden okuduğu eğlenceli –çoğu zaman da akıllıca– keşiflerini ona aktardığı anlardaki neşeli hali, evden çıkar çıkmaz azalmaya başlamıştı.

Tiyatroda birinci perde sona erdiğindi, Helene onun keyifsizliğini fark etmiş, yelpazesinin ardından davetkâr bir ifadeyle "İstersen gidelim ve ikinci perdeyi daha hoşlanacağımız ortamlarda kendimiz yaratalım," diye fısıldamıştı.

Stephen kadının kendisini yatağa atma önerisini hemen kabul etmişti, ama oradaki performansı da tiyatrodaki kadar kötüydü. Giysilerini çıkarır çıkarmaz, genelde hoşlandığı ön sevişmelere giremeyeceğini hissetmişti. Tensel keyif değil, fiziksel rahatlık istiyordu; sonrakini aldı, ilkini vermedi.

Helene de durumu fark etmişti elbette. Stephen yatak örtülerini itip yataktan kalkarken kadın bir dirseğinin üzerinde doğrularak sordu, "Aklında neler var senin bu gece?"

Suçlu ve telaşlı, kadının kaygıyla kırışmış alnına bir özür öpücüğü kondurarak, "Seni rahatsız etmeye değmeyecek kadar karışık ve sıkıcı bir durum," dedi Stephen. Bu açıklamanın bir kaçış olduğunu her ikisi de biliyordu ve gene her ikisi de bir metresin açıklama isteyemeyeceğini de biliyordu, ama Helene çok farklıydı. Sosyetenin beğenilen, peşinden koşulan kadınlarından biriydi. Kendi sevgililerini kendisi seçerdi, soylu, zengin birçok kişi onun yatağına girebilme ve topluluklarda ona eşlik edebilme karşılığında onu koruma altına almak için can atıyordu.

Helen bu kaçış karşısında gülümsedi ve parmağını Stephen'in gömleğinin açık yakasından aşağı doğru indirerek yapmacık bir saflıkla sordu, "Madame LeSalle'ın yanında çalışan terzilerin anlattıklarına göre, onlara, hemen eve teslim edilmek üzere bazı giysiler sipariş etmişsin, bir konuğun için... Nedir bu... durum?"

Stephen doğruldu ve sezgilerinden dolayı ona şaşkınlık ve hayranlıkla baktı ve açık açık, "Durum sıkıcı ve karışık," dedi.

Helene her şeyi bilen bir gülümsemeyle, "Öyle olduğunu tahmin etmiştim," dedi. Ama bu sözlerin altındaki acıyı hissetti Stephen. Evinde yabancı bir kadın olmasının Helen'i kaygılandırması onu şaşırtıyordu. Seçkin çevrelerde adamın evli olması bile metresi olmasına engel değildi. Sosyete evlilikleri genelde anlaşan iki insanın birlikteliğiyle olurdu ki, onlar da gereken vâris doğduktan sonra, gene anlaşan iki insan olarak kalırlardı. Hiçbiri diğeri için yaşam biçimini değiştirmezdi ve kadınlar da erkekler kadar maceraya açıktı. Sosyete evliliklerinde iki taraf için de ahlaktan çok sağduyu önemliydi. Helene ve Stephen bunları bildiklerine ve evli olmadıklarına göre Stephen, Helene'in evdeki konuğunu bir an bile kafasına takmasını anlayamıyordu. Eğilerek alışık

olduğu gibi elini kadının çıplak kalçasına koyarken dudaklarından öptü. "Meseleyi çok büyütüyorsun. Kimsesiz hasta bir kızcağız. Ailesinin gelmesini beklerken benim evimde iyileşmeye çalışıyor."

Ancak Helene için tuttuğu evden çıkınca, ne yazık ki Charise Lancester'in acınacak, kimsesiz bir kızcağız olmaktan çok uzak olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kaldı. Aslında o yürekli, akıllı, doğal, duyarlı ve insana çok hoş vakit geçirten biriydi. Bu gece onun birlikteliğinden Helene'le paylaştığı tiyatro ve yatak macerasından çok daha fazla keyif almıştı, şaşırtıcı ve rahatsız edici olan buydu. Sherry de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Onunla konuşmayı ve onun kollarında olmayı seviyordu.

Upper Brook Caddesi'ndeki evine yaklaşırken arabada aklından geçen bu düşünceler saçma bir olasılığı çağrıştırdı kafasında: Burleton'un ona, küçük bir soylu unvanı ve evliliğin saygıdeğerliğinden başka verecek bir şeyi olmadığı halde, babası ve Charise bu evliliği kabul etmişlerdi. Burleton'un ölümünden sonra uzun süre Stephen cenaze için planlar yapmış ve başka bir organizasyon gerekip gerekmediğini anlamak için, adamı epeyce soruşturmuştu. Burleton'ın kumar düşkünü olduğu ortaya çıkmıştı. Bu sabah Matthew Bennett firmasının kendisine gönderdiği dosyadan öğrendiğine göre, Burleton kendisine miras kalan tüm serveti tüketmişti. Küçük bir dağ kadar olan, kalan kumar borcunu Stephen halletmeyi düşünüyordu, ama bundan başka ne bir malikane, ne aile mücevheri ve de bir araba kalmıştı geride. Charise Lancester'le evlenmeyi kabul ettiğinde kazandığı parayı da aşırı kumar tutkusu alıp götürmüştü.

Birkaç yıl içinde Charise, Burleton'un ölmeden önce yaptığı gibi, kibar bir fakirlik içinde yaşıyor olacaktı. Elinde kalan soylu unvanın ona hiçbir getirisi olmayacaktı. Bu unvan Stephen'in en küçük unvanlarından birine eşdeğerdi. Stephen'in genç kızla evlenmeye niyeti yoktu, ama ona

dünyayı sunacak olanakları vardı. Gelecek haftalarda da birbirlerinin varlığından bu kadar hoşnut olurlarsa ve Charise, Stephen'in düzenini anlar, koşulları kabul ederse bunu isteyebilirdi de.

Bu düzeni anlarsa...

Stephen aklından geçenlerin çirkinliğini birden kavradı ve bu midesini bulandırdı. Charise Lancester saf bir bakireydi, bir fahişe değil. Anlayacak kadar deneyimi olsaydı bile -ki anlayamazdı- Charise kendisi için çok gençti ve kendisi de onun için çok yorgun...

Neyse ki onu tüm iyi niteliklerinden ve saygıdeğer olma fırsatından koparıp götürecek bir öneri ileri sürecek kadar yorgun, baştan çıkmış ve hayattan bıkmış değildi. Ahlaki değerlerden o derece yoksun olamazdı. Bir damat adayını öldürüyorsun ve aradan on beş gün geçmeden gelin adayını metres yapmaya çalışıyorsun... İğrenç bir şeydi bu, delilikti. Hayattaki tüm ideallerini yitirdiğinin farkındaydı, ama aklını yitirdiğini şimdi fark ediyordu.

Kendini tamamen yoldan çıkmış biri gibi hisseden Stephen, bundan böyle Sherry'nin gardiyanı olmaya devam etmeye ve onun hakkında özel hiçbir şey düşünmemeye karar verdi. Bundan böyle, iyi vakit geçirmesini, güvenlikte olmasını sağlayacak ve onunla flört etmekten ve fiziksel yakınlık kurmaktan uzak duracaktı.

Genç kız nişanlı olduklarını düşünüyor olabilirdi, ama kendisi işin doğrusunu biliyordu ve ileride bunu hatırlayacaktı! Belleğini yitirmiş tek kişi yeterdi.

Kızın bir an önce iyileşmesini içtenlikle istiyordu, ama onu eski nişanlısından ettiği düşüncesi de kendisini gittikçe daha az rahatsız ediyordu. Genç kız Burleton'dan daha iyi birini hak ediyordu. O adam asla gerçek bir erkek gibi davranamayacaktı ona, toy, sorumsuz ve parasız biriydi. Charise kürkler içinde, sonsuz bir lüksün kucağında yaşamalıydı.

Zihninin gerisinde ona böyle birini bulmanın kendisine

düştüğünü biliyordu, ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Keyfini gölgeliyordu bu düşünce, şimdi gecenin geri kalan bölümünü kurtarmak ve her ikisi için de zamanın keyifli geçmesini sağlamaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Ne zamandan beri sıkıntıda olan soylu genç kızlara -ve ateş rengi saçları olan soylu genç kızlara- karşı böyle bir zayıflık gösterir olmuştu? Stephen salonun ortasında durmuş konuğunu eğlendirmek ve koruyucu görevini üstlenmek için bekliyordu.

Ancak ev boş bir anıt mezar gibi ıssız ve sessizdi.

Ellerini ceplerine sokarak, uşaklardan birinin ya da Sherry'nin köşelerden birinden çıkıvereceği umuduyla şöyle bir döndü. Ortada kimseyi göremeyince yatağına mı gitse, her zaman işlerine çok bağlı olan, ama birdenbire kendisini umursamayan uşaklarından birini mi kaldırsa karar veremeden, ilerledi. Tam zili çalıyordu ki, evin arka tarafından, hep bir ağızdan yüksek sesli konuşmalar duydu, sonra sesler birden kesildi.

Şaşkınlık içinde, kolonlarla çevrilmiş giriş salonunun zemininde çizmelerinin çıkardığı sesi dinleyerek arkaya uzanan koridora doğru yürüdü. Koridorun sonunda başını eğerek sessizliği dinledi. Sherry'nin kuşkusuz saatler önce yatmış olduğunu düşününce kendine fena halde kızdı. Metresinin davetkâr kollarından, gereğinden fazla işine bağlı bir bakıcı gibi ona koşmuştu.

Kendinden nefret ederek dönmek üzereydi ki, Sherry'nin, mutfaktan koridora taşan neşeli sesini duydu. "Tamam, haydi hep birlikte yeniden deneyelim -yalnız siz Bay Hodgkin, siz benim yanımda durun ki, şarkının sözlerini yine yanlış söylemeyeyim. Hazır mıyız?"

Derken hizmetkârlar korosu, ortaçağdan bu yana her İngiliz çocuğunun bildiği bir Noel şarkısını neşeyle söylemeye başladı. Stephen mutfağa yöneldi, kendisini kapıda karşılamaları gerekirken, Sherry'nin, arka tarafta oyalanan uşaklarla birlikte mutfakta olması kızgınlığını gittikçe artırıyordu.

Fayans kaplı geniş mutfağın kapısında durdu, karşısındaki manzaraya inanamıyordu.

Evde giydikleri çeşitli üniformalar içindeki elli uşak beş sıra halinde dizilmişlerdi. Önlerinde Sherry ve ihtiyar Hodgkin yerlerini almıştı. Genelde evdeki personel, asırlar öncesine dayanan katı bir kurala uyarak, baş kahya ve evin yöneticisi başta olmak üzere sıralanırdı ama görülüyordu ki, Sherry onları unvanlarına ya da davranışlarına göre aldıkları puanlara bakmadan yan yana getirmişti, Allah bilir, belki de şarkı söyleme yeteneklerine göre sıralamıştı.

Stephen'in en yüksek unvana sahip baş kahyası Colfax ,en arkada bir çamaşırhane işçisiyle bir oda hizmetçisi arasında kalmıştı. Öte yandan, Stephen'in aynı rütbeye sahip olan, evin yönetiminden sorumlu uşağı Damson, daha şanslı bir konumda, önlerde bir yerdeydi. Aslında her zaman katı bir üstünlük sergileyen, Stephen'den başkasına ağzını açmaya tenezzül etmeyen, beyefendiden daha beyefendi Damson, elini bir arabacının omzuna atmış, ikisi başları birbirine değecek kadar yakın, bakışları tavanda, tam bir uyum içinde birlikte şarkı söylüyorlardı.

Görüntü o denli beklenmedik, Stephen'ın en geniş düşlerinin bile öylesine ötesindeydi ki, uzun bir süre orada öylece durup seyislerin, teşrifatçıların, arabacıların üzerlerindeki resmi üniformalara rağmen demokratik bir uyum içinde; lekelenmiş beyaz önlüklü oda hizmetçileri, çamaşırcılar, şişko bulaşıkçı kızlarla birlikte şarkı söylemesini ve kambur, asırlık uşak yardımcısının da bir senfoni orkestrası yönetiyormuş gibi, elleriyle onları yönetmesini izledi.

Stephen öylesine şaşırmıştı ki, ancak dakikalar sonra Damson'un, arabacının ve bazı başka hizmetkârların ne kadar güzel sesleri olduğunu ve birkaç dakika geçtikten sonra

da mutfağındaki bu amatör koroyu dinlemekten tiyatrodaki profesyonel korodan daha fazla zevk aldığını fark etti.

İlkbaharın ortasında neden bir Noel şarkısı söylediklerini merak etmeye başlamıştı ki, birden Sherry de koroya katıldı. Genç kızın, yavaş yavaş yükselerek tenor olması gerekenlerin, bariton olmaya niyetlenenlerin seslerinin üzerine çıkan sesi, Stephen'ın nefesini kesti adeta. Sherry alçak notalarda, onlarla birlikte canlı bir doğallıkla söylüyor, geçici korodakiler gülümseyerek ona eşlik ediyorlardı. Notalar yükseldikçe, genç kız çaba harcamadan onlara uyum sağlıyor, geniş mutfağın her bir köşesi onun gür sesiyle yankılanıyordu. Şarkı son derece etkileyici bir şekilde sona doğru yaklaşırken yedi yaşlarında bir erkek çocuk ileriye doğru çıktı, bandajlı kolunu Sherry'e uzatarak, "Elim iyi olacak Bayan, bir mutlu şarkı daha söylerseniz," dedi.

Kapıda durmakta olan Stephen, tam çocuğa Sherry'yi rahatsız etmemesini söyleyecekti ki, Dawton'un sesi duyuldu. "Hepimizin düşüncesine tercümanlık ettiğime eminim Bayan –şunu söylemek istiyorum ki, aramıza katılarak ve tabii caizse, mükemmel sesinizi ve varlığınızı bizimle paylaşarak bu geceyi bizler için olağanüstü bir hale getirdiniz!"

Çocuğun kocaman bandajını düzeltmek için eğilmiş olan Sherry, bu hoş, uzun cümleler üzerine tereddüt ederek gülümsedi. Colfax uşağın suratına nefret dolu bir bakış atarak, "Bay Damson'un demek istediği şu ki, bu gece hepimiz çok güzel vakit geçirdik Bayan ve geceyi biraz daha uzatabilirseniz hepimiz size minnettar kalacağız."

Küçük çocuk gözlerini devire devire bir uşağa bir valeye baktı, sonra bakışlarını bandajı açmış, altında gördüklerine kaşlarını çatarak bakan Sherry'ye çevirdi. "Bir şarkı daha söyleyebilir miyiz, demek istiyorlar. Lütfen Bayan."

"Öyle mi?" diyerek güldü Sheridan ve Stephen onun uşakla valeye muzipçe göz kırptığını gördü, "Bunu mu demek istediniz?"

Vale uşağa ters ters bakarak, "Elbette," dedi.

Uşak, "Ben de bunu demek istediğimi biliyorum," dedi.

Küçük çocuk, "Olur mu?" diye sordu.

Sherry mutfak masasına oturup çocuğu kucağına alarak, "Ama bu kez ben seni dinleyeceğim. Senin şarkılarından birini öğrenmek istiyorum," dedi. Ondan direktif beklemekte olan Hodgkin'e baktı, "Bay Hodgkin, sanırım ilk şarkı şu bana söylediğiniz –karlı bir Noel gecesinde- kapkırmızı odunların yandığı ateşin çevresinde..."

Hodgkin başıyla onayladı, incecik ellerini kaldırarak sessizlik istedi, kollarını dramatik bir şekilde hareket ettirdi ve uşaklarla hizmetçiler hep bir ağızdan coşkuyla söylemeye başladılar. Stephen, Sherry'yi izlemekte olduğunu fark etti. Kucağındaki çocuğa gülümsüyor, kulağına bir şeyler söylüyor, sonra elini çocuğun yanağına götürerek kirli suratını elbisesinin göğsüne bastırıyordu. Tam tamına ana şefkatini simgeleyen bu görüntü, Stephen'i gerçeğe döndürdü ve bu görüntüyü beyninden atmaya çalışarak sıcak senaryonun ortasına yürüdü. "Noel mi geldi yoksa?" dedi.

İki elinde iki tabanca olsaydı, bu odadaki keyifli insanları ancak bu kadar korkutur, hareketlendirirdi. Elli hizmetkâr birden sustular, dağılmaya çalışırken birbirlerine çarpıyorlardı. Sherry'nin kucağındaki çocuk bile onu tutmasına fırsat vermeden fırlayıp kaçmıştı. Yalnızca Colfax, Damson ve Hodgkin daha farklı ama son derece vakur bir tavırla eğilerek mutfağı terk ettiler.

Sherry, Stephen'ın eve erken dönmesinden son derece memnundu, adeta ışık saçarak, "Sizden bayağı korkuyorlar, değil mi?" dedi.

Stephen, "İşlerinin başında olacak kadar değil ama," diye yanıtlarken gülümsemekten kendini alıkoyamadı: Sherry'nin yüzünde öyle suçlu bir ifade vardı ki...

"Benim marifetim."

"Sanırım öyle."

"Nereden biliyorsunuz?"

Abartılı bir şekilde eğilerek, "Benim olağanüstü yorumlama güçlerim vardır. Ayrıca onları şimdiye kadar hiç şarkı söylerken görmedim ve bu geceye dek de boş bir eve gelmedim."

"Canım sıkıldı, biraz ne var ne yok bakayım etrafta dedim. Derken o küçük çocuk çaydanlıktaki suyla elini yaktı."

"Sen de tüm hizmetkârlara koro halinde şarkı söyleterek onu eğlendirmeye çalışıyordun.."

"Hayır ondan değil. Herkesin benim kadar neşelenmeye ihtiyacı olduğunu gördüm."

Stephen kaygıyla kızın yüzüne baktı. "Hasta mı hissettin kendini?" Çok iyi görünüyordu. Çok iyi. Güzel ve canlı -ve utanmış...

"Hayır hasta hissetmedim."

Sherry duraksayınca ısrarla sordu, "Ya?"

"Gittiğiniz için üzülmüştüm."

Kızın içten yanıtı, Stephen'ın yüreğinde bir esinti ve bir başka duygu yarattı, adlandıramadığı bir başka duygu. Adlandırmaya da çalışmıyordu zaten. Diğer yandan şu anda Sherry onun nişanlısıydı, bir saat önce artık kızla tamamen platonik bir ilişki içinde olacağına yemin etmişken, eğilip kızarmış yanağına bir öpücük kondurmak hem çok uygun hem de keyifli olacaktı. Ve öpücük dudaklarına kaysa, elleri kızı kendine doğru iyice çekerek omuzlarını kavrasa bile o anda bunlar zararsız görünüyordu. Uygun olmayan ve zararlı olan, kız hafifçe ona sürtünüp ellerini göğsünde gezdirince, doyuma ulaşmış olan bedeninin uyanması ve birdenbire kafasında beliren cümleydi... *Bu gece seni özledim.*

Stephen elleri ateşe dokunup da yanmış gibi hemen kızı bıraktı ve karmakarışık duygularını ele vermemek için ifadesiz bir yüz takındı. Kafası öyle karışıktı ki, Sherry beklemesini, içecek bir şeyler hazırlayacağını söylediğinde hemen kabul etti.

Sheridan tepsinin içinde fincanlar ve bir çaydanlıkla gelip masada karşısına oturdu.

Ellerini çenesine dayayıp yüzünde hafif bir gülümsemeyle erkeği incelemeye koyuldu. Stephen da kızın ateşin parlattığı saçlarını, kızaran yanaklarını seyrediyordu.

"Kont olmak çok yorucu herhalde," dedi Sheridan. "Siz nasıl kont oldunuz?"

"Kont mu?"

Sherry başıyla evet, dedi ve gözü çaydanlığa takılınca birden ayağa kalktı.

"Geçen gece dük unvanı olan bir ağabeyiniz olduğunu ve bu unvanların yanlışlıkla size miras kaldığını söylediniz."

Stephen tembel tembel, "Atmışım," derken, gözleri bir şeyler hazırlayan kızın çabuk, zarif el hareketlerine kaydı. "Ağabeyim dük unvanını ve birçok diğer unvanını babamdan aldı. Benimkiler bir amcamdan miras kaldı. Kuşaklar önce Patent Yasası'na göre atalarımızdan biri bu unvana sahip olmuş. Langford Kontları çocukları yoksa kendi vârislerini seçme hakkına sahiptirler."

Sherry ilgisizce gülümsedi ve başıyla onayladı ve Stephen şaşkınlık içinde onun, şimdiye dek tanıştığı tüm bekar kızların en fazla ilgisini çeken bu konuyla hiç ilgilenmediğini anladı.

Bir kahve demliği, fincanlar, kaşıklar ve bir yerlerden bulduğu çok hoş görüşlü çeşitli kurabiyelerle dolu olan ağır tepsiyi kaldırarak, "Kakao hazır," diyerek Stephen'in -tepsi taşıması çok doğalmış gibi- eline tutuşturdu. "Umarım seversin, nasıl yapıldığını biliyormuşum anlaşılan. Ama iyi mi yapıyorum kötü mü onu bilemem." Kakaonun nasıl yapıldığını bildiği için çok mutluydu. Stephen, genç kızın, genelde hizmetkârların yaptığı bu işi nasıl bilebildiğine biraz şaşırdı. Ama Sherry Amerikalıydı, belki Amerika'daki kadınlar mutfak işlerine İngiliz hemcinslerinden daha yatkındılar. Evin ön tarafına doğru ilerlerlerken, kız, "Umarım seversiniz," dedi kuşkuyla.

Stephen sahte bir tavırla, "Beğeneceğimden eminim," dedi. Son kakaosunu kasa pantolonluyken içmişti. Bu saatlerdeki tercihi bir kadeh yıllanmış konyaktı. Kızın düşüncelerini okumasından korkarak vurguladı, "Nefis kokuyor. Noel ve ocakta yanan odunlar hakkındaki o şarkılar kakaoya iştahımı kabartmış anlaşılan."

19

Stephen ağzı açık bakakalan üç uşağın önünden geçerek süslü tepsiyi salona taşıdı. Colfax ön kapının yanında her zamanki yerinde durmaktaydı ve Stephen'i tepsiden kurtarmak için bir hamle yaptı ama Stephen baştaki niyetini sürdürmekte kararlı olduğu ve zaten yolun çoğunu kat ettiği için alaylı bir yüz işaretiyle onu durdurdu.

Salona doğru yarı yolu gelmişlerdi ki kapı vurgulu bir düzenle çaldı ve sustu. Stephen tüm ziyaretçilere evde olmadığının bildirilmesini istediğinden sesi pek önemsemedi, ama bir an sonra neşeli seslerin oluşturduğu konuşmalar duyunca içinin çekildiğini hissetti.

"Evde olduğunu biliyorum Colfax," diyordu Stephen'in annesi uşağa. "Iki saat önce Londra'ya geldiğimizde ondan bir mesaj aldık, kasabaya gitmeye niyetlendiğini söylüyordu. Birkaç gün önce gelmemiş olsaydık onu bulamayacaktık. Nerelerde saklanıyor?"

Stephen için için küfrederken ağabeyi, ağabeyinin karısı ve onun bir arkadaşı, annesiyle birlikte salona daldılar. Antisosyal olarak niteleyecekleri davranışına karşı savaşa hazırlanan bir gemi filosuydu sanki karşılarındaki.

"Ben bundan hoşlanmıyorum hayatım," diyerek yanağına

bir öpücük kondurmak üzere yaklaştı annesi. "Çok fazla..." Gözleri Sherry'e takıldı. Cümlenin geri kalanı çok zayıf çıktı "...yalnız kalıyorsun."

Arkası salona dönük olarak pelerinini Colfax'a vermekte olan Whitney Westmoreland, "Gerçekten çok fazla," dedi. "Clayton ve ben önümüzdeki altı hafta senin her önemli baloya ve diğer programlara katılmanı istiyoruz." Kocasının kulına girdi ve yürümeye başlarken durdular.

Stephen, ne olduğunu anlayamamış ve tam bir panik içinde olan Sherry'ye baktı. Özür diler gibi, "Kaygılanma. Şaşkınlıkları geçince seni çok sevecekler," diye fısıldadı: Tam bir felaket habercisi gibi görünen birkaç gergin saniye içinde, Stephen'in zihninden akla yakın olan ve olmayan bir iki çözüm geçti; olanları açıklamak için Sherry'yi odadan göndermeyi düşünmüyordu, çünkü bu kızı daha da küçük düşürdü. Başka şansı yoktu, oyunu ailesinin önünde de oynayacak, sonra Sherry yatmaya gidince gerçeği anlatacaktı.

Bu plan doğrultusunda ağabeyine, kendisine soru sormayarak işbirliği yapmaya davet eden uyarıcı bir bakış attı, ama onun alaylı bakışları Sherry'de ve Stephen'ın hâlâ elinde tuttuğu tepsideydi. Clayton soğuk bir tavırla, "Ev kızı olmuşsun Stephen," dedi.

Stephen sinirli bir şekilde tepsiyi bırakarak kapıda emir bekleyen Colfax' a vurgulu bir şekilde, hemen içecekleri getirmesini söyledi. Sonra ayakta beklemekte olan gruba döndü ve takdim merasimi başladı. "Anne, sana Bayan Charise Lancester'ı takdim edebilir miyim."

Sherry gelecekteki kayınvalidesine baktı; yaşlanmakta olan bir düşese takdim edildiğini fark etti ve paniğe kapıldı, çünkü ne diyeceğini bilemiyordu. Stephen'e korku dolu bir bakış attı ve sessiz salonda çınlar gibi çıkar bir fısıltıyla, "Küçük bir reverans yeterli mi?" diye sordu.

Stephen yarı tutmak, yarı yürütmek için elini kızın dirseğine koydu ve güven veren bir gülümsemeyle, "Evet," dedi

Sherry reverans yaparken dizlerinin kesildiğini hissetti, sonra gücünü toplayarak ayağa kalktı. Yaşlı kadının delici bakışlarıyla karşılaşınca kibarca, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim..Yani şeref duydum," dedi. Döndü ve Stephen'in, Whitney diye hitap ettiği, çekici bir esmer olan yengesiyle tanıştırılmayı bekledi. Kadının yeşil gözleri gizli bir merakla bakıyordu Sherry'ye. Sherry dehşet içinde, bir başka düşes daha mı! diye düşündü. Kadın kendisinden biraz daha büyük olmalıydı, fazla değil. Reverans gerekir miydi gerekmez miydi? Karşısındaki kadın onun duraksamasından anlamış gibi elini uzattı, müteredditi bir gülümsemeyle, "Memnun oldum Bayan Lancester," dedi.

Sherry verilen ipucuna minnettardı ve genç kadının elini sıktıktan sonra çok uzun boylu, siyah saçlı, yüz hatları, boyu ve geniş omuzlu yapısıyla nişanlısına çok benzeyen dükle tanıştırılmak üzere döndü, reverans yaparak, "Şeref duydum," dedi.

Grubun dördüncü üyesi otuz beş yaşlarında yakışıklı bir adam olan Nicholas DuVille, elinin arkasında cesur bir öpücük kondurarak onu tanımakla büyülendiğini söylerken gözlerinin içine öyle bir baktı ki, Sherry kendisine çok büyük bir kompliman yapılmış gibi hissetti.

Takdim merasimi bitince, Sherry aileden birinin ona aileye hoş geldin demesini ya da en azından mutluluk dilemesini beklediyse de, ama kimse konuşacak halde değildi. Nişanlısı, "Bayan Lancester hastaydı," dedi ve üç çift göz birden bayılacakmış endişesiyle kendisine çevrildi. Bayılabilmeyi ne kadar isterdi.

Sherry, "Hastalık denmez aslında...yaralanma," dedi. "Başıma bir darbe aldım."

Stephen, "Neden oturmuyoruz," derken zaten kötü olan durumu iyice zorlaştıran kör talihe küfrediyordu. Sherry ailesinin ne düşündüğünü anlamamıştı, ama Stephen anlamıştı.Yanında koruması olmayan bir kızla evde eğlenirken

üstüne gelmişlerdi, bu durumda kızın ahlaki durumu ciddi olarak sorgu altındaydı, kendisi de özellikle konukların her an gelebileceği bir saatte böyle bir kadını eve getirdiği için yargılanabilirdi. Üstelik bu öylece birlikte olduğu bir şirfintiyse, onu ailesine tanıştırmak ailenin kadınlarına bir hakaret sayılırdı. Buna inanmaktansa şu anda ondan bir açıklama bekliyorlardı. Kız kimdi, refakatçisi neredeydi ya da Stephen'in aklı neredeydi, gibi soruların cevaplandırılması gerekiyordu. Uşak sürahiler ve bardaklarla dolu bir tepsiyle içeri girince, Stephen zaman kazanmak için ayağa kalktı. "A, işte Colfax da geldi," dedi çaresizlik içinde. "Anne, siz ne içerdiniz?"

Sesinin tonu üzerine annesi şaşırarak baktı, ama oğlunun soru sorulmamasını istediğini hissetti ve işbirliğini kabul etti. Kibar bir gülümsemeyle uşağın kanepenin önündeki masaya koyduğu tepsidekilere başını salladı, onun yerine Stephen'in bırakmış olduğu tepsiye bakarak, "Sıcak kakao mu var orada?" diye hevesle sordu, "Bana kakao verin Colfax."

Stephen "Siz şeri alın isterseniz," dedi.

"Hayır kakaoyu tercih ederim," dedi annesi kesin bir tavırla. Sonra o anda epey baskı altında olan efsanevi zarafetini gösterdi. Sherry'ye dönerek kibar bir tavırla, "Amerikan aksanıyla konuştuğunuzu fark ettim Bayan Lancester," dedi. "Ne kadar zamandır İngiltere'desiniz?"

Sherry gergin bir sesle, "Bir haftadan biraz fazla," dedi. Ailenin bir ferdiyle nişanlı olduğu halde bu odada hiç kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Çok garip bir şeyler oluyordu -korkunç garip bir şeyler.

"Bu ilk ziyaretiniz mi?"

Sherry, yüreği kaygı ve nedensiz bir ürkeziyle sıkışmış olarak çaresizce Stephen'e bakarak, "Evet," demeyi başardı.

"Neden geldiniz İngiltere'ye?"

Stephen annesinin kalbinin sağlam olduğunu umarak Sherry'nin yardımına koştu, "İngiltere'ye geldi çünkü bir İngiliz'le nişanlandı," dedi.

Düşesin tüm bedeni rahatladı ve yüzünde sıcak bir ifade belirdi. Kendisine tercihi olan kakao yerine bir kadeh şeri uzatmakta olan uşağa kaşlarını çatarken birden kaşları düzeldi. "Ne kadar hoş," dedi. "Colfax, o kadehi burnumun dibinde sallayıp durma. Sıcak kakao istiyorum." Colfax diğer konuklara şeri ikram ederken Sherry'ye de gülümsedi. Kendine bir fincan kakao alan yaşlı düşes aydınlık bir yüzle sordu, "Kiminle nişanlandınız Bayan Lancester?"

Stephen kesin bir tavırla, "Benimle nişanlandı," dedi.

Odada bir sessizlik oldu. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, Stephen açıklamasına bunca tepki verilmesine gülerdi. Annesi bayılacak gibi bir sesle, "...Se... seninle mi?" dedi.

Başka bir şey söylemeden kakaoyu masaya bıraktı. Colfax'ın tepsisinden bir kadeh şarap aldı. Stephen'in sağındaki ağabeyi, büyülenmiş gibi inanamıyormuş gibi ona bakıyor, yengesi elinde unutulmuş bir kadehle sanki biriyle kadeh tokuşturmayı bekliyormuş gibi eli havada kalmış duruyordu. Colfax hem Sherry'ye hem de Stephen'ın annesine acıyor,üzülüyordu.

Nicholas DuVille hiç kuşkusuz o anda başka bir yerde olmayı diliyor ve ceketinin yakasını inceliyordu.

Stephen ailesi için durumun ciddiyetinin farkındaydı. Sherry'ye baktı. Kız evleneceği adamın ailesinin bu olaya bu kadar ilgisiz olmasının verdiği düş kırıklığıyla önüne bakmaktaydı.

Genç adam, Sherry'nin eline uzanarak güven vermek istercesine sıktı ve inandırıcı olmasını umduğu bir gülümsemeyle, "Ailem seninle tanışmadan onlara nişanımızdan söz etmememi istemiştin," diye aklına gelen en mantıklı açıklamayı yaptı. "Bu yüzden bu kadar şaşırmış görünüyorlar."

Annesi ona aklını kaçırmış birine bakar gibi baktı ve sert bir tavırla, "Şaşırmış görünüyoruz çünkü şaşırdık," dedi. "Ne zaman tanıştınız? Nerede tanıştınız? Sen uzun zamandır—"

Annesi tam onun yıllardır Amerika'ya gitmediğini söyleyecekti ki Stephen kesin bir tavırla, "Birkaç dakika içinde tüm sorularınızı yanıtlayacağım," diyerek annesini susturdu. Sherry'ye dönerek, "Çok solgun görünüyorsun. Yukarı çıkıp uzanmak ister misin?" diye sordu.

Sherry tüm bu gergin ve dip akıntılarıyla dolu odadan fırlayıp kaçmak isterdi ama her şey o kadar garip görünüyordu ki, bunlar olurken orada bulunmamak da onu korkutuyordu.

"Hayır... kalmayı tercih ederim."

Stephen onun yaralanmış gümüş rengi gözlerine baktı ve nişanlısını öldürmemiş olsaydı bu anın onun için ne kadar başka olabileceğini düşündü.

Doğru, Burleton pek öyle evlenilecek bir tip değildi, ama birbirlerini seviyorlardı ve genç kız Burleton'un ailesinden böyle aşağılayıcı bir davranış görmeyecekti -eğer adamın bir ailesi varsa tabii. "Sen kalacaksan," dedi. "Ben yukarı gidip uzanayım ve sen ailene benim ne kadar... ne kadar duygusal bir sersem olduğumu, beni parmağında oynatarak bu nişanı seni tanıyıncaya dek onlardan gizlemeye beni nasıl ikna ettiğini açıkla."

Sherry omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Odadakilere bakarak yüzünde utangaç bir gülümsemeyle, "Ah!" dedi. "Öyle mi oldu?"

Zengin dul, "Bilmiyor musun?" diye bağırdı birden. Stephen -hatırladığı kadarıyla- onun hayatında ilk kez kontrolünü kaybettiğini düşündü.

Sherry, "Hayır... yani şöyle... ben belleğimi yitirdim," diye yanıtlarken öyle cesur ve tatlı görünüyordu ki, Stephen onu yüreği sızlayarak ve hayranlıkla baktı. "Şu anda olmaması gereken, korkunç bir şey bu, ama sizi şöyle rahatlatabilirim ki bu ırsi bir şey değil. Bu yalnızca trenden geriden inerken başıma gelen saçma sapan bir kaza..."

Stephen ayağa kalktı, duruma hakim olarak arkadan gelecek bir yığın soruyu engellemeye çalışıyordu. Yumuşak bir

ses tonuyla, "Yoruluyorsun ve Hugh Whitticomb yarın sabah geldiğinde seni sağlıklı görmezse beni mahveder. Seni odana götüreyim. Herkese iyi geceler dile. Bunu yapman için ısrar ediyorum."

Genç kız yüzünde huzursuz bir gülümsemeyle, "Herkese iyi geceler," dedi. "Lord Westmoreland'in ne kadar korumacı olduğunu sanırım hepiniz biliyorsunuzdur." Dışarı çıkmak üzere döndüğünde herkes onu garip bulmuş olsa da, Nicholas DuVille daha çok ilginç bulduğunu belirten, hafif bir tebessümle bakıyordu kıza. Sherry yatak odasına gidip kapıyı kapattığında, zihninde korkunç kuşkular, umutsuz sorular dönüp dolaşırken Nicholas DuVille'in bu yüreklendirici tebessümüne sığınmaya çalıştı.

20

Birkaç dakika sonra Stephen salona doğru yürürken dört çift göz onu izliyordu, onu sorulara boğmadan önce oturmasını beklediler. Vücudu iskemleye değdiği anda, iki kadın aynı zamanda sordu:

Annesi, "Ne kazası?" dedi.

Yengesi, "Ne gemisi?"

Stephen, onun da ilk sorusunu sormasını bekleyerek ağabeyine baktı, ama Clayton onu kaşları havaya kalkmış olarak inceliyordu. "Yalnız duygusal bir sersem değil aynı zamanda son derece korumacı olduğunu keşfettiğimi ve sersemlediğimi söylemeden edemeyeceğim," dedi.

Nicholas DuVille hiçbir şey söylememe nezaketini gösterse de, Stephen düştüğü bu zor durumdan onun hoşlanmış

olduğunu sezdi. Bir an ona bir kabalık yapıp araba çağırmayı önermeyi düşündü, ama adam Whitney'in çok eski bir arkadaşıydı, üstelik ağırbaşlı annesinin hayatının ilk sinir krizini geçirmesini önleyebilirdi.

Stephen grubun başından beri merak ettikleri gerçekleri duymaya hazır olduğunu hissedince, başını iskemlenin arkasına dayayıp tavana doğru, "Biraz önce Charise Lancester ile aramda geçen sahne tamamen bir oyundur. Felaket bir hafta önce bir araba kazasıyla başladı; benim neden olduğum bir araba kazasıyla... Ve bunu da şimdi size açıklamak üzere olduğum bir dizi olay izledi. Şimdi tanıştığınız genç bayan da ölen nişanlısı genç Baron Arthur Burleton kadar bu oyunun kurbanı."

Odanın diğer köşesinden Whitney'in şaşkın sesi duyuldu, "Arthur Burleton tam bir hovardadır... hovardaydı," dedi.

Stephen yorgun bir iç çekişle, "Olabilir," dedi. "Ama birbirlerini seviyorlardı ve evleneceklerdi. Hikâyenin sonunda anlamış olacağınız gibi, beni evliliğe zorlayan kurnaz bir kadın, bir servet avcısı olduğundan kuşkulandığınız Charise Lancester, aslında benim ihmalimin ve düzenbazlığımın kurbanı olan masum, zavallı bir kızdır...."

Stephen sözlerini bitirip herkesin sorularını yanıtladıktan sonra uzun bir sessizlik çöktü salona, herkes düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bardağını kaldıran Stephen, sanki içindeki acıyı ve pişmanlığı silip süpürebilirmiş gibi şarabından büyük bir yudum aldı.

İlk konuşan ağabeyi oldu, "Burleton sisli bir gecede ana caddede bir tümen atın önüne çıkabilecek kadar sarhoşsa, kendi ölümünden kendi sorumludur."

Stephen onun kendini temize çıkarma girişimini görmezden gelerek kısaca, "Sorumluluk benim," dedi. "Benim anlarım da deneyimsizdi. Onları kontrol edebilmeliydim."

"Bu mantığa göre Charise Lancester'a çarpan yüklü kargodan da sen sorumlusun."

"Elbette," dedi Stephen. "İkimizin zihni de Burleton'un ölümüyle meşgul olmasaydı, kızcağız o tehlikeli yerde durmayacaktı, ben de onun bunu yapmasına engel olacaktım. İki durumda da benim dikkatsizliğim olmasaydı Charise Lancester şu anda bir İngiliz Baron'la evli, önünde istediği gibi bir hayat olan sağlıklı bir kadın olacaktı."

Clayton, Nicholas'ın varlığını unutarak, "Şimdi sen," dedi. "Kendini suçlu ilan ettiğine göre cezanı da kestin mi?"

Odadaki herkes Clayton'un, Stephen'ın sesindeki kendini suçlayan acı ifadeden korktuğunun farkındaydı. Bu patlamaya hazır atmosferin fitilini Nicholas DuVille espriyle karışık söndürmeye çalıştı, "Neredeyse sabah oluyor ve siz ikiniz arasındaki şu düelloyu bitirseniz artık, parçalarınızı birleştirmek için çok uygunsuz bir saat. Diyorum ki, akıl dolu kafalarınızı olayların nedenleri üzerinde yorup duracağınıza bir çözüme yöneltseniz."

Yaşlı Düşes canı sıkkın ve düşünceli, boş kadehine bakarak, "Nicholas haklı," diye mırıldandı. Sonra gözlerini ona çevirerek ekledi. "Hoş sizi böyle aile problemlerimize karıştırmak haksızlık, ama meselenin içinde olmadığınız için doğru düşünebiliyorsunuz."

"Teşekkür ederim Efendim. O halde düşüncelerimi söyleyebilir miyim?"

İki kadın da onayladı. Erkeklerden de ses çıkmayınca Nicky. "Her şeyi doğru anladımsa öyle görünüyor ki, Bayan Lancester beş parası olmayan ve her zaman kendini kötü durumlara düşüren biriyle nişanlanmış ve ona karşı duygusal bir şeyler hissetmiş. Oysa adamın ona verecek bir unvandan başka hiçbir şeyi yoktu Buraya kadar haklı mıyım?"

Stephen başıyla onayladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Nicky, "Ve bu genç kız, Stephen'in kendini sorumlu tuttuğu iki kaza sonucunda nişanlısını da belleğini de kaybetti. Doğru mu?" diye sürdürdü konuşmasını.

"Doğru," dedi Stephen.

"Anladığım kadarıyla doktoru zamanı gelince belleğinin geri döneceğini söylüyor. Bu da doğru mu?"

Stephen başıyla onaylayınca, "O halde kendini sorumlu hissedebileceğin tek sürekli kayıp, bir sürü ahlak dışı alışkanlıkları ve anlamsız bir unvanı olan bir nişanlı. Bu durumda..." kendi güçlü nedenlerine alaylı bir tavırla kadehini kaldırarak, "Bana öyle geliyor ki, sen kıza olan borcundan ona Burleton'un yerine geçecek başka bir nişanlı bularak kurtulabilirsin. Eğer bulduğun nişanlı da ona saygın bir yaşam sağlayacak saygın biri olursa, yalnız suçun bağışlanmayacak aynı zamanda kızı ömür boyu sürecek aşağılık bir yaşamdan acı çekmekten kurtarmış olacaksın." Önce Whitney'e sonra Stephen'e baktı. "Şimdiye kadar nasıl gidiyor?"

Stephen hafifçe gülümseyerek, "Fena gitmediğini söyleyebilirim," dedi. "Ben de buna benzer şeyler düşündüm ama bunu uygulamak tasarlamak kadar kolay değil."

Whitney, "Düşünürsek bir şeyler yapabiliriz," dedi. Stephen'i kendisini suçlamaktan kurtaracak, hepsine bir yön verecek bir çare için sabırsızlanıyordu. "Sosyeteye takdim için buraya gelecek yüzlerce bekardan birkaçıyla tanışmasını sağlayabiliriz." Kayınvalidesine baktı ve ondan söze dökülmeyen kaygıların ifadesi olan çok içten bir gülümsemeyle karşılık aldı.

Stephen soğuk bir tavırla, "Aslında bu planla ilgili birkaç küçük zorluk var," dedi. Ama bu sözler bile kızın hevesini kırmadı. Şimdi ailenin kadınları bu işe el atmaya hevesli olduklarına göre bu plan çok daha uygulanabilir hale gelmişti. Stephen, "Neden bu planı daha etraflıca ele almıyoruz, çeşitli yönleriyle yarın düşünelim bence – saat birde burada..." dedi. Herkes kabul edince tedbirini almak istedi, "Sherry için problemleri önceden görüp önlemeliyiz. Düşünürken bu konuyu dikkate alın. Yarın Hugh Whitticomb'a haber gönderip onun da gelmesini isteyeceğim, kızın iyileşmesini engelleyecek bir şey yapmış olmayalım."

Grup ayağa kalkınca, genç adam, annesine ve Whitney'e bakarak, "Şu anda eminim ki Sherry uyanıktır ve bu gece herkesin tepkisi hakkındaki yanıtlayamadığı sorularla kendini perişan ediyordur." Ricasını tamamlamaya fırsat kalmadı. İki kadın da geçici nişanlısına vermiş olabilecekleri herhangi bir mutsuzluğu onarmak için kapıya yönelmişlerdi bile.

21

Pencereden kendi belleği kadar karanlık ve boş geceye bakmakta olan Sherry oda kapısına vurulunca döndü ve konuklarına girmelerini söyledi.

Stephen'in annesi pencereye doğru yürüyerek, "Senden özür dilemeye geldik," dedi. "Stephen açıklayıncaya kadar ne nişanı –ne kazayı ne de diğer olanları bilmiyorduk"

Stephen'in güzel yengesi, Sherry'nin gözlerine bakmaya çalışarak, "Uyanık olduğunuza sevindim. Aşağıda size karşı öyle davrandıktan sonra bu gece nasıl uyurdum bilemiyorum," derken yeşil gözlerinde tuhaf bir pişmanlık ifadesi vardı.

İki soylu düşesin özür dilemesi karşısında ne yapması gerektiği gibi sosyal tekniklerin içinde bunalmış olan Sherry, protokolü falan bir tarafa bırakarak onları rahatlatmaya çalıştı.Yumuşak bir sesle ve içtenlikle, "Lütfen kendinizi üzmeyin bu konuda, dedi. "Nişanı neden gizli tutmak istediğinizi anlayamıyorum ama bazen... kendim olduğum zamanlarda... biraz ilginç davrandığımı düşünüyorum."

Whitney çok üzgün olduğu halde gülümsemeye çalışır-

yormuş gibi, "Sizi çok yürekli buluyorum Bayan Lancester," dedi. Sonra sanki düşünmekte biraz geç kalmış gibi ellerini uzattı ve parlak bir tebessümle, "Ah... aileye hoş geldiniz... hep... hep bir kız kardeş istemişimdir."

Whitney'in sesindeki bu zoraki, çaresiz neşe tınısı, Sherry'nin beyninde korku çanlarının çalmasına neden oldu, ellerini müstakbel eltisine uzatırken elleri titriyordu.

"Teşekkür ederim," derken Sherry'nin sesi öyle yetersizdi ki, tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra Sherry sinirli bir gülüşle, "Ben bir kız kardeş ister miydim hiçbir fikrim yok... ama şunu biliyorum ki istemişsem ya da... istemiş olsaydım sizin kadar güzel olmasını isterdim."

Düşes tutuk bir sesle, "Ne kadar güzel bir şey söyledin," derken onu adeta koruyucu bir tavırla kucakladı ve küçük bir çocuğa emreder gibi, "Şimdi doğru yatağa," dedi.

Ertesi gün geleceklerine söz vererek ayrıldılar. Kapı kapandığında Sherry sersemlemiş gibiydi. Gelecekteki kocasının akrabaları da kendisi gibi sürprizlerle doluydular. Bir bakıyordunuz soğuk, uzak, ulaşılmaz, bir bakıyordunuz sıcak, şefkatli, sevgi dolu. Sherry kaşları çatılmış kafası soru işaretleriyle dolu yatağa oturdu. Bu farklı davranışlar dizisine bir açıklama arıyordu.

Geçen hafta Post ve Times gibi gazete ve dergilerde okuduğuna göre, Amerikalılar İngilizler tarafından pek de hoş olmayan şekillerde algılanıyorlardı; kaba saba sömürgecilikten, yontulmamış barbarlığa kadar çeşitli sıfatlar kullanılıyordu onlar için. İki düşes de Lord Westmoreland'ın neden böyle biriyle nişanlandığına bir anlam veremedikleri için, ilk karşılaşmalarında olumsuz bir tavır sergilemişlerdi kuşkusuz. Anlaşıldığına göre, Lord Westmoreland onları aksine inandıracak bir şeyler söylemişti... ama ne? Sherry kafasındaki sonsuz sorulardan yorgun, saçlarını alnından çekti ve kendini yatağa atarak gözlerini cibinliğe dikip uyanık yattı.

Clayton Düşesi yan dönüp, yataklarının yanındaki mum ışığında kocasının yüz hatlarını incelmeye başladı, ama aklı Stephen'in zor durumdaki nişanlısındaydı.

Bilinçsizce parmak uçlarını kocasının kolunda gezdirerek, "Clayton?" dedi. "Uyanık mısın?"

Adam gözlerini açmadı ama kadının parmağı omuzlarına doğru yön değiştirince dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi, "Uyanık mı olayım isterdin?"

"Sanırım."

"Emin olunca haber ver," diye mırıldandı erkek.

"Bu gece Stephen'in davranışlarında bir tuhaflık hissettin mi? Bayan Lancester'a davranışı, nişan olayına bakışı falan?"

Clayton'un gözleri karısına hoşnutsuz bir bakış atacak kadar açıldı.

"Hiç tanımadığı, sevmediği, evlenmek istemediği ve... onu başka biri sanan bir kadınla geçici olarak nişanlanan hangi erkek garip davranmaz sorarım sana?"

Whitney kocasının bu zor durumu özetleme şekline, içini çekerek güldü sonra yeniden düşünceye daldı. "Demek istediğim, ben Stephen'da yıllardır görmediğim bir yumuşaklık hissettim."

Hemen yanıt alamayınca bulanık düşüncelerini sürdürdü, "Bayan Lancester'ın çok güzel olduğunu söyleyebilir miydin?"

"Seninle sevişmek için ya da uyuman için ne gerekiyorsa söylerim."

Genç kadın eğilip kocasının dudaklarını öptü ama Clayton ona doğru dönmek üzere hamle yapınca elini göğsüne siper ederek güldü. "Sence Bayan Lancester çok güzel değil mi?... Yani pek alışılmadık bir biçimde?"

Kocası, "Evet dersem seni öpmeme izin verecek misin?" derken çoktan çenesini kaldırmış öpmek üzereydi onu.

Öpüşme bitince Whitney bir nefes aldı, kocasının çevresinde kolayca örebileceğini bildiği tensel büyünün içine düşmeden önce düşüncelerini dile getirmeye kararlıydı.

"Sence Stephen kızdan hoşlanmaya başlamış olabilir mi?" diye fısıldadı.

Clayton elini karısının boynundan göğüslerine doğru kaydırarak, alaycı bir sesle, "Seninki hüsnü kuruntu," dedi. "DuVille'in onu isteme ihtimali Stephen'ndan fazla bence -ki ben buna da çok sevinirim."

"Neden seviniyorsun?"

Clayton dirseğinin üzerinde doğrulup Whitney'i yastığa doğru iterken, "Çünkü," dedi, "eğer DuVille'in kendi karısı olursa kafasını benim karıma takmaktan vazgeçer."

"Nicki hiçbir şekilde beni kafasına takmış değil. O..."

Clayton'un ağzı, kadının önce sözlerini, sonra da düşüncelerini boğunca Whitney itirazının gerisini getiremedi.

22

Sherry ayak parmaklarının ucunda dikilerek kütüphaneden Amerika'ya ait bir kitap çekti ve onu cilalı, maun masalardan birinin üzerine koydu ve oturdu. Belleğini uyaracak bir şey bulma, aşina bir bilgiye rastlama umuduyla sayfaları çevirdi. Karmakarışık liman çizimleri vardı, içinde gemiler olan; sonra içinde arabalar kaynayan büyük şehirler. Ama hiçbiri uzak yakın bir şey hatırlatmıyordu ona. Bu kalın kitaptaki bilgiler alfabetik sıraya göre dizilmiş olduğundan ve ona ancak resimler bir şey hatırlatabileceğinden, belli bir çizime gelene kadar kitabın yapraklarını çevirmeye başladı. A

harfinde sessiz tepelere dayanmış yemyeşil tahıl tarlalarıyla ilgili bilgiler vardı. Başka bir resim gözüne takılana dek sayfaları çevirdi. Üzerinde beyaz kümeler halinde ürünler olan bir tarla zihnini tarayıp geçti. Bu görüntü hemen kayboldu ama diğer sayfayı ve sonra diğerlerini çevirirken elleri titriyordu. Bir kömür madeni ve başka resimler de, ona hiçbir şey demedi, ta ki yıpranmış yüzlü, iri burunlu ve uzun, siyah saçlı bir erkek resmine gelene dek. Resmin üzerinde "Amerikan Kızılderilisi" diye yazıyordu. Sherry resme dikkatlice bakınca şakaklarındaki kanın çekildiğini hissetti. Tanıdık bir yüzdü bu... ya da öyle miydi? Zihninde imgelerin dans etmesini ve solup gitmesini izleyerek gözlerini sıkı sıkı kapadı.. Tarlalar... arabalar... ve dişi olmayan yaşlı bir adam. Ona sırtan çirkin bir adam.

"Sherry?"

Sherry sıçrayarak iskemlesinde döndü ve sesi kendisini hem korkutan hem rahatlatan yakışıklı adamı gördü.

Onun hasta gibi bembeyaz olmuş yüzünü görüp korkan Stephen kıza doğru ilerledi,"Ne oldu?" dedi.

Sherry sinirli bir gülüşle,"...Hiçbir şey olduğu yok...Loedum," diye yalan söyledi. "Beni korkuttunuz."

Stephen kaşlarını çatarak onu omuzlarından yakaladı ve sararmış yüzünü inceledi, "Hepsi bu mu? Ne okuyorsun orada öyle?"

Sherry adamın güçlü elleriyle omuzlarını sıkıp yüzünü incelemesinin keyfini çıkararak, "Amerika'yla ilgili bir kitap." Bazen Stephen'in ona gerçekten değer verdiğini hissediyordu.

Zihninde başka bir görüntü gelip geçti, diğerlerinden daha bulanık bir görüntüydü bu, ama rahatlatıcı ve... öyle tatlı ki! Siyah saçlı, yakışıklı bir adam elinde çiçeklerle önünde diz çöküyor. *Sen hayatıma girmeden ben bir hiçtim... Sen bana aşkını vermeden önce bir hiçtim... sen gelene kadar... sen gelene kadar...*

Stephen kızı hafifçe sarsarken, "Whitticomb'u çağırayım mı?" diye sordu sesini yükselterek.

Sesinin tonu kızı düşlerinden uyandırdı; Sherry başını iki yana sallayarak güldü. "Elbette hayır. Yalnızca bir şey anımsıyordum ya da öyle bir şey yaşadığımı düşlüyordum."

Stephen kızın omuzlarını bırakarak ama bakışlarıyla kızı lapsederek sordu, "Neydi o?"

Sherry kızararak, "Söylemesem daha iyi," dedi.

Stephen, "Neydi?" diye yineledi.

"Güleceksiniz ama."

"Dene bakalım."

Kızın gözleri çaresiz bir korkuyla dolu geri gitti ve kalçasını kitabın üzerinde olduğu masaya dayayarak, "Keşke bunun için ısrar etmeseniz," dedi.

Stephen kızın dudaklarında dolaşan etkili gülümsemeye yenilmeyi reddederek, "Ama ısrar ediyorum," dedi. "Belki de düşlediğin değil gerçekten yaşadığın bir şeydir."

Genç kız başparmağının tırnağını dikkatle incelerken, "Bunu tek bilen siz olacaksınız," dedi. Uzun kirpiklerinin altından adama yan yan bakarak, "Sırası gelmişken siz bana evlenme teklif ederken ben gelinceye kadar bir hiç olduğunuzu söylemiş miydiniz?"

"Efendim?"

"Düşüncesine bile böyle tepki gösterdiğinize göre tek dizinizin üzerinde çömelmiş olamazsınız?"

Stephen, kıza hiçbir zaman evlenme teklif etmemiş olduğunu unutarak, kendini böyle aptal bir pozisyonda düşlemekten öyle rahatsız oldu ki, "İmkansız," dedi.

Sherry'nin aldığı yanıt karşısındaki düş kırıklığı Stephen'in sorular karşısındaki rahatsızlığını dengeliyordu. "Ya çiçekler? 'Bana aşkını vermeden önce ben bir hiçtim Sherry, benim sıkıcı yaşantıma girmeden önce hiçtim' derken bir buket çiçek vermiş miydiniz bana?"

Stephen kızın onu kızdırmaktan keyif aldığını anladı, ce-

nesinin altına hafifçe vurarak, "Seni yumurcak," dedi yumuşak sesle. "Seni çalışma odasına çağırmaya gelmiştim. Birazdan ailem toplanacak, bir aile toplantısı için."

Sheridan kitabı kapatıp rafa koyarken, "Ne çeşit bir toplantı bu?" dedi.

Stephen, "Aslında seninle ilgili bir toplantı. Seni sosyeteye en iyi şekilde nasıl tanıtabiliriz, onu konuşacağız," derken ayaklarının ucunda yükselirken, kızın giymiş olduğu basit, şeftali rengi, her tarafı kapalı giysinin içindeki vücudunun her kıvrımının, ne kadar çekici bir hal aldığını düşünmemeye çalışıyordu.

Sherry'nin limanda ayaklarının dibine düşmesinden bu yana, bir gece önce ilk kez doğru dürüst uyumuş, sabah da onun zor durumuyla ilgili daha olumlu düşünceler içinde uyanmıştı.

İsteği üzerine, ailesi ona yardıma hazır olduklarını söylemişti. Sosyeteye takdim sezonu sırasında kıza uygun bir koca bulma fikri, ideal ve mümkün olan bir çözümdü. Bu konuda o kadar hevesliydi ki, sabah onlara birer not göndermiş ve onlardan iki liste istemişti, biri uygun bekarlar listesi, diğeri de kızın doğru dürüst takdimi için gerekli olan şeylerin listesi.

Şimdi belirli bir hedefi olduğuna göre Stephen, iş hayatındaki diğer başarıları gibi bunun da üzerine iyi niyet ve kararlılıkla gidilmesi gerektiğine inanıyordu. Ağabeyi ve birkaç başka soylu gibi, Stephen'ın da iş hayatında ve cesur ve kârlı görünen girişimlerle çok başarılı olduğu bilinirdi. Diğer birçok soylu kendilerini iş meselelerinin üstünde görüp bu işi tüccarların sahası olarak kabul ettiklerinden gittikçe borca batmışlardı. Stephen ise, zaten çok büyük olan mal varlığını gittikçe büyütmekteydi. Bunu mantıklı bulduğu için yapıyordu, ama daha da önemlisi görüşlerini ve zamanlamasını sınavdan geçirmiş oluyor, parasını iyi kullanıp ondan gelir elde etmenin keyfini yaşıyordu.

Sherry Lancester'i de sahip olduğu, çok arzu edilen ama elden çıkarmak niyetinde olduğu bir mal olarak görmeye karar verdi. Ona sahip olacak kişi, kızın değerini bilen, sorumluluk sahibi biri olduğu sürece, Sherry'nin ender bulunan el yapımı bir obje ya da baharatla dolu bir ambar olmayıp bir kadın olması, Stephen'i hiç bağlamıyordu. Buradaki tek zorluk ondan kurtulmak adına, kızın iyi niyetini kullanıyor olmasıydı.

Bu hassas problemi daha önce banyo yaparken de düşünmüştü. Dawton dolaptan bir tabak iyi cins bisküvi çıkarıp ona sunana kadar en iyi ve tek çözüme ulaşmıştı bile. Sherry'ye şimdiye dek söylenen yalanlara bir yenisini eklememek için, Stephen ona yarı doğru bir şey söyleyecekti. Ancak bunu ailesiyle görüştükten sonra yapacaktı.

Sherry okumaya niyetlendiği diğer kitapları ve bir çekmeceden aldığı kalem kâğıdı kaldırdı. Sonra döndü ve Stephen ona kolunu uzattı. Hareket öyle abartılı ve Stephen'in gözlerindeki bakış öyle sıcaktı ki, Sherry'nin içine elinde olmadan büyük bir gurur duydu ve neşeyle doldu. Üzerindeki bakır rengi ceketi, uzun bacaklarını saran kahverengi pantolonuyla Stephen Westmoreland rüyalarının adamıydı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve nefes kesecek kadar yakışıklı.

Merdivenden inerlerken onun bir yontu gibi profiline bakmadan edemedi, sade bir güzellikteki yanık yüzünün tüm hatlarına güç ve gurur kazınmış gibiydi.Rahat, içten gülüşü ve insanın içini delen masmavi gözleriyle yıllardır tüm Avrupa'da pek çok kadının kalbini çarpıtması doğaldı. Kuşku yok ki birçoğunu da öpmüştü, nasıl yapıldığını iyi biliyordu. Öpmek istediği zaman da hiç duraksamadan bunu yaptığına kuşku yoktu. Avrupa'da binlerce kadın da onu kendisinin bulduğu kadar çekici buluyordu herhalde ve hangi nedenle bilinmez, Stephen onların arasından kendisini seçmişti. Bu o kadar olmayacak, o kadar anlaşılamayacak bir şeydi ki, birden kendini rahatsız hissetti. Kuşkuya ve güvensizliğe kapılmakta

olduğunu hisseden Sherry kütüphanedeki hafif konuşmalara döndü.

Çalışma odasının açık kapısına yaklaşırken ona neşeyle, "Evlenme teklifini anımsayamadığıma göre, hiç olmazsa doğru dürüst bir teklif yapmış gibi davranabilirdin ...dizinin üstünde. Benim koşullarımda birine yapılmış bir şövalyelik olurdu bu."

Stephen ıslah olmaz bir sırıtışla, "Ben şövalye ruhlu biri değilim," dedi.

Sherry çalışma odasının kapısında durarak ciddi bir tavırla, "Umarım en azından bu kaba evlenme teklifine yanıt vermemi uzun süre bekleme nezaketini göstermişsinizdir," dedi. Duraksadı sonra hatırlama yetersizliğine güldü ve, "Sizi beklettim mi Lordum?" diye sordu.

Kızın bu yeni ortaya çıkan, alaylı flörtçü tavrından elinde olmadan etkilenen Stephen, hemen onun tavrına uyum sağladı ve, "Elbette hayır Bayan Lancester. Tam tersine kendinizi ayaklarımın dibine attınız ve muhteşem varlığımı size sunmam karşısında minnetle gözyaşı döktünüz."

Genç kız dehşet içinde gülümserken, "Çok kabasın.. doğru değil bu!" dedi. "Ben öyle bir şey yapmadım" Onaylanmak umuduyla Colfax'a baktı. O sırada Colfax çalışma odası kapısının bir kanadını açık tutuyordu, bir yandan da şakalaşmalarını duymuyormuş ve eğlenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Sherry'nin nişanlısı son derece kendinden emin görünüyordu. Yüz ifadesi o kadar yumuşak ve rahattı ki Sherry onun doğru söylediği gibi dehşet verici bir fikre kapıldı. Zayıf bir sesle, "Bunu gerçekten yapmadım değil mi?" dedi. "Yaptım mı?"

Kızın yukarıya, kendisine bakan bakışlarındaki şaşkınlık ve merak Stephen'in engellemeye çalıştığı neşesinin önündeki barajı kaldırmasına neden oldu, başını sallayarak kızın kaygısına son verdi, "Hayır,"dedi. Şaşkın hizmetkârların ve

kendisi Sherry'yle kütüphanedeyken gelmiş ve neşeli konuşmalarını büyülenmiş gibi izleyen aile ve dostlarının arasında, onunla flört ettiğinin ve yıllardır ilk kez çok mutlu göründüğünün farkında değildi. "Herkesi selamladıktan sonra seni parkta bir gezintiye göndereceğim, böylece biz düzenlemeleri yaparken sen biraz doğanın içinde olur, temiz hava alırsın..." Odanın içindeki bazı hareketleri hissedince susttu. Geri dönünce Sherry'yle birlikte, hiç ses çıkarmayan ve orada olduklarını belli etmeyen bir oda dolusu insanın ilgi merkezi olduklarını gördüler.

Ses çıkartmamalarını biraz sonra konuşulacak konudan duydukları rahatsızlığa bağlayan Stephen, kızın arkasından çalışma odasına girdi ve Sherry, doktorundan hizmetkârlara kadar herkese karşı cömertçe ortaya koyduğu o benzersiz sıcaklığıyla konukları selamlayana dek bekledi. Bir an önce toplantıya başlamak için sabırsızlanıyordu. Heyecanla, Sherry'nin iyileşmek için gösterdiği çabayı ve cesareti anlatmakta olan Hugh Whitticomb'un sözünü kesti. "Herkes burada olduğuna göre ben Sherry'yi arabaya kadar geçirirken siz neden onu sosyeteye en kolay yoldan nasıl tanıtacağımızı tartışmıyorsunuz," dedi. Sonra Sherry'ye döndü. "Sen arkana ince bir şal al, ben bekleyeceğim. Sonra da arabacıyla izleyeceğiniz yolu konuşurum."

Aslında Sherry bu insanlarla daha çok vakit geçirmek istiyordu, ama Stephen onu dirseğinden yakalamış oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu; sonunda genç kız onun istediğini yaparak konuklara veda etti.

Dr. Whitticomb arkalarından, Colfax'a kapıyı kapamasını işaret etti ve kafaları karışık, yüzlerinde düşünceli ifadelerle oturan Stephen'in ailesine baktı. Biraz önce Charise Lancester ile Stephen kapıda yan yana dururken şahit olduğu görüntü, artık bildiği bir şeyi onaylıyordu, odadakilerin de Stephen'ın neşeli halini fark etmemiş olmaları imkânsızdı.

Önce duraksadı ama sonra onların da aynı şeyi düşünüp

düşünmediklerini öğrenmeye karar verdi. Dikkatli bir şekilde ama önemsemez bir tavırla yaşlı düşese döndü, "Güzel kız, değil mi?" dedi.

Stephen'in annesi hiç duraksamadan, "Güzel," dedi. "Stephen ona çok koruyucu bir tavırla yaklaşıyor. Şimdiye dek hiçbir kadına bunu yaptığını görmemiştim." Gülümseyen yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. "Kız da ortu çok beğeniyormuş gibi görünüyor. Keşke ona bir koca bulmakta bu kadar kararlı olmasa. Belki zamanla... Stephen..."

Hugh, "Benim düşüncem de bu," derken sözlerini öyle bir şekilde vurguladı ki, düşes garip ve şaşkın bir tavırla baktı ona. Doktor kasıtsız olarak düşesin onayını aldıktan sonra Stephen'in yengesine döndü, "Siz ne diyorsunuz efendim?" Whitney Westmoreland ona bakıp gülümsedi. Hugh'un yüreğini ısıtan ve ona tam bir işbirliği vaat eden, hafif ama sıcak bir tebessümdü bu. "Ben onu çok hoş buluyorum ve Stephen'in da öyle bulduğunu düşünüyorum ama bunu itiraf edeceğinden kuşkuluyum."

Hugh kıza göz kırpmamak için kendini zor tuttu ve bakışlarını Nicholas DuVille'e yöneltti. O ana kadar Hugh, Westmoreland ailesinin sırdaşı olan aile dışından tek kişiydi. DuVille ne aileydi, ne de çok yakın bir arkadaş. Aslında vaktiyle Whitney'le evlenmek istemişti, Clayton'un rakibiydi yani. Whitney'in onu çok sevdiği yakın bir arkadaşı olarak kabul etmesine karşın Clayton'un aynı duyguları paylaştığından kuşkuluydu. DuVille'in bu çok özel aile toplantısına neden katıldığını pek anlayamamıştı Hugh.

Fransız, belirsiz bir gülümseme ile, "Sevimli," dedi, "benzersiz bir genç hanım olduğunu düşünüyorum. Stephen'in onun çekiciliğine kayıtsız kalabileceğine de inanmıyorum."

Doktor umduğu tüm desteği almış olarak Clayton Westmoreland'e döndü. Clayton'un inanmadığı hiçbir konuda araya girmeyeceğini biliyordu. "Siz efendim?" diye konuşmaya davet etti.

Dük ona kararlı bir bakış attı ve çok açık, çok net tek bir kelime söyledi: "Hayır."

"Hayır mı?"

"Aklınızdan geçen şeyi unutun. Stephen özel hayatına karışmanıza asla izin vermez." Karısının belli belirsiz iç çekerek karşı çıkmak için bir hamle yaptığının farkına varmadı. "Üstelik onun şu anda Bayan Lancester'la ilişkisi son derece karışık ve yalan dolan dolu."

Whitney umutsuzca sordu, "Ama onu sen de beğendin, değil mi?"

"Hakkında öğrendiğim bir avuç bilgiye dayanarak onu beğendim diyebilirim. Gene de onun iyiliğini düşünüyorum. Belleğine kavuşup da, Stephen'in nişanlısının ölümüne neden olduğunu ve o günden beri kendisine söylediği her şeyin yalan olduğunu anlayınca, bu genç hanımın Stephen'i pek de o kadar sevmeyebileceğini göz önünde tutmalıyız. Aslında o gün gelince bizim hakkımızda da iyi şeyler düşüneceğini sanmıyorum."

Dr. Whitticomb, "Geçen haftaya kadar Stephen'i tanımadığını anladığında müthiş utanacak ve kızacak. Gene de şunu biliyorum ki tehlike altındayken bile Stephen'i düşünüyordu. Bana durmadan üzülmemesini söylüyordu. Bu büyük bir anlayış gerektirir. O zaman hepimizin kendisine neden yalan söylediğimizi de anlayışla karşılayabilir."

"Daha önce söylediğim gibi..." dedi Clayton kesin bir tavırla, "Stephen özel hayatına karışmamızı istemeyecektir. Ailedeki biri, kıza koca bulmaması konusunda onu etkilemeye ve kızın iyiliği için bir şeyler yapmaya kalkışacaksa bu açıkça yapılmalıdır. Bugün, hemen. Ondan sonra da bu iş Stephen ile Bayan Lancester'a ve kadere bırakılmalıdır."

Karısı itiraz etmeyince, dönüp baktı ve Whitney'in o sırada pek eğleniyormuş gibi görünen Du Ville'e kaşlarını çatmakta olduğunu gördü. Clayton bu sessiz bakışmayı anlamaya çalışırken Stephen içeri girdi.

23

Stephen çalışma odasının kapısını arkasından sıkıca kaparken, "Sherry artık duyamaz, evin dışında şu anda," dedi. "Sizi beklettiğim için özür dilerim ama hepiniz pek dakiktiniz bugün."

Masanın arkasına geçerek yerine oturdu, karşısında yarım daire şeklinde oturan suç ortaklarına şöyle bir baktı ve hemen konuya geçti.

"Sherry'yi sosyeteye tanıtma konusunda karşılaşacağımız küçük komplikasyonlar ve ayrıntılardan önce olası koca adaylarına bakalım," dedi hem samimi hem iş adamı tavrıyla. "Bu iş için uygun olabilecek kişilerin listelerini getirdiniz mi?"

Kadınlar küçük çantalarını açarken Whitticomb da o sabah kendi talimatıyla hazırlanan listeleri çıkarmak üzere ceplerine baktı. Annesi öne eğilerek katlanmış kendi listesini uzattı ama bunu yaparken, bir engeli dile getirmeden edemedi. "Çeyizi olmaması Bayan Lancester'ın son derece aleyhine bir durum, ne kadar çekici olursa olsun... Babası senin kuşkulandığın gibi cimri bir adamsa eğer..."

Stephen kâğıdı açarken, "Ben cömert davranır ona bir çeyiz hazırlatırım," dedi. Listedeki ilk birkaç isme baktı ve dehşeti keyfe dönüştü. "Lord Gilbert Reeves mi?" diye tekrarladı annesine bakarak. "Sir Francis Baker? Sir John Teasdale? Reeves ile Baker, Sherry'den elli yaş büyükler Anne. Teadale'nin torunuyla üniversitede birlikte okudum. Bu adamlar asırlık."

"Ben de asırlığım," diye kendini korudu annesi. "Kefil olabileceğimiz evli olmayan erkekleri yazın dedin, ben de yazdım."

Stephen gülmemeye çalışarak, "Anlıyorum," dedi. "Ben diğer listelere bakarken sen de belki o kadar yakın olmadığın

toplumda beğenilen daha genç erkekleri düşünebilirsin." Annesi başıyla onaylayınca Stephen yengesine döndü ve gülümseyerek onun listesini aldı.

Uzun isim listesine bakınca gülümsemesi soldu.

Kaşlarını çatarak, "John Marchman mi?" dedi. "Marchman spordan başka şeyle uğraşmaz. Sherry onunla evlenecek olursa İskoçya'daki tüm ırmaklarda, av sahalarında geçer önrü."

Whitney şaşkın ve masum bir tavırla, "Ama olağanüstü yakışıklıdır, çok da eğlencelidir," diye itiraz etti.

Stephen, "Marchman?" diye tekrarladı. "Kadınlardan ödü kopar onun! Güzel bir kız görünce kıpkırmızı olur. Yaşı da neredeyse kırk!"

"Gene de çok iyi ve hoş bir adam."

Stephen farkında olmadan başıyla onayladı, sonra diğer isme geçti. Whitney'e baktı. "Marquis deSalle asla olmaz. Adam iflah olmaz bir kadın düşkünü. Hedonist oluşu da ayrı."

Whitney, "Olabilir," dedi. "Ama çekici, zengin ve sevilen biri."

İki isme daha bakarak, "Crowley ve Wiltshire ona göre fazla toy ve sıcak kanlı tipler. "Crowley pek zeki değildir, arkadaşı Wiltshire ise tam bir inektir. Geçen sene düello yapmışlardı da Crowley kendini ayağından vurmuştu." Kızın kıkırdadığını fark etmeyerek devam etti. "Bir yıl sonra başka bir anlaşmazlıklarını da düello sahasında halletmeye karar verdiler. Bu kez de Wiltshire bir ağacı vurdu." Gülmekte olan yengesine azarlayan bir bakışla baktı. "Hiç komik değildi. Crowley'in tabancasından çıkan kurşun ağaca çarpıp sekti ve onları durdurmak için koşup gelen Jason Fielding'e saplandı. Jason sağ elinden vurulmamış olsaydı bilmiyorum Crowley oradan tek parça olarak ayrılabilir miydi. Sherry onlardan biriyle evlenirse, bakın şuraya yazıyorum kendi elleriyle onu dul bırakmayı başarırlar."

Diğer iki isme baktı ve kıza kaşlarını çattı, "Warren kırıtık züppenin tekidir. Serangley sıkıntıdan öldürebilir insanı. Bu adamları uygun koca diye düşünebildiğine inanamıyorum. Hem de akıllı, mantıklı bir kıza."

Daha sonraki on dakika içinde, Stephen kendisine çok gerçekçi gelen bir sürü nedenle listedeki isimleri sildi ama bunların hepsini reddetmesinin çevresindekilerde alaycı bir hava yarattığı gibi bir rahatsızlık hissediyordu.

Whitney'in listesindeki son isim kaşlarının çatılmasına ve tebessümünün yok olmasına neden oldu. Nefretle, "Roddy Carstairs!" dedi nefretle. "Bu aşırı süslü, bencil, sivri dilli, dedikoducu bücürün yanına bile yaklaştırmam Sherry'yi. Hiç evlenemedi çünkü hiçbir kadının kendisini hak ettiğini düşünmedi."

Whitney kesin bir tavırla, "Roddy bücür değildir," dedi. "Belki çok uzun boylu denemez ama benim çok özel bir arkadaşımdır."Gülmemek için dudaklarını ısırarak, "Çok seçici davranıyorsun Stephen."

"Pratik olmaya çalışıyorum."

O listeyi de saf dışı bırakarak Hugh Whitticomb'un listesini aldı, baktı, kaşlarını çattı ve onu da kenara atarken, "Görülüyor ki annemle pek çok ortak arkadaşınız var," dedi. Rahatsız bir tavırla ayağa kalkıp masanın önüne geldi; ucuna oturarak ellerini göğsünde kavuşturdu ve ağabeyine hem düş kırıklığı hem de umutla bakarak, "Görüyorum liste getirmemişsin ama tanıdığın uygun biri vardır elbette," dedi.

Ağabeyi alaylı bir ses tonuyla, "Aslında bunu sen diğer adayları saf dışı bırakırken düşündüm."

"Evet?"

"Ve birini bildiğimi anladım. Senin aradığın tüm yüce niteliklere uymayabilir ama gene de en uygun kişi olduğundan hiç kuşkum yok."

"Tanrıya şükür. Kimmiş bu?"

"Sen."

Stephen tuhaf ve mantıksız bir sertlikle cevap verene kadar bu sözcük havada asılı kaldı.

Buz gibi bir sesle, "Ben aday değilim," dedi genç adam.

"Harika..." Nicholas DuVille'in neşeli haykırışı tüm dikkatleri ona çevirdi. Adam cebinden üzerinde aile amblemi olan bir kâğıt çıkarıyordu. "Bu durumda vakit kaybetmeden kendi listemi verebilirim." Stephen ellerini çözüp kâğıda doğru uzanırken, konuğu, "Düşündüm ki bugün buraya davetli olduğuma göre benim de bir listem olmalı," diye ekledi.

Stephen, "Zahmet ettiniz," derken ağabeyinin mantıksız koşkançlığının neden kendisini de etkilediğini düşünüyordu. Nicholas DuVille yalnız yakışıklı değil aynı zamanda iyi eğitimli, görgülü biriydi. Üstelik çok esprili ve son derece hoş bir adamdı.

Stephen kâğıtı açtı ve boylu boyunca yazılmış tek isme baktı. Başını kaldırarak kısılmış gözleriyle DuVille'e baktı. "Sizin espri anlayışınız bu mu?"

Adam çok açık bir ifadeyle, "Bu fikri komik bulacağınızı hiç düşünmemiştim," diye karşılık verdi.

Onun ciddi olduğuna inanamayan Stephen buz gibi bir sessizlik içinde onu inceledi. Gülüşü, iskemlede oturuşu, hatta bir elinde öylesine tuttuğu binici eldivenleriyle adam gerçekten insanı çileden çıkaracak derecede vakur görünüyordu. Birden kimsenin bir şey anlamadığını fark eden Stephen, durumu açıklamaya çalışırken hâlâ DuVille'in ne derece ciddi olduğunu sorguluyordu. "Gerçekten de, Charise Lancester için bir aday olarak dikkate alınmayı istiyor musunuz?"

DuVille karşısındakinin rahatsızlığıyla eğlenerek, "Neden olmasın?" dedi. "Yaşlı değilim, kısa boylu değilim, kendimi ayağımdan hiç vurmadım. Balık tutmayı sevmem, ava aşırı bir meraklım yok. Bazı iyi niteliklerim de vardır, ayrıca şimdiye kadar kimse bana fazla süslü, sivri dilli, dedikoducu demedi."

...Ama kendini beğenmiş dediler diye düşündü Stephen içinde oluşan yeni bir kin dalgasıyla. Bir an zihninde sevimli Fransızla Sherry'yi sarmaş dolaş canlandırdı. Kızın saçlarının satenden bir alev gibi adamın kollarına dağıldığını düşündüğü anda, hissettiği düşmanlık gazaba dönüştü. O içten, düşünceli Sherry'nin tüm sıcaklığı, masumiyeti, isyankâr, neşeli halleri, yürekliliği, DuVille'e ait olacaktı, o ki....

Evlen onunla.

Stephen'in açıklanamaz isyanı birden aklı selime yer verdi ve kaderin problemlerine en doğru çözümü getirdiğini fark etti. DuVille kusursuzdu. Aslında sosyetede onunla evlenebilmek çok büyük bir ödül kabul edilirdi.

Stephen'in uygun biri olmadığını asla ileri süremeyeceğinin farkında olan DuVille, "Sessizliğiniz onayladığınız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Karşısındaki adama sıcak davranmasa da Stephen kendini toparladı ve başıyla onaylayarak kibar bir tavırla, "Elbette. En iyi dileklerimle...onun veli...." Velisi olarak, diyecekken vazgeçti çünkü yasal olarak bu doğru değildi.

Nicki, "İsteksiz nişanlısı olarak" dedi."Onunla evlenme zorunluluğundan kurtulup bekâr yaşantısına suçlu bir vicdanın yükünden kurtularak devam etmek isteyen..."

Whitney, Stephen'in çenesinin kenetlendiğini ve kısılmış mavi gözlerinde tuhaf pırıltıların ortaya çıktığını gördü. Whitney biliyordu ki, böyle bir ruh haliyle, kendisinin yakın arkadaşı olmasına ve evinde konuk olmasına hiç aldırmadan, Nicki'nin canlı canlı derisini yüzebilirdi Stephen. Genç adam ellerini tekrar göğsünde kavuşturdu ve Whitney'in korktuğu başına geldi. Kayınbiraderi, Nicki'yi tepeden tırnağa küçümseyen ve didik didik eden bir bakışla süzmeye başlamıştı. Acaba Stephen, Sherry'yle kendisinin evleneceğini söyleyerek Nicki'nin damarına basmak mı isteyecekti. Ama Stephen bunu yapmak yerine, aşağılayıcı bir ses tonuyla, "Sanırım sizin niteliklerinizi ve eksiklerinizi biraz daha irdelememiz gerekiyor DuVille. Yanılmıyorsam diğer yarışmacılardan birini reddederken 'seks düşkünü' diye bir terim kullanmıştım."

Whitney çaresizlik içinde, "Hayır!" diye atıldı. Stephen biraz hızını kaybetmiş olarak kendisine bakınca, kızgın bir tavırla, "Stephen lütfen kızgınlığının acısını Nicki'den çıkartma. Yardım etmek istiyor,"dedi. Nicki'ye kısa bir bakış attı. O Stephen tiradını söylemeye başladığından beri kaskatı oturmuş, evlilikten çok bir cinayet tasarımı yapıyor gibiydi. Kocası iki adamın çıkmazda kalmasını keyifle izliyordu, ama yine de Whitney'in sessiz yardım çağrısına karşılık verdi, gerginliğe şakayla son vermek için, "Haydi Stephen, insan müstakbel damadına böyle davranmaz," dedi.

Stephen nefretle, "Neyime?" dedi.

Clayton alaylı bir gülümsemeyle, "Yalnız çeyiz vaat etmekle kalmadın hem de cömert bir çeyiz dedin. E, bu da seni gelinin babası safına sokuyor elbette. Şimdi DuVille kendini bir koca adayı olarak ortaya attı. Dur bakalım önce bir evlensinler. Düşmanlığını sonraya sakla."

Karşı karşıya gelen iki adam da senaryonun tuhaflığının farkındaydı. Biraz rahatlamış olsalar da, Stephen Nicki'ye barışçı bir tavırla elini uzatıp, gergin bir tavırla, "Aileye hoş geldin," deyinceye kadar Whitey rahat bir nefes alamadı.

Nicki ileri uzanıp Stephen'i elini sıkarak, "Ne büyüklükte bir çeyiz beklemeliyim?" dedi.

Stephen, masasına yürüyüp otururken, "Şimdi bu engeli aştığımıza göre Sherry'yi sosyeteye tanıtırken karşılaşacağımız güçlükleri konuşalım," dedi.

Whitney hemen bir itirazda bulunarak onu şaşırttı. "Artık buna gerek yok. Nicki müstakbel koca olarak ortaya çıktı."

Stephen masasından bir kâğıt çekip çıkarırken yatıştırıcı bir bakış attı ona, "Ben Sherry'nin birden fazla aday arasından birini seçmesini istiyorum. Bu da sosyeteye takdimini gerektirir," dedi. "Bir de belleği geri dönmeden birinden hoş-

lanmasını istiyorum mümkünse elbette. Bu da Burleton'un ölümünü duyduğunda hissedeceği acıyı hafifletir."

İkinci itiraz DuVille'den geldi, "Bu kadar kısa bir zamanda çok fazla şey istemek olur bu."

Stephen başını sallayarak bunun üstünde durmadı. "Bu durum farklı. Burleton'u çok az tanıyordu. Burleton Amerika'da kaldığı kısacık süre içinde Sherry'nin dünyasının merkezi olmuş olamaz."

Bunun mantığını kimse tartışamadı, ama daha sonraki Sherry'nin sosyeteye takdimi ile ilgili konuşmalar tam bir tartışma içinde geçti.

Herkes sosyeteye takdim sezonunda Sherry'nin sosyeteye takdimi sırasında ortaya çıkabilecek, mümkün ya da saçma, bir sürü sorun ve güçlük ileri sürerken Stephen gittikçe sinirini bozularak dinledi bunları.

24

Bir saat kadar sonra Stephen artık planına yapılan itirazları dikkate almamaya başlamıştı ki, Hugh Whitticomb, Sherry'nin doktoru olarak tıbbi açıdan fikrini söyledi, "Özür dilerim, buna izin veremem," dedi. Doktorun her şey hallolmuş, artık söylenecek bir şey kalmamış gibi tavrı karşısında Stephen, "Gerekçeleriniz konusunda beni aydınlatma zahmetine katlanır mısınız?" dedi.

"Elbette. Amerikalı olduğu ve bizim tarzımıza yabancı olduğu için, sosyetenin onun bu konudaki yanlışlarını önemsemeyeceği doğru olabilir. Ancak Bayan Lancester sosyal yaşamda bazı eksiklikleri olduğunu hemen fark edecek ve

kendinin en acımasız eleştirmeni olacaktır. Bu da şu anda zaten yaşamakta olduğu aşırı gerginliği artıracaktır. Buna izin veremem. Sosyeteye takdim sezonu birkaç gün içinde başlıyor ve bu kadar kısa bir zamanda ne kadar akıllı olursa olsun takdime tam olarak hazırlanabilmesi olanaksız."

Whitney, "Böyle bir şey olmasa bile, sosyeteye takdim için ona bu kadar kısa zamanda bir gardrop hazırlatmamız olanaksız. Madame LaSalle'e ya da başka bir önemli modacıya çok baskı yapmamız gerekir. Şu anda kendi müşterilerine bile yetişemiyorlar."

O an için bu problemin üzerinde durmayan Stephen, Whitticomb'a görüşlerini belirtiyordu, "Onu herkesten gizleyemeyiz. Potansiyel adaylarla karşılaşmasını kolaylaştırmaz bu. Üstelik onu neden herkesten gizlediğimiz konusunda dedikodular çıkar. Daha da önemlisi Sherry de kuşkuya düşer ve korkarım ondan utandığımız sonucunu çıkarır."

Whitticomb bu olasılıktan son derece üzüntü duyarak, "Bunu düşünmemiştim," dedi.

Stephen, "Ben fikir birliğine varalım derim," derken neden herkesin çare düşüneceğine problem ürettiğini düşünüyordu. "Sosyal yaşamını en aza indirelim. Bir sosyal olaya katıldığı zaman yanında mutlaka bizden biri olsun. O zaman fazla soruyla karşılaşmaz."

Whitticomb, "Onu her şeyden koruyamazsın. Kim olduğu ve nasıl belleğini yitirdiği konusunda herkese ne diyeceksin?" diye sordu.

"Fazla ayrıntıya girmeden onlara gerçeği yani kaza geçirdiğini söyleyeceğiz ve onun kimliği kadar olağanüstü kişiliğini bildiğimiz halde, bir süre soruları yanıtlamaması gerektiğini..."

"İnsanların ne kadar acımasız olduğunu bilmiyor musun? Bu bilgi yoksunluğunu aptallık olarak yorumlayamazlar mı?"

Stephen kaba bir biçimde güldü, "Aptal mı?" dedi. "Sen

ne zaman bir genç kızın sosyeteye takdim balosuna gittin de kızla aklı başında bir sohbet yakalayabildin?" Yanıt beklemeden sürdürdü konuşmasını, "Ben en son gidişimi anımsıyorum. Kızların yarısı en son modadan ve havadan başka bir şey konuşmuyorlardı. Diğer yarısı ise sürekli kızarıp bozarıyor, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Sherry son derece akıllı bir kız ve zekâyı gördüğünde tanıyacak kadar anlayış sahibi biri onu hemen keşfedecektir."

Whitney yavaşça, "Kimsenin onu aptal bulacağını sanmam. Onu çok gizemli bulacaklardır," dedi.

Stephen daha fazla tartışmanın boşuna olduğunu ortaya koyan kesin bir tavırla, "Tamam o halde," dedi. "Whitney, annemle birlikte onun için uygun giysiler hazırlatın. Bizim korumamız altında sosyeteye tanıtacağız onu, mutlaka yanında bizden biri olacak. Onu operaya götürmekle başlayalım, orada herkes onu görür ama yanına yaklaşamaz. Sonra bir müzikale, bir iki çaya. O kadar güzel ki, yeteri kadar ilgi çekeceğinden eminim, sonra bütün balolarda görülmeyince çevresindeki gizem artacak ve Whitney'in dediği gibi bu bizim için iyi olacak." Stephen meselenin halledildiğini düşünerek etrafına baktı ve "Tartışılması gereken başka bir şey olduğunu düşünen var mı?" diye sordu.

Annesi, "Önemli bir şey daha var," dedi. "Bundan sonra bir gece bile senin çatının altında kalamaz. Burada yanında refakatçisi olmadan kaldığı duyulursa, yaptığımız, söylediğimiz hiçbir şey onu kötü şöhretten kurtaramaz. Zaten hizmetkârlar şimdiye kadar çevreye yaymadılarsa bu bile bir mucize olur."

"Hizmetkârlar tapıyor ona. Onu incitecek hiçbir şey yapmazlar."

"Öyle de olsa ona zarar verdiklerini düşünmeden bağlarının hizmetkârlarıyla konuşacaklardır. Bu dedikodular kulaktan kulağa yayılınca da, zavallı kız senin metresin olup çıkar. Bu tehlikeyi göze alamayız."

Whitney, Stephen'in ondan bu öneriyi beklediğini sezerek, "Clayton'la ben onu konuk edebiliriz," dedi isteksizce ama bu çözümden pek mutlu olmadığı belliydi. Sherry'nin Stephen'in yakın çevresinden uzaklaşmasını istemiyordu. Sosyal faaliyetler başlayıp da insanlar oradan oraya koşuştururken, Stephen günlerce Sherry'le karşılaşmayabilir ya da onu bir yerlerde ancak bir iki dakika görebilirdi.

Stephen keyifsiz ama rahatlamış bir ifadeyle, "İyi," dedi, "Sizinle kalsın."

Hugh Whitticomb tel çerçeveli gözlüklerini çıkarıp camlarını temizlemeye başladı, "Korkarım ben bu planı beğenmedim." Stephen her şeye karşı çıkan doktora karşı sabırlı davranabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. "Nasıl yani?"

"Tanımadığı insanlarla birlikte alışık olmadığı bir çevreye gönderilmesine karşıyım." Stephen'in kaşları çatılıp tartışma için ağzını açacakken Hugh Whitticomb orada toplanmış insanlara baktı, ses tonu berbat ve ürkütücüydü. "Bayan Lancester, Stephen'la nişanlı olduğunu ve onun tarafından çok sevildiğini zannediyor. Ölüme çok yaklaşmış yatarken yanında o vardı ve güvendiği tek kişi de o."

Stephen, "Ben ona burada kalmasının dedikodu açısından sakıncalarını anlatırım. Uygun olmadığını anlayacaktır."

Whitticomb karşı çıktı "Uygun davranışın ne olduğu konusunda hiçbir fikri yok Stephen. Olsaydı onu görmeye geldiğim gece lavanta rengi sabahlıkla karşıma çıkmazdı."

Annesi, "Stephen!" diye bağırdı.

Stephen omuz silkti, "Her tarafı kapalıydı. Hem başka giyecek bir şeyi yoktu ki."

Nicki DuVille tartışmaya karıştı, "Burada refakatçisi olmadan kalamaz. Buna izin veremem," dedi.

Stephen, "Siz bu konuda konuşamazsınız," diye karşı çıktı.

"Müstakbel karımın kişiliğinin zedelenmesine izin veremem. Benim de onu kabul etmesi gereken bir ailem var."

İskemlesinin arkasına yaslanan Stephen ellerini kavuşturup birkaç saniye onu hoşnutsuz bakışlarla süzdü sonra bakışı kadar soğuk bir sesle, "Sizin ona bir teklifte bulunduğunuza tanık olmadık DuVille," dedi.

Nicki karşı çıkarak bir kaşını kaldırdı, "Bunu şu anda yapmamı ister misiniz?"

Stephen, "Söylediğim gibi seçme şansı olsun istiyorum." Ağabeyinin böyle kaba bir alçağı karısının çevresinde nasıl barındırdığına aklı ermiyordu. "Şu anda siz onunla evlenmek için aday olmayı istemiş birisiniz, bir altmış saniye daha bu statüde kalmak istiyorsanız....."

Düşes çaresizce araya girdi, "Ben burada Bayan Lancester'le kalabilirim."

İki adam isteksizce görsel düelloyu bıraktılar ve karar için Hugh Whitticomb'a döndüler. Hugh hemen yanıtlamak yerine, gözlüğünün diğer camını parlatmaya başladı, bir yandan da tomurcuklanmaya başlayan bir aşkı düşesin varlığının gölgeleyeceğini düşünüyordu. Soylu, baskıcı, ellili yaşların sonuna gelmiş bir kadının, Sherry ve Stephen arasındaki, Hugh'un tasarladığı sıcak atmosferin korunmasında engel oluşturacağını düşünüyordu. Sonra ne kadar tersini yapıyor görünse de Sherry'yi korkutacaktı. Çabucak düşesin çözümüne en kabul edilebilir itirazı getirdi, "Kendi sağlığınız açısından Düşes Hazretleri, sürekli refakatçilik sorumluluğunu yüklenebileceğinizi sanmıyorum. Geçen yılki problemin yinelenmesini istemiyorum."

"Ama önemli değil demiştin Hugh," diye itiraz etti Düşes.

"Bırakın önemsiz kalsın."

Stephen ailesini kendi sorunlarıyla fazla meşgul ettiğini hissederek, "Hugh haklı anne," dedi. "Onunla sürekli kalabilecek, hatta ona dışarıda da eşlik edebilecek düzgün karakterde birini buluruz."

Düşes bir an düşündükten sonra, "Lucinda Throckmorton-

Jones var," dedi. "Kimsenin kişiliğine söz söyleyemeyeceği biri. Toplumda çok iyi bir ismi vardır."

Hugh öylesine şiddetle, "Aman Tanrım Hayır!" dedi ki, herkes biraz afallayarak baktı ona. "O asık suratlı canavar, bazı iyi ailelerin favori refakatçisi olabilir ama hiç kuşkum yok, Bayan Lancester'ı hasta yatağına geri gönderir. Onun sorumluluğundaki birinin başparmağına merhem sürerken yanı başından ayrılmadı. O salak kadın, çocuğu taciz edeceğini sandı."

Stephen, yardım edeceğine her şeye karşı koyan doktora, "Tamam da kimi önerirsiniz?" diye sordu.

Hugh, "Sen o işi bana bırak," diyerek Stephen'i şaşırttı. "Sağlığı elverirse, tam bu işe uygun birini biliyorum. Oldukça yalnız ve bugünlerde kendini işe yaramaz hissediyor."

Düşes merakla baktı ona, "Kimmiş merak ettim?" dedi.

Hugh kurnaz bir kadın olan düşese veto hakkı vermektense, bu işi kendisi ele alıp, işi oldu bittiye getirmeye karar vermişti. "Biraz daha düşüneyim, tek seçenekte kalmayalım. Yarın onu getiririm. Bir gece daha Stephen'in çatısı altında kalması Sherry'ye şimdiye kadar olduğundan daha fazla zarar vermez."

O sırada Colfax kapıyı vurarak Bayan Lancester'ın arabayla dönmekte olduğunu haber verdi.

"Böylece her şey tamam," diyen Stephen ayağa kalkarak toplantıyı sona erdirdi.

Clayton, "Her şey tamam, iki ufak ayrıntı dışında," dedi. "Nişanlını ezmeden ve onu aşağılamadan ona bir koca bulma konusunda işbirliğini nasıl sağlayacaksın? Bir de bir başkasına seninle nişanlı olduğunu söylerse ne olacak. Ona bütün ülke güler."

Stephen ağzını açıp, o benim nişanlım değil, demeye hazırlanıyordu ki sustu, "Bu gece ya da yarın bunu hallederim," demekle yetindi.

Hugh, "Anlayışlı ol," dedi. "Kızı düş kırıklığına uğratma."

Whitney ayağa kalkıp eldivenlerini giyerken, "Madame LeSalle'ı hemen kendim arayayım. Sosyeteye takdim sezonuna girmek üzereyken, her şeyi bıraktırıp ona tüm bir gardrop hazırlatmak bir mucize olacak," dedi. Kocası kıkırdayarak, "Mucize olmaz, olan Stephen'in altınlarına olur," dedi. "White's a giderken yolumun üstünde seni Madame LeSalle'ın mağazasına bırakayım."

Nicki, "White's öteki yönde Clayton. İzin verirsen moda evine kadar karına eşlik edeyim, hem yolda belki de bana Bayan Lancester'ın gönlünü kazanmanın yollarını öğretir," diye araya girdi.

Karşı çıkmak için görünür bir neden yoktu, Clayton kısaca başını eğerek Nicki'nin önerisini kabul etti. Du Ville kocasının yanağına küçük bir öpücük kondurmak için durakla-mış olan Whitney'ye kolunu uzattı. Dörtlü ayrılırken, kaşları çatık iki kardeş, DuVille'in arkasında baktılar.

Stephen alaycı bir tavırla, "Kim bilir kaç kez şu DuVille'in dişlerini dökmek istedin!" dedi.

Clayton soğuk bir tavırla, "Bundan sonra senin isteyeceğinden daha fazla değil," diye karşılık verdi.

Whitney, Stephen'in uşağının gizlice dinlemediğinden, kapıyı kapattığından emin olduktan sonra, "Ne diyorsun Nicki?" diye sordu.

Nicki arabasının getirilmesi için işaret verirken yarım bir gülümsemeyle, "Şimdi kocanla kayınbiraderin benim kanımı emmek için fırsat kolluyorlardır," diye karşılık verdi.

Bir arabacı Whitney'in arabaya binmesine yardım ederken kız kahkahasını zor tuttu. "Bence Stephen buna daha hevesli," dedi.

Nicki kıkırdadı. "Daha çabuk kızan ve nişancı olan o olduğuna göre durumum tehlikede."

Whitney ciddileşerek, "Kocam bugün meseleye hiç karışmamak niyetindeydi. Onun için seni uyarıp duruyordum, Bayan Lancester'a aday olmayı unut diye. İlk fırsatta adaylar listesinden çıkarılacaksın. Clayton pek az şeyi yasaklar bana ve ben de karşı gelmem."

"Ona karşı gelen sen değilsin şekerim, benim. Üstelik yalnızca ailenin karışmamasını istedi. Ben ne yazık ki her zaman yakındığım gibi o ailenin bir üyesi değilim."

Sonra sözlerinin ciddiye alınmaması için güldü ve Whitney her zamanki gibi kur yaptığını bilerek, "Nicki..." diye mırıldandı.

"Evet sevgilim?"

"Sevgilim deme bana."

"Evet Sayın Düşes?"

"Hatırlıyor musun, sosyeteye tanıtmak için bana eşlik etmeyi, benimle ilgilenmeyi önerdiğinde ne kadar saf ve beceriksizdim."

"Sen hiç beceriksiz olmadın şekerim. Çok genç, masum ve farklıydın."

"Charise Lancester da benim kadar deneyimsiz. Hatta daha da fazla. Senin ilgini gerçek bir bağlılık sanmasından korkarım. Yani sana bağlanmasından... Şimdi olduğundan daha fazla yara almasına neden olursak çok üzülürüm."

Nicki gerdiği uzun bacaklarına şöyle bir baktıktan sonra Whitney'e gülümsedi. "Sana eşlik etmeyi üstlendiğim zaman, zararsız bir flörtü daha anlamlı bir ilgiyle karıştırmamanı söylemiştim. İncinmemen için söylemiştim bunu. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ve sonunda beni reddeden sen oldun."

"Ki ondan sonra da sen bir dizi gönüllü genç bayanla kırık kalbini onardın."

Nicki yadsımadı ve dedi ki, "Onu gördüğüm anda Charise Lancester bana seni anımsattı. Neden o kadar farklı ve

sana benzerliğinin derinliği ne kadar, bilemiyorum ama keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu Stephen için istiyorum Nicki. Dr. Whitticomb da benim gibi düşünüyor. Tüm yapman gereken, ona Stephen'i kıskandıracak kadar ilgi göstermek."

Adam sesinde alaycı bir ifadeyle, "Bunun için çaba harcamama gerek yok," diyerek güldü.

"Böylece Stephen kızın ne kadar çekici olduğunu ve onu elinden kaçırmak üzere olduğunu fark edecek."

"Kocan bu işe karışmamanı emir buyurduğuna göre yöntemleri bana bırakıyorsun. Öyle değil mi?"

"Öyle."

25

Bir uşakla kontun çalışma odasına çağrılan Sherry üst salondaki hizmetkârları neşeyle selamladı, saçının düzgün olduğundan emin olmak için yaldızlı aynanın önünde bir an durdu, ihlamur rengi giysisinin eteğini düzeltti. Hodgkin çalışma odasının açık kapısında duruyor, şık masalara balmumu süren, şamdanları parlatan uşakları gözaltında tutuyordu.

"Günaydın Hodgkin. Bugün çok iyi görünüyorsun. Yeni bir giysi mi bu?"

Hodgkin, "Evet hanımefendi, teşekkür ederim," derken, bu giysinin kendisine ne kadar yakıştığını Sherry'nin de fark etmiş olmasından duyduğu memnuniyeti gizleyemiyordu, yılda iki kez çalışmalarının karşılığında iki giysiye sahip oluyorlardı. Omuzlarını en geniş halinde tutarak, "Dün geldi hanımefendi, terziden doğruca buraya gönderdiler."

Genç kız, "Benim giysim de yeni," diyerek ona bir sır verdi. Stephen kızın sesini duyarak o yana baktı ve elbisenin eteğini toplayarak uşak yardımcına bir piruet yaptığını gördü. Genç kız, "Güzel değil mi?" diye soruyordu.

Sahne o kadar doğal ve sevimliydi ki, Stephen gülerek uşak yardımcısından önce yanıtladı, "Çok güzel."

Hodgkin yerinden zıpladı, kız hemen eteklerini indirdi ama çekici bir kalçaları hareetiyle dönüp Stephen'in yazı masasına doğru gelirken o çekici gülüşü dudaklarına yayıldı. Stephen'in tanıdığı kadınların çoğuna nasıl yürümeleri gerektiği öğretilmişti, o yüzden hepsi bir kalıptan çıkmış gibi yürürlerdi. Sherry'nin hiç çaba göstermeden sergilediği çok doğal bir zerafet vardı, yürüyüşü farklıydı, kadınsıydı, olması gerektiği gibiydi.

"Günaydın," dedi Stephen'a. Sonra masanın üzerindeki yığınla dokümanı, mektupları görünce ekledi, "Umarım işinizi engellemiyorum, beni hemen görmek istediğinizi söylediler de..."

Stephen, "Engellemiyorsun," dedi. "Aslında sekreterimi de gönderdim. Özel olarak konuşalım diye. Otur lütfen." Hodgkin'e bakarak sessizce kapıların kapanması gerektiğini işaret etti. Yüksek, meşe paneller yerlerine çekilince Sherry eteklerini yerleştirerek oturdu.

Stephen kızın yeni giysisine çok özen gösterdiğini fark etti, ufacık bir kıvrımı bile eliyle düzeltiyor, topuklarının etek ucuna değmemesine dikkat ediyordu. Her şeyin yerli yerinde olduğuna kanaat getirince, soran bakışlarla Stephen'e baktı. Soran ve inanan gözlerle.

Sherry, Stephen'e yürekten inanıyordu, Stephen bunun farkındaydı, kendi isteği doğrultusunda bu inancı kötüye kullandığının da... Sessizlik ürkütücü bir boyuta ulaşana kadar uzadı ve Stephen o anda, tahmin ettiğinden daha fazla korkmakta olduğunu anladı. Dün gece birlikte keyifli bir akşam yemeği yiyebilmek için bu anı ertelemişti. Ama bunu bir

dakika daha geciktirmenin bir anlamı yoktu. Ve bunu yapmayacaktı.

Bir konu aradı, bulamayınca bekleyiş içindeki sessizliği aklına gelen ilk soruyla bozdu, "Bu sabah iyi geçti mi?"

Kız ciddiyetle, "Bunu söylemek için henüz çok erken" dedi. "Kahvaltıdan bir saat önce kalktık."

Stephen ilk kez bir kızla yalnız kalmış deneyimsiz ve rahatsız bir genç kadar korkak hissediyordu kendini. "Yalnızca bir saat mi oldu?" diye saçmaladı. "Bana daha uzun geldi. E o zamandan beri ne yaptın bakalım?"

"Siz beni çağırttığınızda kütüphanede okuyacak bir kitap bakıyordum."

"Sana yolladığım tüm o dergileri okuyup bitirdiğini söyleme bana. Yükseklikleri belime kadar geliyordu."

Dudaklarını ısırıp gülerek Stephen'e baktı, "Siz hiç onlardan birine baktınız mı?"

"Yoo. Niye?"

"Pek geliştirici bulmazdınız."

Stephen'in kadın dergileriyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Yalnızca kadınların dergilere meraklı olduklarını bilirdi. Konuşmayı sürdürebilmek için kibarca ona gelen dergilerin adını sordu.

"Şey... birinin çok uzun bir adı vardı, "Kadınların Aylık Müzesi ya da Öğretim ve Eğlence Ambarı: Düşleri gerçekleştirecek şeylerin toplamı, zihninizi geliştirin ya da..."

Stephen, "Hepsi bir dergide mi?" diye hafif alaylı sordu. "Bu ne hırslı bir yayıncılık."

"Ben de içindeki yazılara bakana kadar öyle düşünmüştüm. Biri neydi biliyor musunuz?"

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa bir tahmin yürütmekten korkmalıyım."

"Allıkla ilgiliydi."

"Ne?"

"Yanaklara nasıl allık sürülür onu anlatıyordu. Ne sürükleyici bir yazı, düşünsenize... Bu konunun zihin geliştirmekle filan ne ilgisi var?" Sherry öyle yapmacık bir ciddiyetle konuşuyordu ki Stephen elinden olmadan omuzları titreyerek gülmeye başladı.

"Öteki dergilerde daha da önemli yazılar vardı. Örneğin, *Güzel Kadınlar Birliği* ve *Yalnız Kadınlar İçin Bell's Count se Mode* dergisinde selam verirken eteğin nasıl kaldırılması gerektiğini anlatan bilimsel bir inceleme vardı. Büyülendim. Etek kaldırmak için Tanrının verdiği bütün parmakları kullanmak varken her elin yalnız başparmak ve işaret parmağının kullanılabileceğini şimdiye dek hiç düşünmemiştim. Tüm kadınların çabalarını ve umutlarını mükemmelliğin bu tür inceliklerine bağlamaları gerekiyor, bilmem biliyor musunuz."

Stephen gülümseyerek, "Bu teori senin mi dergının mı?" diye sordu.

Neşeli bir kayıtsızlıkla güldü kız, "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Stephen onun bu neşeli kayıtsızlığını mükemmelliğin inceliğine yeğleyeceğini ve bunu her gün yaşayabileceğini düşünüyordu. "Bu saçmalıkların senin yatak odandan çıkmaları gerektiğini düşünüyorum."

"Lütfen çıkarttırmayın. Her gece yatakta okuyorum ben onları." Çok ciddi görünüyordu.

Stephen, "Öyle mi?" diye sordu.

"Ah evet. Bir sayfa okuyorum sonra hemen gözlerim kapanıyor. Uyku ilacı gibiler."

Stephen gözlerini onun büyüleyici yüzünden ayırdı. Sherry yüzüne inen saçlarını şöyle bir silkeledi, şimdi bakır bir kürne omzundan aşağı sarkıyordu. Stephen, saçlarının sağ göğsünün üzerinde gelişigüzel dağılmış halini seviyordu. Düşüncelerinin olanaksız bir yöne gitmesinden rahatsız, "Allık ve selamlama faslı bittiğine göre başka nelerle ilgileniyorsun?" diye sordu.

Seninle, diye düşündü Sherry. *Seninle ilgileniyorum. Şu anda neden bu kadar rahatsız olduğunla ilgileniyorum. Bazen neden bana senin için yalnız ben varmışım ve tek önemli kişi benmişim gibi gülümsüyorsun? Bazen ben önünde olduğum halde neden beni hiç görmek istemiyormuş gibi davranıyorsun? Senin için önemli olan her şeyle ilgileniyorum, çünkü senin için çok önemli olmak istiyorum. Tarihle ilgileniyorum. Senin geçmişinle. Benim geçmişimle.* "Tarihle," dedi birden canlanarak. "Tarih seviyorum."

"Başka?"

Geçmişi, anıları olmadığı için aklına ilk gelen şeyi söyledi, "Sanırım atları çok seviyorum."

"Neden söyledin bunu?"

"Dün arabacınız beni parkta gezdirirken ata binen hanımlar gördüm...ve... mutlu oldum. Heyecanlandım, sanırım ata binmeyi biliyorum."

"Bu durumda sana uygun bir at bulalım ve bunu anlayalım. Tattersals'a haber göndereyim, birisi senin için güzel, iyi huylu bir kısrak seçsin."

"Tattersall's?"

"Bir müzayede salonu."

"Ben de gidip izleyebilir miyim?"

"Olay yaratırsın." Kız ona şaşkın bir bakış atınca gülümsedi, "Tatt'a bayanları almıyorlar."

"Ya! Anlıyorum. Bir de at için para harcamasanız iyi olur. Bakarsınız binmesini bilmiyorumdur. İlk sefer için sizin atlarınızdan birini kullanamaz mıyız denemek için? Arabacıya sorarız...."

Stephen, "Bunu aklına bile getirme," dedi kesin bir tavırla. "Ne kadar iyi binici olursan ol benim atlarımdan hiçbiri bir bayan için uygun değil. Benim atlarım parkta piyasa yapan atlardan değil."

"Sanırım dün benim düşlediğim bu değildi, dört nala uçmak, rüzgarı yüzümde hissetmek istiyorum."

Stephen, "Uçmak yok," dedi. Ne kadar ata binmiş olursa

olsun ir kemikli bir köy kızı değildi sonuçta; ince ve naziktı, dört nala uçan bir atı idare edemezdi. Kızın düş kırıklığı ve isyan dolu bakışı karşısında, "Seni bir kez daha eve baygın taşımak istemiyorum," dedi sertçe.

Kollarında onun hareketsiz bedenini taşıdığı anı anımsayarak titremesini bastırdı, bu ona ikinci bir kazayı anımsattı; önünde bir yaşam olan ve güzel bir kızla nişanlı olan genç bir baronun hareketsiz bedenini. Bu anımsama o anki buluşmanın ana konusunu erteleme fikrini yok etti.

İskemlesinde arkaya yaslanarak, yüzünde sıcak ve yürekkendirici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle, "Sana memnuniyetle bir şey söylemek istiyorum. Yengem, Londra'nın en meşhur modaevi sahibine, sosyeteye takdim sezonunun tam ortasında, en meşgul olduğu bir sırada, modaevini bırakıp yardımcılarıyla buraya gelerek sana bir gardrop hazırlamayı kabul ettirmiş," diye bildirdi. Sherry heyecanlanacağına hafifçe kaşlarını çatınca şaşırdı. "Ne o, memnun olmadın mı?"

"Hayır ama giysiye ihtiyacım yok ki. Daha hiç giymediğim iki elbisem var."

Kızın topu topu beş tane günlük elbisesi vardı ve bunun bir gardrop olduğunu sanıyordu. Stephen kızın babasının cimrinin biri olduğuna karar verdi. "Bu bir iki şeyden çok daha fazla giysiye ihtiyacın olacak" dedi.

"Neden?"

Stephen yorgun bir tavırla, "Çünkü Londra'da sosyeteye takdim edilmek için çok geniş bir gardroba gerek vardır," dedi. "Ayrıca sana şunu da söylemeliyim: Dr. Whitticomb bugün öğleden sonra tanıdığı yaşlıca bir bayanla gelecek. Doktorun söylediğine göre, bu bayan sana uygun bir refakatçi olacak kadar yetenekli ve istekli."

Bu sözler üzerine birden Sherry kıkır kıkır gülmeye başladı. "Benim refakatçiye ihtiyacım yok," dedi. "Ben... bir..." Sherry'nin kafasında bir dalgalanma oldu ve sözcükler ağ-

zından çıkmadı. Onları pompalayan düşünce bir anda silinip gitti.

Onu yakından inceleyen ve heyecanını fark eden Stephen, "Sen ne?" dedi.

"Ben..." sözcüklere, açıklamaya ulaşmaya çalıştı, ama hepsi zihninden uçup gitmişti. "Ben... bilmiyorum."

Konuşmanın bu tatsız bölümünü geçiştirmek isteyen Stephen, "Bunun için kaygılanma. Zamanı gelince her şeyi anımsayacaksın. Şimdi seninle konuşmak istediğim bir şey var..."

Stephen duraksayınca Sherry kocaman gri gözleriyle adamın gözlerinin içine bakarak onu rahatlatmak için hafifçe gülümsedi. "Ne diyordun?"

"Diyordum ki, ailemin de kabul ettiği bir karar aldım." Kızın tek başvuru kapısını, ailesinin de onunla aynı fikirde olduğunu söyleyerek kapattıktan sonra Stephen çok güzel tasarlanmış ültimatomunu iletti: "Nişanımızı ilan etmeden önce sosyeteye takdim sezonunun ve diğer erkeklerin ilgisinin tadını çıkarmanı istiyorum."

Sherry bir tokat yemiş gibi oldu. Yabancı adamların ilgisini istemiyordu ve Stephen'in bundan neden hoşlanacağını anlayamamıştı. Sesini normal tutmaya çalışarak sordu, "Bunun sebebini sorabilir miyim?"

"Evet, elbette. Evlilik hafife alınmaması gereken büyük bir adımdır..." Stephen sustu, gerçekleri aptalca, başka sözlerle açıklamaya çalıştığı için içinden kendine kütrediyordu. Çok inandırıcı bir açıklama olacağına inandığı başka bir şey denedi. "Sen İngiltere'ye gelmeden birbirimizi tanımak için pek fazla fırsatımız olmadı; benim kocan olmama karar vermeden önce İngiltere'deki diğer bekar erkekleri de tanımalısın. Bu yüzden nişanımızın bir süre aramızda gizli kalmasını istiyorum."

Sherry içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Başka birini bulmasını istiyordu. Kendisinden kurtulmak istiyordu, bunu

hissetmişti. Niye olmasın? Hatırlatacak bir şey olmasa kendi adını bile bilmiyordu, hem bir gün önce parkta gördüğü neşeli, güzel kadınlara da hiç benzemiyordu. Stephen'in, tavırları soylu, kendilerine güvenleri tam annesi ve yengesiyle kıyaslanamazdı bile Sherry. Aile de onu istemiyordu demek ki, o sıcak davranışları sahteydi anlaşılan.

Kendini aşağılanmış hissediyordu. Gözyaşları gözlerini yakarken, kontrolünü kazanmaya çalışarak ayağa kalktı, yara almış gururuna tutunmaya çalışıyordu. Onunla yüz yüze konuşamazdı, duygularını açığa vurmadan bu odadan çıkıp gitmesi de mümkün değildi. Stephen'a arkasını dönüp Londra Caddesi'ne bakan pencereye yürüdü. Hiçbir şey görmeden, kör gibi pencereden bakıp sesini kontrol etmeye çalışarak, "Bu mükemmel bir fikir Sayın Lordum," dedi. Adamın arkasından ayağa kalkıp kendisine doğru geldiğini hissetti, sözlerini sürdürebilmek için yutkundu, derin bir nefes aldı.

"Aynen sizin gibi... buraya geldiğimden beri... benim de birbirimize uygunluğumuz konusunda bazı tereddütlerim vardı."

Stephen, genç kızın sesinin titrediğini düşündü, vicdanı onu kahrediyordu. "Sherry..." diyerek ellerini omuzlarına koydu.

Sherry yüreği paramparça içini çekti, "Lütfen," dedi. "Lütfen dokunmayın bana."

"Dön de dinle beni."

Sherry kontrolünü kaybettiğini hissetti, gözlerini sıkı sıkı kapamış olmasına karşın sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı inmeye başlamıştı. Döndüğü anda Stephen ağladığını görecekti. Bu aşağılanmış durumu yaşamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Yapacak bir şey bulamayınca, başını eğerek eliyle kurşunlu cam pencere pervazının üzerindeki işlemeleri inceliyor gibi yaptı.

Stephen onu kollarına alıp özür dileme arzusuyla savaşarak, "En iyisini yapmaya çalışıyorum," dedi.

"Elbette. Aileniz beni size uygun görmemiştir." Bir an sonra daha normal bir sesle ekledi. "Babamın da sizi ne kadar uygun bulduğundan emin değilim."

Stephen kızın toparlandığını düşünerek tam gitmesine izin verecekti ki, gözyaşlarının giysisinin koluna damladığını gördü. Daha fazla kendine hakim olamadı. Omuzlarından yakalayarak onu kendine çevirdi, kollarına aldı. "Lütfen ağlama," diye fısıldadı güzel kokulu saçlarının içine. "Lütfen ağlama. En iyisini yapmaya çalışıyorum."

Sherry büyük bir öfkeyle, "O zaman bırak beni," dedi, ama hıçkırarak ağlıyor ve omuzları titriyordu.

Stephen, "Yapamam," derken kızın başının arkasını okşuyor, ıslak yanaklarını bastırdığı gömleğinin nemlendiğini hissediyordu. Kızın şakaklarını öperken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim." Sherry göğsünde öyle yumuşacıktı ki... Mücadele etmek için çok gururlu, ağlamayı bırakmak içinse fazlasıyla incinmişti; erkeğin kolları arasında kaskatı duruyor, bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Stephen boğuk bir sesle, "Lütfen," dedi. "Seni incitmek istemiyorum." Onu rahatlatmak için eli ensesinde, sırtında gezinirken, "Seni incitmeme izin verme," diye fısıldadı. Ne yaptığının farkında olmadan eliyle kızın çenesini kaldırdı ve ipek gibi yanağına gözyaşlarının ıslaklığını hissederek hafif bir öpücük kondurdu. Ayıldığı gece dışında, ne belleğini yitirdiği için ne yaralarının verdiği acıyla tek damlayla göz yaşı dökmüştü, ama şimdi sessiz bir ciddiyet içinde ağlıyordu. Stephen bir anda aklını ve kontrolünü kaybetti. Ağzı tuzlu yumuşaklığını hissederek kızın titreyen dudaklarını buldu, kızı iyice kendine çekerken, incitmeden diliyle dudaklarını açmaya çalıştı. Sherry, önceden yaptığı gibi tatlılıkla dudaklarını ona uzatmak yerine başını çevirdi. Genç adam, kızın reddedişini fiziksel bir darbe olarak algılıyor, boyun eğmesini sağlamak için çabalarını katlıyor, gittikçe çoğalan bir açlıkla kızı öpüyordu. Zihninde kızı birkaç dakika önce kendisine

gülümserken, mutfakta hizmetkârlar korosunu yönetirken ve dün kendisiyle flört ederken canlandırıyordu: *Umarım bu kibar olmayan teklifinizi kabul etmek için sizi uzun bir süre beklemişimdir* diyordu alaylı bir tavırla. Oysa şimdi sonsuza dek onu reddediyordu ve Stephen içinde büyük bir acıyla onun yumuşaklığını, tutkusunu ve sıcaklığını yitirdiğini hissetti. Parmaklarını saçlarının içine geçirerek yüzünü kendine çevirdi ve yaralı, düşman gri gözlerinin içine bakarak, "Sherry," dedi. "Öp beni."

Sherry dudaklarını ondan koparamadığı için onunla kaskatı, hareketsiz bir umursamazlıkla mücadele ediyordu. Stephen karşı koyuyordu. Karşı cinsle yirmi yıldır yaşadığı tüm deneyimleri ortaya koyarak yirmi yaşındaki deneyimsiz, masum bir kızı kuşatma altına almıştı. Eli kızın sırtında, öfkeyle bedenini kendisininkine yapıştırarak, onu eliyle, ağzıyla ve sözleriyle taciz ediyor, yapmak istediği her şeyi muhvettiğinin farkında olmadan, "Beni diğer adaylarla kıyaslayacağına göre," diye fısıldıyordu, "neyle kıyaslayacağını bilmen gerekmez mi?"

Sherry'nin direnişini kıran erkeğin el ve dudaklarıyla tacizi değil bu sözler oldu. İçindeki kadınlara özgü koruyucu bir içgüdü, bu adama bir daha asla güvenmemesini, kendisine dokunmasına, öpmesine izin verememesini fısıldarken, sadece bu kez... bir kez daha dudaklarını kavramış olan bu ısrarlı dudaklara yenilebileceğini söylüyordu.

Sherry'nin dudakları hissedilemez bir şekilde yumuşadı ve Stephen bir avcı çabukluğuyla zaferini ilan etti, bu kez yumuşaklık onun silahıydı.

Gerçek yerini buldu, Stephen dudaklarını çekti, kollarını indirdi. Sherry geriledi, hızlı hızlı nefes alırken büyülü gülüşü pırıl pırıldı. "Gösteri için teşekkür ederim Lordum," dedi. "Kıyaslama zamanı gelince hak ettiğiniz notu alacaksınız."

Stephen, ne kızın dediğini duydu ne de kendisini orada öylece bırakarak dönüp dışarı fırlarken onu durdurma girişi-

minde bulundu. Elini pencerenin pervazına dayayıp bir kör gibi evinden görünen bildik manzaraya baktı. Vahşi bir sesle, "Allah seni kahretsin lanet herif!" dedi.

Sherry duygularını anlamasınlar diye, hizmetkârların her birine gülümsemeye özen göstererek merdivenlerden çıktı. Kendisini mahveden, ama adam için hiçbir anlamı olmayan öpücükler dudaklarını bereleyip şişirmişti.

Evine gitmek istiyordu.

Bu cümle attığı her dikkatli adımda aklından geçen bir slogan haline geldi. Sonunda odasının yalnızlığına ulaştı. Yatağın üzerine bir top gibi kıvrıldı, dizleri göğsüne çekilmiş, ellerini sıkı sıkı dizlerine dolamış öylece kaldı. Kendini bıraksa bin parçaya ayrılacakmış gibi hissediyordu. Hıçkırıklarını bastırmak için başını yastığa gömdü, sahip olamadığı bir gelecek ve anımsamadığı bir geçmiş için ağlıyordu. Kırık dökük bir sesle, "Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Baba..." diye ağladı. "Neden buna gelmen bu kadar uzun sürdü?"

26

Yakınında benekli güzel bir at otluyordu; Sherry coşkuyla ayağa kalktı, atın sırtına bindi ve kahkahaları rüzgârda yankılanırken... ay ışığında uzaklaşıp gittiler. At ve Sherry uçuyorlar... uçuyorlardı... Erkeklerden daha genç olanı, "Boynunu kıracaksın *cara*," diye bağırırken, atının toynakları gittikçe Sherry'ye yaklaşıyordu. İkisi birlikte çayırlardan geçerken kahkahalar atıyorlardı.

Daha uzak bir mesafeden bir kadın sesi, "Bayan Lancester," diye sesleniyordu, "Bayan Lancester..."

Omzuna dokunan bir elin hafifçe sarsmasıyla, Sherry yeniden acı gerçeğe döndü. "Özür dilerim sizi uyandırdığım için efendim, fakat Sayın Düşes terzilerle birlikte dikiş odasındalar. Sizi de oraya beklediklerini bildirmemi istedi."

Sherry yatak örtülerinin içine bir kirpi gibi saklanıp yeniden düşlerine dönmek istiyordu, ama kim bir düşesi ve onun terzilerini geri gönderip düşlere dalabilirdi ki? Üstelik kendisi o düşesin oğlunun istenmeyen nişanlısıydı. Sherry isteksizce yataktan kalkıp elini yüzünü yıkadı ve hizmetçiyi yukarıdaki büyük, güneşli bir odaya kadar izledi. Kendisini beklemekte olan düşes, kontun annesi değil yengesiydi.

Duygularını dışarı vurarak kendini daha fazla küçük düşürmek istemediği için düşese fazla sıcak ya da fazla soğuk olmayan dikkatli bir selam verdi.

Whitney Westmoreland, Sherry'nin davranışlarında bir değişiklik gördüyse bile bunu belli etmedi; zaten bir süre sonra Sherry'nin son moda giysilerle donandığını görünce de hevesi arttı.

Whitney Westmoreland gülümsüyor, balolardan, gezilerden, toplu kahvaltılardan söz ediyor, terziler sivrisinekler gibi çevresinde dönüp duruyordu. Sherry büyük güneşli bir odada, ölçülerek, iğnelenerek, itilerek, sarsılarak kendisine sonsuzmuş gibi gelen bir süre, yüksek bir platformun üzerinde kaldı. Bu kez Whitney'in sıcak gülümsemesine, cesaret veren yorumlarına inanacak kadar saf değildi. Genç kadın yalnızca Sherry'den kurtulmayı, onun başka birisiyle nişanlanmasını istiyordu ve bunun için de ilk adım, iyi bir gardırop sahip olmaktı. Sherry bunu anlamıyor değildi, ama onun da planları vardı. Eve dönecekti, ev her neresiyse ama bunu hemen yapması olanaksızdı. Bu saçma sapan giyim kuşam işi bitir bitmez düşese bunu söyleyecekti, ama terziler onu platformdan indirip üzerine bir sabahlık giydirdikten sonra da gitmediler.

Büyük kutularda rulolarla getirdikleri kumaşları eşyaların üzerine sermeye başladılar. Odanın içinde her tonda, zümrüt yeşilinden safir mavisine, güneş gibi parlayan sarılardan en soluk pembelere ve krem tonlarına kadar bir yığın kumaş pencere pervazlarına, halıların üzerine serildi.

Whitney, "Ne diyorsun?" diye sordu ona.

Sherry insanı sersemleten bir düzen içinde odaya yayılmış olan pahalı ipeklere, ince şifonlara ve hafif ketenlere baktı. Canlı renklerde çizgili kumaşlar, altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş ipeklerin, her renk ve çeşit çiçek işlenmiş toplarla taftaların arasına konmuştu. Whitney Westmoreland gülümsüyor, Sherry'nin mutluluğunu ya da tercihini ifade etmesini bekliyordu. Sherry biraz sinirli, kızın ne düşündüğünü merak ediyordu. Çenesini havaya kaldırarak, bir general gibi davranan ve Fransız aksanıyla konuşan Madame LaSalle denilen kadına baktı ve nereden çıktığını kendinin de bilmediği tercihini söyledi. "Kırmızı bir şeyiniz var mı?"

"Kırmızı mı?" derken kadın zor nefes alıyordu, gözleri yerlerinden fırlamıştı. "Kırmızı! Hayır hayır hayır Matmazel. Sizin saçınızla olmaz."

"Ben kırmızı severim," diye direndi Sherry.

Kadın diplomatik tavrını takınarak ama asla vazgeçmiş görünmeyerek, "O zaman kırmızıyı kullanabilirsiniz..." dedi. "... mobilyalarınızı kaplatmakta, perdelerinizde kullanabilirsiniz tabii, ama bu sizin şu güzelim bedeninizde taşıyabileceğiniz bir renk değil Matmazel. Doğa size az bulunan güzellikle kızıl saçlar vermiş, bu özel ödüle yakışmayacak bir giysi yanlış ve günah olur."

Bu şatafatlı konuşma öyle saçmaydı ki Sherry dudaklarına gelen bir gülümsemeyi zor engelledi, Whitney de yüz ifadesini korumakta zorlanıyordu. O anda Whitney'in dostmuş gibi davrandığı halde dostu olmadığını unutarak, "Benim üzerimde korkunç duracağını söylüyor galiba," dedi.

"*Oui,*" dedi Madame.

"Ve ne kadar direnirsem direneyim bana kırmızı bir giysi hazırlamaya sizi ikna edemem, öyle mi?"

Whitney Sherry'nin gülen bakışlarına o da gülerek karşılık verdi, "Madam kendini Times nehrine atmayı tercih eder," dedi.

Terzi kızlar hep bir ağızdan, "*Oui,*" diye koro yaptılar ve oda bir anda aynı amaçla gülen sekiz kadının kahkahalarıyla doldu.

Daha sonraki birkaç saat süresince, Düşesle Madam bitmez tükenmez, hangi modeller, hangi kumaşlar konusunu konuşken Sherry kenarda durdu. Tam bittiğini düşünürken bu kez süslemeleri konuşmaya başladılar. Daha çok fiyonklardan, dantellerden, saten biyelerden söz ediyorlardı. En sonunda Sherry, terzilerin orada kalıp gece gündüz bu odada çalışacaklarını anladı. Araya girme gereğini duydu, "Benim tam beş adet giysim var... neredeyse haftada her gün için bir tane..." dedi.

Konuşma birden kesildi, gözler Sherry'nin üzerine dikildi. Düşes gülümseyerek, "Çok özür dilerim ama," dedi, "korkarım günde beş kez giysi değiştirmen gerekecek."

Sherry kaşlarını çattı, ama onlar odayı terk edene dek sessizliğini korudu. Düşese Stephen'la evlenip ailelerine girmeye niyeti olmadığını söyledikten sonra odasının sessizliğine sığınmayı düşünüyordu. Düşesle birlikte yürürken, "Ben günde beş kez giysi değiştiremem," diye söze başladı. "Ziyan olacaklar...."

Whitney kendine güvenen bir gülümsemeyle, "Ziyan olmayacaklar," dedi. Sherry kızın tebessümüne karşılık vermedi. Sherry Lancester'ın uzak ve durgun halinin nedenini merak etmekte olan Whitney üzüntüyle, "Sosyeteye takdim sezonu sırasında iyi giyinen bir hanımın arabada giyeceği giysiler başka, yürüyüş giysileri, binicilik giysileri, akşam kıyafetleri, gece kıyafetleri, sabah giysileri başkadır. Bunlar yalnızca en temel gereksinimlerdir. Stephen Westmoreland'ın

nişanlısının, tiyatro giysileri, opera giysileri de olması gerekir."

Sherry eli odasının tokmağında, "Ben onun nişanlısı değilim, olmaya da niyetim yok," dedi. "Bugün bütün gün ve her fırsatta bu giysileri istemediğimi, onlara gerek olmadığını anlatmaya çalıştım. Babamın onların bedelini ödemesine izin vermezseniz iptal etmenizi rica edeceğim. Şimdi bana izin verirseniz..."

Whitney korkuyla elini kızın koluna koyarak, "Ben onun nişanlısı değilim, derken ne demek istiyorsunuz? Neler oldu?" O sırada bir çamaşırcı kolunda keten çarşaflarla yanlarından geçiyordu.. "Sizin odanızda konuşabilir miyiz?"

Sherry, "Kabalık etmek istemem Düşes ama," dedi kesin bir tavırla, "konuşacak bir şey yok." Sesi titremediği ve üzüntülü bir ifadeyle konuşmamış olduğu için mutluydu.

Düşes'in aşağılayıcı bir tavır almayışına şaşırdı, Whitney inatçı bir tebessümle kapıyı itti, "Bunu kabul etmiyorum," dedi. "Sanırım konuşacak çok şey var."

Nazik olmayan ve bir tür nankörlük olarak kabul edilebilecek bu davranışı üzerine azarlanacağından emin olarak, Düşes'in önünden odasına girdi. Sinmek, özür dilemek yerine, düşesin karşısında durup genç kadının söyleyeceklerini bekledi. Sonraki birkaç saniye içinde Whitney, Sherry'nin nişanı reddetmesini düşündü, genç kızın her zamanki sıcaklığından yoksun, gururlu bir kayıtsızlık içindeki tavırlarının derin bir incinmenin sonucu olduğunda karar kıldı. Kızı gerçekten kırabilecek tek kişi Stephen olduğuna göre, büyük bir olasılıkla sorunun nedeni buydu.

Whitney, kocasının kardeşinin bu kıza yaptığı aptalca şey her ne ise, bunun etkisini ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmak amacıyla dikkatlice sordu: "Size, ben onun nişanlısı değilim, olmak da istemiyorum dedirtecek ne oldu?"

Sherry göstermek istediğinden daha fazla duygusal bir tavırla, "Lütfen," dedi. "Kim olduğumu, nerede doğduğumu

bilmiyorum, ama bana rol yapılmasının ve aldatmacanın karşısında içimin acıdığını biliyorum. Gene öyle bir şey yaşayacaksam çığlık atabilirim. Beni eltiniz olarak görmek istermiş gibi görünmenize hiç gerek yok, lütfen bunu yapmayın."

Düşes hiçbir kızgınlık belirtisi göstermeden, "Pekâlâ," dedi. "Rol yapmaya paydos."

"Teşekkür ederim."

"Seni elti olarak ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ve şimdi sanırım Lord Westmoreland'in de bu kadar hevesli bir damat olduğuna inandırmaya çalışacaksınız beni."

Whitney neşeli bir tavırla, "Bırak inandırmaya çalışmayı, bunu söylerken ciddiyetimi bile koruyamam."

Sherry büyük bir şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Stephen Westmoreland'in evlilik konusunda belirgin çekinceleri vardı, özellikle seninle evlilik konusunda. Bunun için çok iyi nedenleri de var."

Sherry'nin omuzları çaresiz bir gülüşle sarsıldı. "Sanırım hepiniz delisiniz."

Whitney, "Böyle düşünmekle haklı olabilirsin," dedi. "Şimdi oturursan sana Langford Lordu hakkında anlatabileceklerimi anlatırım. Ama önce sen söyle, bu sabah sana seninle evlenmek istemediğini düşündüren ne söyledi?"

Kendisi için baştan sona gizem olan bir adam hakkında böylesine bir öneriye karşı koymak çok zordu, ama Sherry bu önerinin neden yapıldığından ve dinlemeyi kabul etmesinin doğru olup olmadığından emin değildi.

"Neden bu meseleyle ilgileniyorsunuz?"

"İlgilenmek istiyorum çünkü seni sevdim. Senin de beni sevmeni istediğim için ilgileniyorum. Ama hepsinden çok senin Stephen için çok uygun biri olduğunu düşünüyorum. Ancak birtakım koşullar altında ikiniz de bunu anladığınızda, çok geç olabileceğini ve zararı onarmanın olanaksız hale gelebileceğini düşünüyorum. Şimdi bana ne olduğunu söyle,

ben de sana ne yapabileceğimi söyleyeyim." İkinci kez Whitney ona her şeyi anlatacağım demekten büyük bir dikkatle kaçındı. Kullandığı sözcük yanıltıcı olabilirdi ama en azından yeni bir yalan değildi.

Sherry, Whitney'in yüzünde bir kötülük işareti arayarak duraksadı ama onun yerine dürüstlük ve ilgi gördü. Sherry gülümsemeye çalışarak, "Sanırım bir zararı olmaz," dedi, "... gururumu incitmekten başka."

Whitney, Stephen'in kızla işbirliği yapma konusundaki basit ve akıllıca yönteminden etkilenmişti. Aynı derecede etkilendiği bir başka şey de yabancılarla çevrili yabancı bir ülkede, geçmişini bile anımsayamayan saf bir kızın, onun bu oyununun içyüzünü hemen kavramasıydı. Üstelik Sherry onun önerisine karşı çıkmayarak son derece akıllıca ve gururlu davranmıştı. Anlaşılan yukarı çıkmadan önce iyi günler dilediği Stephen'in çatık kaşlarının nedeni buydu. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Sherry mahcup bir tavırla başka tarafa bakarak öfkeyle, "Değil," dedi.

"Ne oldu?"

"Bana başka şans tanıma saçmalığını söyledikten sonra çok öfkelendim, kafam karmakarışıktı ve... biraz fazla duygusal davrandım."

"Ben senin yerinde olsaydım, kocaman bir şey bulur vururdum ona."

Sherry titrek bir gülümsemeyle, "Ne yazık ki," dedi, "etrafta uygun bir şey yoktu ve ben... ben sadece ağlamak istiyordum. Kendimi toparlamak için pencereye yürüdüm."

"Sonra?"

"Sonra beni öpme küstahlığını, kabalığını ve...ve adiliğini gösterdi."

"İzin verdin mi?"

"Hayır. İsteyerek olmadı." Aslında bu tümüyle doğru değildi ve çaresiz bir kederle başka tarafa baktı. "Baştan isteksiz değildim," diye değiştirdi. "Ama şu var ki bu işi çok iyi yapıyor ve..." Birden ne dediğinin farkına vardı ve yüzünde acımasız bir ifade belirdi: "Bu işi çok iyi yapıyor ve bunu biliyor! Bu yüzden beni öpmekte ısrar etti, her şeyi düzeltebileceğini zannetti. Bir bakıma kazandı da... çünkü sonunda ona yenildim." Utanç içinde kaşlarını çattı. "Tanrım... kendisiyle ne kadar gurur duysa hakkıdır."

Whitney gülmeye başladı. "Bundan son derece kuşkuluyum. Geldiğimde çok kötü durumdaydı. Kesinlikle, nişanını bitirmeye karar vermiş, bunu başardığına inanması için birçok nedeni olan bir adamın ruh halinde değildi."

Her nasılsa bu sözler Sherry'yi gülümsetti; sonra gülümsemesi soldu ve başını salladı, "Bu olanları hiç anlamıyorum. Öyle ki, tüm yetilerimi yeniden kazansam bile anlayamayacağıma eminim."

Whitney duygulanmıştı. "Sezgilerinin bu denli güçlü olması çok şaşırtıcı," dedi, "ve çok yürekli, çok da içtensin." Kızın anlamlı, gri gözlerinde güvensizlik pırıltıları sezen Whitney çaresizce ona tüm gerçeği anlatmak istedi bir an; Burleton'un ölümüyle başlayan, Stephen'in de rol aldığı tüm gerçeği. Stephen'in söylediğine göre Burleton'u hiç anımsamıyordu Sherry. Üstelik Stephen'i çok sevdiği belliydi.

Öte yandan Whitticomb onun kafasının karıştırmanın tehlikelerinden söz etmişti. Whitney de Burleton'un ölümünün ve Stephen'in bundaki rolünün onu son derece üzebileceğinden korkuyordu.

Bunlar dışında ona her şeyi söylemeye karar verdi. Kızın dürüst bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek buruk bir tebessümle, "Sana belki ilk görüşte anlayamayacağın, çok özel bir adamdan söz etmek istiyorum" dedi. "Dört yıl önce onunla tanıştığım zaman herkesin çok çekici ve hoş bulduğu bir adamdı. Erkekler oyunlarda ve sporda onun becerilerine saygı duyuyordu, o kadar yakışıklıydı ki, kadınlar gözlerini ondan ayıramıyordu. Annesiyle birlikte kadınların üzerin-

deki etkisini eğlenceli buluyorduk. Yalnız sosyeteye yeni tanıştırılan küçük kızlar değil, deneyimli, kültürlü kadınlar da onunla ilgileniyordu. Yüzüne karşı verdikleri tepkiyi çok aptalca bulmakla birlikte, onlara karşı her zaman kibar davranırdı. Onu değiştiren üç önemli şey oldu –işin garip yanı şu ki bunlardan ikisi iyi şeylerdi. Önce Stephen işleri ve yatırımlarıyla daha fazla ilgilenmek istedi. Kocam bizimkilerle ilgileniyordu. Stephen hemen kocamın asla cesaret edemeyeceği –bir başkasının parasıyla- büyük, riskli işlere girdi. Zamanla aldığı riskler büyüdü, kârlar da büyüdü. Tüm bunlar olurken, içten, kibar biri olan Stephen'ın alaycı bir kimliğe bürünmesine yol açan başka bir şey oldu. Stephen'a babasının bir kuzeninden üç unvan birden miras kaldı. Bunlardan biri de Langford Dükü. Genellikle unvanlar bazı istisnalar dışında büyük oğula geçer. Bu da o istisnalardan biriydi. Westmoreland ailesinin sahip olduğu bazı unvanlar üç yüz yıl öncesine VII. Henry'e kadar dayanır. Bunların arasında Stephen'in sahip olduğu üç unvan var ki, ilk Claymore Dük'ünün isteği üzerine normal mirasçı sırasının dışına çıkılarak kayıtlara geçmiş. Mirasçı eğer çocuksuzsa Claymore düklerinin soyundan gelmesi koşuluyla vârisini kendi seçme hakkına sahip oluyor.

"Stephen'in sahip olduğu unvanlar eski ve prestijli olmasına karşın o unvanlarla birlikte gelen arazi ve gelir yetersiz. Gelgelelim –işte burada her şey ters gitmeye başlıyor– Stephen o sırada kendi servetini ikiye üçe katlamakta. Mimariyi sever, üniversitede mimari okudu. En güzel yerde elli bin dönüm arazi alıp oturmak için bir ev yaptırmaya başlıyor. Bu ev yapılırken İngiltere'nin farklı yerlerinde üç eski güzel malikane alıp onların da onarımını başlatıyor. İşte manzara bu –zaten yakışıklı, zengin bir adam, İngiltere'nin en iyi ailelerinden, birdenbire üç unvan sahibi oluyor, büyük bir servet ve dört muhteşem malikane. Bundan sonrasını tahmin edebiliyor musun?"

"Malikanelerinden birine taşınmıştır."

Whitney keyifle gülerek baktı ona, olaya hiçbir kurnazlık barındırmayan dümdüz bakışı hoşuna gitmişti. "Bunu yaptı, dedi. "Ama mesele bu değil."

"Anlamıyorum..."

"Olan şu ki, kızlarına ancak unvanı olan bir koca isteyen binlerce aile ve kızları Stephen'i gözde bekarlar listesine aldılar. Yani listenin en tepesine. Stephen o denli arzu edilir ve popüler oldu ki, bunun böyle birdenbire ve dikkat çekecek biçimde oluşunu izlemek şaşırtıcıydı. O sıralarda otuzuna yaklaşmakta olduğundan hemen evleneceği sanılıyor, bu da yarışa daha bir hız ve tehlike katıyordu. Tüm aileler çevresine üşüşüyor, nereye gitse kızlar kurnazca yoluna çıkıyorlardı.

Unvanı ve serveti olan erkekler -kocam da bunların içindedir- tüm bunları kabulleniyor ve aldırmıyorlardı, ama bir gün kocam kendini izlenmekte olan bir av gibi hissettiğini söylemişti. Stephen'in durumunda, bu tepeden inme oldu, sanki bir gecede gerçekleşti. Öyle olmasaydı da bu değişim yavaş yavaş olsaydı, Stephen belki buna alışacak, bunu daha sabır ve toleransla karşılayacaktı. Emily Kendall'a kapılmasaydı bunu yapacaktı belki de."

Bir kadına kapılmış olmasını duyar duymaz Sherry'nin karnına bir ağrı girdi, ama aynı zamanda merakına da yenildi. Whitney duraklayınca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Anlatmadan önce bana söz ver, kimseye bundan hiçbir şekilde söz etmeyeceksin."

Sheridan başıyla onayladı.

Whitney ayağa kalktı ve rahatsız bir tavırla pencereye doğru yürüdü, sonra pervaza dayanarak, elleri arkasında, ciddi bir yüz ifadesiyle, "Stephen, Emily'yle unvanlarını almadan iki yıl önce tanışmıştı. Gördüğüm en güzel kadındı... ve en akıllı, eğlenceli ve... ve kendini beğenmiş. Ben onu kendini beğenmiş bulurdum. İngiltere'deki erkeklerin yarısı onun için deli oluyordu -Stephen dahil, ama o bunu belli etmeye-

cek kadar akıllıydı. Emily'nin erkekleri dize getirmekteki ustalığı şaşırtıcıyla, ama Stephen hiç dize gelmedi, belki çekiciliğinin nedeni de buydu. Yalnızca çılgınlık anı diyebileceğim bir anda, ona evlenme teklif etti ve kız donup kaldı."

Sherry, "Onu sevdiği için mi?"

"Ona bu öneriyi yapacak kadar korkunç biri olduğu için."

"Nasıl yani?"

"Öyküyü doğrudan Stephen'den dinleyen kocama göre, Emily'nin ilk tepkisi tam bir şokmuş sonra da, Stephen kendisini böyle savunmasız bir durumda bıraktığı için çok acı çekmiş. O bir dükün kızıydı... bir dükün kızı... ve ailesi herhangi biriyle evlenmesine izin vermiyordu. Kız o sırada on beş gün içinde babasının arazisi Emily'nin babasının arazisine bitişik, yaşlı bir adam olan Glengarmon Markisi William Lathrop'la evlenmek üzereydi. Çok yeni karar verilmiş olduğu için nişandan kimsenin haberi yoktu. Emily gözyaşlarına boğulmuş ve bu teklifi almadan önce Lord Lathrop'la evlenmeye dayanabileceğini ama artık hayatının dayanılmaz olacağını söylemiş. Stephen kızın ailesinin seçtiği biriyle evlenmesinin gelenek olduğunu bilmesine karşın, onun böyle beş para etmez biriyle evlendirilmesine isyan ederek, babasını yola getirmek istemiş, ama Emily bunun olanaksız olduğunu söyleyerek engellemiş."

Whitney yüzünde çekingen bir gülümsemeyle Sherry'ye bakarak, "Babam kendi seçtiği biriyle evlenmemi önerdiği zaman ben kabul etmemiştim," dedikten sonra konuya döndü. "Her neyse, Stephen hâlâ babasıyla konuşmakta ısrar edince Emily, kendi kaderiyle ilgili konulardan, Lord Lathrop'a olan duygularından Stephen'e söz ettiğini duyarsa babasının onu döveceğini söylemiş."

Whitney duraksar gibi olunca Sherry, "Ve ayrıldılar mı?..." diyebildi.

"Keşke ayrılsalardı! Emily, bundan böyle Stephen'in kendisini sevdiğini bildiğine göre kaderine katlanabileceğini söylemiş... eğer arkadaşlıkları evli olmasına rağmen sürerse..."

Sherry kaşlarını çattı, Stephen'in bir başkasını bu kadar çok sevdiğini duymak kolay değildi. Whitney bunu yanlış anladı ve kısmen Stephen'e olan bağlılığından kısmen Sherry'nin onu bu yüzden dışlamaması için korunmaması gerekeni korumaya kalktı. Ancak biraz sonra açıklamaya çalıştıkça batmakta olduğunu fark etti. "Bu pek rastlanmayan, skandal yaratacak bir şey değildir biliyorsun... Sosyetede... şey... birçok kadın... çekiçi buldukları erkeklerle birlikte olmak için...birçok yol deniyor." Whitney'in nefesi kesilmişti. "Çok ahlak dışı bir durum elbette..." dedi.

"Yani arkadaşlıklarını dikkat çekmeden yürütmeleri mi gerekiyor?"

Birden Whitney büyük bir mutlulukla anladı ki Sherry, Emily'nin evliliği sırasında Stephen'le arkadaşlıktan çok öte şeyler yaşadığının farkında değildi ve o anda konuları arkadaşlık değildi zaten. Bunu beklemeliydi aslında. İyi yetişmiş İngiliz kızları bekar odalarında neler döndüğünü bilmeseler de daha büyük ablalarının ve evli kadınların dedikodularına kulak misafiri olurlardı. Sherry'nin yaşına gelince de bu kişiler arasında el sıkışmaktan öte bir şeyler geçtiğinden kuşkulanırlardı.

"Gerçek ortaya çıkarsa ne olur?"

O ana kadar Sherry'nin sorularını cezalanmayacağından emin olarak cevaplandıran Whitney gene aynı yolu seçti. "Genellikle koca bu işten hiç hoşlanmaz, özellikle dedikodular alıp yürümüşse."

"Hoşlanmadığına göre kadını yalnızca arkadaşlarıyla görüşmesi için kadının hayatını kısıtlar mı?"

"Evet ama söz konusu erkekle de bir tartışma olur genellikle."

"Nasıl bir tartışma?"

"Yirmi adım mesafeden güneş doğarken yapılan bir tartışma."

Sherry, "Düello mu?" diye haykırdı. İki karşı cins arasındaki samimi bir arkadaşlık için bunun çok aşırı bir tepki olduğunu düşünüyordu.

Whitney, "Düello," diye onayladı.

"Peki Lord Westmoreland Emily Kendall'ın..." Kavalyesi diyecekken sustu, Emily evli olduğuna göre bu sözcük çok anlamsız kaçıyordu. "...yakın arkadaşı," diye düzeltti, "olmayı sürdürdü mü, Emily evlendikten sonra da?"

"Evet, hemen hemen bir yıl. Kocası öğrenene kadar."

Sherry derin derin içini çekti, "Düello oldu mu?"diye korkarak sordu.

"Evet."

Lord Westmoreland sağlıklı ve hayatta olduğuna göre demek ölen Lord Lathrop'tu. "Onu öldürdü mü?"

"Hayır öldürmedi. Tabii olaylar oraya doğru gidebilir ve Stephen'ın niyeti de bu olabilirdi. Emily'ye çok âşıktı, gözü dünyayı görmüyordu ve Lord Lathrop'tan nefret ediyordu. Emily'ye evlenme teklif ettiği; onun gençliğini ve yaşamını çalan iğrenç bir yaşlı zampara olduğu ve Emily'ye çocuk veremeyecek kadar yaşlı olduğu için. Düello sabahı Stephen bunları adamın yüzüne de söyledi ama sanırım daha uygun bir şekilde."

"Sonra ne oldu?"

"Yaşlı marki neredeyse ölüyordu ama korkudan, talihsiz kurşunundan değil. Ancak durumun hiç de göründüğü gibi olmadığı ortaya çıktı. Anlaşılan bu evliliği isteyen Emily ile babasıydı. Meğer bizim Emily düşes olmak istermiş. Bu da ancak Lathrop'un artık çok yaşlı olan babası ölüp de Lathrop onun unvanına sahip olunca mümkün olabilirmiş. Düello sabahı Stephen Lord Lathrop'a inandı. Hiç kimse, Stephen'ı suçlamaları karşısında bu denli şaşırıp sersemlemiş numarası

yapamazdı. Ayrıca Lord Lathrop'un yalan söylemesini gerektirecek hiçbir neden yoktu."

"Gene de düello yaptılar mı?"

"Hem evet hem hayır. Stephen gecikti, bu da özür dilemek anlamına gelir. Böyle yaparak kendisinin alacağı tatmin duygusunu yaşlı adama bahşetti. O hafta içinde Emily'nin babası kızınıİspanya'ya gönderdi. Lord Lathrop ölene kadar bir sene orada kaldı ve 'yepyeni bir kadın' olarak döndü, eskisinden daha güzel daha ciddi ve daha az kendini beğenmiş biriydi artık." Whitney öyküsü burada kesip bunu anlatmasına neden olan asıl konuya gelmek istiyordu ama Sherry'nin sorusu onu öyküyü bitirmeye zorladı. "Birbirlerini bir daha gördüler mi?"

"Evet ve o sırada Stephen unvanlarını almış bulunuyordu. Ve ne garip ki... ya da hiç garip değil, onunla ilk görüşme isteğinde bulunan Emily'nin babası oldu. Stephen'e, Emily'nin kendisini o zaman ve her zaman sevdiğini -ki kendi bencil dünya görüşü içinde ben de bunun doğru olduğuna inanıyorum-, Stephen'den onunla hiç değilse bir kerecik konuşmasını istedi.

"Stephen kabul etti ve inanıyorum ki, Emily'nin babası, mutlu bir şekilde her şeyin düzeleceği ve kızının Langford Kontesi olacağı beklentisi içine girdi. Onu izleyen hafta Emily, Stephen'i görmeye geldi ve ona her şeyi -bencilliğinden yalancılığına kadar- itiraf etti. Affetmesi için, onu sevdiğini göstermesi için, değiştiğini anlatabilmesi için kendisine bir fırsat vermesi için yalvardı.

"Stephen kıza düşüneceğini söylemiş. Ertesi gün kızın babası Stephen'ı sanki öylesine uğramış gibi ziyaret etmiş ve sözü nişan sözleşmesine getirmiş. Stephen bir şeylerin yazılıp çizilmesine sesini çıkarmamış ve kızın babası Stephen'ın çok bağışlayıcı ve cömert bir erkek olduğunu düşünerek ayrılmış."

Sherry duyduklarına inanamıyordu. "Bu yaptıklarından

sonra onunla evlenmeyi mi düşünüyormuş? Bunu yapabileceğine inanamam. Aklını kaçırmış olmalı," dedi. Sherry sözlerinin hem kıskançlık hem de haklı bir kızgınlık belirttiğini algıladığında kelimeler ağzından çıkmıştı bile. Biraz sakinleşerek, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Kararlaştırdıkları gibi Emily ile babası Stephen'a geldiler ama Stephen'ın onlara uzattığı kâğıt nişan sözleşmesi değildi."

"Neydi peki?"

"Koca adaylarının listesiydi. Listedeki her erkeğin bir unvanı vardı ve yaşları altmış ile doksan iki arasındaydı. Bu her ikisine de bir hakaret olmakla kalmayıp, özellikle Emily'yi bir nişan sözleşmesi vereceğine inandırdığı için, bir kat daha yıkıcı bir davranıştı."

Sherry bir an bu söylenenleri düşündü sonra, "Pek bağışlayıcı biri değil, değil mi?" dedi. "Özellikle senin dediğin gibi, Emily'nin, evli kadınların yapması pek de aykırı kabul edilmeyen bir şey yaptığı düşünülürse."

"Stephen'ın affetmediği nokta onun Lathrop'la evlenmek istemesiydi yoksa unvan peşinde olması değil. Kendisine yalan söylenmesini hazmedemedi. Ama her şeyden çok kocasını düelloda öldürmesine izin vermesini affetmedi.

"Sana bu anlattıklarımı düşünürsen onun neden kadınlar konusunda kendi kararlarına ve kadınların dürtülerine güvenmediğini anlarsın. Belki de senin onunla evlenmeye kesin karar vermeden önce başka erkekleri tanıman çok da yanlış ve zalimce değildir." Vicdanı öfkeyle karşı çıkınca, "Haklıdır, demiyorum elbette. Bilmiyorum. Benim fikrimin de bir önemi yok zaten. Yalnızca senden rica ediyorum, düşündüğümü söylüyorum, sana verdiğim bu bilgileri dikkate alarak kendi kararını kendin ver, kalbinin sesini dinle. Karar vermende etkili olabilecek tek bir şey daha söyleyebilirim sana."

"Nedir o?"

"Ne kocam ne ben Stephen'ın hiçbir kadına sana baktığı gibi yumuşak, sıcak ve sevecen baktığını görmedik." Olayları düzeltmek için söyleyebileceği her şeyi söyleyen Whitney kanepeye gidip eşyalarını topladı.

Sherry ayağa kalktı. Yumuşak bir tavırla, içtenlikle, "Çok iyisiniz Efendim," dedi.

Whitney, küçük çantasını alırken, "Bana Whitney de," dedi. Sonra çarpık bir gülümsemeyle ekledi, "Hem bana iyi falan da deme. Sonra gerçeği itiraf etmek zorunda kalırım. Senin aileye girmeni istememde benim de bencil bir nedenim var."

"Nasıl bir bencil neden?"

Düşes Sherry'e dönerek yumuşak bir sesle ve açık yüreklilikle, "Seni benim bir kız kardeş sahibi olmam için en iyi şansımsın hatta sahip olmaktan hoşlanacağım tek şansımsın."

Herkesin ve her şeyin yabancı ve kuşku verici olduğu bir dünyanın ortasında onun bu sözleri ve yumuşak gülümsemesi Sherry'nin üzerinde müthiş etkili oldu. Birbirlerine gülümserken Sherry elini uzattı, Whitney de uzanıp o eli tuttu, birbirlerinin elini yüreklendirici bir şekilde hafifçe sıkarak olması gerektiğinden biraz daha uzun süre el sıkıştılar. Sonra sarıldılar. Sherry ilk hamleyi kimin yaptığını bilmiyordu ama kendisi olamazdı, önemli de değildi zaten. İkisi de geri çekildi, daha bir yıl birbirlerine Bayan Lancester, Efendim demeleri gereken, iki yabancı arasındaki bu pek uygun olmayan gösteri karşısında ikisi de şaşkın gülümsüyorlardı. Hiçbir şeyin önemi yoktu artık, zaten geri dönüşü de yoktu. İkisi arasındaki bağ kurulmuş, hissedilmiş ve kabul edilmişti. Düşes dudaklarının kenarında küçük, hafif alaylı bir gülüşle bir an sessiz durdu, sonra yüzünde mutluluk, şaşkınlık karışımı bir ifadeyle başını salladı, "Seni çok sevdim," dedikten sonra çilek rengi eteğini şöyle bir döndürerek çıkıp gitti.

Kapı kapandıktan bir an sonra yeniden açıldı, hâlâ gülümsemekte olan Whitney başını uzatarak, "Hoşça kal," diye

fısıldadı. "Stephen'in annesi de seni çok sevdi. Yemekte görüşürüz."

"Ah, bu harika."

Whitney başıyla onayladı ve bastıramadığı bir tebessümle, "Şimdi aşağı inip Stephen'i bunun kendi fikri olduğuna inandıracağım."

Sonra gitti.

Sherry, Upper Brook Caddesi'ne bakan pencereye gitti. Kollarını kavuşturarak, şık arabalar, şık giysiler içinde güzel havanın keyfini çıkaran insanlara baktı.

Duyduklarını düşündü, kafasının içinde evirdi, çevirdi ve kont gözünde yeni boyutlar kazandı. Ne olduğu için değil, sahip olduğu şeyler için istenmenin nasıl bir duygu olduğunu anlamaya çalıştı. Bu tür ilgilerden, sahte tavırlardan ve yaltaklanmalardan hoşlanmaması, onun kibirli olmayan, gösterişi sevmeyen biri olduğunu gösteriyordu. Sevdiği kadını yitirdikten sonra bile onunla ilişkisini sürdürmesi ona bağlılığını ve sadakatini gösteriyordu. Ve düelloda yaşamını tehlikeye atması tek kelimeyle soyluluk belirtisiydi.

Bunun karşılığında Emily Lathrop onu kullanmış, aldatmış ve ona ihanet etmişti. Bunların ışığında kendisine eş seçerken ikinci bir yanlışa meydan vermemek için aşırı dikkatli davranmasında şaşılacak bir şey yoktu. Kollarını ovuşturarak pencereden bakarken Sherry yüksek bir arabanın, büyük bir hızla yürüyen insanları korkutarak ilerleyişini izliyor, Stephen'in bir zamanlar gerçekten sevmiş olduğu kadından nasıl öç aldığını düşünüyordu.

Böbürlenen, kibirli biri değildi.

Ama bağışlayıcı da değildi.

Sherry pencereden çekilerek masasına doğru yürüdü, tembel tembel sabah gazetesinin sayfalarını çeviriyor, bir gerçeği unutmaya çalışıyordu; bugün ve daha önceki günler Stephen'in kendisine olan duygularıyla ilgili hiçbir şey öğrenememişti.

Onu öpmekten hoşlanıyordu, ama Sherry karanlık anlarının içinden bunun aşkla ilgili olmadığını hissedebiliyordu. Bazen onunla birlikte olmaktan ve her zaman da onunla birlikte gülmekten hoşlanıyordu. Bunu da anlayabiliyordu.

Belleğine kavuşmayı o kadar çok istiyordu ki, tüm yanıtlar orada olabilirdi.

Huzursuzca eğilip yerden bir kâğıt parçası aldı, bundan sonra ona nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Gururu, aşağıdaki her şeyi yakıp yıkan açıklamasından etkilenmemiş görünmesini, içgüdüleri, ona canını acıtacak ikinci bir fırsat vermemesini söylüyordu.

Olabildiği kadar doğal davranacak, ama aralarındaki mesafeyi koruması konusunda onu uyaracak kadar uzak duracaktı.

Onu öperken ellerinin belinde, omuzlarında bir aşağı bir yukarı gidip gelişini, dudakları doyumsuz bir arzuyla Sherry'nin dudaklarını ezerken, parmaklarının saçlarını kavrayışını bir şekilde unutmaya çalışacaktı. Bu öpücüklerdeki ısrarlı açlığı, onun kolları arasındayken düşünmeyecekti. Ve hiçbir koşulda onun o tembel... göz kamaştıran gülümsemesine... güneşten yanmış yüzüne yayılan, koyu mavi gözlerinin kenarlarında kıpırtılar yaratan, Sherry'nin yüreğini durduran o dayanılmaz gülümsemesine yenilmeyecekti.

Kendi kendine asla yapmamasını söylediği şeyleri yaptığı için kendinden tiksinerek masasına oturdu ve tüm dikkatini gazeteye verdi.

EMILY LATHROP'U SEVMİŞTİ.

Dehşet içinde bunu zihninden atmak için gözlerini sımsıkı yumdu. Ama yapamadı. O kadını kendini uçuruma atacak kadar sevmişti... Ve saçmalık olduğunu bildiği halde bu durum Sherry'yi kahrediyordu çünkü Stephen'i seviyordu.

27

Dr. Whitticomb ve gelecekteki refakatçisiyle görüşmek için çağırıldığında Sherry hâlâ bu düşüncelerin sarhoşluğu içindeydi. Öğrendiklerini ayrıntılarıyla düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, uyanık bir İngiliz kadının cam gibi gözleri önünde yaşamak fikri de onu rahatsız ediyordu.

Dr. Whitticomb'un yaşlıca bir kadınla kanepede oturmuş kendisini beklemekte olduğu salona geçti. Aklındaki sert suratlı amazon İngiliz'le hiç ilgisi olmayan ufak tefek refakatçisi, daha çok tombul, pembe yanaklı, gümüş rengi saçları beyaz file bir başlığın içinde toplanmış porselen bir bebeğe benziyordu

O sırada çenesi göğsüne düşmüş, kestirmekteydi.

Sherry yanına gelince Dr. Whitticomb, "Bu Charity Thornton," diye fısıldadı. "Stanhope Dük'ünün ablası."

Bu uyumakta olan ufacık kadının onun koruyucu olması fikri öylesine tuhaftı ki, Sherry gülmemek için kendini zor tutarak kibarca, "Bana bakmak için burada olması ne kadar iyi," diye fısıldadı.

"Ah, bu teklif onu öyle heyecanlandırdı ki..."

Stephen sola doğru, Sherry'nin görüş alanına girmeyen bir yerde oymalı, ahşap bir masaya dayanmış toplantıyı izliyordu.

Dr. Whitticomb, "Kızkardeşi de ona eşlik etmek istedi ama incir çekirdeğini doldurmayan konularda durmadan tartıştıkları için, daha çok yaşlarıyla ilgili konularda, senin huzurunu bozmak istemedim."

"Kız kardeşi kaç yaşında?"

"Seksen iki..."

"Evet..." Gülmemek için titreyen üst dudağını ısırarak Sherry, "Acaba uyandıralım mı?" dedi.

Odanın köşesinden Stephen'in sesi duyuldu, normal bir ses tonuyla, "Ya öyle, ya da oturmakta olduğu yere gömelim" dedi.

Onun varlığını keşfeden Sherry gerildi. Bayan Charity kulağının dibinde top patlamış gibi zıplayarak uyandı. "Aman Tanrım," dedi yavaşça. "Neden beni uyandırmadınız?" Sherry'ye baktı, gülümseyerek elini uzattı. "Size yardımcı olacağım için çok mutluyum canım," dedi. "Dr. Whitticomb yaralandığınızı ve iyileşmekte olduğunuzu, bu yüzden Langford'ta kaldığınız sürece iyi referansı olan bir yardımcıya gereksinimimiz olduğunu söyledi." Düzgün kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Nasıl bir yara aldığınızı hatırlayamadım."

Sherry, "Başımdan yaralandım," dedi.

"Ah, evet öyleydi." Kadının iri mavi gözleri bir an Sherry'nin başında gezindi. "İyileşmiş görünüyor."

Dr. Whitticomb söze karıştı ve "Yara iyileşti," diye hatırlattı Bayan Charity'ye. "Ama rahatsız edici bir etkisi kaldı. Bayan Lancester'in hafızası yerine gelmedi."

Bayan Charity'nin yüzü asıldı. "Zavallı çocuğum. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet efendim."

"Kimim ben?"

Gülmemek olanaksızdı, Sherry kendini toparlamak için yan tarafa baktığında, kont tebessüm ederek sıcak bir tavırla göz kırptı ona. Kendi duygularından emin oluncaya kadar onun bu dostluk gösterilerini görmezden gelmenin en doğrusu olacağını düşünen Sherry, refakatçisine çevirdi bakışlarını. Kendisini sınamak için sorulduğunu tahmin ettiği soruyu yanıtladı. "Bayan Charity Thornton'sunuz. Stanhope Dükünün ablası."

Yaşlı kadın rahat bir nefes alarak, "Ben de bunu tahmin etmiştim," dedi.

Sherry, "Be-ben... ça-çay söyleyeyim," diyerek odadan kaçarcasına çıkarken eliyle ağzını kapatmıştı, kahkahalarını engelleyemiyordu.

Bayan Charity onun arkasından üzgün bir sesle, "Ne güzel bir çocuk, ama biraz önce duyduğum gibi kekemeyse zaman içinde hallederiz. Bu arada ona uygun birini de bulmaya çalışırız," dedi.

Hugh hafifçe kadının omzuna dokundu. "Bunu sen yapacaksın Charity."

Sherry geri döndüğünde Charity, "Ona sosyetede nasıl davranması gerektiğini öğreteceğim," diyordu. Artık iyice uyanmıştı; fazlasıyla canlı ve aklı başında görünüyordu. Divanda yanındaki yere vurarak oturması için Sherry'i çağırırken pırıltılı gözlerle ona bakıyordu. Sherry davetine uyarken, yaşlı kadın, "Çok güzel vakit geçireceğiz," dedi. "Suarelere, balolara gideceğiz. Bond Street'te alışveriş yapıp Hyde Park'ta, Pall Mall boyunca araba gezintileri yapacağız. Çok yakında Almack's toplantı salonlarındaki bir baloya katılmalısın. Almack's'ı biliyor musun?"

"Hayır efendim, korkarım bilmiyorum," derken Sherry refakatçisinin bu hıza nasıl yetişeceğini merak ediyordu.

Charity kendinden geçmiş şekilde dua eder gibi, "Bayılacaksın," dedi. "Moda dünyasının yedinci cenneti ve saraydaki bir tanıtımdan daha önemli. Balolar çarşamba akşamları verilir ve öyle özeldirler ki, bir kez patroniçeler girme izni verdiler mi sosyetedeki tüm etkinlikler artık size açıktır. İlk seferinde kont size eşlik edecek, böylece oradaki tüm kadınların kıskançlık, tüm erkeklerin de ilgi odağı olacaksın. Sosyeteye ilk tanıtımın için Almack's tam sana göre bir yer..." Sustu ve üzgün bir tavırla konta baktı. "Langford, bu genç hanımın Almack's'a girme izni var mı?"

"Doğrusunu istersen Almack's hiç umurumda olmamıştır," derken oraya karşı olan nefretini saklamak için Stephen arkasını döndü.

"Giriş bileti için annenle konuşayım. Tüm etkisini kullanması gerekecek ama patroniçeleri alt edeceğinden eminim." Mavi gözleri kontun iyi terzi elinden çıkmış bordo ceket pantolonuna takıldı kaldı ve korkutucu bir tonda, "Uygun kıyafet içinde olmazsan Almack's'a alınmayabilirsin Langford."

"Beni doğru dürüst giydirmezse sosyal yaşamında ortaya çıkacak korkunç sonuçlar konusunda uşağını uyarırım."

"Uzun kuyruklu siyah resmi bir ceket giymen gerektiğini söyle."

"Harfi harfine yerine getireceğim."

"Resmi bir beyaz yelek de elbette..."

"Elbette."

"Beyaz bir boyunluk..."

Stephen başını hafifçe eğerek, "Doğal olarak," diye yanıtladı.

Stephen'i yeterince uyardığından emin olan Bayan Charity, Sherry'ye döndü ve "Bir kere Wellington Dükü resmi golf pantolonları yerine şimdi moda olan o korkunç pantolonlarla içeri girmeye kalkınca patroniçeler içeri almamışlar," dedi. Birden kafasında bir şimşek çaktı, "Dans etmesini biliyorsun değil mi?"

"Ben..." Sherry duraksadı ve başını iki yana salladı. "Emin değilim."

"Sana hemen bir dans hocası bulmak gerekiyor. Menuet, halk dansları, kotiyon ve vals öğrenmelisin. Ama Almack's patroniçeleri onaylamadan önce hiçbir yerde vals yapmamalısın." Korkunç bir şey söylermiş gibi ekledi, "Bu Langford'un uygun giyinmemesinden de beter olur. Onu içeri almazlar, bundan da kimsenin haberi olmaz, ama senin 'hızlı' olduğunu düşünürler ki, bu utanç verici bir şeydir. Langford ilk dans için seni piste davet edecek, seninle sadece bir kez daha dans edebilir ama daha fazla değil. İki kez dans etmesi bile sana özel bir ilgisi varmış gibi algılanır ki, bu en son iste-

diğimiz şey, öyle değil mi Langford?" Sherry'nin kusursuz profilini incelemekte olan Stephen birden sıçradı. "Söylediklerimi dinliyor musun?" diye sordu yaşlı kadın.

"Her kelimesini," diye yanıtladı Stephen. "Ancak Bayan Lancester'e ilk toplantısında eşlik etme onurunu Nicholas DuVille isteyecektir." Bu son söylediğine ve daha sonra söyleyeceğine Sherry'nin tepkisini ölçmek için hissettirmeden genç kıza bakarak ekledi. "Çarşamba günü bir başka randevum var ve Sherry'nin dans listesinde daha sonra yer alabilirim ancak."

Sherry'nin yüz ifadesi değişmemişti. Kucağına koyduğu ellerine bakıyordu ve başka adayları etkileme konusu onu korkutuyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde.

Bayan Charity, "Kapılar tam saat 11:00 de kapanıyor ve o saatten sonra Lord'un kendisi bile içeri giremez," diye uyardı. Sonra unuttuğu ve hatırladığı şeyler konusunda Stephen'i şaşırtarak, "DuVille mi dedin? Şu bir zamanlar senin yengene meyilli olan adam değil mi bu?" diye sordu.

Stephen dikkatlice yanıtladı, "Şimdi Bayan Lancester'e meyilli."

"Harika. Seniden sonra İngiltere'nin en gözde bekarı o."

Stephen, "Bunu duyarsa çok mutlu olur," derken DuVille'i kendisi gelmeden saatler önce Sherry'ye Almack's'a giderken eşlik etmeye zorlayan bu ani buluşu için kendisini kutluyordu. Güler yüzlü Fransızı, kapana kısılmış bir fare gibi, çevresinde açgözlü anneleriyle birlikte sosyeteye yeni tanıtılan bir sürü kızla kuşatılmış olarak gözünün önüne getirdi. Çevresindekiler ona çok lezzetli bir yemek gibi bakarken, finansal değerini hesaplarken keşke onunla eşdeğer bir de unvanı olsaydı diye düşüneceklerdi. Stephen bu "Evlilik Pazarı"na neredeyse on yıldan uzun süredir katılmıyordu ama iyi hatırlıyordu. Salonlardan birinde komik denecek kadar küçük karşılıklarla kumar oynanırdı; yemek de kumar kadar sıkıcıydı –açık çay, ılık limonata, tatsız tuzsuz pastalar, tereyağlı

ekmek. DuVille ilk iki dansını Sherry'yle ettikten sonra, gece onun için tam bir kâbus olacaktı.

Stephen ertesi gece Sherry'ye operaya giderken eşlik etmeye karar vermişti. Genç kız müziği seviyordu –bunu hizmetkârlar korosuyla şarkı söylediğini gördüğü gece keşfetmişti– o halde Don Giovanni'yi de severdi.

Stephen kollarını göğsünde kavuşturup Charity Thornton'un Sherry'e verdiği konferansı dinlemeye başladı. Refakatçiyi tanımak için odaya girdiğinde Charity'ye bir bakış atmış ve Whitticomb'un aklını yitirmiş olabileceğini düşünmüştü. Ama kadının neşeli konuşmalarını dinledikten sonra doktorun herkesi, özellikle kendisini tatmin edecek mükemmel bir seçim yapmış olduğunu fark etti. Kadının oturduğu yerde kestirmesi ve aklına gelen her şeyi sakınmadan söylemesi çok hoştu. Her şeyden öte, Sherry'nin gözünü korkutmuyor, telaşlandırmıyor, onu eğlendiriyordu. Charity'nin Sherry'nin saçından söz ettiğini duyduğunda bunları düşünüyordu.

"Kırmızı olmaz biliyorsun ama benim kızlarımdan biri onu bir keser, bir şekillendirir, renginin farkına bile varılmaz."

Stephen kendine hâkim olamayarak, sesinin tonunu bile kontrol edemeden, öyle bir "Bırakın öyle kalsın!" dedi ki, odadaki üç kişi hayretle ona baktı.

"Ama Langford," dedi Charity, "Şimdi genç kızlarda kısa saç moda."

Stephen bu konunun dışında kalması gerektiğini biliyordu, tamamıyla kadınları ilgilendiren kuaför konusu onu hiç ilgilendirmemeliydi, ama Sherry'nin gür, parlak saçlarını yerde cansız bir yığın halinde düşünmek dayanılmazdı.

Buz gibi, emredici bir sesle, "Saçlarını kesmeyin," dediğinde herkes kaçacak bir delik aramaktaydı.

Açıklaması yoktu, ama sesinin tonu Whitticomb'u gülümsetti.

Charity'nin aklını başına getirdi.
Sherry'ye bir an saçını enseden kesmeyi düşündü.

28

Sherry'nin yeni kuaförü saçına son dokunuşları yaptığında Whitney gülümsedi. Nicki, Sherry'nin Londra'da ilk resmi tanıtımı için Charity Thornton'la ikisini Almack's'a götürmek üzere aşağıda bekliyordu. Stephen onlarla daha sonra orada buluşacak ve dördü Rutherford's balosuna gideceklerdi. Orada onları Whitney, Clayton ve Düşes bekliyor olacak ve yılın en önemli açılış balosunda her şeyin yolunda gitmesi için etkinliklerini kullanacaklar ve Sherry'ye koruyuculuk yapacaklardı.

"Stephen saçını kestirmemeni söylemekle ne kadar iyi etmiş."

"Söylemedi, emretti."

"Onunla aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım. Bu kadar olağanüstü bir saçı kesmek cinayet olurdu."

Sherry çaresizce gülümsedi, kısmen kibar davranmak için, ama en fazla da Lord Westmoreland'in ona başka adayları da tanıması gerektiğini söylediği üç gün öncesinden beri, Whitney Westmoreland ile Düşes'ten son derece hoşlanmaya başladığı için. Neredeyse her an onunla birlikteydiler, onunla birlikte alışverişe ve gezilere katılıyorlar, dans dersleri alırken yanında oluyorlar ve tanışacağı insanlarla ilgili ilginç öyküler anlatıyorlardı. Akşamları da ağabeyi ve kontla birlikte grup halinde yemekler yeniyordu.

Dün Whitney üç yaşındaki oğlu Noel'i de kontun evine getirmişti. O sırada Sheridan son derece somurtkan bir askeri komutan gibi davranan bir dans öğretmeninden balo salonunda ders almaktaydı. Küçük Düşes ve kucağında Noel ile Whitney yan yana oturmuşlar, daha önce bu dansları hiç bilmediği belli olan Sherry'nin dans adımlarını öğrenmeye çalışmasını izliyorlardı. Dans öğretmeninin ardı arkası kesilmeyen emirlerinden Sherry'nin sıkıldığını anlayan Whitney ayağa kalktı, Sherry'ye adımları öğretmek için öğretmenle dans etmeyi önerdi. Sherry büyük bir mutlulukla onunla yer değiştirdi ve Noel'i kucağına aldı. Hemen arkasından Düşes, Sherry'ye ve Whitney'ye kendi zamanında yapılan dansları göstermeye kalktı. Ders bitip de üçü birbiriyle dansetmeye başladığında dans öğretmeninin suratının aldığı ifadeye kahkahalarla gülüyorlardı.

Akşam yemekte dersi ve öğretmeni anlatarak iki erkeği eğlendirdiler. Sherry gönülsüz nişanlısıyla yiyeceği ilk yemekten korkuyordu, ama Düşes, Whitney ve Dük'ün varlığı tampon görevi yaptı ve durum hafifledi. Sherry o akşam yemeğe bunun için geldiklerini düşünüyordu. Bu planlanmışsa çok da iyi olmuştu, çünkü bu ilk akşamın sonuna doğru artık Sherry, Stephen ile aynı yerde bulunmaya alışmıştı. Ona yalnızca kibar davranıyordu, ne fazlası ne eksiği vardı. Genç kız bazen böyle davranmasının onu rahatsız ettiğini hissedip mutlu oluyordu; bazen da ağabeyiyle Sherry kahkaha atarken, Stephen kendisinden bir şey saklanıyor duygusuna kapılıp kaşlarını çatıyordu. Bazen da Sherry'ye ağabeyi Stephen'in kararsız durumunu biliyormuş gibi geliyordu. Bir nedenle Clayton bu durumu eğlenceli buluyordu. Kendi açısından Sherry, Claymore Dükü'nün şimdiye dek tanıdığı en sevimli, iyi ve cana yakın kişi olduğunu düşünüyordu.

Bunu ertesi sabah kahvaltıya erken gelerek kendisini şaşırtan Kont'a da söyledi. Sherry onunla karşılaşmamak için, kahvaltısını ya erkenden ya da odasında yapıyordu. Bu nedenle, Stephen sanki her sabah kahvaltısını kendi dairesinin

haşmeti içinde değil de, doğal olarak orada yaparmış gibi kahvaltı salonunda boy gösterince, Sherry şaşırdı. Ağabeyi hakkındaki düşüncelerini söyleyince, Stephen'in birden sinirli bir havay girmesi de şaşırtıcıydı. "İdealindeki mükemmel adamla tanıştığına memnun oldum," dedikten sonra kahvaltısını yarım bırakarak masadan kalktı, yapılacak işi olduğunu söyleyerek Sherry'nin şaşkın bakışları arında odayı terk etti. Stephen bir gece önce yemekten sonra bir arkadaşıyla tiyatroya gitmişti, ondan önceki gece de geç saatte programı vardı ve Hodgkin her ikisinde de sabaha karşı geldiğini söylemişti.

Az sonra, Whitney ve Stephen'in annesi geldiğinde Sherry'yi masa başında otururken buldular. Sherry, acaba Stephen yeterince uyuyamadığı için mi bu kadar sinirli, diye düşünüyordu. İki kadına olanları anlatınca Whitney ve Düşes birbirlerine baktılar ve aynı anda, "Kıskanıyor!" dediler. Bu olasılık vardı elbette. Bir gün önce, öğleden sonra Nicholas DuVille, Sherry'yi parkta kısa bir gezintiye çağırmıştı. Sherry, akşam Stephen'e onun neşeli ve sevimli biri olduğunu söylediğinde aldığı yanıt, kelimeleri farklı da olsa sabahki tepkiye benzer bir şeydi: "Seni memnun etmek çok kolay," demişti kaşlarını çatarak.

Whitney ile Düşes, Stephen'in söylediği ve yaptığı her şeyi bilmek istediklerinden, Sherry ertesi sabah Stephen'in yaptığı yorumu onlarla paylaşmıştı ve onlardan gene koro halinde, "Kıskanıyor," yanıtını almıştı.

Sherry memnun olsun mu olmasın mı bilemiyordu. Stephen'ın kendisine gerçekten ilgi duyduğuna inanmaktan korkuyor, ama bir taraftan da bunu umut etmek istiyordu.

Bu gece Almack's'a Sherry'yi ilgi odağı haline getirmek için gelecekti çünkü Charity Thornton bunun anında Sherry'i popüler yapacağını söylüyordu. Sherry popüler olmak istemiyordu; yalnızca utanmamak ve Stephen ile ailesini utandırmamak istiyordu. Bütün bir öğleden sonrayı akşamı düşünerek sıkıntı içinde geçirdi, ama hiç beklemediği halde

Whitney tam zamanında gelerek giyinirken yanında bulundu. Giyinmesi o kadar uzun sürdü ki, Sherry sıkıldı, omuzlarında büyük bir yük hissetti.

Terzilerden birinin elinde henüz birkaç dakika önce tamamlanmış, olağanüstü güzellikte bir tuvalet vardı. Sherry gene saate baktı, sinirli bir sesle, "Bay Nicholas DuVille'i bekletiyorum," dedi.

Whitney kuru bir sesle, "Nicholas bekletileceğini biliyordur eminim," dedi, ama Sherry'nin derdi Nicholas değildi. Lord Westmoreland aşağıdaydı ve Sherry bunca hazırlığın sonucunda onun bakışlarında fark edilir bir etkilenme olup olmayacağını merak etmekteydi.

Sherry saçlarına bakmak için aynaya doğru dönerken, Whitney, "Her şey tamam... Hayır bakma. Elbiseni de giy, birden tamamını gör," dedi. Hüzünle gülümseyerek, "Sosyeteye tanıtılacak yaşa geldiğimde, Paris'te teyzem ve eniştemle yaşıyordum. Teyzem beni döndürüp aynaya baktırana kadar hayatımda hiç gerçek bir tuvalet giymemiştim," diye ekledi.

Sherry, "Sahi mi?" derken bunun nasıl olabildiğine şaştı. Zengin İngiliz kızlarının küçük yaşlardan itibaren prensesler gibi giydirildiğini zannederdi. Whitney, Sherry'nin aklından geçen soruyu sezdi ve gülerek, "Sonradan zengin olanlardanım ben," dedi.

Sheridan, yatağın kenarında oturmakta olan bu harika esmer kadının hayatında bir an bile yokluk çekmiş olduğuna inanamadı ve bunu ona söyledi.

"Paris'teki o geceden az önceye kadar iki büyük idealim vardı. Biri slingshot kullanmayı öğrenmek, diğeri ise çevremdeki çocuklardan birini kendime deli gibi âşık etmek." Gülümseyerek, "İşte bu yüzden Paris'e gönderilmiştim. Kendimi rezil etmemi engellemek için ne yapacaklarını bilemiyorlardı."

Kuaför ve terzi elbiseyi başından aşağı geçirirlerken Sherry'nin esprili yanıtı duyulmadı. Arkasından Düşes oda-

ya girdi. "Seni görmek için Rutherfords'a kadar bekleyemedim," dedi.

Geri geri giderek giyinme törenini izlemeye başladı.

Sherry, "Bay DuVille kızgın mı, çok geç kaldım diye?" derken kollarını indirdi ve kızlar rahatça arkasındaki mini kopçaları ilikleyebilsinler diye arkasını döndü.

"Yok canım. Stephen ile birer kadeh şarap içiyorlar ve... Ahhh!"

"Ne olur yanlış bir şey olduğunu söylemeyin. Bir saniye bile dayanamayacağım artık."

Stephen'in annesi ağzını açacak durumda değildi, Sherry yüzünü aydınlatmaya başlayan bir gülümsemeyle ayağa kalkmakta olan Whitney'e baktı.

Sherry kaygıyla, "Keşke birisi bir şey söylese," dedi.

Stephen'in bu değişiklik karşısındaki tepkisini merak ederek sabırsızlanmakta olan Whitney terziye, "Bayan Lancester aynada kendini görsün," dedi. "Ama durun bir dakika, önce eldivenler ve... yelpaze." Sherry'e dönerek ekledi: "Bütün olarak görmen farklı olur, değil mi?"

Sherry öyle olup olmadığını bilmiyordu. Açıklanamaz bir merak ve ciddi bir önseziyle fildişi renkli uzun eldivenleri eline geçirdi, terzinin verdiği fildişi ve altın karışımı yelpazeyi eline aldı, sonra gözlerini yavaşça kaldırarak kızların tuttuğu boy aynasına baktı.

Mutlulukla dudakları aralandı, aynadan ona bakan bu muhteşem giysiler içindeki kadın kendisi miydi?

"... çok güzel görünüyorum," dedi.

Stephen'in annesi kuşkuyla başını salladı, "Bu söze dökülemez."

"Söze dökülemez bir başyapıt," diyen Whitney genç kızı elinden tutup aşağıya çekmemek için kendini güç tuttu. Stephen'in aşağıda DuVille ve Charity'yle birlikte beklediğinden emindi.

29

Başlangıçta Stephen, DuVille'i gecenin büyük bir bölümünü Almack's'ta geçirmesi için zorladığına memnundu -Bayan Charity'nin gözetimi altında elbette– ama şimdi ayrılık saati yaklaşırken yaptığı bu şakadan pek memnun olduğu söylenemezdi. Salonda oturmuş Bayan Thornton'la Du Ville'in konuşmasını izlerken, Charity'nin DuVille'in her sözünü ağzı açık dinlediğini ve gözleri ışıldayarak onayladığını fark etmişti. Bu davranışı bir refakatçi için hem yanlıştı, hem de DuVille'in çapkınlığı dillere destan olduğu için, anlaşılır gibi değildi.

Charty Thornton başını salona doğru uzatarak, bir haftadır ortaya koyduğu enerji ve hevesin doruğunda ayağa fırladı, heyecanla, "İşte geliyorlar" dedi. Şalını ve çantasını alırken, "Hanka bir gece geçireceğiz. Gelin, Bay DuVille," diye ekledi.

Stephen onları salonunun girişine doğru takip etti. DuVille yüzünde bir hayranlık ifadesiyle oracıkta donup kalmıştı. Stephen onun bakışlarını izleyince gördüğü manzara karşısında müthiş bir gurur duydu. Merdivenlerde, altın işlemeli fildişi giysiler içinde inmekte olan bu kadın onunla birlikte yemek yiyen sabahlıklı, ayakları çıplak kadının ta kendisiydi. O haliyle bile ne kadar nefis olduğunun farkında olduğundan olağan bir giysi içinde sansasyon yaratacağını biliyordu, ama bu kadarını tahmin edemezdi. Alnından geriye doğru taranarak üzerinde incilerin sıralandığı bir taçla tutturulmuş olan saçları, omuzlarına doğru dalgalar ve bukleler halinde dökülüyordu. Nefesi kesildi Stephen'in.

Stephen bunu Sherry'nin de fark ettiğini anladı, çünkü son dört gündür onu görmeden bakan gözleri en sonunda ona bakmıştı, uzun uzun değil elbette, ama bir an, yalnızca tepkisini görmek için. Ve Stephen tepkisini belli etti ona.

"Madam," dedi. "Bu geceden sonra bir refakatçi ordusu tutmam gerekecek."

O ana kadar Sherry bütün bu hazırlıkların kendisine uygun birini bulmak için olduğunu unutmaya çalışmıştı, ama çok ilgi çekeceği için Stephen'in bu kadar memnun olması içinde müthiş bir acı yarattı. Tam kendisini çok güzel bulduğu ve Stephen'in de öyle düşünüyor olduğunu umduğu bir anda söylenen bu sözler, kızı bir anda uyuşturdu adeta. Elini öpmesi için ona doğru uzatırken, sakin ama kararlı bir sesle, "Bunun gerçek olması için elimden geleni yapacağım," dedi.

Bu yanıt Stephen'in kaşlarının çatılmasına neden oldu, "Fazla çaba harcamayın," dedi. "Biliyorsunuz, insan böyle kötü şöhret edinir."

30

Stephen becerikli bir tavırla beyaz gösterişli boyunbağına son düğümü attığında aynadan uşağına baktı, "Nedir bütün bunlar Damson?" Sonra aynaya yaklaştı, tıraşını kontrol etti.

Damson buruşuk mektubu yatağın üzerine bırakırken, "Bay Hodgkin siz çıkmadan bu mektubun size verilmesi gerektiğini söyledi. Önemli olabilirmiş." Kontun Almack's için en uygun şekilde giyinmesi gerekiyordu ve bu Damson'ı daha stresli bir işti. Gardroplardan birinden uzun kuyruklu siyah bir ceket çıkarttı, ceketi baştan aşağı inceledi, üzerinde hiç kırışık olmayan giysiyi şöyle bir salladı. Stephen'in kollarını geçirmesi için ceketi arkasında tuttu, sonra elleriyle omuzlarını düzeltti, önünü yokladı sonra geri çekilerek gösterdiği özen ve dikkatin sonucunu inceledi.

Stephen gömleğinin kol ağızlarını düzeltip safir kol düğmelerini takarken, "Hodgkin mektubun kimden olduğunu söyledi mi?"

"Lord Burleton'un eski ev sahibinden dolaylı olarak size geliyormuş. Üstünde Baron'un eski adresi var."

Stephen fazla ilgilenmeden başıyla onayladı. Ev sahibinin tüm parasını ödemişti ve Burleton'un tüm mektuplarının kendisine gönderilmesi söylenmişti. Şimdiye dek tüm mektuplar Baron'un alışveriş yapıp bedelini ödemediği alacaklılardan gelmişti. Burleton'u yaşamından ve borçlarını ödeme şansından bile ettiğinin farkında olarak bunu yapmayı bir görev bilmişti.

Çıkmak için telaş içindeydi; "Sekreterime verin mektubu," dedi. Ağabeyiyle Strathmore'da bir iki el iskambil oynamak için sözleşmişti ve geç kalıyordu. Bir iki saatlik büyük paralarla oynanan bir kumardan sonra Almack's'a gitmeyi ve ilk fırsatta onu bu "Evlilik Pazarı"ndan çekip almayı ve ikisi için de çok daha eğlenceli olacağını düşündüğü Lord Rutherford'un balosuna götürmeyi düşünüyordu. Artık DuVille, Rutherford'a kadar Charity Thornton'a eşlik etsin," diye keyifle düşündü. Damson patronunun kusursuzluğunu bozabilecek herhangi bir toz parçasını enerjik bir şekilde fırçalarken, "Bay Hodgkin'e sekreterinize vermesini söyledim Efendim ama size vermemde ısrar etti, önemli bir şey olabilirmiş, Amerika'dan postalanmış."

Burleton Amerika'dayken yapmış olduğu bir alışverişin faturası olduğunu düşünen Stephen aşağı inerken mektubu açmay başladı.

Colfax eldivenlerini uzatırken, "Mr. Reedy dışarda arabada bekliyor" dedi. Ama Stephen onu ne gördü, ne de söylediklerini duydu.

Tüm dikkati Charise Lancester'ın babasının avukatının Burleton'a gönderdiği mektuptaydı.

Colfax patronunun mektuba dalıp gitmiş olduğunu ve

yüz ifadesinin kardığını gördü ve o gece için olan planların suya düşeceğinden korktu. "İzin verirseniz söylemek istiyorum... Bayan Lancester Almack's'a giderken çok güzeldi ve sanırım bu geceyi hevesle bekliyordu," dedi. Söyledikleri doğruydu, ama Colfax aynı zamanda Amerikalı kıza olan iyi duygularından dolayı, Kont'un varlığının onun için ne denli önemli olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Stephen yavaşça mektubu yeniden katladı, uşağı bakarak yürüdü, ama düşünceleri belli ki Almack's'tan çok uzaklardaydı ve... korkunçtu. Tek kelime etmeden uzun adımlarla belli bir amaca doğru arabaya yürüdü.

Colfax kederli bir yüzle salonda durmakta olan yardımcı uşağa, "Sanırım haberler olumsuz Hodgkin," dedi. "Fazlasıyla olumsuz." Duraksadı. Fikir yürütmesinin ağırbaşlılığına yakışmayacağını bildiği halde, Amerikalı kızla ilgili kaygısı ona ağırbaşlılığını unutturacak düzeydeydi. "Mektup Lord Burleton'a hitaben yazılmış... belki tamamen onunla ilgilidir ve Bayan Lancester'la hiçbir ilgisi yoktur."

31

The Strathmore'un giriş kapısının önünde caddeye kadar uzanan koyu yeşil bir gölgelik vardı. Burası, Whites'taki ışıklarla donatılmış, gürültülü kumar salonlarını tercih etmeyen, lükse düşkün, Brooks ve Whites'ta verilen lezzetsiz haşlanmış tavuk, biftek ya da elma pastasından ötesini talep eden soylulardan oluşan seçkin, küçük gruplar içindi.

Brooks, Whites ve Watiers'e karşıt olarak Strathmore, 150 ünlü üyesi tarafından kurulmuştu ve dışardan birine değil

üyelerine aitti. Üyelik kuşaktan kuşağa geçmekteydi ve üyeleri yalnızca kurucuların hanedanıyla sınırlıydı. Kulüp, kar amaçlı olmasa da, üyelerinin kartlardan büyük miktarda para kazanabileceği, bağırış çağırış olmayan sakin bir ortamda Fransız ve İtalyan aşçıların yemeklerini yiyebilecekleri bir kale gibiydi. Üyelerden kesin gizlilik talep ediliyor ve onlara bu hak tanınıyordu. Whites ve Brooks'da üyelerin kumardaki büyük kayıp ya da kazançları, neredeyse bütün Londra'da bir anda duyulurdu. Strathmore'da dönen paralar ise oralara kıyasla astronomik olduğu halde, bu konularda gölgeliğin ötesinde tek bir söz söylenmezdi. Ama kulüp sınırları içinde böyle şeyler büyük bir hızla üyeden üyeye, odadan odaya yayılır ve erkekler bu dedikodulardan büyük keyif alırlardı. Konuklar yanlarında üyelerden biri olsa bile, ön kapıyı kuşatan mermer sütunların ötesine geçemezlerdi. Londra'da her gözde erkek kulübünde büyük itibar gören Beau Brummel içeri girmeye kalkıp da engellenince sınırlanmıştı.

Prinny de kurucuların sülalesinden gelmediği için içeri alınmayınca Prens Regent de Brummel kadar öfkelen e de sağduyulu ve ileri görüşlü davranarak kendi kulübünü kurdu, kraliyet şeflerinden ikisini önemli pozisyonlara getirdi, ve şeflerinden birinin adını vererek kulübe Watiers dedi. Ancak Prens Regent o görkemli salonların son derece şık ve özel atmosferini sağlayamadı gene de.

Stephen kapıda onu bir reveransla karşılayan kulüp müdürüne dalgın bir tavırla selam verdi ve uzun arkalı, yeşil deri koltuklarda dinlenen ya da oyun masalarının çevresinde oturan üyelerle fazla ilgilenmeden meşe kaplamalı odalardan geçti. Üçüncü oda oldukça tenhaydı, üç boş iskemlesi olan bir masaya oturdu. Gözlerini boş şömineye dikerek mektubun son derece ciddi içeriğini düşünmeye başladı, hayatının en önemli kararını vermek zorundaydı.

Mektubun yarattığı problemi düşündükçe çözümün ne olabileceği ortaya çıkıyordu ve kendini daha iyi hissediyor-

du. Yarım saat içinde Stephen'ın ruh hali üzüntüden düşünceye, felsefeye ve sonunda mutluluğa dönüşmüştü. Mektup olmasa bile Stephen yapmak üzere olduğu şeyi yapması gerektiğinin farkındaydı. Fark, mektubun içeriğinin onu bunu yapmaya zorunlu kılmasıydı, tüm sorumluluğu şeref ve toplum ahlakına yüklemeden kendi isteğiyle bunu yapabilecek olmasıydı. Sherry'ye başka adayları da dikkate alması gerektiğini söylediği anda bu yaptığından pişman olmuştu. Genç kız DuVille'i övdüğünde kıskançlığını engelleyemiyordu örneğin, diğer adaylar kapıda belirdiğinde bu duygularının hangi boyutlara ulaşacağını bilemiyordu. Bu çok sürmeyecekti, yakında sersemlemiş bir aday gelip kızı ondan isteyecek ve kendini boylu boyunca yerde bulacaktı.

Sherry ile aynı odadayken Stephen gözlerini ondan ayırmakta, ikisi odada yalnızken ona dokunmamakta zorlanıyordu. Giderse onu aklından çıkaramayacağını biliyordu. O yokken zihnini ondan uzak tutamıyordu. Sherry de onu istiyordu. Stephen bunu en başından biliyordu. Her ne kadar Sherry ona, aralarında ortak pek az şey olan, uzak bir tanıdık gibi davranmaya çalışsa da bunu başaramıyordu. Onu kollarında birkaç dakikadan biraz fazla tutsa kollarında eriyip gideceğini biliyordu.

Ağabeyinin şakacı sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. "Kafanın içindeki tartışmayı kesiyor olabilirim, ama karar ver; beni bu tartışmaya katacak mısın yoksa iskambil oynamaya başlayalım mı?" Stephen'in önünde bitirilmemiş bir içki vardı ve şöyle bir çevresine bakınınca salonun geldiğinden beri epeyce dolmuş olduğunu fark etti.

Clayton kaşları havada, yanıtını beklerken Stephen arkasına yaslandı ve son kez verdiği kararı ve onu uygulamaya koymaktaki isteğini düşündü. Yapmak istediği şey bu olduğuna göre acele davranmakta yarar vardı. Aksini düşünmek istemiyordu. "Konuşalım," dedi, "oyun oynayacak durumda değilim."

"Bunun farkındayım. Bizi oyuna çağıran Wakefield ve Hawthorne da anladı düşüncelerin içinde boğulduğunu."

Stephen, "Onları görmedim," derken istemeden gücendirmiş olabileceği arkadaşlarını görmek için Clayton'un omzunun üzerinde baktı. "Nereye gittiler?"

"İncinen duygularını onarmaya, faro oynamaya."

Clayton, aldırmaz tavırlarına karşın Stephen'in kafasında çok önemli bir şey olduğunun farkındaydı. Birkaç saniye sabırla bekledikten sonra, "Kafanda konuşacak bir konu başlığı var mı, yoksa ben mi bir tane bulayım?" diye sordu.

Buna cevap olarak Stephen elini cebine soktu ve Charise'in babasının avukatından gelen mektubu çıkardı. "Şu anda kafamdaki konu bu," diyerek mektubu ve ona ekli mütevazı miktardaki bir poliçeyi uzattı.

Clayton mektubu açıp okumaya başladı.

Sevgili Bayan Lancester,

Bu mektubu, mektubun içeriği konusunda sizi hazırlaması için yeni eşinize gönderiyorum,

Büyük bir üzüntüyle size arkadaşımın yani babanızın vefatını bildirmek zorundayım. Son zamanlarda yanındaydım ve sizin iyiliğiniz için söylemeliyim ki, sizi yetiştirirken yaptığı hatalar ve özellikle size her şeyi fazlasıyla vererek sizi şımarttığı için ne kadar pişmanlık duyduğunu dile getirdi.

En iyi okullara gitmenizi ve parlak bir evlilik yapmanızı istiyordu. Bunları yaparken ve size büyük bir çeyiz hazırlarken varlığının tümünü harcadı ve kalanına da ipotek kondu. İlişikte gönderdiğim *banka poliçesi benim bildiğim tüm mal varlığının toplamını gösteriyor.*

Babanızla birçok konuda anlaşamadığınızı biliyorum ama benim dileğim –babanızın da– bir gün sizin için harcadığı çabaların takdir etmeniz ve size sağladığı olanakları en iyi şekilde kullanmanızdır. Sizin gibi Cyrus da güçlü ve çabuk parlayan biriydi. Belki bu

benzerlikler birbirinizi anlamanızı engelledi. Aranızdaki bu uzaklık onun ölümüne daha kolay dayanmanızı sağlayacaktır. Bir gün aranızdaki uçurumu aşmak için geç kaldığınız anladığınızda büyük pişmanlık duyacağınızı biliyorum.

Bu acı verici düşüncelerle sizi üzmeye kıyamadığı için bana sizi sevdiğini söylememi istedi. Her ne kadar belli etmediyseniz de sizin de onu sevdiğinizi bilerek gözlerini kapadı.

Mektubu okuyup bitiren Clayton, geri verirken yüz ifadesinde Stephen'in Sherry'yi düşünerek hissettiği üzüntü ve kaygının eşi vardı –ve okuduğu bazı şeyler üzerine hissettiği şaşkınlık. "Zavallı adam," dedi. "Şanssızlık zavallı kızın peşini bırakmıyor. Birbirlerine çok yakın olmamaları şu anda daha iyi belki." Bir an duraksadıktan sonra, kaşlarını çattı ve, "Avukatın ifadesine ne diyorsun? Benim tanıdığım kız bu mektuptaki kıza hiç benzemiyor."

Stephen, "Benim de," dedi. Sonra yüzünde yorgun bir gülümsemeyle ekledi: "Kararlılığı ve çabuk kızması dışında. Bundan başka babasının ve –avukatın– kızların yetiştirilmesi konusunda herkes gibi düşündüklerini söyleyebilirim, kız biraz kişilikliyse, bunu dayanılmaz bir küstahlık kabul ederler."

"Kendi kayınpederimle ilgili bilgilerime dayanarak ben de öyle düşünmüştüm."

Stephen uzun bacaklarını uzatıp rahat bir şekilde üst üste attı, "Gemide üstünde olan o kahverengi çirkin elbise ona her şeyi vermekse. Lancester pintinin teki olmalı." Omzunun üzerinden işaret etti ve gelen garsona, "Şampanya," dedi.

Clayton, Sherry ile ilgili bu tatsız haberden hemen sonra, Stephen'in bu rahat tavırlarını ve şampanya istemesini biraz garip buldu. Stephen'in kıza bu haberi ne zaman, nasıl söyleyeceği hakkında bir açıklama bekledi, ama Stephen rahat bir şekilde garsonun şampanya bardaklarını doldurmasını, masaya koymasını izliyordu.

Clayton en sonunda, "Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Kadeh kaldırmak."

Kardeşinin bu geniş tavırları karşısında sabrı taşan Clayton, "Konuyu daha daraltırsak Sherry'ye ne zaman mektuptan söz edeceksin?"

"Biz evlendikten sonra."

"Pardon, anlamadım?"

Yanıtını tekrarlamayan Stephen ağabeyine gözünü kırparak kadehini kaldırdı, "Mutluluğumuza," dedi kuru bir sesle.

Stephen kadehindekini içerken Clayton kendini toparladı, olayların bu ani dönüşünden gelen mutluluğunu gizleyerek iskemlesinde dikildi. Kadehini eline aldı ama içeceğine onu evirip çevirmeye başladı, kardeşini gizli bir keyifle izliyordu.

Sonunda Stephen, "Bir hata yapıyorum diye mi korkuyorsun?"

"Hayır öyle düşünmüyorum, ama Sherry'nin şu anda senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Yanıyor olsam üzerime su atmaz. Bunu yapmak için yanına gelmesi gerek. Bu da en son yapmak istediği şey."

"Bu durum senin cömert evlenme teklifine bir engel oluşturmuyor mu?"

Stephen kıkırdayarak, "Herhalde," dedi.

"O halde teklifini nasıl kabul ettirebileceğini düşünüyorsun?"

"Aslında," dedi Stephen. "Benim dürüstlüğüme, kararlılığıma güvenmeyişinin ne kadar yanlış olduğunu göstereceğim önce ona, sonra da evlenme teklif ederek bunu kanıtlayacağım. Daha sonra benden özür dilemek isterse, bunu kabul edebileceğimi söyleyeceğim."

Öyle inandırıcı konuşuyordu ki, ağabeyi ona öfkeyle baktı. "Sonra ne olacağını sanıyorsun?"

"Sonraki birkaç günü evimin rahat sınırları içinde geçireceğim."

"Onunla sanırım?"

"Hayır gözlerimin üzerinde kompreslerle."

Clayton tam kaba bir yanıt vermek üzereydi ki, Hawthorne Dükü Jordan Townsende, Wakefield Markisi Jason Fielding masalarına geldi. Stephen'in ağabeyiyle tartışacak bir şeyi kalmadığından dördü birlikte kumar masasına oturdular.

Stephen'in aklı Sherry'de ve müşterek geleceklerinde olduğu için oyuna konsantre olması zor oluyordu. Ona nasıl evlenme teklifinde bulunacağı konusundaki şakalarına karşın, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Önemli de görünmüyordu. Önemli olan birlikte olacak olmalarıydı. Burleton'un nişanlısıyla evlenme lekesi, ömür boyu kendini suçlu hissetme duygusu olmadan Sherry onun olacaktı. Babasının ölümü, hayatta onunla ilgilenen -ve onun da ilgilendiği- birinin olmasını şart koşuyordu.

Nasıl olsa evleneceklerdi. Stephen şimdi bu gerçeği daha iyi anlıyordu. Üzerinde, beline altın rengi bir perde kordonu bağladığı bir sabahlık, saçları mavi bir havluya sarılı, çıplak ayaklı Meryem Ana -büyük bir problemi olan Meryem Ana- gibi kendisine meydan okuduğu o gece, zihninin gerisinde bunu biliyordu. "*Saçların kızılmış!...*" demişti.

"Hayır," diye düşündü Stephen. "Ona karşı daha önceden duygularım vardı. Sherry'nin ilk gün onun yanında uyanıp da, yüzünü tarif etmesini istediği sabah. Kızın o büyüleyici gri gözlerine bakmış ve orada gördüğü cesaret, yumuşaklık Stephen'ı o anda etkilemişti. Her şey orada başlamış ve yaptıkları, söyledikleriyle daha da güçlenmişti. Onun o pervasız esprilerini, zekâsını ve karşılaştığı herkese gösterdiği tarafsız sıcak davranışlarını seviyordu. Onu kollarında tutarkenki halini, dudaklarının lezzetini, ruhunu, ateşini, tatlılığını seviyordu. Ve özellikle dürüstlüğünü.

Para düşkünlüklerini davetkâr tebessümleri, hırslarını bakışlarının arkasına gizleyen, erkeğe tutkun gibi görünürken tek tutkuları ona sahip olmak olan bir sürü kadınla geçen gençlik yıllarından sonra, Stephen Westmoreland en sonunda yalnızca kendisini isteyen bir kadın bulmuştu.

Allah kahretsin öyle mutluydu ki, ona ilk ne alacağına karar veremiyordu. Elindeki kartları masaya yatırırken "Mücevherler," diye karar verdi. "Arabalar, atlar, giysiler, kürkler ama önce mücevherler." Enfes yüzüne yakışacak harika mücevherler, parlak saçlarının içinde ışıldayacak. Giysilerin üzerinde..."

İnciler diye düşündü Stephen. Kontes Evandale'nin giysileri içinde salona geldiği keyif dolu anı anımsamıştı. Üç bin bir inci işli bir giysi... Sherry'nin giyim kuşamla pek ilgisi yoktu ama bu giysi onun espri anlayışına uygun olabilirdi. Ve onu beğenirdi çünkü kendisinden ona bir armağan olacaktı.

Kendisinden ona bir armağan.

Kendisini istediğinden emin olduğu kadar duygularının bu olacağından da emindi. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıp onların titrediğini hissettiği, bedenini içgüdüsel olarak ona yaklaştırdığı anda, onun da kendisini istediğini anlamıştı. Duygularını gizleyemeyecek kadar deneyimsiz ve bunu denemek istemeyecek kadar saftı.

Sherry onu istiyordu, o da Sherry'yi istiyordu. Birkaç gün içinde onu yatağına alacak ve gerçek birlikteliğin hazlarını öğretecekti.

Jason Fielding adını söyleyince başını kaldırdı ve hepsinin onun oynamasını beklediklerini gördü, ortadaki çanağa biraz daha para koydu.

Jason alaylı bir tavırla, "İçerdeki paraları zaten sen kazandın," dedi. "İstersen onların hepsini al ve bizim koyduğumuz yeni bir para kümesini daha kazan."

Jordan Townsende, "Her ne düşünüyorsan ona kendini fena kaptırmışsın," dedi.

Clayton da, "Evet fena kaptırdı," dedi şakayla karışık.

Cümlesini bitirmeden orta yaşlı bir bekar olan William Baskerville elinde katlanmış bir gazeteyle masaya yaklaştı ve tembel tembel onları seyre koyuldu.

Stephen'in Sherry'yle olan ilişkisi ertesi sabah dedikodu malzemesi olacağı ve nişanı da gelecek hafta gerçekleşeceği için Stephen kafasındaki açıklamakta bir sakınca görmedi. "Aslında..." diye başlarken gözü saate takıldı. Üç saat geçmişti buraya geleli. Diğerlerinin şaşkın bakışları karşısında, "Geç kaldım," derken kartlarını ortaya doğru itti ve ayağa kalktı. "On bire kadar Almack's'da olmazsam kahrolası kapılar kilitleniyor."

Üç şaşkın adam Stephen'in kayar gibi salondan ayrılışını izlediler. Belli ki hiçbir kültürlü ya da olgun erkeğin isteyerek izlemeyeceği bir kaderin peşinden gidiyordu aceleyle. Stephen Westmoreland'in, okuldan yeni çıkmış, uygun koca bulma çabası içindeki, yüzleri kızaran genç kızların bulunduğu bir balo salonuna koşturması çok saçma olurdu. İlk konuşan Baskerville oldu, "Vay canına," diye içini çekti. "Langford Almack's'a gittiğini mi söyledi?" Wakefield Markisi alaylı bakışlarını kapıdan ayırarak diğerlerine baktı ve "Benim duyduğum bu," dedi.

Hawthorne Dükü başıyla onayladı ve kuru bir sesle, "Yalnız Almack's demekle kalmadı, oraya gitmek için büyük bir telaş içindeydi," dedi.

Jason Fielding, "Oradan sağ çıkarsa şanslıdır," diye ekledi.

Jordan Towsende, "Ve bekar olarak..." diye onayladı sırıtarak.

Baskervill, "Şeytanın işi bu," diyerek bir başka masadaki tanıdıklarının yanına oturdu, Langford Dükü'nün, kapılar kapanmadan 'Evlilik Pazarı'na yetişmek üzere, acilen çıktığını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Yüksek ahşap kenarlı uzun masalarda zar atmakta olan hızlı oyuncular arasındaki ortak

katıl, Stephen'in ölüm döşeğindeki birinin vasiyetini yerine getirerek hastanın yakını geniş bir fettan için Almack's'a gidiyor olduğuydu.

Yeşil çuha kaplı masalarda oturup, yukarıya bakarak çekilecek karta bahis oynayan beyler Langford Dükü'nün bahis kaybetme cezası olarak Almack's'ta bir gece geçireceğini düşünüyorlardı. Dönen yuvarlağın üzerindeki numara için bahis tutan beyler tekerlek durduğu anda Baskerville'in sağır olduğunu düşündüler.

Dört kişilik masalarda oyun oynayanlar ise, kartlarına konsantre olmuş durumda Baskerville'in aklını kaçırmış olduğunu düşündüler.

Ancak söz konusu kişinin fikri ne olursa olsun, tepkisi her zaman herkesinki gibiydi: neşe.

Langford Dükü'nün o gece Almack's'a gittiği haberi, üyeden üyeye, masadan masaya yayıldıkça, Strathmore odalarının seçkin atmosferinde sık sık yüksek kahkahalar, sıcak sohbetler sürdü gitti.

32

Saat on biri beş geçe Stephen yavaşça Almack's'a doğru yol alırken iki küskün genç adam saat on biri geçirdikleri için Lady Letitia Vickery tarafından geri çevrilmiş, arabalarına dönmekteydiler. Patroniçe tam kapıyı kapamak üzereydi ki, Stephen alçak ve uyarıcı bir sesle seslendi, "Letty, sakın o kapıyı benim yüzüme kapayayım deme!"

Kadın aydınlık girişin arkasındaki karanlığa bakarak kapıyı itti. "Her kimseniz içeri girmek için geç kaldınız."

Stephen ayağını kapı eşiğine koyarak kapının kapanmasını engelledi, "Bir istisna yapabilirsin."

Kadının küçümseyen yüzü, kapıyla pervazı arasında aydınlandı, "Ayırım yapmıyoruz bayım," dedi. Kim olduğunu görünce gururlu yüzünde inanamıyormuş gibi komik bir ifade belirdi, "Langford, bu siz misiniz?"

Stephen sessizce emretti, "Elbette benim. Şimdi kapıyı aç."

"İçeri giremezsiniz."

Gergin bir sabırsızla, "Letty," dedi. "Beni bundan çok daha uygunsuz yerlere davet ettiğin günleri hatırlatmaya zorlama. Üstelik kocan burnumuzun dibindeyken."

Kadın kapıyı açtı ama önünde durdu. Stephen kadını omuzlarından kaldırıp kenara koymanın yararı olup olmayacağını düşünüyordu ki Letty, "Stephen yalvarırım mantıklı ol. Seni içeri alamam," dedi. "Diğer patroniçeler keserler beni."

"Benim için bir istisna yaptığın için iki yanağından öperler. Yarın buranın nasıl dolacağını düşünebiliyor musun. On beş yıl sonra ilk kez bu değerli, masum insanlar topluluğunun sıkıcı atmosferine bu gece benim de katıldığım duyulunca."

Kadın niyetinin ne olduğunu bile söyleyemeden diğer patroniçelerin yarın hışmına uğrayacaktı ama Stephen'in söyledikleri de doğruydu. "Şehirdeki bütün bekarlar seni buraya çeken kızı görmek için, buraya girme çabası gösterecek."

Stephen alaylı bir ifadeyle, "Aynen öyle," dedi. "İçerde o kadar çok bekar adam olacak ki ekstradan bir sıcak limonata ve tereyağlı ekmek ikramı daha hazırlaman gerekecek."

Yıl içinde burada tanışıp gerçekleşecek evliliklerin ona kazandıracağı itibar düşüncesi Letty'yi öyle keyiflendirdi ki Almack's'ın kutsanmış salonlarına, ikramlarına ve oraya gelenlere yapılan hakareti duymamış gibi yaptı. "Tamam, gir içeri."

Gece Sherry'nin korktuğu gibi bir felaket olmamıştı. Dans etmiş ve çevresindekiler ona iyi davranmışlardı. Aslında bir iki rahatsızlığın dışında gece çok keyifli geçmişti. Birkaç dakika öncesine kadar, yani saat on biri gösterene kadar gergin bir bekleyiş içindeydi. Şimdi Langford Dükü'nün görünme olasılığı kalmadığından müthiş bir düş kırıklığı içinde olsa da, öfke ve isyanına yenilmeyecekti. Stephen'in buraya gelmeye pek gönüllü olmadığını hissetmişti zaten, şimdi kendisi için rahatını bozmaması Sherry'yi şaşırtmamalıydı. Bu onunla sadece birazcık ilgilendiğini ve hoşlandığını gösterirdi ki, Sherry aartık bunların olmadığını biliyordu. Whitney ile Stephen'in annesi yanılmıştı. Sherry, Stephen'ı bir an bile düşünmemeye kararlı olarak genç kızlarla onların refakatçilerinin arasına karıştı. Bir daire şeklinde durmuş aralarında konuşmaktaydılar, kibarca Sherry'yi de aralarına kabul ettiler.

Kızların çoğu ondan gençti, ne kadar zeki oldukları kuşkulu olsa da sevimliydiler. Orada bulunan tüm bekar erkeklerin, gelirinden, tasarılarından, hangi soydan geldiğinden haberdardılar. Verilen bilgiler Bayan Charity'nin kafasını karıştıracak, Sherry'yi de utandıracak ve eğlendirecek kadar fazlaydı.

Amerikalı torunu Dorothy Seaton'u tanıtmak için gelmiş olan yaşlı, sert bakışlı Clermont Düşesi, Sherry'yi iki kez dansa kaldırmış olan yakışıklı bir genci göstererek, "Senin yerinde olsam ona hiç yüz vermem. Sadece bir baronet ve yalnızca 5000 dolar geliri var," dedi.

Zamanının büyük kısmını kumar odasında geçirmiş olan Nicholas DuVille, o sırada Sherry'nin yanına gelmişti ve bunu duydu. Eğilerek, yavaş ve alaylı bir sesle, "Çok sıkılmış görünüyorsun hayatım," dedi. "Ne yazık ki soylu gelenekleriyle gurur duyan bir ülkede böyle şeyler konuşuluyor."

Dinlenmek için ara vermiş olan müzisyenler birer birer enstrumanlarına döndüler ve balo salonu gene müzikle dol-

du. Sherry gittikçe yükselen müzik sesi ve konuşmalar arasında sesini duyurabilmek için bağırarak, "Bayan Charity tükenmiş görünüyor," dedi.

Adını duyan Bayan Charity sert sert baktı, "Tükenmedim çocuğum, ama söz verdiği halde gelmeyen Langford'a son derece kızgınım ve seni böyle hafife aldığı için onu fena halde azarlayacağım."

Çevrelerinde bakışlar bir yöne çevriliyor, konuşmalar kesiliyor, sonra ateşli fısıltılara dönüşüyordu. Bunun nedeninin farkında olmayan Sherry, "Önemi yok efendim," dedi. "Onsuz çok güzel vakit geçirdim."

Bayan Charity sakinleşmemişti, "Otuz yıldır bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Otuz yılı bu kadar iyi anımsadığıma göre kızmış olsaydım mutlaka bilirdim."

Yanlarında bulunan Clermont Düşesi kulak kabartmış bu öfkeli konuşmaları dinlerken birden başını kaldırdı, salonun karşısında bir noktaya bakmaya başladı. "Gözlerime inanamıyorum," dedi. Çevrede heyecanlı konuşmalar duyuluyordu, Clermont düşesi yana doğru eğilerek yüksek sesle seslendi, "Dorothy, giysini, saçını düzelt. Bu şansı bir daha yakalayamazsın."

Bu hırçın uyarı üzerine Sherry gözlerini saçlarını düzeltmekte olan Dorothy'ye çevirdi. Sherry'nin çevresindeki en az yarım düzine kız da aynı şeyi yapmaktaydı. Saçını çekiştirmekte olmayanlar eteklerini düzeltiyordu. Henüz kavalyeleriyle dans pistinde yer almayanlar kendilerine çeki düzen vermeye çalışarak konvoy halinde dinlenme odasına doğru yönelmişlerdi. Genç kız, görüş alanını kapatmakta olan Nicki'ye soran gözlerle baktı, "Neler oluyor?"

Nicki, önünden geçen yanakları kızarmış, gözleri parıldayan sarışınlarla esmerleri süzerken omzunun üzerinden arkaya bakmaya gerek görmeden, "Ya yangın çıktı ya Langford geldi," diye cevap verdi.

"Langford olamaz. Saat on biri geçti, kapılar kilitlendi."

"Gene de ufak bir servete bahse girerim. İnsan denen yaratığın dişi cinsinin avlama içgüdüleri dorukta şu anda. Bu demektir ki en büyük av görüldü. Dönüp bakmamı ister misin?"

"Belli etmeden bak."

Genç adam söylenene uydu, başını arkaya çevirip baktı, "Şu anda patroniçelerle merhabalaşıyor," dedi.

Sherry geldiğinde yapmayı planladığı en son şeyi yaptı. Nicki'nin arkasından kayıp doğru dinlenme odasına gitti –giysisini düzeltmek, kendine çeki düzen vermek için değil. Hayır kesinlikle bunun için değil. Kendini toparlamak için, belki biraz kendine çeki düzen de verebilirdi.

Dinlenme odasına girmek için beklerken kalabalığın nişanlısından söz etmekte olduğunu duydu, konuşmalar aydınlatıcı olduğu kadar utandırıcıydı da. "Ablam bu akşam Langford'un burada olduğunu duyunca gelmediğine bin pişman olacak!" Kızlardan biri diğerlerine anlatıyordu, "Geçen sonbaharda Lady Millicent'in balosunda onunla ilgilendi, ama sonra bıraktı. O zamandan beri aklı Langford'da."

Arkadaşları şoka girdi, "Ama geçen sonbahar Langford, Monica Fitswaring'e evlenme teklif etmek üzereydi."

"Bunun olabileceğini sanmıyorum. Ablamlar konuşurken duydum... öyle emindiler ki..." Elleriyle ağzını kapattı...ve Sherry kulak misafiri olmaktan kendini alıkoyamadı."Ayy... evli biriyle çok ateşli bir ilişki yaşıyormuş geçen sonbahar."

"Metresini gördün mü sen onun?"

"Teyzem görmüş ikisini birlikte iki gece önce tiyatroda."

"Metresi mi?" Soru farkında olmadan çıktı Sherry'nin ağzından. Demek kendisi ve ailesiyle yemek yedikten sonra bir kadınla buluşmuştu. Kızlar daha önce kendilerine tanıştırılmış olan Sherry'ye, çevrelerine yeni katılan bu Amerikalı'ya tüm dedikoduları aktardılar. Ne de olsa güç ulaşılan dedikoduların inceliklerini kavramakta zorlanabilirdi.

"Metres bir fahişedir. Yani bir erkeğin en temel gereksi-

nimlerini karşılayan kadın. Helene Devernay ise metreslerin en güzelidir."

"Bir gece ağabeylerim konuşurken duydum. Helene Devernay dünyanın en harika yaratığı diyorlardı. Lavanta rengini severmiş ve Langford onun için içi lavanta minderlerle dolu gümüş kaplama bir araba yaptırmış."

Lavanta... Dr. Whitticomb'un itiraz ettiği lavanta rengi elbise, Stephen'a anlamlı bir sesle, "Lavantaydı değil mi?" diye soruşu. Demek en 'temel tutkularını' giderdiği kadına aitti.

Sherry öpüşmeyi tutku olarak nitelerdi. Daha temel ne olabilir bilmiyordu, ama çok yakın olduklarını ve bir şekilde gizli ve özel bir ilişki yaşadıklarını anladı. Ve tüm bunları istenmeyen nişanlısıyla yemek yedikten yalnızca birkaç saat sonra yaşıyordu.

Langford'un gelmiş olduğunu öğrenen Bayan Charity'nin kızgınlığı geçmemişti, ama ona olduğu kadar Sherry'nin ayrılışına da kızmıştı. Sherry yanına geldiğinde, "Langford'un bu yaptığını annesine bildireceğim. Yarın sabah Langford'a yapacağını bilir o," dedi.

Arkadan yanlarına sokulan Stephen'in yumuşak, alaylı sesiyle gerildi Sherry. Kızgındı, şoktaydı. Stephen, yüz hatlarını yalayıp geçen tembel, bembeyaz bir gülümsemeyle Bayan Charity'ye, "Annemin bana ne yaptıracağını merak ettim Hanımefendi," dedi.

Yaşlı kadın, "Geç kaldınız yaramaz çocuk," derken bu öldürücü güzellikteki tebessümün kendisine yönelip orada odaklanması karşısında, içinde hiçbir düşmanca duygu kalmamıştı."Patroniçelerle fazla uzun konuştunuz ve tehlikeli biçimde yakışıklısınız. Şimdi," dedi onu tamamen affetmiş olarak. "Doğru dürüst elimi öp ve Sherry'i dans pistine götür." Nicki sırtını salona dönmüş ona kalkan görevi yapıyordu, ama bu sözler üzerine yana çekilmekten başka bir şey yapamazdı. Bayan Charty'nin bu kadar çabuk yelkenleri

suya indirmesi Sherry'nin kızgınlığını artırdı, ama dönüp de alaylı bir çift mavi göz ve bir fırın ekmeği pişirebilecek sıcaklıkta bir gülümsemeyle karşılaşınca öfkesi ikiye katlandı. Salondaki tüm gözlerin kendi üzerlerinde olduğunu biliyordu, isteksizce elini uzattı, kendisinden beklenen buydu. Stephen elinin üzerine küçük bir öpücük kondurarak,"Bayan Lancester," dedi. Sherry'nin geri çekme çabalarına karşın elini tutmayı sürdürüyordu, "Bundan sonraki dansı bana lütfeder misiniz?"

Sesi öfkeyle titreyen Sherry, "Elimi bırakın," dedi. "Herkes bize bakıyor."

Onun heyecanını ve ışık saçan gözlerini gören Stephen, şaşkınlıkla kızınca ne kadar güzel olduğunu nasıl fark etmediğini düşündü.

Biraz geç kalmanın onu duygularını nasıl ilgisizlikten kızgınlığa dönüştürdüğünü fark etseydi her yemeğe geciktirmeli gelirdi.

"Elimi bırakın!"

Stephen onun biraz önceki gecikmeden dolayı sinirli olduğunu düşünüyordu ama kendisi mutluydu, gülümseyerek, "Seni dans pistine sürükleyerek götürmemi mi istiyorsun?" dedi.

Sherry hızla elini çekerek, "Evet," dedi.

Bu an bir engel oluşturdu ve züppenin biri hızla onu geçip kızın önünde eğilince yana çekilmek zorunda kaldı. "Sanırım bu dans benim, izin verirseniz Lordum." Başka seçeneği kalmayan Stephen bir adım geri çekildi ve Sherry'nin güzel bir reveransla piste doğru yürüyüşünü izledi. Yanında duran DuVille alaylı bir bakışla onu izliyordu, "Yıkıcı bir yeğen ilgi, Langford," dedi. Stephen o kadar mutluydu ki, sırtını arkasındaki bir sütuna yaslayarak, "Haklısın," diye yanıtladı. İlk DuVille'e karşı cana yakın bir tavır ortaya koymuştu. Sherry'nin kavalyesiyle dans etmesini seyrederken, "Pek alkollü içecek yok galiba," diye söylendi.

"Zerresi yok."

Stephen Westmoreland de, Nicholas DuVille de, salondaki herkesi büyük bir düş kırıklığına uğratarak Amerikalı kızdan başkasıyla dansetmediler. Sherry dans pistinde aynı gençle ikinci dansı da yapmaya kalkınca Stephen kaşlarını çattı, "Aynı kişiyle iki kez dans etmenin yanlış olduğunu, bunun özel bir ilgi belirtisi olduğunu ona kimse öğretmedi mi?" dedi.

Nicki gözlerinin ucuyla alaylı bir biçimde ona bakarak, "Kıskançlık rüzgârları geliyor o taraftan" dedi.

Stephen duymamış gibi yaparak çevresini saran aç, heveslı, beklenti içinde, umutla bakan genç kızlara göz gezdirdi, sanki seçkin, şık giyimli yamyamlara sunulmak üzere hazırlanmış bir yiyecek paketi gibi hissetti kendini. Müzik sonu yaklaşırken Stephen, "Biliyor musun bundan sonraki dans için sözü var mı?" diye sordu.

"Tüm dansları dolu."

Stephen, Sherry'nin kavalyesinin onu kibarca Bayan Charity'ye getirdiğini gördü, vals başlamak üzereydi. Stephen eşlerini dansa kaldırmak üzere dans pistine yaklaşan erkekleri izliyor, kimi saf dışı bırakacağını merak ediyordu. O sırada Nicholas paylaşmakta oldukları sütundan sırtını çekti ve, "Sanırım bu dans benim," dedi.

Stephen sözcükleri uzatarak, "Ne yazık ki değil," dedi. "Israr edersen," DuVille'i donduran bir sesle ekledi; "ona yengemin başka bir aday için seni nasıl ektiğini anlatırım." Arkasına bakmadan sütundan ayrıldı ve isteksizce partnerine doğru yürüdü.

Sherry taş gibi bir tavırla, "Bu dans Nicki'nin," dedi. Bunu söylerken Nicki'yle ne kadar yakın olduklarını belirtmek istemişti.

"Bu hakkını bana devretti."

Sesinin tonu Sherry'ye itiraz etmemesini, dansı reddedip olay çıkartmamasını söylüyordu. "Çok iyi," dedi.

Müzik başladı, Sherry kollarında dimdik, tahta gibi duruyordu, bir önceki dansındaki zarafetten eser yoktu. "Eğleniyor musun?" diye sordu Stephen.

"Eğleniyordum. Teşekkür ederim."

Stephen kızıl pırıltılı saçlarına baktı ve gergin profilini gördü bir an. Cebinde hissettiği mektupla şu anda hiçbir şey için üzülemezdi. Kararlı bir tavırla, "Sherry," dedi. Sherry bu sesteki garip yumuşaklığı hissetti ve başını kaldırmadan, "Evet?" diye cevap verdi.

"Seni üzen yaptığım ve söylediğim her şey için özür diliyorum."

Onu üzmüş olduğunu bilmesi ve kuşkusuz bunu sürdürebileceğini düşünmesi incinmiş gururun daha fazla dayanabileceği bir şey değildi. Sherry'nin kızgınlığı ateş aldı, alevlere dönüştü. Onu önemsemiyormuş ve bu konuyu sıkıcı buluyormuş gibi, "Bunları hiç düşünme," dedi. "Sanırım hafta sonuna kadar epey evlenme teklifi alacağım ve bana diğer erkekleri de tanıma fırsatı verdiğin için çok mutluyum. Bu geceye kadar..." Sesi hissettiği kinle titremeye başlamıştı. "Bütün İngiliz erkekleri huysuz, kibirli, kötü zannederdim, ama şimdi öyle olmadıklarını biliyorum. Öyle olan sensin."

"Ama hem onlar açısından hem de senin açından ne yazık ki benimle nişanlısın!" Gecikmiş olmasının bu kadar derin bir kızgınlık yaratması karşısında donup kalmıştı.

Sherry almış başını gidiyordu ve bu yorum onu zerre kadar yavaşlatmadı. "Bu gece tanıştığım erkekler hem çok sevimli hem de senden çok daha fazla çekiciydiler."

Stephen gergin bir tebessümle, "Öyle mi? Hangi yönden?" diye sordu.

Adamın yüzündeki küstah, acımasız gülümsemeye bir tokat indirmek isteyen Sherry, "Tek bir yönden. Onlar daha genç! Sen bana göre yaşlısın. Bunu bu gece anladım."

"Gerçekten öyle mi?" Gözleri anlamlı bir şekilde dudak-

larına kaydı. "O zaman belki beni çekici bulduğun anları anımsatmak gerekiyor."

Sherry bakışlarını ondan ayırdı. "Bana öyle bakıp durma. İnsanlar bakıyor. Konuşacaklar." Uzaklaşmak istedi, Stephen hiç çaba harcamadan onu sımsıkı tutabiliyordu.

Çok doğal şeylerden konuşuyorlarmış gibi bir tavırla Stephen, "Şimdi tam bu dansın ortasında, ben içimden geçenleri uygulayıp seni omzuma atıp buradan kaçırsam, ya da insanların ortasında seni öpmeye başlasam neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Bir kere tüm saygıdeğer erkekler bir anda seni saf dışı bırakır. Beni hiç etkilemez, kaba, kibirli ve acımasız biri olarak –"

"Buna cesaret edemezsin."

Cesaretle adamın blöfünü gören Sherry'nin gözleri ateş saçıyordu. Çevrelerindekiler gizemli Amerikalı kızla Langford Dükü'nün arasında geçmekte olan tartışmayı izleyeyim derken adımlarını şaşırıyorlardı. Langford Dükü onun kızarmış, baştan çıkarıcı, isyankâr yüzüne baktı ve, "Haklısın sevgilim, cesaret edemem," dedi yumuşak bir sesle.

"Bana bütün yaptıklarından sonra ne cesaretle böyle sevgi sözcükleri kullanıyorsun."

O anda, kendi takımı arasında çok işe yarayan bir tür entellektüel seks muhabbetiyle kızın dengesini yitirebileceğini düşünemeyen Stephen, kızın dar korsajının kare şeklindeki yakasından davetkâr bir biçimde görünen dolgun göğüslerinden gözlerini ayırmadan, "Sana neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi tembel ve açık saçık şeyler ima eden bir gülümsemeyle. "Sırası gelmişken giysinin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Komplimanlarının da senin de cehenneme kadar yolunuz var," diye fısıldayan Sherry kollarını indirdi ve onu dans pistinin ortasında yalnız bıraktı.

Makepeace o andaki partnerine, "Gördün mü?" dedi. "Bayan Lancester, Langford'u dans pistinde bırakıp gitti."

Partneri duyulur duyulmaz bir sesle, "Aklını kaçırmış olmalı," diye cevap verdi.

Genç baron gururla, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Bayan Lancester bana hiç kötü davranmadı. Aksine son derece uygar ve tatlıydı."

Makepeace danstan sonra aceleyle arkadaşlarının yanına gitti. Kızıl saçlı güzel Amerikalının kendisine, yüce Langford'dan daha fazla ilgi duyduğunu onlar da fark etmiş miydi, merak ediyordu.

Şaşırtıcı olay Langford'un balo salonuna girmesiyle ciddi olarak keyifleri kaçan birçok erkek tarafından fark edilmişti ve salonda hiç olmazsa Makepeace'i ona tercih eden ileri görüşlü ve yüksek zevk sahibi bir kızın mevcut oluşu onları biraz rahatlatmıştı. Meakepeace'in arkadaşları arasındaki süksesi dakikalar geçtikçe artıyordu. Güzel Amerikalı kızın popülaritesi çok yüksek olan Langford Dükü'ne onu - ve dolayısıyla hepsini– yeğlemiş olması kızı gözlerinde bir kahraman yapmıştı.

Sherry'nin kızgınlığını böyle uluorta göstermesine sinirlenen Stephen, kenara çekildi ve bir duvar boyunca dizilmiş olan bekarların nişanlısına doğru yönelmelerini izledi. Çevresini sardılar, dans etmek istiyorlar ve öyle abartılı iltifatlar ediyorlardı ki, kız Stephen'e doğru çaresiz bir bakış atmak zorunda kaldı. Ama hayır, ona değil, DuVille'e atılmıştı bu bakış.

Nicki limonata bardağını bırakıp Sherry'ye doğru yöneldi, ama çevresindeki öyle bir kalabalık birikmişti ki, kız geri geri gitmeye başladı sonra arkasını dönerek koşar adımlarla tuvaletlerin yolunu tuttu.

Nicki çaresiz gene Stephen'le paylaştıkları sütuna dayandı ve Stephen'in biraz önce yapmış olduğu gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Birbirlerine ne kadar benzediklerinin farkında değildiler. Tiril tiril siyah gece giysileri içinde, yüzlerinde aynı sıkıntılı, yumuşak ifade olan, iki yakışıklı, esmer

adam. "Seni tekme tokat kovunca buradaki her erkeğin ilgi odağı oldu," dedi DuVille.

Stephen bu durumdan Nicki'nin de kendisi kadar rahatsız olduğunun farkındaydı.

Nicki, "Yarın nişanlın," dedi. "Londra'daki bütün züppeler, bütün genç Korintliler tarafından Londra'nın en farklı, en eşsiz kızı ve Jean d'Arc'ı seçilecek. Sen benim işimi haftalarca uzattın."

Stephen, "Seni tepe taklak ettim," dedi donuk bir tatmin duygusuyla. Salonun diğer yanında sıralanmış olan genç kızlarla annelerini başıyla işaret ederek, "Şu umutla bekleşen hevesli takımdan biriyle ilgilensene sen. Hiç kuşkum yok bu gece evlenme teklif edersen yarın ailesinin hayır duaları ve özel ruhsatıyla evlenmiş olursun."

Nicki kendiliğinden onun baktığı yana baktı, bir an için parlak bir av olmanın ortak kaderini yaşadıklarından kızgınlıklarını bir yana bıraktılar. Nicki karşıda yelpazesini davetkâr bir şekilde sallayarak ona bakan bir genç kıza ilgisizce kibar bir reverans yaparak, "Hiç kendini bir tabak içinde sunulan nefis bir alabalık olarak hissettiğin oldu mu?" dedi. Stephen, kızıyla hararetli fısıltılarla konuşurken kendisine davetkâr bakışlar atmakta olan Lady Ripley'e bakarak, "Sanırım beni ayaklı bir çek defteri olarak görüyorlar daha çok," diye karşılık verdi.

Belli etmeden Ripley'in çok güzel olan kızına baktı. Kız salonda onların varlığından habersiz görünmek için çaba harcayan ya da ısrarla onlara bakmayan pek az kızdan biriydi. "En azından Ripley'in kızı bizimle ilgilenmeyecek kadar aklı selim sahibi ve gururlu."

Nicki, "İzin ver seni onunla tanıştırayım, en azından gecen tümüyle ziyan olmamış olur. Ben şu anda, çok kısa zamanda bana tutulacak olan nefis bir kızıl saçlıya bağlıyım."

Stephen sözcükleri uzatarak sert bir tonla, "DuVille?"

dedi. Kendilerini hayranlıkla izleyen seyircilerinin hatırına yüzüne kondurduğu yumuşak, kibar ifadeden eser yoktu.

"Evet Langford?"

"Geri git!"

Nicholas da Westmoreland'in kendisine baktığı gibi yan yan ona bakarak alaylı düşüncelerini kibar bir soğukkanlılığın arkasına gizlemeye çalıştı. "Acaba senin duygularında bir değişiklik olmuş olabilir mi? Bayan Lancester'a olan sorumluluğundan vazgeçmek istemiyor olabilir misin?"

"Sabaha karşı, gözlerden uzak, güzel bir vadide benimle buluşmak için kaşınıyorsun gibi geldi bana."

"Öyle değildi, ama bu fikir bana hiç de fena görünmemeye başladı," diyen Nicholas kumar odasına doğru yürüdü.

Sherry kalabalık tuvalete girer girmez kendi hemcinsleri arasındaki statüsünün değişmiş olduğunu fark etti. Konuşmalar bir anda kesildi, meraklı bakışlara hedef oldu ama geniş kemikli bir kız, dostça bir gülüşle ona hitap edene kadar kimse onunla konuşmadı.

"Konta hiç beklenmeyen bir tepki gösterdiniz Bayan Lancester. Fena bozuldu. Sanırım hayatında hiç böyle terslenmemişti."

Kızgın ve aşağılanmış olduğunu belli etmemeye çalışan Sherry, "Daha düzinelercesinin gelmekte olduğunu hissediyorum," dedi.

Kız neşeyle, "Yüzlerce," dedi. "Ama ne kadar yakışıklı ve erkeksi. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Sherry, "Hayır," diye yalan söyledi. "Ben sarışınları yeğlerim."

"Amerikalılar açık renkli erkekleri daha fazla mı beğenirler?"

Bu konuda hiçbir fikri olmayan Sherry, "Buradaki Amerikalı böyle düşünüyor," dedi.

Kızlardan biri acıma ve merak duygularıyla, "Bir kaza dolayısıyla belleğinizi yitirdiğinizi duydum," dedi.

Bayan Charity'nin öğrettiği gibi beyinsiz görünmektense, daha gizemli geçiştirici bir gülümsemeyle, Whitney'in önerdiği gibi, "Geçici bir şey bu," diye cevap verdi Sherry. Sonra çevresindekilerin bir beklenti içinde olduğunu anlayarak, "Bu arada insanın hiçbir derdi yokmuş gibi davranması da iyi oluyor," dedi aldırmaz bir tavırla.

Salona girerken Stephen Westmoreland hakkında pek çok yeni şey öğrenmiş, öğrendiği her ayrıntıdan ve çıkardığı sonuçtan nefret etmişti. Whitney'in onun hakkındaki düşüncelerine karşın, belli ki Stephen Westmoreland, bir zampara, gönül avcısı, kadınlarla eğlenmekten başka bir şey düşünmeyen çapkının tekiydi. Cinsel ilişkileri sayısızdı ve sosyete onun bu sekse düşkünlüğünü onaylıyor olmalıydı ki, herkes onun üzerine titriyor ve ondan gelecek bir evlenme teklifini neredeyse kraliyet ailesinden gelecek bir teklifle eş tutuyorlardı. Daha kötüsü, çok daha kötüsü, kendisiyle nişanlı olmasına karşın bir metresi vardı ve bu metres gelişigüzel bir metres olmayıp söylenenlere göre nefes kesici güzellikte, bu konularda oldukça şöhreti olan biriydi.

Salona girerken öfkeliydi, kendisini önemsiz ve aldatılmış hissediyordu. O ana kadar hiç denenmemiş olan flört yeteneğini denemeye karar verdi. Onun dönüşünü şaşkın bir şekilde beklemekte olan Bayan Charity'nin çevresindeki erkeklere gülümsedi ve sonraki iki saat içinde bu balodan sonra Rutherfords balosuna davetli olan erkeklere iki düzine kadar dans sözü verdi. Nişanlısı onun flörtteki başarılarının farkında değil gibiydi. Onu kenarlardan izliyordu. Yüzünde hiçbir ilgi ya da onunla bağlantı ifadesi yoktu.

O kadar ilgisiz görünüyordu ki, sonunda yanına gelip Rutherfords'a gitme zamanı geldiğini söylediğinde Sherry hiçbir huzursuzluk hissetmedi. Nicholas DuVille ve Bayan Charity'yle birlikte arabalarının getirilmesini beklerken, Stephen'de de Sherry'ye karşı bir hoşnutsuzluk belirtisi yoktu. Öyle ki Bayan Charity kendinden geçercesine, "Sherry

çok başarılıydı Langford! Annenize ve yengenize her şeyin ne kadar mükemmel gittiğini söylemek için sabırsızlanıyorum," dediğinde yumuşak bir tavırla gülümsedi.

Nicholas Du Ville onları üstü açılan, son model, pırıl pırıl bir landoʼyla almaya gelmişti ama Langford Dükünün lüks şehir arabası, önlerinde kayar gibi dururken Sherry'nin gözleri iri iri açıldı. Gümüş koşum takımlı birbirinin aynı altı, tüylü atın çektiği araba pırıl pırıl siyahtı, kapısına kontun arması işlenmişti. Sherry, Upper Brook'daki evin mutfağında arabacıları, uşakları eğlendirmişti ama bu gece beyaz deri golf pantolonları, altın rengi düğmeli ve kordonlu yeşil ceketleriyle resmi üniformaları içindeydiler. Parlak siyah çizmeleri, beyaz gömlekleri, kar gibi kravatları ve beyaz eldivenleriyle en az Almack's'taki beyler kadar şıktılar. Sherry bu düşüncesini onlara da söyledi.

Doğal iltifatları uşakları mutlu bir şekilde gülümsetti. Bayan Charity şaşırdı ama Kontun ifadesi hiç değişmeyince Sherry bir rahatsızlık belirtisi sezdi, öyle ki Rutherfords'un balosuna kendisiyle yalnız gitmeyi düşündüğünü anlayınca, kesin bir tavırla "Ben Bayan Charity ve Mösye Du Ville'le gitmek istiyorum," diyerek onların arabasına doğru bir hareket yaptı.

Stephen'in eli mengene gibi dirseğine yapışıp onu arabasının açık kapısına doğru sürükleyince de dehşetle sıçradı. Stephen, korkunç bir sesle, "Gir içeri" dedi. "Bu gece yeterince olay yarattın."

Stephen Westmoreland'in bir yumuşak başlılık maskesi altında müthiş sinirli olduğunu en sonunda anlayan Sherry, Bayan Charity ve Nicholas DuVille'e doğru bir bakış attığı da onların arabası çoktan yola koyulmuştu bile. Almack's'tan çıkanlar gruplar halinde arabalarını beklemekteydiler. Sherry olay çıkartmaktansa arabaya girmeyi tercih etti.

Stephen de arkasından bindi ve merdivenleri toplamakta

olan arabacıya, "Uzun yoldan git, parkın içinden," diye emretti.

Sherry karşısında lüks, gri kadife yastıklara yaslanmış oturuyor, bu kızgınlığın bir anda patlamaya dönüşeceğinden emin olarak bekliyordu. Stephen çenesi kilitlenmiş, pencereden dışarı bakmaktaydı. Sherry bir an önce ne olacaksa olsun artık, dereken birden Stephen buz gibi gözlerini ona çevirip alçak, vahşi bir sesle konuşunca, keşke bu sessizlik sürüp gitseydi diye düşündü. Stephen, "Eğer bir daha," dedi, "beni aşağılamaya kalkarsan seni dizlerime yatırıp herkesin içinde hak ettiğin dayağı atarım. Anlaşıldı mı?"

Sherry yutkundu. "Anlaşıldı," derken sesi zor çıkıyordu.

Konuşmanın bittiğini düşünüyordu, ama biraz sonra bunun bir başlangıç olduğunu anladı. Stephen alçak ama fırtına gibi bir sesle, "Sana dans etmek için her yaklaşan adamla flört ederek ne elde edeceğini sanıyorsun? Ya beni dans pistinin ortasında bırakarak? DuVille'in koluna asılıp her söylediği kelimeye yapışarak?"

Onu pistin ortasında bırakması bir cezayı hak ediyor olabilirdi ama o gece erkeklere davranışıyla ilgili diğer söyledikleri haksız, iki yüzlü ve aşağılayıcıydı. Sherry'nin sinirleri ayağa kalktı. "Senin gibi biriyle nişanlanacak kadar aptal bir kadından başka nasıl bir davranış beklenir?" dedi ve o anda adamın yüzündeki kızgınlık maskesinin yerini şok ifadesinin almasını memnuniyetle izledi. "Bu gece hakkındaki tüm dedikoduları dinledim. Fethettiğin kadınları, metresini, evli kadınlarla olan ilişkilerini. İngiltere'nin en berbat zamparasıyken bana nasıl uygun davranıştan söz edersin."

Sherry duyduğu dedikodularla kendini öylesine aşağılanmış hissediyordu ki, adamın sıkıca kenetlenmiş çenesinde oynayan bir damarı görmezden geldi. "Evlenmek için Amerika'ya kadar gitmene şaşmamalı. Neyse ki, ahlaksızlıkların oraya kadar ulaşmamış seni... doymak bilmez zampara. Orada herkes, Monica Fitzwaring ve daha yarım düzine kadının senden evlenme teklifi beklediğini biriken, beni oraya götürmek küstahlığını gösterdin. Hiç kuşkum yok gözüne baktığın her dişiye evlenme umudu verdin. Onlarla da benim gibi 'gizlice' nişanlanıp sonra kendilerine başka birini bulmalarını söylediğini duyarsam hiç şaşırmam." Sözlerini onu nefessiz bırakıp karşısındakini çileden çıkaracak bir zafer cümlesiyle ve Stephen'ın kendi sözleriyle noktaladı: "Şu andan itibaren ben sizin nişanlınız değilim Lordum, beni duyuyor musunuz. Hiçbir şekilde size bağlı değilim. Bundan böyle istediğimle istediğim zaman flört ederim, bu sizi hiçbir şekilde bağlamaz, adınıza leke sürülmez. Ve sizin de bu konuda söyleyecek hiçbir sözünüz olamaz, anlaşıldı mı?" Sonra sustu ve karşısındakinin tepkisini bekledi ama Stephen tek söz söylemedi.

Sherry'nin hiç beklemediği şekilde kaşlarını kaldırdı ve gizemli mavi gözleriyle tüm keyifsiz anları silmek istercesine ona baktı, sonra elini uzattı.

Sherry önce kendisine vurmak istediğini zannederek elinde olmadan geri sıçradı, sonra sadece elini uzattığını anladı, nişanlarını bitirmelerini onaylamak için el sıkışacaklardı. Nişanı bozmasına hiç karşı çıkmaması da yeterince aşağılayıcıydı, ama gururu erkeğin gözlerinin içine bakarak o eli sıkmasını söylüyordu.

Uzun parmaklar önce yavaşça Sherry'nin parmaklarını tuttu sonra bir mengene gibi sıkıp acıtarak genç kızı yerinden kaldırdı. Sherry boğuk bir çığlık atarak kendini rahatsız bir yığın halinde erkeğin yanında buldu. Omuzları kapıya dayanıyordu, Stephen üzerine eğildiğinde parıldayan gözleri kendini gözlerinin birkaç santim ötesindeydi. Korkunç yumuşak bir sesle, "Eteklerini kaldırıp içine biraz akıl sokmak geliyor içimden, kendimi engelleyemiyorum," dedi. "Bana kulak ver ve ikimizi de acı çekmekten kurtar... Sevgili nişanlım en uygun şekilde davranacak ve karım benim adımı da kendi adını da lekelemeyecek."

Sherry onun ağırlığının altında nefessiz kalıyor ve dehşetini reddetme eyleminin içinde saklamaya çalışıyordu, "O her kim ise," dedi. "Ona çok acıyorum... Ben..."

Stephen vahşi bir sesle, "Sen artık ölçüyü aştın!" dedi ve dudaklarıyla kızın ağzını bulup onu cezalandırmak ve boyunduruk altına almak ister gibi acımasızca öpmeye başladı. Bir eli Sherry'nin başının arkasındaydı. Öfkeli bir kararlılıkla karşı koyan Sherry en sonunda başını yana çevirmeyi başardı. Sesindeki dehşet ve yalvaran ifadeden nefret ederek. "Yapma..." dedi. "Lütfen..."

Bu ifadeyi Stephen de fark etmişti, ellerini kızdan çekmeden başını kaldırdı, kızın solgun yüzünü incelerken ellerinin onun göğsünde olduğunu fark etti, kontrolü beklenmeyen bir şekilde elden kaçırmıştı. Kızın gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve elinin altında göğsü hızla inip kalkıyordu. Stephen yalnızca onu sakinleştirmek, kendi iradesine, aklı selime döndürmek istemişti. Onu aşağılamak ya da korkutmak en son yapmak isteyeceği şeydi. Onun o çocuksu ruhunu zedelemeyi asla istemezdi. Şu anda bile altında tümüyle onun merhametine kalmış kıpırdayamazken, uzun kirpikli gri gözlerinde ve inatçı çenesinde isyan fırtınalarının izlerini görmek mümkündü, Stephen'ın hareketsiz kaldığı bir iki saniye içinde Sherry gittikçe artan bir yüreklilikle kendini korumaya çalışıyordu. Yüzünü çerçeveleyen ateş rengi buklelere gözü takılan Stephen, şu korunma çabası içinde bile muhteşem, diye düşündü. Küstah, gururlu, tatlı, yürekli, akıllı... bu sıfatların hepsi onda mevcuttu.

Ve bu kız onun olacaktı. Kollarında tuttuğu bu nefis, fırtınalı, kızıl saçlı kız onun çocuklarını doğuracak, masasında yer alacak, hiç kuşkusuz iradesiyle iradesi çatıştıracak ama onu hiç sıkmayacaktı. Ne yatakta ne dışarıda. Bunu karşı cinsle yirmi yıllık yakın ilişki deneyimlerinden sonra rahatça söyleyebilirdi. Kızın kim olduğunu bilmeyişi, Stephen'in kim

olduğunu bilmeyişi ya da iyileştikten sonra ondan boşlanıp boşlanmaması onu fazla ilgilendirmiyordu.

Eli elinin içindi uyudukları o ilk akşam aralarında bir bağ oluşmuştu ve bu gece kızın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bu bağı koparmak istediğine ve Stephen'i onun kendisini istediği kadar istemediğine, Stephen'i inandıramazdı. Yalnızca bir dedikodu fırtınasıyla karşılaşmıştı ve onların içinde ancak bir zerre kadar -o da varsa- gerçek olduğunu bilmezdi.

Stephen bunları ancak bir iki saniye kadar düşündü, ama bu kadarlık süre nişanlısının onun sınırlerini kontrol altına aldığını anlamasına yetmişti, o da sesinin tonunu ona göre ayarlayarak kesin ve yalvaran bir tonla, "Bırak kalkayım" dedi. Stephen onun eş olma niteliklerine 'çok duyarlı' niteliğini de eklemesine karşın başını salladı. Kızın gözleri onun gözlerinin içinde tatmin olmamış bir tonla, "Sanırım sen bu arabayı terk etmeden önce bir anlaşmaya varmamız gerekiyor," dedi.

Sherry, "Anlaşacak ne kaldı?" diye patladı.

Stephen bir eliyle kızın saçlarını diğer eliyle çenesini kavrayarak dudaklarını yeniden dudaklarına yaklaştırdı, "Bu," dedi.

Sherry bu bol kirpikli gözlerdeki kararlı ışığı gördü, hafifçe içini çekerek başını çevirmeye çalıştı. Kollarının kıskacından kaçamayınca gene kendini cezalandıracak bir saldırıya hazırlandı ama öyle olmadı. Stephen dudaklarını öyle harika bir yumuşaklıkla öpüyordu ki, kımıldayamadı. Çok dikkatle uygulamaya çalıştığı korunma mekanizmaları gene bir saldırıyla karşı karşıyaydı. Erkeğin dudakları kendi dudakları üzerinde gidip geliyor, tatlı tatlı onu şekillendirmeye, kendisininkiyle uyum sağlamaya zorlarken bir elinin kıskacı gevşeyerek saçlarından ensesine iniyor ve onu duygulu bir biçimde okşuyordu. Tüm zamanları dudaklarının her bir milimini keşfetmek için harcaması gerekirmiş gibi, onu sonu gelmez bir şekilde öpüyordu. Sherry yüreğinin hızlı hızlı atmaya

başlamasıyla direncinin kırılmakta olduğunu anladı. Onu öpmekte olan adam birden, hastayken yanı başında bir iskemlede uyuyan, onunla şakalaşıp onu güldüren, öpüşleriyle ona kendini kaybettiren nişanlısı olmuştu. O anda erkeği öldürücü biçimde etkili kılan bir değişiklik söz konusuydu: Arayan dudakları nefes kesecek şekilde ısrarlıydı ve kızı tutuşunda, öpüşünde bir sahiplenme hissediliyordu. Değişiklik her ne idiyse Sherry'nin dönek yüreği onu dayanılmaz buluyordu. Güçlü kollarının arasına sıkışmış, dudakları dudaklarını, başparmağı yavaş yavaş ensesini okşarken, arabanın yavaş yavaş sallanışı bile baştan çıkarıcıydı. Dili, Sherry'nin dudaklarının titreyen çizgisinde dolaşarak kızı ağzını açmaya zorladı. Sherry kalan son irade kırıntısıyla direndi. Stephen kızı daha fazla zorlamak yerine dudaklarını dudaklarından çekti, şakakla birleştiği yerde yanağına, göz ucuna sıcak öpücükler kondurmak gibi taktikleri denedi. Eli onu hapsediyor ya da destek veriyormuş gibi ensesinde kenetliydi, diliyle kulağının kenarına dokundu, sonra kızın içinde arzu kıvılcımları uyandırarak kulağını öpmeye devam etti. Zaferin elinin altında olduğunu hissederek dilini yanağı boyunca gezdirdi ve dudakları arayış ve arzuyla kızın dudaklarının kenarına dokunduğunda Sherry daha fazla direnemedi. Birden müthiş bir teslimiyetle titreyerek başını ona doğru çevirip öpüşüne karşılık verdi. Erkeğin dudaklarının baskısı altında dudakları aralandı, Stephen'in dili kızın ağzının içinde kısa, duyarlı bir yolculuk yaparken hafifçe onun diline dokundu.

Stephen kızın elinin göğsüne doğru yükseldiğini, ona iyice yaslandığını hissettiği anda, zaferini ilan ederek kızın canını acıtırcasına ve onunla oynayarak ağzını abluka altına aldı. Sherry içgüdüsel olarak karşılık veriyordu. Biraz önceki fırtınalı isyanının yakmış olan ateş şimdi tutkuyla alev almıştı ve Stephen kendini, hızla kontrolden çıkmakta olan vahşi bir öpüşmenin içinde buldu. Eli kızın göğsünü kavramıştı ve Sherry tatlı bir teslimiyet içinde ona sokuluyor, dudaklarını ona uzatıyordu. Stephen kendi kendisine durmasını söyleyerek kızı daha derinden öptü, hafifçe inleyen Sherry ona karşılık verir, dilini onunkine değdirirken Stephen kendi nefesinin sesinden başka bir şey duymuyordu. Elini kızın gür saçlarının arasına sokunca tacın inci dizisi koptu. Şimdi Stephen'ın kucağında ve ellerinde bir inci yağmuru ve kızıl buklelerin şelalesi vardı. Kızı ikisi de nefessiz kalana dek öperken, elleri göğsünü okşuyordu. Stephen birden eline uslu durmasını söyledi ve kendine bir ara caddede, arabanın içinde bir baloya doğru yol almakta olduklarını hatırlattı. Ama dolgun göğüsler avucunu dolduruyordu, kızın dekoltesini göğüsleri görünecek şekilde aşağı çekti. Sherry erkeğin ne yaptığını görünce telaşlandı, Stephen'ın bileğini yakaladı, ama o boğuk bir sesle güldü ve göğüslerine doğru eğdi başını.

33

Sherry karışık duygularının verdiği yorgunlukla elini Stephen'in omuzlarından göğsüne kaydırdı. Kalbinin güm güm atışından erkeğin de bu öpüşmelerden etkilendiği fark etmişti. Bunu anlaması ve o sırada Stephen'in şefkatle sırtını okşuyor olması, yenilmişlik duygusunu üzerinden atmasına büyük ölçüde yardımcı oldu. Bu gece Stephen'de bir şey vardı, açıklanamayacak bir şekilde daha yumuşak bir şey. Ve daha otoriter. Bunun nedenini anlayamıyordu, ama nedenini anladığı başka bir şey vardı. Alnını adamın göğsüne dayayarak yüksek sesle söyledi bunu.

"Şimdi yaptığımız şey, benimle evlenmeye karar vermenin asıl nedeni değil mi?"

Paylaştıkları tutkulu anlardan öylesine şaşkın ve yenilmiş görünüyordu ki, Stephen kızın saçlarının arasından gülümsedi, "Senin benimle evlenme nedenin bu," diye düzeltti.

"Ama birbirimize hiç uygun değiliz."

"Değil miyiz?" diye fısıldadı Stephen elini kızın incecik beline dolayıp onu iyice kendine çekerek.

"Hayır değiliz. Senin onaylamadığım pek çok huyun var."

Stephen kahkahasını zor tuttu. "Cumartesi günü tüm kusurlarımı sayabilirsin."

"Neden cumartesi?"

"Huysuz bir eş olmak istiyorsan düğünden sonrayı da bekleyebilirsin."

Sherry başını kaldırıp Stephen'e baktı, ama Stephen daha önce bedeninin gerildiğini hissetmişti. Gözleri belki hâlâ biraz baygındı ama itiraz ederken güçlüydü, "Cumartesi seninle evlenemem."

Stephen anlayışlı bir tavırla, "Pazar olsun," dedi, bir ayrıntı üzerinde durmanın kadınca bir takıntı olduğunu düşünüyordu.

Genç kız, "Pazar da olmaz," derken Stephen sesinde bir kesinlik olmadığını sezdi, "Bu kadar yaşamsal bir karar almadan önce belleğimi kazanmam gerek."

Stephen'in hedefi tam tersiydi. "Sanırım o kadar bekleyemeyiz."

"Neden bekleyemiyor muşuz?"

Genç adam, "Bak göstereyim," diyerek kızın dudaklarına hafif, sert ama arzulu bir öpücük kondurdu. Bitince bir kaşını kaldırarak kızın yüzüne baktı, Sherry'nin gösteriden sonraki yanıtını bekliyordu.

Sherry, "Bu tamamdır," dedi. Stephen ses tonuna ve ifadesine kahkahayla gülmemek için kendini zor tuttu. "Ama bu apar topar bir tören yapmayı gerektirmez."

"Pazar o halde."

Kız, hayır anlamında başını salladı, bir irade gücü göstermeye çalışıyordu, ama Stephen onun fikrini değiştireceğini biliyordu.

"Ben sizin dileklerinizin uygulama tahtası değilim Lordum, onun için lütfen bana karşı bu tonla konuşmayın. Bu sinirlerimi bozuyor. Benim de seçim hakkım olmalı... Ne yapıyorsunuz?" Stephen elini kızın korsajının içine sokmuş, göğüslerini okşuyordu.

"Sana bir seçim hakkı veriyorum. Beni istediğini söyleyebilirsin ve pazar günü çok saygıdeğer bir kadın olmayı seçebilirsin. Ya da hepsini inkâr edersin... ve..."

Kızı korkutmak için cümleyi yarım bırakmıştı. Sherry, "Ya inkâr edersem..." diye yumuşak bir tavırla meydan okudu.

"O zaman Rutherfords yerine eve gideriz ve biraz önce yapmakta olduğumuz şeye devam ederiz, ya sana kanıtlarım ya da sen gerçeği kabul edersin. Ama her iki durumda da pazar günü bir düğün olacak."

Yumuşak bariton sesinin ardında yapmak istediği her şeyi başarabilecek çelik gibi bir kararlılık, kibirli bir kendine güven vardı ve bu da Sherry'i çaresiz ve şaşkın bırakıyordu. Sherry, Stephen'in kendisine bunu itiraf ettirebileceğini biliyordu. Her an onu kendinden geçirecek şekilde öpmeye başlayabilirdi. "Dün evlenmeye hiç niyetli değildin. Öyle ki nişanlı oluşumuzdan bile mutsuzdun. Fikrini değiştiren ne?"

Baban öldü ve senin benden başka kimsen yok, diye düşündü Stephen ama elbette daha zorlayıcı bir neden vardı, tamamen doğru olmasa da, "Dün birbirimizi ne kadar fazla istediğimizin farkında değildim."

"Evet ama gecenin başlangıcında seni kesinlikle istemiyordum. Bekle bir fikrim var..." Bu fikirden ve planlarının değiştirilmesinde hiç hoşlanmayacağını bilmesine karşın, bunu söylerken kızın yüzündeki aydınlanma Stephen'i gülümsetti. Damarlarında beş yüz yıllık katıksız soylu kan dolaşıyordu ve Stephen David Elliot Westmoreland ünlü atalarının kibriyle

kendi isteğinin sonunda galip geleceğini biliyordu. Önemli olan tek şey birbirlerini istiyor olmalarıydı. Bunun ötesinde bu acelenin tek nedeni, babasının ölümünü söylemek durumunda kalacağı güne kadar, Sherry'nin karısı olmanın tadını çıkartmasıydı.

"Şimdi olduğu gibi devam edelim ve sen geçimsizlik çıkartmazsan ve birbirimizi öpmekten hoşlanmayı sürdürürsek evleniriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Stephen kibarca. "Ama benim kafamda seninle öpüşmekten daha fazlası var... ve... bu konuda son derece istekli ama rahatsızım ve bu skorda ikimizi de tatmin etmek istiyorum."

Nişanlısının bu sözlere yanıtı, kendi adından daha fazlasını unutmuş olduğunu gösteriyordu. Ya böyleydi ya da iyi yetişmiş İngiliz hemcinsleri gibi, ona da düğün gecesi neler olacağı hakkında bilgi verilmemişti. Bilmece çözmeye çalışır gibi gri gözlerinin üzerindeki kızılımsı kaşlarını çatarak, "Ne demek istediğini ya da aklında tam olarak ne olduğunu pek anlamıyorum, ama seni rahatsız ettiğime şaşmamalı. Baksana kucağında oturuyorum."

Stephen, kızın kucağından kayarken kendisine verdiği zevkle boğuklaşan bir sesle, "Tüm anlamları ve nedenleri zamanı gelince tartışacağız," dedi.

Sherry, tekrar karşısına geçip oturarak, "Ne zaman olacak bu" dedi.

"Pazar gecesi."

Onunla tartışacak gücü bulmakta ve bakışlarındaki meydan okumaya karşılık vermekte zorlanan Sherry, yan penceredeki perdeyi çekip dışarıya baktı. İki şey gözüne çarptı. Önündeki basamağın her merdiveninde uşakların beklemekte olduğu bir evin önündeydiler. Uşaklar ellerinde meşalelerle arabalarından inen şık insanları karşılamak üzere hazırdılar. Ve işin kötüsü arabanın aynasında Sherry'nin görünüşü mükemmel gibiyse de nişanlısının haşarı parmaklarının dolaştığı saçları hasar görmüştü. Bukleleri birbirine karışmış, dağınık bir şekilde omuzlarından sarkıyordu. Stephen bu doğal karışıklığı son derece çekici bulmuştu. Sherry saçını düzeltmeye koyulduğunda zihninde gene o saçların göğsüne dağılmış halini canlandırmaya başladı. "Bu halde içeri giremem. İnsanlar ne düşünür..." Sherry böyle yakınırken Stephen kızın kızarmış yanaklarını ve gül dudaklarını inceliyordu. İnsanların ne düşüneceğinin bal gibi farkında olarak, "Ne düşünürler?" dedi.

Sherry saçlarındaki tokaları çekip çıkararak onları omuzlarında serbest bırakırken, "Fazla düşünmeye gerek yok," dedi. Adamın sıcak bakışlarını üzerinde hisseden Sherry tarağı saçlarının arasından geçirirken tedirgin oluyordu. "Lütfen bana öyle bakma" dedi.

Stephen kızın tam gözlerinin içine bakarak, "Benden yüzünü tarif etmemi istediğin andan bu yana benim en sevdiğim anlar sana baktığım anlar oldu," dedi.

Sesinin kadife pürüzlülüğü ve alaylı sözleri herhangi bir öpücükten çok daha baştan çıkarıcıydı. Sherry onunla evlenmeye olan direncinin gittikçe erimekte olduğunun farkındaydı, ama gururu ve yüreği ona görünenden daha fazla şey ifade etmeyi umuyordu.

Duraksayarak, "Pazar günü evlenmeyi düşünmeden önce," dedi. "Benim İngiliz kızlarının aksine bir şeyden ne denli nefret ettiğimi bilmelisin."

Stephen şaşırarak, "Neden nefret ediyorsun?" diye sordu.

"Lavanta renginden."

Stephen kızın ataklığına şaşırmış, istemeden cesaretinden etkilenmişti."Anlıyorum," dedi.

"Bundan sonra bir gün bile nişanlı kalacaksak lütfen bunu unutma."

"Unutmam."

Sherry'nin umut ettiği gibi kabul etmemişti ama en azından sinirlenmemiş ve kızı ciddiye almıştı. Sherry kendine

bununla tatmin olması gerektiğini söyleyerek ellerini kaldırıp saçını bir kez daha düzeltti. Adamın dalgın, beğeni dolu, kenetlenmiş bakışları karşısında çaresiz bir gülüşle, "Beni seyretmeyi sürdürürsen hiçbir şey yapamam," dedi.

34

Stephen isteksizce bakışlarını ondan çekti, ama kızı balkonda onun yanında yürürken ve bir iki dakika sonra Rutherfords'un kalabalık balo salonuna inen merdivende gören hiç kimse, bakışlarını ondan ayıramadı. Başı dimdikti, dudakları Stephen'in öpüşleriyle kıpkırmızı ve pürüzsüz cildi pırıl pırıldı. Fildişi renkli giysisinin içinde sergilediği serin ciddiyete karşılık saçları serbest, zarif bukleler ve dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. Sherry'ye konukların arasından balkondan, merdivenlerden ve balo salonunda yürümek sonsuz gibi gelmişti çünkü insanlar Stephen'i durduruyor ve kendisini son derece rahatsız eden şakalar yapıyorlardı, uşak adlarını anons eder etmez birisi; "Langford," dedi. "Duyduğuma göre son zamanlarda Almack's'taki toplantı odalarına özel merak duyuyormuşsun."

Stephen ona yüzünde bir dehşet ifadesiyle baktı ama şakalaşma henüz yeni başlamıştı. Bir an sonra bir başkası tepsisindeki son iki kadehi Sherry ve Stephen'e sunmakta olan bir garsonu durdurdu ve bardakları tepsiden alarak onlardan kaçırdı. "Hayır, hayır," dedi. "Kont hazretleri son zamanlarda limonatayı tercih ediyorlar, ama dikkat et sıcak ve güzel olsun. Aynen Almack's'da sundukları gibi."

Kont uzanıp adama onu kahkahalara boğan bir şey söyledi ve şakalaşmalar sonunda merdivenlere gelene dek böyle sürdü gitti.

En sonunda balo salonuna ulaştıklarında orta yaşlı bir adam, "Langford," dedi. "Duyduklarım doğru mu? Kızıl saçlı bir yavru seni Almack's'ın dans pistinin ortasında ekti mi?" Stephen başını Sherry'ye doğru eğerek anlamlı bir şekilde sallayarak, bunun doğruluğunu onayladı ve o kızıl saçlı yavrunun Sherry olduğu ortaya çıktı. Büyük bir kalabalık onları izlerken adam tanıştırılmayı bekleyerek Sherry'e dönüp, "Sevgili genç bayan, sizinle tanışmak bir onurdur," diyerek kızın elini kibarca öptü. "Bu geceye dek bu şeytanın çekiciliğine karşı koyabilecek bir hanımın var olabileceğini hiç düşünemezdim."

Dakikalar sonra bastonuna dayanarak yürüyen biri soluk soluğa, "Bu günlerde dansın yetersiz kalıyormuş diye duydum Langford, bir ara uğra da sana bir iki ders vereyim," derken kahkahalar attı ve bastonunu yere vurarak sözlerini vurguladı.

Stephen tüm bu iğneli sözlere büyük bir hoşgörüyle karşılık verdi ama Sherry nasıl davranacağını kestirmekte zorlanıyordu. Stephen'i ne kadar yakından izlediklerini ve onunla ilgili dedikoduların ne kadar hızla yayıldığını görerek şaşırdı. Son birkaç saattir ne yaptığı hakkında herkesin bir fikri vardı sanki ve kızın gözleri önünde dehşet verici bir görüntü oluştu, insanlar arabanın penceresinden onlara bakıyor, elleri şakaklarında onları izliyorlardı.

Neler görmüş olabilecekleri yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden oldu.

Whitney, Clayton ve Westmoreland'lerin arkadaşlarıyla kalabalık arasında birlikte olan Bayan Charity'ye rastladıkları anda kadın bunu fark etti. "Tanrım," dedi. "Yüzün ne güzel bir renk almış. Bana şu anda hatırlattığın tek şey çilek ve krema. Kontla yaptığın araba gezintisi sana ne kadar yaramış! Almack's'ı terk ettiğimizde rengin sapsarıydı."

Sherry yüzünü yelpazelemeye başladı. O sırada henüz Westmoreland'lerin birçok dostunun tanışmak için orada olduğunun ve bunları duyduğunun farkında değildi. Nişanlısı da ona sokulup anlayışlı bir gülümsemeyle, "Sana ne kadar yaradı tatlım!" derken kimseyi fark etmemişti.

Kendini zor durumda hissettiği o anda nişanlısının gülümsemesi onu güldürdü, kulağını bükmek istercesine, "Seni alçak!" dedi.

Ne yazık ki o anda Bayan Charity o ana kadar fark etmediği bir şeyi fark etti. Üzüntüyle, "Almack's'dan ayrılırken saçın topluydu. Tokaların mı düştü canım. Bu gece hizmetçime böyle yalan yanlış iş yaptığı için çatacağım!" dedi.

Sherry'ye sanki tüm grup susmuş, onun lekelemekte olduğu adını korumakla görevli bu kadının her şeyi ortaya koyan açıklamalarını dinliyormuş gibi geldi. Lord Clayton gibi birçoğu da öyle yapıyordu. Lord Clayton Stephen'inkine benzeyen anlayışlı bakışlar, gizli bir tebessümle ona baktı. Sherry bunun bir gözdağı olabileceğini hiç düşünmeden gözlerini açarak ona karşılık verdi. Clayton onun bu cesur davranışı karşısında kahkahalara boğularak onu en yakınındaki iki çiftle, Hawthorne Dük ve Düşesi ve Wakefield Marki ve Markizi'yle tanıştırdı. İki çift de onu öyle sıcak ve içten selamladılar ki, Sherry onları hemen sevdi. Hawthorne Dükü, "Sanırım Stephen'i Almack's'a çeken güç sizdiniz," derken karısı Sherry'ye gülümseyerek Wakefield'lere bakıp onları da bu olumlu görüşlerine katarak ekledi, "Sizi merak ediyorduk, şimdi tanıdık. Stephen'in Almack's'ın kapılarının kapanma zamanının geldiğini anlayınca apar topar The Stratmore'u terk etmesine şaşmamalı," dedi.

O sırada Bayan Charity tüm bu konuşmalardan habersiz Almack's'dan gelip kararlı bir tavırla balo salonuna yönelen yarım düzine genç adamla ilgilenmekteydi. Stephen de öyle. Bayan Charity, "Langford lütfen git," dedi. "Bu genç adamlar

dosdoğru Sherry için geliyorlar ve yüzündeki bu itici bakışla orada öylece durursan hepsini kaçıracaksın."

Whitney mutlu bir tavırla Stephen'in koluna girerek, "Evet Stephen," diye takıldı. "Londra'nın en saygın bekarları Sherry'nin çevresini sarmak üzereyken yüzünde daha hoşgörülü bir ifade olamaz mı?" Yüzündeki gülümseme, Clayton'un düğünün yakın olduğunu söylediğini ortaya koyuyordu.

Onu, açık seçik "Hayır," diyerek yanıtlayan Stephen sorunu o an için geçiştirerek Sherry'nin koluna dokunup onu konuklarına doğru çevirdi.

Marcus Rutherford, pek az kişinin rekabet edebileceği tanınmış bir aileden gelen, imtiyazlı bir yaşamın getirdiği sarsılmaz bir kendine güven ve rahat bir kişiliğe sahip, uzun boylu, sıcacık gülüşlü, etkileyici bir genç adamdı. Sherry onu hemen sevdi ve Almack's'ta sıraya giren gençlere fırsat tanımak için onu reddetmek zorunda olduğu için pişmanlık duydu.

Bayan Charity, Makepeace ve Sherry pisto doğru yürürken arkalarından tatlı bir gülüşle bakarken Rutherford, Stephen'e, "Rakibin çok Stephen," dedi. "Ve buna şaşmamak gerek."

Clayton, Charity Thornton'un keyifli bakışlarını izleyerek "Ve bu kez, " dedi. "Senin ilgi odağın seni etrafta istemeyen bir refakatçiye sahip."

Stephen söyleneni duydu ama kafasında ona çok uygun, yeni bir fikir şekillenmeye başlamıştı, kendi refakatçisinin Sherry'e şu anda verdiği zararı yok edecek bir fikir...

Rutherford şarap kadehini dudaklarına doğru kaldırarak, "Duyduğuma göre Nicki Du Ville ona çok farklı buluyormuş. O kadar ki o da Almack's'a onun için gitmiş, ama dedikodulara göre ikiniz bir sütuna dayanmış, diğer namzetlerden fırsat bulamadığınız için genç bayana yaklaşamayıp orada kalakalmışınız. Görülmeye değer bir manzara." Rutherford

gülmekten omuzları sarsılarak devam etti. "Sen ve DuVille aynı gece Almack's'da... Yavru ayılarla dolu bir odada iki kurt." Altı yüz kişinin arasında bakışlarını gezdirerek, "Sahi nerede Nicki?" dedi.

Stephen düşüncelerini harekete geçirerek, "Sanırım kırık kalbini onarıyordur," diye karşılık verdi.

Rutherford tekrar güldü. "DuVille mi?" dedi. "Bu ikinizi Almack's'da izlemek kadar gülünç. Neden kalbi kırılmış olsun?"

Stephen alaycı bir biçimde kaşlarını kaldırıp, gülümseyerek, "Çünkü onun duygularının hedefi olan kişi biraz önce bir başkasıyla evlenmeye karar verdi."

"Sahi mi?" derken Sherry'yle dansetmekte olan Makepiece'e saygı ve hayranlıkla bakmaya başladı. "Bu Makepeace olamaz. Onca güzellik böyle bir genç yavrucuklu harcanamaz."

"Makepeace'le evlenmiyor."

"Kiminle evleniyor o halde?"

"Benimle."

Rutherford'un yüz ifadesi şoktan, keyfe, sonra da komik bir bekleyişe dönüştü.

Kadehiyle tüm balo salonunu göstererek, "Bu gece anons etmemi ister misin? Duyunca yüzlerinin ne ifade alacağını merak ediyorum."

"Bunu düşünmeliyim."

Whitney Westmoreland'e sansürlü bir bakış atarak, "Hatırlarsanız Düşes" dedi. "bir zamanlar sizin nişanınızı anons etmek istemiştim, ama o gece bunu gizli tutmakta ısrarlıydınız."

Bu görünürde çok masum ifade üzerine kocası ve kayınbiraderi alaycı ve azarlayıcı bir ifadeyle Whitney'e baktılar. Whitney, "Yapmayın. İkiniz de..." dedi. "Bunu unutmama bir fırsat verseydiniz."

Kocası yumuşak bir ifadeyle, "Veremem," dedi.

Sherry bir saattir ilk kez Stephen'in yanındaydı, Stephen'in arkadaşlarıyla yaptığı neşeli konuşmaları dinliyordu ki, Lord Rutherford yanlarından ayrıldı. Kalabalığın arasından orkestraya doğru ilerledi ama müzik kreşendo'ya yükselip sonra bir anons yapılacağını belirtir şekilde yavaşladı. Konuşmalar durdu, şaşkın konuklar ne olduğunu anlamak için döndüler.

Stephen'in arkadaşı çok merak uyandırıcı bir tonla, "Bayanlar, Baylar" dedi. "Gazetelerde yayımlanmadan önce size önemli bir nişan haberini verme şerefini bana bahşetmenizi rica ediyorum." Sherry de diğer konuklar gibi nişanlı çiftin kim olabileceğini düşünerek çevresine bakındı ve bir merak duygusu içinde kalabalığı araştırırken Lord Westmoreland'in yumuşak, alaylı bakışını fark etmedi. "Bu nişan haberinin salondaki birçok bekara rahat bir nefes aldıracağından eminim." Oynadığı rolden çok memnun, çevresindeki yüzlerce meraklı yüze bakarak, "Görüyorum sizi çok meraklandırdım" dedi. "Ama izin verin bu merak anınızı biraz daha uzatalım ve adlarını açıklamak yerine onlardan gelecekteki kan koca olarak ilk resmi görevlerini yerine getirmelerini ve balonun ilk dansını yaparak baloyu açmalarını rica edelim." Boş dans pistini mırıltılar ve gürültüler arasında terk etti ama kimse ona bakmıyordu. Orkestra şefi bir vals için işaret verdiğinde ve müzik salonu doldurduğunda herkes kalabalığı inceliyor hatta kuşkuyla birbirlerine bakıyorlardı. Sherry gelecekteki kocasının ailesine, "Ne güzel bir nişan ilanı," dedi.

Stephen, "Böyle düşündüğüne sevindim," diyerek onun elini kavradı ve dans pistine doğru götürdü. Sherry daha iyi seyretmesi için böyle yaptığını düşünüyordu. Ama onlar oradayken müzik devam etmekte ve gittikçe yükselmekteydi ki, Stephen Sherry'nin karşısına geçti, önünü kapayarak onun meraklı bakışlarının kendisine yönelmesini bekledi.

Sherry onun bir anlam veremediği anlamlı bakışına karşı gülümseyerek, "Evet?" dedi.

"Bu dansı bana lütfeder misin?"

Sahne korkusuna zaman yoktu, tepki gösterecek zaman yoktu, eli çoktan kızın beline dolanmış onu kendine çekiyor, sonra onu döndürerek piste yöneltiyordu. Kalabalık dansı kimin yönettiğini anlayınca kahkahalar ve alkışlar yükseldi, kulakları sağır eden bir gürültü oluştu.

Tavanda elli bin mumluk kristal avizeler pırıl pırıl ışıklar saçıyor ve duvarları kaplayan aynalar pistte dans eden bir çifti aydınlatıyordu. Zarafetle dans eden uzun boylu, esmer bir erkek ve kollarıyla sahiplenir gibi sardığı fildişi rengi giysili bir genç kadın. Sherry aynada görüntülerini izliyor, anın romantik büyüsünü, heyecanını yaşıyordu, bakışlarını genç adama çevirdi. Ona bakan, o her şeyi bilir gibi bakan mavi gözlerin derinliklerinde bir yerde, yaşama kıvılcımlar gönderen başka tür bir romantik büyü gördü... derin, sağlam ve sessiz... Onu tutsak eden bir şey, ona vaatte bulunan... soran... davetkâr...

Seni seviyorum diye düşündü Sherry içinden.

Sanki söyleneni duymuş ve bu söyleniş şeklini sevmiş gibi belini saran kol daha da sıkılaştı. Sonra Sherry bunu yüksek sesle söylemiş olduğunu fark etti.

Balo salonunun üstündeki balkonda Clayton Düşesi aşağıdaki çifte bakıp gülümsedi, şimdiden meydana çıkacak harika torunlarını düşünüyordu. Kocasının da yanında olup oğlunu yaşamını paylaşacağı kadınla dans ederken görmesini isterdi. Robert, Sherry'yi onaylardı diye düşündü. Alicia, kırk yıl önce Robert'in parmağına geçirmiş olduğu yüzüğü bilinçsizce ovalayarak oğlunun evlenmeye karar verdiği geliniyle dansını izliyor ve Robert'i yanı başında hissediyordu. Yüreğinden gelen bir sesle, "*Şunlara bak sevgilim*" dedi. "*Oğlum sana ne kadar benziyor ve kızını da bazı halleri bana çok benziyor.*" Alicia neredeyse Robert'in elini belinde hissediyor ve gülümseyen bir sesle kulağına fısıldadığını duyuyordu. "*O halde tatlım,*" diyordu. "*Stephen'in sırtı yere gelmez.*"

İşlerin bu hale gelmesinde kendi katkılarını anımsayın-

ca dudaklarında gururlu bir gülümseme belirdi. Stephen'in hazırlamasını istediği listeye koyduğu aday adlarını ve onlara Stephen'in fırtına gibi tepkisini hatırladı. Öyle yaşlı isimler yazmıştı ki Stephen onların hiçbir gücü olmadığını düşünememişti bile. "*Bunu ben başardım,*" diye düşündü.

Yanında duran Hugh Whitticomb da aynı manzarayı seyrediyor ve bir zamanlar Alicia ve sevgili Maggie'nin de Robert'i ve kendisini güneş doğana dek dans pistinde tuttuğu günleri anımsıyordu. Stephen ve Sherry'nin dansını izlerken bu durumu nasıl ustaca organize ettiğini düşünüyordu. Doğru, kızın belleği yerine gelince denizde bazı dalgalanmalar olacaktı ama o Stephen Westmoreland'i seviyordu, Stephen de onu. Hugh bunu biliyordu. "*Maggie'ciğim, bunu ben başardım,*" dedi içinden karısına. Karısının yanıtı zihninde dalgalandı. "*Evet sen yaptın sevgilim, şimdi Alicia'yı dansa kaldır, bu özel bir an.*"

"Alicia," dedi kuşkuyla, "dans eder misin?"

Alicia ışıltılı bir gülümsemeyle elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim Hugh," dedi. "Harika bir fikir bu. Seninle dansetmeyeli yıllar oldu."

Dans pistinin bir köşesinde Bayan Charity valsin büyüsüne kapılmış ayağıyla tempo tutuyor, ışığını yitirmiş mavi gözleri mutlulukla parlayarak Langford Dükü'nün Sherry'nin gelecekteki kocası olarak ilk resmi işlevini yerine getirmesini izliyordu. Diğer dans etmek isteyenler piste doğru ilerlerken Nicholas DuVille'in kulağına söylediği bir şey üzerine şaşkınlıkla bakakaldı. Nicholas dalgın, aydınlık bir gülümsemeyle, "Bayan Thornton," dedi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Kadın bu çok özel anda kendisini seçmiş olmasının verdiği mutlulukla ona baktı ve küçük elini adamın koluna koydu, salonun en yakışıklı erkeğiyle birlikte dans pistine doğru yürürken kendini yeniden bir genç kız gibi hissediyordu.

"Zavallı Makepeace," dedi. "Orada pek bitkin görünüyor." Sesinde hiçbir acıma hissi yoktu.

Nicholas adımlarını onun küçük bedenine uygun adım-

larına uydurarak onu pistte döndürürken çok sevimli ve çok heyecanlı görünüyordu.

"Nicholas," dedi. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette. İstiyorsanız."

"Yaşlandım ve en istemediğim zamanlarda kafam önüme düşüyor. Ve son derece unutkan oluyorum zaman zaman..."

"Hiç fark etmedim," dedi Nicholas.

Bayan Charity onun yalanını duymamış gibi yaparak, "Anne sevgili çocuğum," dedi. "Bizim sevgili Sherry'mizin seni ilk bir saatte sarhoş ettiğine inanacak kadar da bunak değilim."

Nicki bir şeyi atlamış olmalıydı..."Nasıl nasıl ne olmuşum.....?" dedi.

"Elbette hiçbir şey olmamıştın. Her şey tam planladığım gibi gelişti."

"Tam planladığınız gibi mi?" Nicholas biraz dalgın sorular soruyor, aldığı yanıtlar hem onu kahkahalarla güldürüyor hem de her şeyden bu kadar habersiz olduğu için utanarak kızarıyordu.

"Elbette," dedi yaşlı kadın başını sallayarak, "Övünmeyi sevmem ama şu manzara benim eserim." Sherry ile Langford'u gösteriyordu.

Zihninin bir köşesindeki inanılmaz fikrin doğruluğundan emin olmayan Nicholas kadını göz ucuyla süzdü, "Her ne ise eseriniz bunu nasıl başardınız?"diye sordu.

"Biraz dürttüm, biraz ittim, oldu işte sevgili oğlum. Ama bu gece Sherry'yi Langford'la gönderip göndermemekte kararsızdım. Makepeace'i fena halde kıskanmıştı." Küçük omuzları neşeli bir gülüşle sarsıldı. "Otuz yıldır rastladığım en dikkat dağıtıcı olaydı. En azından öyle sanıyorum... tüm bu heyecanı özleyeceğim. Hugh Whitticomb bana refakatçe olmamı söylediğinden bu yana kendimi çok yararlı şeyler yapıyormuş gibi hissediyorum. İyi bir refakatçi olmam beklenmiyordu aslında biliyorsunuz. Eğer öyle olsaydı benim yerime başka birini bulurdu." Nicholas'ın uzun süre susması üzerine başını kaldırıp ona baktı. Nicholas daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu ona. "Bir şey mi söyleyecektin sevgili oğlum?"

"Sanırım."

"Evet?"

"Lütfen beni affedin."

"Beni küçümsediğin için mi?"

Nicki gülümseyerek başını eğdi ve Bayan Charity ona gülümseyerek, "Herkes bunu yapıyor," dedi.

35

Stephen özel salonunda Clayton'la birlikte operaya gitmek üzere kadınları beklerken alaylı bir tavırla, "Kendi evimde kendimi konuk gibi hissediyorum," dedi. Bir gece önce Rutherfords'da nişanlarını ilan ettiklerinden beri Sherry'yle yanlız kalmamıştı ve işin resmiyete dökülmesiyle tüm yakınlaşma olanaklarının sona ermesini son derece saçma buluyordu.

Annesinin önerisi üzerine Stephen, Clayton'un evine taşınmıştı, annesi de düğünden önceki son üç geceyi onun evinde geçirmek için gelmişti. Hiçbir dedikoduya meydan verilmemeliydi, ne de olsa Sherry Londra'da sosyetenin burnunun dibindeydi.

Stephen baştan bunu memnuniyetle kabul etti. Whitticomb'un daha önceki tavrını takınarak kendi güveni-

lir kişiliğini ve Charity Thornton'un de yeterli bir refakatçi olduğunu ileri süreceğini düşünmüştü. Ama tam tersine, dönek doktor Stephen'in Sherry'yle ilgilendiğinin açığa çıkması üzerine Sherry'nin adına gölge düşeceği konusunda annesiyle birlik oldu.

Bu gece ağabeyi ve yengesi Sherry'yle ikisine operaya giderken refakatçilik yapacaklardı, annesinin kendi programı vardı ama döndüklerinde onlara katılacağına söz verdi.

Clayton kardeşinin nişanlısıyla yalnız kalmak gibi çok doğal arzusuyla eğlenerek, "Sherry her zaman bize gelebilir," dedi. "Ama o zaman sen burada kalacaksın."

"Bu organizasyon o kadar saçma ki. Düğüne üç gün kala kızı yatağa atacak değilim, herhalde. Değil mi?"

Merdivende kadın sesleri duyup sustu, ikisi de ayağa kalktılar. Stephen siyah ceketini alıp kendini öne atarak giymeye çalışırken, neredeyse gülerek holden geçmekte olan iki kadını karşılamaya hazırlanan ağabeyinin üstüne çıkıyordu. "Şuraya bak," dedi Clayton ama Stephen zaten bakıyor ve onun ne diyeceğini biliyordu, "Ne güzel bir ikili oluşturmuşlar."

Claymore Düşesi ve gelecekteki Langford Kontesi'nin müzikal kahkahalarını duyunca iki erkek gülümsediler. Kızlar birbirlerini şapkalarını ve pelerinlerini deneyip şakalaşırken Hodgkin ve Colfax hiç ilgilenmiyorlarmış gibi elleri arkada bekliyorlardı. Hodgkin, Colfax kadar iyi saklayamıyordu duygularını, bu yüzden Sherry'ye bakarken yanağından bir gülücük eksik olmuyordu.

Geldiklerinde Whitney'in üzerinde parlak, mavi bir giysi vardı. Sherry, Stephen'in o gün öğleden sonra nişan armağanı olarak verdiği büyük safir taşa bakarak parlak yeşil bir elbise giyeceğini söyledi." En sevdiğim renk safir mavisi olmasına karşın," dedi.

Anlaşılan yukarda fikirlerini değiştirmişlerdi çünkü şimdi Whitney'in üzerinde Sherry'nin yeşil giysisi, Sherry'nin üzerinde de Whitney'in mavi giysisi vardı.

İki adam da öne doğru yürürken, Whitney'in "Bak göreceksin, Clayton değişikliği fark etmeyecek," dediğini duydular.

Sherry, "Ben de Lord Westmoreland'in yüzüğünle hangi renkin yakışacağı konusunda söylediklerimin farkında olduğunu hiç sanmıyorum," dedi gülerek. "Çok meşguldü... şeyle..."

Öpüşmekle demekten kaçındı. Stephen boğulur gibi güldü.

Ağabeyine, "Gidiyor muyuz?" dedi.

Clayton daha fazla konuşmadan, "Haydi çıkalım," deyince Stephen Whitney'in arkasından yürürken Clayton da kolunu Sherry'e uzattı. "Sana yeşiller içinde ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim aşkım," diye şaka yapınca Sherry bir kahkaha attı.

İki erkek eli omuzlarından tutup şapkasının içinden kulağına, "Sherry," diye fısıldadığında Whitney eldivenlerini giymekteydi. Whitney yüzünü kapayarak omuzları sarsıla sarsıla kahkahalar atıyordu. "Ağabeyime söyledim, opera dönüşü bizi yalnız bırakacak, başbaşa kalalım diye... Whitney'i oyalayacak...." Whitney döndü ve Stephen'in bildik gülümsemesini daha görmeden onu azarlamaya başladı. "Stephen Westmoreland, eğer bir daha...."

Upper Brook Caddesi No. 14'de arabalar büyük bir görkemle dizilmişlerdi, ışıkları pırıl pırıl, bir ateşböceği resmi geçidi gibiydi. Dranby Dük ve Düşesi evin önünden geçerlerken, Düşes eve bakıp içini çekti, "Dranby şimdi Juliette'i kiminle evlendireceğiz, Langford'u kaptıklarına göre. Onun kadar zevkli, zarif, rafine ve..." Evin ön kapısı açılıp dördü gülerek kapıdan çıkınca sustu. Stephen nişanlısının peşinden ön merdivenlerden inerken, "Sherry," diyordu. "Sen olmadığını biliyordum."

Amerikalı kız onu gülerek yanıtladıktan sonra Kont'un arabasının arkasında durmakta olan Claymore Dükü'nün

arabasına yöneldi. Dük ve Düşes arabalarının penceresine iyice yapıştılar çünkü Langford Dükü diğer arabaya binmekte olan nişanlısını belinden yakaladı, kollarına aldı ve kararlı bir tavırla onu kendi arabasına taşıdı.

Düşes, "Dranby," dedi. "Şu anda yılın olayına tanık olduk. Yarın herkese gördüklerimi anlatacağım!"

Dük arkasına yaslanarak, "Benim önerimi dinle ve hiç zahmet etme," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kimse inanmaz."

36

Lüks arabalar Bow Street'te dizilmiş, Covent Garden'ın ışıkları altında yolcularını boşaltmayı bekliyorlardı. Sherry arabanın camından dışarı bakarak, "Bir Yunan tapınağı gibi," dedi. Senin kütüphanende asılı tabloya benziyor."

Öyle heyecanlı görünüyordu ki Stephen eğilip onunla birlikte Royal Opera Binası'na baktı.

"Atinadaki Minerva Tapınağı örnek alınarak yapılmış," dedi.

Sherry arabadan inerken, eteğini kaldırmaya özen göstererek Stephen'in elinden tuttu ve içeri girmeden çevresine bakındı. Muhteşem antreden geçip İyon sütunları ve Yunan lambalarının arasındaki merdiven girişine doğru yürürken, meraklı bakışların kendisine yöneldiğine aldırmazsın, "Muhteşem" dedi. Londra'da ciddi ve asık suratlı görünmek moda olmasına rağmen Sherry'nin buna aldırdığı yoktu.

Yüzü mutlulukla parlarken ilk kat localara giden merdivenlerin bulunduğu lobide durdu ve Shakespeare'den sahnelerin resmedildiği sütunları, kemer şeklindeki nişleri seyretti.

Ona engel olmak istemeyen ama diğer izleyicilerin yollarını kapattıklarını fark eden Stephen, "Geç kalıyoruz, isterseniz daha bol bir zamanda seyret," dedi.

"Ah özür dilerim, insanların bunlara bakmadan geçebildiklerine inanamıyorum."

Stephen'in locası tüm operayı görebilecek bir konumdaydı; içeri girdiklerinde Stephen dikkatle etrafına baktı, Sherry'nin bakışını yakalamaya çalıştı, ama o karşılarında aynı sıradaki locaların her birinin ayrı avizelerini ve önlerindeki altın renkli çiçek ve yıldız işlemelerini inceliyordu.

Stephen, "Umarım opera seversin," diyerek kızın yanına oturdu. O arada sağ locadaki arkadaşlarıyla selamlaşıyordu. "Ben her Perşembe gelmeye çalışırım."

Sherry başını kaldırıp ona baktı. Öyle mutluydu ki inanmakta zorlanıyordu. "Sanırım seviyorum," dedi. "Heyecanlanıyorum, bu da iyi bir işaret." Stephen'in gözleri ona gülümsüyordu ama Sherry konuştukça gözlerinin ifadesi değişiyor ve bakışları dudaklarına kayıyor, sonra yeniden gözlerini dalıyordu.

Sherry anladı, bu bir öpüşmeydi. Bu öpüşmeydi ve Stephen onun da bunu hissetmesini istiyordu, yaptığının bu olduğunu anlamasını istiyordu. Sherry'nin eli bilinçsizce ilk uyandığında olduğu gibi adamın elini aradı. Bu çok kısacık bir andı, locaya uğrayan arkadaşlarıyla konuşmuyor olup onu bakıyor olsa bile kaçırılabilecek bir an. Ve Sherry aynı şeyi yapmak için başını çevirdiğinde Stephen'in eli kızın açık avcuna kaydı, onu kavradı, güçlü parmakları Sherry'nin parmaklarına kenetlendi. Başparmağıyla avuç içini okşarken yukardan aşağı, sağdan sola Sherry'nin belkemiğine kadar bir şok dalgası yayıldı. Bu da bir başka öpüşme diye düşündü, nefessiz kalmıştı. Bu daha uzun, daha yavaş, daha derindi.

Kalbi büyüyerek kucağındaki yelpazenin kısmen kapamış olduğu güzel erkek eline baktı, parmağıyla okşayışlarını izlerken bu dokunuşlardan bedeni eriyordu sanki.

Aşağıda galerilerde ve fuayedeki kalabalık gürültü yapıyor ve localarda kimler olduğunu meraklı bakışlarla izliyorlardı. Sherry avcunun içindeki ó küçücük okşayış yüreğini delice çarptırsa da çok doğal görünmeyi başarıyordu.

Sonunda elindeki hareket durup kalbi normal çarpmaya başlayınca, Stephen için gelişigüzel olabilecek bir dokunuştan bu kadar etkilenmesinin ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Denemek için, baş parmağını ağabeyiyle konuşan Stephen'in parmaklarının oynak yerlerinde gezdirmeye başladı, konuşmalardan çok bunu yapmaya konsantre olmuştu. Stephen'in üzerinde fark edilir bir etkisi olmadı bunun. Aslında elini açtı, Sherry bir an elini çekeceğini zannetti. Ama eli öylece açık dururken ve ağabeyiyle yaptığı konuşmaya kendini kaptırmışken, Sherry bakışlarını onların yüzünden ayırmadan, her bir parmağının üzerine, ucundan geniş avuç içiyle birleştiği yere kadar tek tek dokundu. Fark etmediğini ya da engellemediğini görünce, parmaklarını avcunun içine kaydırdı, her bir çizginin üzerinde gezinmeye başladı. Çaresiz bir şekilde *Seni seviyorum* dedi parmak uçlarıyla bunu ifade etmeye çalışarak. *Lütfen sen de beni sev.* Bazen onu öptüğünde ya da ona gülümsediğinde, kendisini sevdiğini hissediyordu ama bunu duymak istiyordu, o sözcüklere ihtiyacı vardı. Açık avcunun içine parmak uçlarıyla *Seni seviyorum* dedi.

Stephen ciddi bir konuşma yapma çabasındaymış gibi görünmekten vazgeçerek kızın eğik başına doğru baktı. Kalabalık bir yerdeydiler ve Stephen sanki deneyimsiz bir bakireyle el tutuşmak yerine bir saattir şiddetli bir ön sevişme halindeymiş gibi bir uyarılma halindeydi.

Kalbi büyük bir hızla ve ısrarla çarparken zevk hali giderek yükseliyor, orgazmı önlemeye çalışıyor, gene de kızı durdurmuyordu. Elini açıyor ve parmakları onu zorlayan bu teslimiyete izin veriyordu.

Kızın kendisine yaptıklarına inanamıyordu ve tatlı okşayışlarından onun kendisine dokunmak istediğini anlayarak bir kat daha keyifleniyordu.

Yaşadığı bu pırıltılı sofistike ortamda roller son derece açık bir şekilde belirlenmişti, kadınlar vâris dünyaya getirirlerdi; erkekler sosyal ve finansal birer gereklilikti; metresler ihtiras alır, ihtiras verirdi. Kendi eşleriyle ortak bir şeyi olmayan kocalar başkalarının eşleriyle ilişki kurarlardı. Stephen tanıdığı binlerce aile arasından belki sadece yirmisinde eşlerin birbirine yumuşak duygulardan öte bir şey beslediğini düşünebilirdi. Yüzlercesi hiçbir şey paylaşmıyordu. Kadınlar kocaları kendine dokunsun diye yanıp tutuşmuyorlar, bunu uyandırmak için özellikle hiçbir şey yapmıyorlardı. Oysa Sherry'nin yaptığı buydu.

Gözkapaklarının altından kızın profiline bakarken o tatlı tatlı açık avucunun içine bir şeyler yazdı, sonra aynı şeyi tekrar yazdı. Üçüncü yazışında Stephen açık avucunun sinir uçlarından tüm bedenindeki sinir uçlarına yayılan arzudan zihnini koparıp ne yaptığına konsantre olmaya karar verdi. Sherry parmak uçlarıyla avcuna bir daire çizdi ve aşağıda birleşen birbirini kesen iki çizgi.

CL

Adının ilk harfleri.

Stephen hırıltılı bir nefes aldı ve yeniden kızın profiline baktı. Oysa zihninde onu karanlık bir köşeye çekip dudaklarını...

Aşağıda bir kargaşa operanın başladığını haber verdiğinde Stephen zihninde kızın göğüslerini öpmekteydi. Biraz sonra Stephen kızın dikkatini başka yere vermesinden rahatlasın mı üzülsün mü kestiremedi, ama Sherry'nin dikkati başka yerdeydi artık.

Sherry bekleyiş içinde öne doğru gelip kıpkırmızı perde-

nin volanlarının açılmasını bekledi, arkada ellerinde trampet ve defne yapraklarından taçlar olan kadınların resmedildiği bir kemer vardı. Sonra orkestra çalmaya başladı ve Sherry her şeyi unuttu.

Eve giderken Stephen onun elini tutuyor, bu çocukça dokunuştan keyif aldığı için biraz utanıyordu. Araba evin önünde dolunayın aydınlattığı yolda ilerlerken Stephen dalgın bir ifadeyle, "Operayı beğendin sanıyorum," dedi.

Gözleri heyecan ve merakla parlayarak, "Bayıldım!" dedi. "Sanırım hatırlıyorum. Sözler değil ama müzik bildik geldi."

Arkasından iyi bir haber daha geldi. Colfax hafif peleriniyle Sherry'nin inmesine yardımcı olurken Stephen'in annesinin daha önce gelip odasına çekildiğini haber verdi.

Stephen, "Teşekkür ederim Colfax, sen de öyle yap," derken zihni operadaki fantezilerine geri dönmekteydi. Uşak salonu terk ederken girişteki lerden başka bütün lambaları söndürdü, Stephen veda etmek üzere olan Sherry'e baktı.

"Bu güzel gece için teşekkür ederim Lo..."

"Benim adım Stephen," derken nasıl olup da daha önce onu kullanmasını söylemediğine şaşıyordu.

Sherry, "Teşekkür ederim Stephen," demeyi denedi, verdiği yakınlık duygusunu sevdi.

Ama duyguyu tatmak için fazla vakti olmadı. Stephen onu dirseğinden tutarak karanlık holden ay ışığının aydınlattığı bir salona götürüp kapıyı kapamıştı. Salonun ortasına doğru ilerlemeyerek Sherry'e döndü.

Kapı arkasında, Stephen'in bedeni önünde, Sherry onun ayın aydınlattığı yüzüne baktı, karanlıkta ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. "Ne...?" dedi.

Stephen , "İşte bu.." diyerek iki avucunu kapının iki yanına dayadı, bedenini kızınkine yasladı ve başını eğdi.

Sherry hiçbir tepki gösteremeden kızın dudaklarını ağzına aldı, nefesini keserken sert bedeni Sherry'nin bedenine

yapışık, kalçaları hafifçe hareket ediyordu ve Sherry'nin tüm duyguları donup kalmıştı. Hafif bir inilti yle kollarını boynuna dolayıp öpücüğüne karşılık verdi, dilinin ağzının içindeki hareketinin ve kızı gittikçe daha sert öptükçe nefesinin verdiği coşkuyla kızın bedeni Stephen'in kalçalarının ısrarlı hareketine yenilmekteydi.

37

Thomas Morrison elinde Morning Post gazetesiyle evlerinin küçük salonuna girdi ve önündeki kahvaltıyla oynarken pencereden gürültülü Londra caddesini izlemekte olan çiçeği burnunda karısına, "Charise," dedi. "Son günlerde seni rahatsız eden bir şey var."

Charise gemide çok yakışıklı olduğunu düşündüğü adamın yüzüne baktı sonra küçük evindeki bu küçük salona. Ona ve kendine öyle kızıyordu ki, yanıt bile vermedi. Gemide üniforması içinde öyle romantik öyle çarpıcıydı, öyle kibar konuşuyordu ki... Ancak imzalar atılınca hepsi bitmişti. Sonra onunla yatakta o iğrenç şeyi yapmasını istemişti ve Charise bundan nefret ettiğini söyleyince de ona ilk kez ona kızmıştı. Devon'daki balayla rında Charise oldukça mutluydu ama kocası onu Londra'ya getirip de bu evi görünce beyninden vurulmuşa dönmüştü. Adam ona yalan söylemişti, güzel bir evi, çok iyi bir geliri olduğuna inandırmıştı, ama Charise'in standartlarına göre bu neredeyse fakir bir yaşamdı ve Charise bu hayattan da kocasından da nefret ediyordu.

Burleton'la evlenmiş olsaydı şimdi bir barones olacaktı, Bond Street ve Picadilly'de gördüğü şık mağazalardan alışve-

riş edecekti. Şu anda güzel farbelalı bir sabah giysisi içinde, Brook Street ya da Pall Mall'da oturan, yeni sosyetik arkadaşlarından birine ziyarete gidiyor olabilirdi. Ya şimdi. Tüm parasını tek bir giysi için harcamış ve öğleden sonra kaliteli insanların dolaştığı Green Park'a gitmişti, ama insanlar onu adeta yok saymışlardı. Dün öğleden sonra parkta dolaşıncaya kadar, soylu insanların nasıl birbiriyle kenetlenmiş ve kapalı bir şekilde yaşadıklarını, soylu bir adın ne kadar gerekli olduğunu kavrayamamıştı.

Üstelik nefret ettiği kocası, giysinin fiyatını sorup öğrendiğinde ona ağlayacakmış gibi bakmıştı. Onu bu kadar zevkli ve güzel olduğu için takdir edeceğine tüm düşündüğü şey para olmuştu.

Asıl ağlaması gereken kendisiydi, böyle düşünerek gazete okumakta olan kocasına nefretle baktı. Evde, Richmond'da herkes ona imrenir ve onu taklit ederdi. Şimdi o hiçbir şeydi –hiçbir şeyden de öte– her gün parka gidip bir aşağı bir yukarı piyasa yapan, kendisini yok sayan sosyeteyi gördükçe kıskançlıktan eriyordu.

Thomas Morrison'un derdi onun özel olduğunu anlamamasıydı. Richmond'da herkes bunu bilirdi, babası bile. Ama evlendiği bu uzun boylu salak, bunu bir türlü kavrayamıyordu. Bunu ona anlatmaya çalışmıştı, ama adam onun davranışlarının iddia ettiği gibi özel olmadığını söyleyerek onu aşağılamıştı. O da büyük bir kızgınlıkla, insanların kendilerine davranıldığı gibi davrandıklarını söylemişti. Bu Bayan Bromleigh'den çıkmış gibi akıllı bir yorumdu, gene de adam buna vermesi gereken tepkiyi vermemişti.

Ama kibarlıktan ve zevkten bu kadar uzak bir adamdan ne beklenebilirdi ki, o paralı bir kadınla ücretli bir refakatçi arasındaki farkı bile bilmiyordu.

Baştan o Bromleigh denilen kadına ilgi göstermişti ve bu şaşırmamak gerekir ki Sheridan Bromleigh kendi yerini bilen biri değildi. Patronuyla evlenen çocuk bakıcılarıyla ilgili

kitaplar okuyor, kendisi onunla alay edince de, birbirini gerçekten seven iki insan arasında unvan ya da servetin söz konusu olamayacağını cesurca ortaya koyuyordu.

Çatalıyla bir dilim salam alırken Charise, Sheridan Bromleigh yüzünden bu duruma düştüğünü düşünüyordu. Morrison az bir para karşılığı kendisine eşlik eden yardımcısına ilgi göstermeseydi Charise onu kendine çekmek için hiçbir çaba harcamazdı. Onun amacı gemideki herkese özellikle Sheridan Bromleigh'ye Charise'in istediği her erkeği elde edebileceğini göstermekti. Yaşantısının bu hale gelmesi, kafasına aşkı ve peri masallarını sokan, paranın, unvanın hiç önemi olmadığını söyleyen o kızıl saçlı cadı yüzündendi.

"Charise?"

İki gündür onunla konuşmuyordu ama sesindeki tuhaflık başını kaldırıp kocasına bakmasına neden oldu, yüzündeki kuşkulu ifadeyi görünce bu kadar aptalca bakmasının nedenini sordu.

"Bizim gemide adı Charise Lancester olan bir başkası var mıydı? O kadar sık bulunan bir isim değil de."

Charise ona nefretle baktı. Aptalca bir soru, aptal bir adam. Kendisiyle ilgili sık rastlanan hiçbir şey olamazdı. Eşsiz adı da buna dahil.

Dalgın bir tavırla, "Bu gazeteye göre," dedi. "Morning Star'la üç hafta önce Londra'ya gelen Charise Lancester, Langford Düküyle nişanlanmış."

Kadın gözlerinden kıvılcımlar saçarak gazeteyi adamın elinden kaptı, ilanı kendi gözleriyle okumak istiyordu. "Gemide bir başka Charise Lanceter yoktu," dedi.

Kocası gazeteyi zaten kaptırmış olduğu için, "Kendin oku," dedi.

Charisse bir an sonra gazeteyi masanın üzerine fırlattı, yüzü dehşet içindeydi. "Biri kendisini ben diye düke yutturuyor. Bunu planlayan bir rezil, bir şeytan..."

"Nereye gidiyorsun?"
"Yeni nişanlımı görmeye."

38

Sherry kendi kendine bir şarkı mırıldanarak bir saat sonraki düğününde giyeceği giysiyi çıkarıp yatağın üzerine koydu. Hâlâ günlük elbisesini çıkarıp daha sonra giyeceği mavi elbiseyi giymesi için çok erkendi ve saatin kadranları hiç ilerlemiyordu. Bazı arkadaşları davet edip diğerlerini etmemek olanaksız olduğu için konukları yalnızca aileyle sınırlı tutmaya karar verilmişti, küçük samimi bir toplantı olması Sheridan'ın da tercihiydi. Böylece aile de evliliği ilan etmeden birkaç hafta kazanmış oluyor böylece her şey çok aceleye gelmiş olmuyordu.

Dün gece Sherry'den kibarca kendisine anne demesini isteyen Düşes'e göre, acele evlilikler birçok dedikoduya ve acele nedeni üzerinde polemiğe neden olurdu. Bayan. Charity davetliydi çünkü kimsede onu dışlayacak yürek yoktu, ve neredeyse gelmek üzereydi. Dr. Whitticomb aileden olmayan bir başka davetliydi, ama bu sabah bir hastasının ona acilen ihtiyacı olduğunu ileri sürerek daha sonra bir şampanya içmek için uğrayacağını bildirdi.

Plana göre Claymore Dükü burada annesi ve Whitney'ye eşlik edecek ve Stephen bundan yarım saat sonra evliliğin gerçekleşeceği saat olan on birde gelecekti. İngiltere'de evlenme törenleri sabah sekizle öğle arası yapılıyordu ki gelinle damat parlak günışığının keyfini, çıkarsınlar ve bu önemli adımı atmadan önce tam anlamına varmak için bütün bir gece rahat uyuyabilsinler.

Bölge papazı Langford Dükü'nün evlenme töreninde kendi rolünün farkındaydı ki bir saat önce gelerek kendini garantiye almıştı. Colfax bunu çok eğlenceli bularak Sherry'e nakletti. O da diğer uşaklar gibi bugün için özel üniformalar içindeydi ve Sherry'ye bir şey daha aktardı, tüm personel bu gece Sherry'ye o anda mutfakta prova etmekte oldukları eski bir geleneksel şarkıyı söylemek istiyorlardı. Bu duyarlılık karşısında Sherry büyük bir memnuniyet hissederek hemen kabul etti.

Sherry'nin anladığına göre uşaklar da son derece heyecanlıydı. Oda hizmetçisi bu sabah uzun süre Sherry'nin banyosunu ve saçını dert etti, iğneleri yerlere saçıyor, havluları oraya buraya bırakıyordu. Sonunda genç kız onu dışarı çıkarıp bu bekleme anlarının tadını çıkardı.

Tuvalete doğru giderek beyaz bir kadife kutu içinde bu sabah Stephen'in gönderdiği pırlanta ve safir kolyeye baktı. Gülümseyerek kolyeyi inceledi ve kolyenin üçlü pırlanta ve safirleri de onun ruh haline uyarak ona gülümsediler. Bol taşlı mücevher giysisinin gerektirdiğinden daha resmiydi, ama Stephen'in armağanı olduğu için onu takacaktı.

Stephen....Onun kocası olacaktı ve düşünceleri elinde olmadan opera dönüşü karanlık salonda birlikte geçirdikleri dakikalara kaydı. Stephen onu kendini kaybedene kadar öptüştü, sert bedenini bedenine bastırıyor, kalçalarının her hareketi, dilinin derin arzuları, göğüslerindeki elin sahiplenmek isteyen sıcak kavrayışları ile bedenine tüm duyularını uyandıran şok dalgaları akıyordu. Biraz geri çekildiğinde nefesi tuhaf, hırıltılı bir hal alıyordu, "Hiç farkında mısın..." demişti, "ne kadar tutkulu ve eşsiz olduğunun?"

Genç kız bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemeyerek boş zihninde onu öptüğünde neden kendini suçlu hissettiğine dair özel bir neden aramıştı. Özel bir şey bulamayarak elini boynuna dolamış, yanağını sert göğsüne dayamıştı. Stephen, yarı gülerek yarı inleyerek kızın elini boynundan çekti ve geri

çekilmişti. "Yeter... Balayının düğünden önce gelmesini istemiyorsan böyle ufak tefek şeylerle idare et genç bayan..." Sherry düş kırıklığına uğramış gibi görünmüş olmalı ki gülmüş ve yavaşça onu tekrar öpmüştü.

Sherry'nin kapısı çalındı ve Sherry içeri girmesini söyledi. Hodgkin, rengi sapsarı ve yüzü uzamış, acı çekiyormuş gibi, "Özür dilerim leydim," dedi. "Aşağıda bir genç... -özür dilerim kullandığı dilden ötürü bayan demeye dilim varmıyor- bir kadın sizi görmek istiyor."

Sherry karşısındaki aynadan ona baktı, "Kimmiş o?"

Uşak yardımcısı ellerini açtı, duyduğu tepkiden dolayı elleri titriyordu. "Siz olduğunu söylüyor," dedi.

"Anlamadım?"

"Bayan Charise Lancester olduğunu söylüyor."

"Nasıl bir şey bu..." Sherry'nin kalbi nedensiz yere atmaya başladı ve ağzından bir sözcük çıktı, "Garip."

Hodgkin, sanki o kadının bir sahtekâr olduğunu söylemesini istiyormuş gibi yalvarırcasına, "Söylediği şeyler...doğru....iddiasını kanıtlayabilir gibi konuşuyor, biliyorum, çünkü daha önce Baron Burleton'da çalışıyordum."

Burleton...Burleton....Burleton.....Burleton...Bu isim Sherry'nin kafasında yankılanmaya başladı.

"...Kontu görmek istiyordu ama siz bize öyle iyi davrandınız ki... hepimize... durumumuz tersine olsaydı biliyorum siz de konta ya da başkasına gitmeden önce bana gelirdiniz. Düğün için geldiğinde kadının onu aradığını söylemek zorundayım ama onu önce siz görüşürseniz... belki sakinleşir..."

Sherry elleriyle destek alır gibi tuvalet masasına dayandı, başını eğerek kendisi olduğunu iddia eden kadını yukarı getirmesini işaret etti, sonra gözlerini kapayarak o isme odaklanmaya çalıştı.

Burleton...BURLETON...BURLETON.

Hayaller ve sesler zihnine dolmaya başladı, gittikçe hız

kazandılar, öyle hızla dönüyorlardı ki hayallerden biri kaybolmadan öteki ortaya çıkıyordu.

....bir gemi...bir kabin....korkmuş bir hizmetçi. *"Bayan Charise'in nişanlısı onu öldürdüğümüzü düşünürse ya da sanığınız... bunun gibi korkunç şeyler işte. Baronun sözüne karşı sizinki ve siz hiçbir şeysiniz, yasalar ondan yana olur. Burası İngiltere, Amerika değil..."*

..Meşalelerin ışığı, rıhtım işçileri, iskele tahtasının ucunda uzun boylu, sert görünüşlü bir adam. "Bayan. Lancester, korkarım bir kaza oldu. Lord Burleton dün öldü."

... Pamuk tarlaları, çayırlar, eşyalarla dolu bir araba, kızıl saçlı bir küçük kız... *"Babam bana havuç der saçımdan dolayı. Ama benim adım Sheridan. Bir gül var...bir çiçek adı... Sheridan ve annem bana onun adını vermiş."*

... Sinirli bir at, ciddi yüzlü bir İtalyan, yazın kokusu. *"Beyazlar Kızılderililer kadar iyi değiller isim koymada. Sen çiçek değil, sen Ateş. Alevler. Parlak."*

... Kamp ateşleri, ay ışığı, gözleri gülen, elinde gitar yakışıklı bir İspanyol, gecenin içinde müzik, *"Benimle sen de söyle, cara."*

... Küçük, temiz bir ev, kızgın bir küçük kız, sinirli bir kadın...

"Patrick Bromleigh bu kızı böyle yetiştirdiğin için senin kurbağalanman gerek. Okuyamıyor, yazamıyor, davranışları acınacak halde, saçları cadı gibi. Bana son derece rahat bir tavırla Raphael Benaventa diye birinden haşlandığını, bir gün ona evlenme teklif edeceğini söyledi. Anlaşılan kartlarda hile yapan bir İspanyol serserisiyle evlenmek istiyor. Diğer arkadaşından söz etmedim bunlar. Köpeklerle uyuyan bir Kızılderili. Eğer biraz vicdanın, ona karşı biraz sevgin varsa onu burada benimle bırakırsın."

... İki ciddi adam dışarıda, bahçede, biri kapıda, yüzü gergin. *"Cornelia Teyzen haklı canım. Sen daha farkına bile varmadan sana döneceğim –bir ya da iki yıl en fazla."*

... Çılgına dönmüş bir çocuk adama sarılmakta. *"Hayır*

Baba, beni bırakma. Bırakma beni burada! Lütfen. Lütfen! Elbise giyeceğim, saçlarımı tarayacağım. Beni burada bırakma. Seninle gitmek istiyorum, seninle ve Rafe'le ve Yatmış UyuyanKöpek'le. Benim ait olduğum yer orası, o ne derse desin! Baba... Baba bekle..."

... Kır saçlı ciddi bir kadın ve ona *Cornelia Teyze* demesi gereken bir çocuk. *"Bana o yüz ifadesiyle bakma. Ben o bakışları İngiltere'de İngiltere'de bırakmıştım yıllar önce ve onlara bağışıklığım var. İngiltere'de olsaydın Squire Faraday'ın resmi torunu olarak bu bakışlar sana uyardı, ama burası Amerika. Burada bir zamanlar küçümsediğim insanların çocuklarına davranış dersi veriyorum ve işim olduğu için çok şanslıyım."*

... Başka bir kadın, şişman, sevimli, kararlı... *"Okulumuzda sizin için bir yer olabilir. Hâlâmız Bayan. Bromleigh sizin için çok iyi şeyler söyledi."*

... Küçük kız sesleri, "Günaydın Bayan. Bromleigh." Minyatür küçük bayanlar beyaz çorapları ve kurdeleleriyle Sheridan'ın gösterdiği gibi selam vermekteler.

Genç kız elleri tuvaletin üzerinde ter içinde kalmıştı, dizleri eriyip gidiyor gibiydi. Arkasından kapı açıldı ve sarışın bir kız içeri daldı, ateş püskürüyordu, "Seni sahtekâr!"

Uçuşan görüntülerden kurtulmaya çalışan Sherry gözlerini açmaya çalıştı. Başını kaldırdı ve tuvalet masasının üstündeki aynaya baktı. Çerçeve içinde gibi kendi yüzünün yanında bir başka yüz daha vardı, TANIDIK BİR YÜZ. "Aman Tanrım!" diye inlerken kolları titremeye ve boşalmaya başladı, ya iki büklüm duruşunu dikleşip düzeltecek ya da yere yığılıp kalacaktı. Yavaşça ellerini tuvalet masasından kaldırdı, şimdi zayıflık ve uyuşukluğun yerini dehşet almıştı. Tüm bedeni panik içinde titrerken Charise Lancester'ın karşısına geçti ve onun öfke dolu sözlerini başına vurulan darbeler olarak algıladı.

"Seni şeytan, aşağılık, entrikacı *orospu!* Şuraya bakın! Kendine bak!" Hayretle açılan gözleriyle yeşil ve altın rengi odaya baktı. "Aslında sen benim yerimi aldın!"

Sheridan, "Hayır!" diye patladı. Sesi tanınmayacak şekilde kırılgan ve çılgın gibiydi. "Hayır...bilerek değil. Tanrım... hayır..."

Yüzü kızgınlıktan morarmış eski öğrencisi haykırıyordu. "Hapisten kurtulmak için duadan fazlasına ihtiyacın olacak. Sen benim YERİMİ aldın... aşktan meşkten söz ederek beni Morrison'la evlenmeye yönlendirdin ve sonra BENİM YERİMİ ALDIN. Aslında senin kafanda BİR KONTLA EVLENMEK VARDI.

"Hayır. Lütfen beni dinle. Bir kaza oldu. Belleğimi yitirdim."

Bu kızı daha da çıldırttı. "Belleğini mi yitirdin!" diye bağırdı aşağılayıcı bir sesle. "Kim olduğumu biliyorsun değil mi?" Başka bir söz söylemeden topuklarının üzerinde döndü. "Birkaç dakika sonra yetkililerle geri döneceğim, bakalım senin bellek kaybınla ilgili ne diyecekler, Sahtekâr!"

Sherry nasıl hareket ettiğini fark etmeden ayağa kalktı ve kızın omuzlarını yakaladı. Düşünülemeyecek şeyi yapmasını önlemek için sözcükler birbirinin içine girerek, "Charise lütfen dinle," dedi. "Başımdan yaralandım... kazaydı... kim olduğumu bilmiyordum. Lütfen bekle...beni dinle... Bilmiyorsun, anlamıyorsun bir skandalın onlar için ne demek olduğunu."

Charise, "Akşam olmadan kendini zindanda bulacaksın!" diye haykırarak Sheridan'ın ellerinden kurtuldu. "O çok değerli kontun ne aptal durumlara düştüğünü...."

Sheridan'ın gözlerinin önüne karaltılar gelmeye başladı. Beyaz üstüne siyah. Haykıran başlıklar. Skandal. Zindanlar. *"Burası İngiltere. Seni bir hiçsin. Yasalar ondan yana olacak."*

Arka arka kapıya doğru ilerlerken ağlar gibi, hüzünlü ve karmakarışık bir sesle, "Ben gideceğim," dedi. "Yetkilileri getirme. Geri gelmeyeceğim, olay çıkartmak istemiyorum.

Skandal onları öldürür. Bak bana... gidiyorum." Sherry irkilerek döndü ve koşmaya başladı. Merdivenlere doğru koşarken bir uşakla çarpışıyordu. Stephen'in bir saat içinde evlenmek üzere bu salona geleceğini ve gelinin onu terk etmiş olacağını düşününce boğazına bir yumru tıkandı. Kalbi çarparak kütüphaneye koştu, bir not karalayıp yaşlı uşağın eline sıkıştırdı, kapıyı açıp merdivenlerden inip caddeye çıktı, köşeyi döndü.

Artık koşamayacak duruma gelene kadar koştu koştu, sonra bir binaya dayanarak durdu. Daha yakın bir geçmişten bir ses duyuyordu şimdi, sevgili bir ses, hiç tanımadığı bir kadına hiç olmamış şeyleri anlatan bir ses, *"Amerika'da son kez beraberken seninle tartıştık. Sen hastayken bu tartışmanın üstünde durmamıştın ama iyileşince unutamadığını anladım"*

"Neden tartıştınız?"

"Başka bir adamla biraz fazla ilgilenmiştin. Kıskandım."

Yeni bir şokla sendeleyen Sherry caddede yavaş yavaş yürürken kör gibi geçmekte olan bir arabaya baktı. Ama kıskançlık falan yoktu. "Çok aşık olup olmadıklarını" sorduğu andan sonra davranışları gittikçe sertleşmişti.

Çünkü birbirlerine hiç âşık olmamışlardı.

Zihni tüm bu karmaşa ve şoklardan uyuşmuştu.

39

Nikâh için resmi kıyafetler içinde olan Stephen uzun adımlarla ana salona doğru yürürken Colfax'a gülümsedi.

"Papaz geldi mi?"

"Evet Lordum mavi salonda," diye yanıtlarken uşağın yüzü böyle mutlu bir olay için fazla asıktı.

"Ağabeyim yanında mı?"

"Hayır o küçük salonda."

Gelini nikahtan önce görmeme geleneğine duyarlı olarak, "Oraya gitmemde bir sakınca var mı?" dedi.

"Hiçbir sakınca yok Lordum."

Stephen yavaşça ana salondan oturma odasına doğru yürüdü. Clayton arkası dönük, boş şömineye bakarak ayakta duruyordu. "Erken geldim," diye söze başladı. "Annemle Whitney hemen arkamdan geliyorlar. Sherry'i gördün mü? Bir ihtiyacı....."

Clayton yavaşça döndü, yüzü öyle allak bullaktı ki Stephen cümlenin ortasında durdu."Ne oldu?" dedi.

"O gitti Stephen."

Stephen hiçbir tepki gösteremeden bomboş, inanmaz bakışlarla baktı ona.

Ağabeyi, elindeki katlanmış bir kağıdı ona uzatarak, "Bunu bırakmış," dedi. "Aynı zamanda burada bekleyen genç bir kadın var. Asıl Charise Lancester olduğunu iddia ediyor." Ama bu son cümleyi alay eder gibi değil, kabullenmiş bir tavırla söylemişti.

Stephen aceleyle yazıldığı belli olan kısa, parçalanmış mektubu açtı, her inanılmaz sözcük ruhunu kavurdu, beynini dağladı.

Biraz sonra gerçek Charise Lancester'dan duyacağın gibi ben sandığın kişi değilim. Sandığın kişi de değilim. Lütfen buna inan. Bu sabah Charise Lancester odaya girene kadar, kazadan sonra bana söylenenlerden başka kendim hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Şimdi kim olduğumu, ne olduğumu biliyorum ve aramızda bir evliliğin olanaksız olduğunun bilincindeyim. Charise sözlerinin sonunda benim neyin peşinde olduğumu söylediğinde, benim bu nottaki doğrularımdan daha inandırıcı gelebilir size.

Bu beni düşünebileceğinden çok daha fazla incitir.

Senin bir yerlerde benim bir sahtekâr,bir entrikacı olduğumu düşünerek yaşadığını bilerek bu yaşamı nasıl sürdüreğumu düşünerek yaşadığını bilerek bu yaşamı nasıl sürdürebilirim bilmiyorum. Buna inanmayacaksın, inanmayacağını biliyorum.

Son sözcüğü çizmiş ve yalnızca imzalamıştı.
Sheridan Bromleigh

Sheridan. Hayatının en acılı anında, Sherry'nin mektubu elinde ve inanılmaz sözler beyninde çınlarken Stephen gerçek adına baktı – güçlü, güzel bir isim. Eşsiz.

Sheridan adını Charise'den daha çok sevdiğini düşündü.

"Seni bekleyen kadın aldatıldığını söylüyor. Bilinçli olarak aldatılmışsın."

Stephen'in eli kağıdı büktü, top haline getirdi, masaya doğru fırlattı. "Nerede?" diye kükredi.

"Çalışma odanda seni bekliyor."

Stephen yüz ifadesi de duyguları kadar korkunç odadan dışarı çıktı. Bu yeni Charise Lancester'ın bir yalancı, düzenbaz, ya da Sherry'nin onu bile bile aldatması konusunda yanılıyor olduğunu ispatlamaya kararlıydı.

Yalnız reddedemeyeceği bir gerçek apaçık ortadaydı. Sheridan onunla yüzleşip ona açıklama yapacağı yerde kaçmıştı. Ve bu suçlu olduğunun kanıtıydı....

40

Çalışma odasına doğru yürürken Stephen kendi kendine Sherry'nin bir iki saat içinde döneceğini söylüyordu. Kaçmış-

tı çünkü düş kırıklığına uğramıştı, heyecanlanmıştı. Whittcomb bellek kaybının isterinin bir türü olduğunu söylemişti. Belki belleği geri geldiğinde de aynı etkiyi yapmıştı.

Onu yalnız ve kafası karmakarışık Londra sokaklarında yürürken düşünerek çalışma odasına daldı. Kendisini beklerken sarışını soğuk bir şekilde başıyla selamlayarak masasının başına geçti. Sherry'nin onu bilerek aldatmadığını kanıtlamaya kararlıydı. "Oturun," diye emretti kısaca. "Evet, sizi dinliyorum."

Kız, "Anlatacak çok şeyim var," diye başladı ve Stephen bir an onun gemide karşılaşmayı beklediği sarışına ne çok benzediğini düşündü.

Charise adamın söylediği hiçbir şeye inanmak istemediğini sezdi ve bu yakışıklı, zengin adamla o sırada bir şekilde kendisinin evlenebilecek olduğu düşüncesi onu yeni boyutlara götürdü. Adamın buz gibi tavrıyla sarsılmış olarak nasıl başlayacağını düşünüyordu ki adam, "Burada olup kendini savunma durumunda olmayan birine lanet olası bir suçlamada bulundunuz. Konuşun şimdi."

Kız, korku ve öfkeyle, "Görülüyor ki bana inanmak istemiyorsunuz. Gazetede okuduğumda ben de inanmak istemedim. Sizi aldattı, herkesi aldattığı gibi."

"Amnesiası vardı...bellek kaybı."

"Ya demek ben ortaya çıkınca belleğini yeniden kazandı. Nasıl oluyor bu?"

Nasıl olduğunu bilmiyordu ve bu kızın bu söyleyeceği şeylere tepsi verdiğini görmesini istemiyordu.

"O bir yalancı, haris bir sahtekâr ve hep öyleydi. Gemide bana sizin gibi biriyle evlenmek istediğini söylemişti. Ne de güzel bulup çıkarmış sizi. Önce kocama asıldı, sonra sizi gözüne kestirmiş."

"O dönüp yüz yüze konuşana kadar sizin bu sözlerinizi küskanç ve kurnaz bir kızın öfkeli sözleri olarak değerlendireceğim."

Charise öfkeyle ayağa fırladı, "O kızıl saçlı cadıyı kıskandığımı nasıl söylersiniz? Size şunu söyleyeyim Lordum, foyası ortaya çıktığı için kaçtı. Geri dönmeyecek, beni duyuyor musunuz? Bana size yalan söylediğini açıkladı." Stephen'a sanki göğsünde bir ip var ve sarışın kadının her söylediğiyle biraz daha sıkışıyormuş gibi geldi. Kadın doğruyu söylüyordu. Yüzündeki nefret dolu ifadeden ve Stephen'e tepeden bakışından bu belliydi.

"Amerika'dan gelirken Burleton'la evliliğimden vazgeçmem, Morrison'la kaçmam konusunda beni zorladı. Şimdi bunu düşününce benim *nişanlımla* nişanlanmadığına şaşıyorum!"

Kendi kahredici duygularının arasında Stephen, gözlerinde yaşlar, müthiş bir kızgınlık içinde avuçlarını kenetlemeş olan bu kızı iki kötü haberin daha beklediğini düşündü. O ruh hali içinde bunu ertelemeye ya da saklamaya hiç niyeti yoktu. Onu hiç ilgilendirmemesine karşın Sherry'den bunca zaman saklamak için büyük çaba harcamıştı. Sesini kontrol altına tuttu ve "Burleton öldü," dedi.

"Öldü mü?" Morrison'dan kurtulup belki onunla evlenebilme düşleri paramparça olan Charise büyük bir kedere büründü. Boğuk bir sesle, "Nasıl?" diyerek çantasından dantelli mendilini çıkarıp gözlerine dokundurmaya başladı.

Stephen kadına olanları anlattı ve yüzünün paramparça olduğunu gördü. Artık numara yapmadığını anlıyordu. Kadın perişan olmuştu.

"Zavallı babacığım, o Bromleigh denen kadın beni Morrison'la kaçmaya zorladıktan sonra onun yüzüne bakmayacağımı anladım. Öyle korkmuştum ki, henüz ona mektup bile yazamadım. Ama eve dönüyorum," derken babasını kandırabilecek bir yalan düşünüyordu, boşanma, evliliği iptal gibi bir şeyler olabilirdi. "Doğru eve gidiyorum."

Stephen, "Bayan. Lancester" dedi ve bu kadını Sherry'e ait olduğunu sandığı isimle çağırmak ona öyle garip, öyle

çirkin geldi ki. "Babanızın avukatından size bir mektup var. Burleton'un ev sahibi tarafından bana gönderilmiş." Kendi dev gibi dertlerini bir kenara bırakarak yazı masasını açtı, mektubu ve çeki kadına uzattı. "Korkarım kötü haber," dedi.

Kadın mektubu okurken ve çeke bakarken elleri tir tir titriyordu, donuk bakışlarıyla adamın gözlerine baktı, "Bu dünyada sahip olduğum bütün para bu mu?"

Kadının maddi durumu Stephen'in sorunu değildi, özellikle Burleton'u terk edip Morrison'la evlendiğine göre. Ama kadının konuşmaması onun sorunuydu."Sheridan Bromleigh bilerek sizin yerinizi aldı. Bu ciddi durumu hafifletmek için diyelim... Size yüklü bir meblağ ödemek istiyorum... Bu mesele hakkında sessiz kalmanız koşuluyla..."

"Ne kadar yüklü?"

Stephen o anda ondan nefret etti. Ortaya çıkarsa tüm İngiltereye yayılabilecek olan bir skandalı önlemek için ona para vermekten de nefret etti. Sherry'nin bir iki saat içinde döneceğine olan inancında kuşkuya düştüğü için, kendinden de nefret etti. Mektubu bir veda mektubu değildi. Kendisini dinlemeyeceğinden, ona inanmayacağından korkan güzel ve bitkin bir kızın yalvarışlarıydı. Evden, Charise'e inanırsa sinirlerini yatıştırmak için kaçmıştı.

Kafası karmakarışık, kızgın, bitkin geri dönecek, onunla yüzleşecekti. Neden Burleton'un yerine geçtiği konusunda o da Stephen'den yanıt ve açıklamalar isteyecekti. Bunlar için gelecekti. Onunla yüzleşebilecek yürek vardı onda. Tanrım onda yürek vardı.

Lancester denen kadın elinde yüklü bir parayla evden ayrılırken, bunu kendi kendine defalarca yineledi sonra ayağa kalkıp pencereye gitti, caddeye bakarak sevgili karısı olmaya hazırlanan gelinin dönmesi... dönmesini ve açıklamasını bekledi. Charise Lancester'in kiralık bir atlı arabaya bindiğini

gördü. Ağabeyi arkadan yaklaştı ve, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi.

"Beklemeyi."

Stephen Westmoreland hayatında pek az kez yaşadığı çaresizliği ve kararsızlığı yaşıyordu. "Papazı evine göndereyim mi?"

"Hayır bekleyeceğiz."

41

Nicholas DuVille'in uşağı efendisinin bordo rengi ceketini tutarken ışıldayan beyaz gömleğine ve boyunbağına takdirle baktı. Nicholas bordo yeleğinin son iliğini düğmelerken, "Her zaman söylerim efendim," dedi. "Pek az İngilizde sizin gibi boyunbağı bağlama becerisi vardır"

Nicki ona alaylı bir bakışla baktı. "Ben de her zaman şöyle yanıtlarım Vermonde, bu benim İngiliz'den çok Fransız oluşumdan kaynaklanmaktadır ve sen İngilizlere karşı her zaman önyargılısındır." Kapının ısrarla çalınması üzerine Vermonde onu açmaya gidince sözünü bitiremedi.

Kendini beğenmiş uşağı daha aşağı kademeden bir uşağı içeri çağırınca, sordu, "Evet, neler oluyor?"

"Size söylemem gereken bir şey var. Genç bir kadın sizi görmek istiyor. Mavi salonda ve bitkin durumda. Diyor ki siz onu Bayan Lancester olarak tanıyormuşsunuz. Uşak onu içeri almak istememiş çünkü kiralık bir arabayla gelmiş ve onu tanımıyormuş ama kız çok ısrar etmiş. Hiç iyi görünmüyor çünkü..."

Patronunun yüzünde korkunç bir ifadeyle neredeyse onu devirerek kapıya yönelmesi üzerine sözlerine devam edemedi.

Kızın dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşınca Nicki'nin korkusu bir misli arttı, "Sherry?" dedi. Gözyaşlarıyla ıslanmakta olan yüzü öyle beyazdı ki, gri gözleri simsiyah görünüyordu. Kanepenin en ucunda oturuyordu. Çabucak kalkıp gidecek ya da yere düşecek gibiydi. "Ne oldu?"

Sherry boğulacakmış gibi, nefes alamıyormuş gibi, "Belleğim...belleğim geri geldi," dedi. "Ben..ben bir sahtekârım. Herkes sahtekâr. Charise Burleton'la nişanlıymış. Neden Stephen öyle rol yaptı? Yok rol yapan benim..."

Nicki sert bir sesle, "Konuşmaya çalışma," dedi ve şarabilerle ve bardakların olduğu dolaba doğru yürüdü. Bir bardağa bolca konyak koyarak kıza getirdi. Kız bir yudum alıp titreyerek geri vermeye kalkınca, "Hepsini iç," dedi."Bu seni hemen sakinleştirir."

Sherry'nin Stephen Westmoreland'le nişanlı olmadığını anladığı için bu kadar üzüldüğünü düşünüyordu.

Sherry ona kendisiyle ilgilenmesinin delilik olduğunu düşünüyor gibi baktı, sonra büyük yudumlarla, öksürerek konyağı içti.

Kız yeniden konuşmak için ağzını açmak isteyince, "Birkaç dakika konuşmaya çalışma," dedi. Sherry çaresiz dediğini yaptı, konyak boğazından karnına kadar içini yakarak ilerledi. Sherry kenetlenmiş ellerine bakıyordu. Belleğini kazanmasının ilk şoku, kim olduğunu hatırlaması, Charise'i görmesi, onun korkunç suçlamalarına hedef olması, evden kalbi kırık bir deli gibi kaçmasına neden olmuştu. Bir saat Stephen'i kendisini sevdiğine, ona hiç yalan söylemediğine, Charise'in ona anlattıklarının doğru olmasının bir önemi olmadığına inandırmak için bir yol aramış, ama o anda aklına gelen başka bir şey iyice aklını karıştırmıştı. Stephen Westmoreland Charise Lancester'la nişanlanmamıştı ki, Charise'in nişanlısının adı Burleton'du. Herkes zırva bir oyun oynuyordu.

Bundan sonra her şey birer birer hatırlanmaya ve her şey ortaya çıkmaya başladı. Sherry parkta oturdu, aklı başından gidiyor, başı dönüyordu. Şimdi ona yalan söylemek için hiçbir nedeni olmayan birinden yanıtları almaya gelmişti ve konyağın verdiği etkiyle duyduğu her şeyle başa çıkabileceğini düşünüyordu.

Kızın renginin biraz yerine geldiğini gören Nicki, "Langford'a haber vereyim," dedi ama kız öyle çılgınca itiraz etti ki onun hâlâ kendine gelemediğini anladı.

"Hayır! Hayır! Haber verme!"

Bunun üzerine DeVille kızın karşısındaki koltuğa oturdu ve rahatlatıcı bir tavırla, "Tamam," dedi. "Sen kalkabileceğimi söyleyinceye kadar yerimden kalkmayacağım."

Mantıklı ve sakin görünmeye çalışarak, "Açıklaman gerek," dedi Sherry. Sonra fikrini değiştirdi ve bu yalan denizi içinde dürüst yanıtlar alma şansını kullanmak için sorular sormaya karar verdi. "Hayır," dedi. "Senin açıklaman gerek."

Nicki onun sözlerini tartarak konuştuğunu ve kandırıldığı için ne kadar üzgün olursa olsun kendisine bir kapris sonucu gelmediğini anladı.

Başlangıç cümlesiyle bunu çortaya koymuş aynı zamanda Nicki'yi kapana kıstırmıştı.

"Buraya geldim çünkü... Westmoreland ailesi tarafından bana oynanan bu... inanılmaz oyunun sürmesinden... hiçbir kazancı olmayan tek kişi sensin."

"Tüm bunları nişanlınla tartışman daha iyi olmaz mıydı?"

Vahşi bir gülüşle güldü, "Nişanlım mı?" dedi. "Charise Lancester'ın nişanlısı Arthur Burleton'du, Stephen Westmoreland değil. Bir terslik daha duyarsam bilmiyorum..."

Nicki öne eğilerek, "Biraz daha konyak al," dedi.

Sheridan, "Konyağa ihtiyacım yok," diye bağırdı. "Yanıtlara ihtiyacım var. Bunu anlamıyor musun?" Daha mantıklı

davranamazsa istediğini elde edemeyeceğini anlayınca Sheridan şahlanan duygularını frenledi ve dikkatlice sesini ayarladı. Yalvaran bakışlarla Nicki'nin yüzüne bakarak, "Geriye baktım ve gördüm ki sen bu canavarca komedide aktif olarak yer almamıştın. Sonra sen herkes gibi konttan benim nişanlım olarak söz etmedin. Lütfen bana yardım et. Gerçeği söyle. Hepsini. Söylemezsen korkarım deli olacağım."

İki gün önce Westmoreland nişanlandıklarını açıkladığında Nicki çok şaşırmıştı ama Whitney, Sherry'nin babasının öldüğünü söyleyince Sherry belleğine kavuşmadan bu kadar acele evlilik kararı verilmesini pek de tehlikeli bulmamıştı. Westmoreland onu üzecek bir şey söylenmemesi için durmadan herkesi uyarıyordu, ama Nicki şimdi kızın asıl gereksiniminin gerçekleri öğrenmek olduğunu anlıyordu.

Nicki, doktorun orada olmadığına sevinerek – çünkü her söylediğine ters çıkacağını biliyordu- başkalarının adına soruları yanıtlamaya hazırlandı çünkü Sherry bir tek ona güvenmişti.

"Lütfen bana yardım et," dedi genç kız. "Sen bitirince benim da sana söyleyeceklerim var... zor, utanç verici, aşağılayıcı şeyler, ama senden hiçbir şey saklamayacağım, iki yüzlülükten nefret ediyorum."

Sherry onun zor bir tartışmaya hazırlanıyormuş gibi arkaya yaslandığını fark etti, "Çok dürüst olacağım ama sen bunları duymaya hazır mısın, yeterince iyi misin?" derken gözlerini ondan kaçırmadan bakıyordu.

Genç kız sözlerin üzerine basarak, "Yeterince iyiyim," dedi.

"Nereden başlayayım?"

Sherry gergin bir gülümsemeyle, "Başla," dedi. "Neden dün kadar beni kendisinin Lord Burleton olduğuna inandırdı. Başım bandajlar içinde onun evinde uyanmadan önce son anımsadığım, beni gemiden karşılayıp Lord Burleton'un öldüğünü söylemesi." Nicki, kızın Burleton'un ölümünden

ciddi bir şekilde, ama fazla etkilenmeden söz ettiğini fark etti. Demek Westmoreland onun Burleton'u fazla tanımadığını, ona derinden bağlı olamayacağını söylerken haklıydı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Burleton senin gelmenden bir gece önce bir araba kazasında öldü," diye konuşmaya başladı.

Sherry, "Ölümüne üzüldüm," derken tüm gerçeği duymaktaki kararlılığına, yalan dolandansa gerçeği daha iyi kaldırabileceğine Nicki'yi inandırmak için sesini kontrol altında tutuyordu. "Yalnız Kont'un bu işin içine nasıl karıştığını anlayamıyorum."

Nicki, "Arabayı Langford kullanıyordu," dedi. Kızın gözünü kırptığını gördü ama şaşırtıcı ve kendisini mutlu eden bir şekilde, sessizliğini koruduğunu görünce ekledi, "Sisli bir geceymiş, vakit epeyce geçmiş. Burleton da sarhoşmuş. Atların önüne doğru yürümüş. Ancak Langford adamın ölümünden kendini sorumlu tuttu. Ve onun yerinde olsam sanırım ben de aynı şeyi yapardım. Deneyimsiz, şehre alışık olmayan bir grup at çekiyormuş arabayı, öyle olmasaydı belki de Burleton hayatta olurdu. Bilmiyorum.

"Her neyse, kazadan birkaç saat sonra Langford yaptığı araştırmalar sonucu ertesi günü nişanlısının geleceğini öğrenmiş ve Burleton'un bu haberi sana verebilecek güvenilir bir arkadaşı, akrabası yokmuş. Aslında Burleton'un uşağı seni ve o gün geleceğini biliyor olmasaymış o gün limanda seni kimse karşılamayacaktı. Sanırım sonrasını anımsıyorsun Langford gemiye geliyor, sana haberi vermek ve ne gibi bir ihtiyacın olabileceğini sormak için. Belli ki bu olaydan öyle etkilenmişti ki, kasa yüklü bir kargo ağının sana doğru geldiğini fark edemiyor ve ağ senin başına çarpıyor."

Kızı yakından inceleyen Nicki anlattıklarının iyice yerine oturmasına fırsat vermek için kendine de bir konyak doldurdu. Sherry'nin çok sakin göründüğünü fark ederek sözlerini sürdürdü, "Langford seni evine getiriyor ve aile doktorunu çağırıyor. Günlerce baygın kalıyorsun ve o zaman içinde Langford senin kendine gelebileceğinden bile umudunu kesiyor. Sonra sen ayılınca başındaki darbenin belleğini yitirmene neden olduğu anlaşılıyor ve Stephen kimsenin seni üzecek bir şey söylememesi için ısrarlı bir tutumluk gösteriyor. Sen onu... nişanlın zannediyorsun ve sonra onlar...yani hepimiz bu inancını sürdürmene yardım ediyoruz. Tüm bildiğim bu." Sonra Stephen Westmoreland'in hakkını yememek için ekledi, "Yalnız şunu biliyorum ki Stephen seni bu kazadan koruyamadığı için kendini suçladı, acı haberi sana öyle ayaküstü verdiği için senin kendini koruyabilecek durumda olmadığını düşündü. Şunu da biliyorum ki, seni nişanlından ayırdığı için büyük bir suçluluk duygusu ve vicdan azabı çekti."

Büyük bir aşağılanma hissiyle Sherry artık çok açık olan acı verici sonuca ulaştı, "Bu yüzden de kendini bana bir nişanlı bulmaya zorunlu hissetti. Öyle değil mi?"

Nicki durakladı ve başını eğdi, "Evet öyle."

Sherry, kendi aptallığına, saflığına ağlamamak için başını çevirdi. Kendisine karşı sorumluluktan başka bir şey hissetmeyen bir adama aşık olmuştu.

Kendisini sevdiğini hiç söylememesine şaşmamalı! Ona evlenmek için birini bulmasına şaşmamalı! "Yani benimle suçluluk duyduğu için, kendisini sorumlu hissettiği için evleniyordu?"

"Bugün için bunların tek nedenler olduğunu söyleyemem. Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Elbette," dedi Sherry. "Acıma duygusu hissediyor!"

"Seni Langford'a götüreyim."

"Geri dönemem."diye bağırdı Sherry.

Nicki herkesi sindirebilecek kadar otoriter bir sesle, "Bayan. Lancester!" dedi. Karşısındaki bitik genç kadın elleriyle karnını sarmış kontrolsüz bir şekilde kahkahalar atmaya başladı. "Ben Charise Lancester değilim."

Nicki ona doğru ilerledi, gerçekleri kaldırabilecek kadar iyiyim deyişine inandığı için kendine küfrediyordu.

Genç kız, "Ben Charise Lancester değilim," diye tekrarladı ve kahkahaları hıçkırıklara dönüştü. "Gemide para karşılığı ona eşlik ediyordum." Elleri hâlâ belindeydi ve öne arkaya gidip gelerek ağlıyordu. "Ben yüce bir meslek sahibiyim, paralı bir refakatçiyim ve o benimle evleniyordu neredeyse... Arkadaşları buna ne gülerdi... Hayatında Burleton'u hiç görmeyen bir refaketçi içindi bunca acıma, bunca mizansen..."

Nicki şoktaydı, kız bomboş bakışlarla bakmaktaydı ama ona inanıyordu. "Ulu Tanrım," diye fısıldadı.

Genç kız, omuzları hıçkırıklarla sarsılırken, "Kendimi Charise Lancester sanıyordum" diye inledi. "Yemin ederim öyle sanıyordum."

Nicki bilinçsizse onu kollarının arasına alıp rahatlatmak istedi ve bunu yaptı da, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Nicki'nin göğsünde ağlıyordu, "Öyle sanıyordum. Bugün o kadın oraya gelene dek öyle sanıyordum. Yemin ederim."

Nicki, "Sana inanıyorum," derken buna kendi de şaşırmıştı.

"O gitmedi. Stephen'e kendisi söyleyecek. Oysa Stephen düğüne hazırlanıyordu. G-gizli bir düğüne. Gidecek yerim yok, giysim yok, param yok..."

Tüm bunların arasında ona bir ışık yakabilmek için, "En azından ölen senin baban değildi," dedi Nicki.

"Nasıl?"

Sherry çok yavaş başını kaldırdı, gözleri rüyada gibiydi, bakışlarını odaklayamıyordu.

"Geçen hafta bir gece Langford bir mektup almış Burleton'un ev sahibinden. Aslında mektup babasının avukatından Charise Lancester'a yazılmış, o gemiyle ayrıldıktan iki hafta sonra babasının öldüğünü bildiriyormuş."

Titrek bir nefes aldı, biraz toparlanarak, "Kaba bir adamdı

ama kötü değildi... Charise'i çok şımartırdı..." Onu daha da kötü yapan bir olasılık geldi aklına ve kusacak gibi oldu.

"Geçen akşam... aynı gece miydi benim Almack's'a ve Rutherfords balosuna gittiğim akşam mı?"

"Öyle demişlerdi."

Sherry daha fazla utanç duyarak başını eğdi, gözünden yeniden yaşlar akmaya başladı. "Hiç şaşmamalı buna bir nişanlı ararken birden değişip evlenmeye karar vermesine," dedi. Operada onun eline dokunuşunu hatırladı ve kim bilir buna ne kadar zor katlandı diye düşündü. Sonra onu öpmek ister gibi yapmalar..."

Çok incinmiş bir tavırla, "Keşke ölseydim," dedi.

Nicki son derece kaygılıydı, "Bu tür konuşmaları bırak," dedi. "Bu gece burada kalırsın. Yarın gider Langford'a durumu açıklarız."

"Bir mektupla açıkladım! Geri gidemem. Gitmeyeceğim. Bak sana söylüyorum ona haber yollarsan çıldırırım. Biliyorum çıldırırım. Bundan böyle geri dönemem."

Söylediğini yapacak gibiydi ve Nicki ona hak veriyordu.

Nicki, Sherry'nin ne kadar ağladı hatırlamıyordu ama susup da sessizlik uzadığında üzerine tuhaf bir uyuşukluk geldi. Sonunda genç kız duygu fırtınasının etkisiyle boğuklaşan bir sesle, "Burada kalamam," dedi.

"Söylediğin gibi gidecek yerin yok."

Sherry onu rahatlatmaya çalışan Nicki'nin kollarından kurtularak oturdu, sonra ayağa kalktı, sallanıyordu. "Buraya gelmemeliydim. Suç dosyalarım kabarmıştır şimdi."

Bunun düşüncesi bile Nicki'yi müthiş bir öfkeye sürükledi, ama hiç akla gelmeyen her şey olabilirdi. "Burada güvencedesin. En azından bu gece. Yarın sana nasıl yardım edebilirim onu düşünürüz," dedi.

Nicki'nin ona yardım ediyor olmasının verdiği rahatlıkla aynı anda hissettiği değersizlik duygusu Sherry'nin duygula-

rının kontrolünü kaybetmesine neden oldu, "Bir iş bulmalıyım. Referansım da yok. Londra'da kalamam. Ben..."

"Bunu yarın tartışırız canım. Şimdi git dinlen. Yemeğini yukarı yollarım."

"Onu ve ailesini tanıyan kimse bana iş vermez... Londra'da da herkes onu tanıyor."

Nicki kesin bir tavırla, "Bütün bunlar yarın sabah," dedi.

Karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğundan yanında bir uşakla merdivenleri çıkmaya başlamışken döndü ve, "Mösyö DuVille?" dedi.

Genç adam, "Size bana Nicki deme izni verilmişti Matmazel," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Paralı refakatçiler kendinden yüksekte olanları adlarıyla çağırmazlar."

Nicki'ye bir tasmanın ucundaymış gibi baktı, Nicki daha fazla tartışmaya girmeden onun konuşmasına izin verdi.

"Onlara nerede olduğumu söyleyeceksin... Söz ver... söylemeyeceksin."

Nicki duraksadı, alternatifleri ve sonuçlarını aklından geçirdi ve sonunda, "Söz veriyorum," dedi. Kızın yılgın ve aşağılanmış bir tavırla merdivenlerden çıkışını izledi. O hiçbir zaman uysal bir hizmetkâr gibi hareket etmemişti... Şimdiye kadar... Nicki, Westmoreland'a saldırmak istedi. O ana kadar dürüst davranmıştı yine de. Nicki, gönülsüzce dürüstlükten de öte olduğuna karar verdi.

42

"Ben çekilmeden istediğiniz bir şey olabilir mi acaba Lordum?"

Stephen gözlerini elindeki içki kadehinden ayırarak yatak odasının kapısında durmakta olan uşak yardımcısını baktı, "Hayır," dedi kısaca.

Sheridan Bromleigh'in geri dönüp onunla yüzleşeceği gibi aptalca bir umutla üç saat öncesine kadar ailesini ve papazı bekletmişti. Gerçekten suçsuz olsaydı, gerçekten belleğini yitirmiş olsaydı açıklama yapıp kendini temize çıkarmak bir yana, neden nişanlısı gibi davrandığı konusunda ondan bir açıklama da istemesi gerekirdi. Bu açıklamalara gerek duymadığına göre, demek ki başından beri gerçeği biliyordu.

Ama şimdi gerçeği engelleyecek hiçbir yol ve içindeki cehennem ateşini söndürecek miktarda alkol yoktu. Öyle anlaşılıyordu ki Sheridan Bromleigh belleğini hiç yitirmemişti. Kendine gelince daha iyi bir hayat yaşamak için rol yapmaya başlamış ve kendisi de bin kez ona evlenme teklif ederek bu hayatı renklendirmişti. Kendisi Burleton, o da eşlik ettiği kızın rolünü yaparken gülme nöbetlerine tutulmuş olmalıydı.

Tüm deneyimlerine, kanıtlanmış entellektüelliğine karşın kader ağlarını örmüş ve kadın tuzağının en bilinen öykisüne kurban olmuştu –acı çeken soylu kız. İKİ KEZ! Bir kez Emily ve şimdi de Sheridan Bromleigh.

Sheridan bu yetenekle şimdi sahnelerde olmalıydı. Kendisi gibi dans edip hoplayıp zıplayarak işlerini yürüten diğer fahişelerle birlikte ait olduğu yer orasıydı. En iyi performanslarını anımsayarak içkisinden bir yudum aldı: İlki gerçekten etkileyiciydi. Yatağının yanında uyuduğu sabah onun ağlama sesleriyle uyanmıştı, *"Neye benzediğini bilmiyorum,"* diye ağlayarak gözyaşlarıyla yüreğini sızlatmıştı. *"Uyanmış olduğunuza göre pek kolay bir şey değil ama beni biraz tarif eder misiniz?* Sonra ertesi sabah ona saçını göstermişti, tehlikeli çekiciliğini görmemiş olabilir diye. "Saçım kahverengi değil... bakın şuna. Kırmızı."

Eşek olduğu için parlak dalgaların etkisi altında onu kızıl saçlı bir Madonna'ya benzeterek büyülenip kalmıştı. Ona

son derece yakışan saçlarıyla mutsuzmuş gibi davranarak, "Hiç şekle girmiyor..." demişti.

Sonra nasıl davranması gerektiği konusunda sevimli bir karışıklık yaşanmıştı. "Constanse'dan duyduğuma göre...siz bir kontmuşsunuz ve benim size Lordum demem gerekiyormuş. Bildiğim şeylerin arasında bir şey var ki bir kral otur demeden siz oturamazsınız."

Ama içini yakan bir alayla hatırladığı, kesin en beğendiği performans yataktan kalktığı ilk gece, "Ama *ailem... onlar nasıl insanlar?*" demişti. Babasının yalnız bir adam olduğu ve onun tek kızı olduğunu duyunca ,ona o kocaman, soran gözleriyle bakmış "*Biz birbirimize çok aşık mıyız?*" demişti.

Tüm konuşmalarında bir kez açık vermişti. Stephen onun evinde kalırsa bir refakatçiye gereksinim olduğunu söylediğinde, "Benim refakatçiye ihtiyacım yok. Aslında ben..." demişti. Ağzından kaçmıştı ama geçmişiyle ilgili kanıtın ta kendisiydi işte.

Hizmetkârlarla kendini iyi hissediyordu çünkü onlardan biriydi ya da onlara yakın biri.

"Tanrım, nasıl da düzenbaz, akıllı bir küçük fırsatçıymış bu kız," dedi Stephen yüksek sesle dişlerini gıcırdatarak. Stephen'in ona bir ev tutup orada oturtarak onu korumaya alacağını düşünmüş olmalıydı, ama onun yerine Stephen ona adını vermeye kalkmıştı. Kalan içkiyi, sanki içindeki nefreti yok edebilirmiş gibi bir yudumda başına dikti sonra kalkıp giyinme odasına doğru yürüdü.

Almack's'tan çıktıklarında, arabada uzun süre kendisine karşı koyduktan sonra, o kızıl saçlı büyücü bir saat içinde onunla evlenmeyi kabul etmiş ve sanki bu Stephen'in ısrarıyla olmuş gibi davranmıştı.

Stephen gömleğini çıkarıp yere fırlattı. Bu giysi onun evlenme töreninde giydiği giysi olacaktı ve üstündeki her şeyi tek tek çıkarmaya başladı, yerde koca bir küme meydana geldi. Üstündekileri çekiştirirken Dawson geldi ve yerdekileri toplamaya yeltendi.

"Yak onları!" diye kükredi. "Hepsini bu odadan çıkar ve git yat. Sabah birini bul, onun arkasında bıraktığı her şeyi temizlesin."

Şöminenin yanında elinde son içki kadehiyle duruyordu ki, kapı bir kez daha vuruldu. Burleton'un uşağı odada acı içindeymiş gibi perişan bir hâlde durmaktaydı. "Şimdi ne var?" diye bağırdı Stephen.

"...Hiç ilgim olmayan bir duruma... burnumu sokmuş oluyorum ama Lordum... bilmek istediğiniz bir şeyi saklarsam... kendimi kötü hissederim." Stephen, kendisine Sheridan Bromleigh'i hatırlatan bu uşağa karşı o an duyduğu nefreti saklamaya çalıştı.

"Bütün gece orada öyle duracak mısın, ya da bana anlatacak mısın?" dedi.

Yaşlı adamın rengi iyice sarardı, "Dr. Whittcomb benden Bayan. Lan... yani küçük hanımdan gözümü ayırmamamı istemişti."

Stephen kızgın ama sabretmeye çalışarak, "Ee?" dedi.

"Ve bugün o durumda buradan ayrılınca arkasından bir uşak gönderdim. Küçük hanım ...şey... Müsy DuVille'in evine gitmiş Lordum. Şimdi orada...."

Bunları duyar duymaz Stephen'ın yüzünde beliren ölümcül ifadeden korkarak geri geri odadan çıktı.

DuVille demek! DuVille'e gitmiş. "Küçük kaltak!" dedi yüksek sesle.

Peşinden gitmeyi aklından geçirmiyordu. O andan itibaren Sheridan ölmüştü onun için, nereye gittiği, kimin yatağını paylaştığı onu hiç ilgilendirmiyordu. Ayakta kalmak için her şeyi yapabilirdi o, yaşama yapışıp kalmasını iyi biliyordu. Kin dolu bir gülümsemeyle bugün DuVille'e evinde kalmasına izin vermesi için ne masallar anlatmıştı kim bilir. DuVille'in

de en az kız kadar güçlü bir yaşama yapışma duygusu vardı. Kızın varlığı, onu Stephen gibi sarhoş etmemişti.

Sherry ondan tatlı bir şekilde ister ve adamı yatakta mutlu ederse, hiç kuşkusuz DuVille onu bir yerlerde küçük bir eve yerleştirirdi.

Kızıl saçlı büyücü eğer öyle bir şey mümkünse, tam anlamıyla anadan doğma fahişeydi.

Nicholas DuVille'in evindeki konuk suitinde Sherry alnını buz gibi cama dayamış, akmasına izin vermediği yaşlardan acıyan gözleriyle geceye bakmaktaydı. Nicholas'ın ısrarıyla altı saat önce buraya gelmişti. Bu zaman içinde zihni iyice aydınlanmış ve sahip olmak üzereyken yitirdiği şeyin iyice bilincine varmıştı ve buna nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

Pencereden ayrılarak yorgun bir halde yatağa uzandı, anılarıyla yüzleşemeyecek kadar bitkindi. Gözlerini kapadı uyumak istiyordu ama uyku yerine gözünün önüne gelen onun sıcak gülümseyişi, Rutherfords'ların balosunda ona sevgi dolu bir bakışla, "Bayan Lancester... bu dansı bana lütfeder misiniz?" deyişiydi. Yutkunarak gözlerini sıkı sıkı yumdu ama zihninde onu arabada öpüşü canlanıyordu. Öpüşürlerken çıkardığı boğuk sesle, "İşte bu yüzden evleniyoruz," diyordu. Elbette rol yapmıyordu, diye düşündü. Onu öpmekten hoşlanıyordu. Rol yapmıyordu. Çok şeyin gerçek olduğuna inanmalıydı, buna ihtiyacı vardı. Buna inanmazsa bundan sonra nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu.

Bunun anısı ve onu öptüğü diğer anlar yalnızca kendisine ait anılardı. Charise Lancester'e ait değil. Kendisine aitti. Anılarını korumak ister gibi iki büklüm oldu ve rüyasında onu sıkıca saran güçlü kolları, nefesini kesen arzulu öpücükleri...onu yumuşatan ve kışkırtan, ileri giden okşayışlarını görmeyi hayal ederek uyuya kaldı. Bundan böyle hiçbir zaman yaşayamayacağı şeyleri düşleyerek uyudu.

Whitney üzerinde bir sabahlıkla, çocuk odasının kapısında, melek yüzüyle uyumakta olan oğluna baktı. Kapı yavaşça açıldı, içeriye hafif bir ışık huzmesi süzüldü ve Whitney kocasının yüzünün yıllardır görmediği kadar asık olduğunu gördü. Noel'in üzerine ince battaniyeyi çekerek, "Uyuyamadım," dedi. Noel şimdiden babasının köşeli çenesini ve siyah saçlarını almıştı.

Clayton onu rahatlatmak ister gibi kollarını arkadan beline doladı. Üç yaşındaki oğullarına bakıp gülümseyerek, "Son zamanlarda oğlum için sana teşekkür etmiş miydim?" dedi.

Whitney yüzünü kaldırıp kocasının yüzüne dayayarak, "Dün gece bu saatten beri etmemiştin," dedi.

Ne Clayton Whitney'in gülümsemesine aldanmıştı ne de Whitney kocasının o gün hüsranla sonuçlanan evlilik törenini tartışmaktan kaçma girişimini görmezden gelebiliyordu. Whitney, "Çok kötüyüm," diye itiraf etti.

Clayton yavaşça, "Biliyorum," dedi.

"Vakit geçtikçe ve dönmeyeceği anlaşılınca Stephen'in yüzünde beliren ifadeyi unutamıyorum."

Clayton, "Ben de," dedi kısaca.

"Papazı saat 10'u geçene kadar yollamadı. Böyle bir şeyi ona nasıl yapar? Nasıl yapar?"

"Hiçbirimiz onu tanımıyorduk."

"Stephen onun için deliriyordu. Bunu ona her bakışında, hatta bakmamaya çalıştığı anlarda bile görüyordum."

"Farkındaydım," dedi Clayton.

Genç kadın boğazında düğümlenen bir yumruyu yutmaya çalışarak, "Stephen araya girmeseydi sen Venessa'yla evlenmiş olacaktın, ben de kim bilir kiminle ve Noel olmayacaktı."

Clayton yaklaştı, karısının omuzlarına dökülmüş karışık saçlarını düzelterek şakağına bir öpücük kondurdu. Whitney acı bir tonla konuşmasını sürdürüyordu, "Bunun ona karşılı-

ğını vermeyi hep istedim, ama tüm yapabildiğim bizim kadar mutlu olmasını dilemek oldu."

Clayton eğilip oğlunun saçını düzelterek, "Gel yatalım canım," dedi. Kararlı bir tavırla onu kendi yatak odalarına doğru çekerek, "Stephen yetişkin bir adamdır ve onu unutacak," dedi. "Unutmak istediği için unutacak."

"Sen de beni bu kadar çabuk mu unutmuştun?" Whitney bir an duraksadı, evliliklerinin suya düşürmesine ramak kalan o berbat geceden söz etmeye dili varmıyordu. "Aramız açıldığında?"

"Hayır."

İkisi de yatağa girip Whitney kocasının kolları arasına kıvrıldığında Clayton ekledi: "Ama ben seni Stephen'in Ch... Sheridan'ı tanıdığından daha uzun süredir tanıyordum."

Whitney yumuşak yanağını Clayton'un koluna sürterken Clayton onu sıkıca kendine çekerek iyice sarıldı. O da neredeyse ayrılmalarına neden olan o olayı hatırlamıştı.

"Zamanın pek önemi yok," dedi Whitney karanlığın içine konuşarak, "Hatırlıyor musun ne kadar sonra yeniden İngiltere'de karşılaştık. Bana aşık olmadan önceydi."

Clayton'u gülümsetti bu anılar, "Müzik hocanın enfiye kutusuna biber koyduğunu açıkladığın geceydi."

"Belleğim beni yanıltmıyorsa bunu sana Fransa'dan döndüğümün ilk ya da ikinci haftası anlatmıştım."

"Her neyse işte."

"Clayton?"

"Evet?"

"Stephen'in bu olayı senin düşündüğün gibi çabuk atlatacağını hiç sanmıyorum. İstediği kadını elde edebilir ve tüm zamanlar içinde istediği tek kadın oydu..Emily'yi saymarsak... ve ondan sonra ne kadar kuşkulu biri oldu!"

"Stephen'in tek yapacağı şey parmağını oynatması, bak ondan sonra gör ne çekici kadınlar onu avutmak için saraya giriyor. Bu kez buna izin verecektir çünkü gururu ve yüreği

geçen seferkinden daha ciddi bir darbe yedi. İyice acılaşacak ve bir süre oyle kalacak."

Whitney başını ona doğru kaldırdı, "Sen de öyle mi yaptın?"

"Ben de öyle yaptım."

"Tipik erkek tavrı."

Clayton karısının ses tonuna gülmemek için kendini zor tuttu, alaylı bir tavırla tek kaşını kaldırarak genç kadının dudaklarını kendine doğru çevirdi ve "Kendinizi üstün mü görüyorsunuz Madam?" dedi.

"Çok."

Clayton, "Bu durumda," diyerek sırt üstü yattı, karısını da kendisiyle birlikte çekti, "Üstüme çıkmana izin verebilirim."

Daha sonra uykulu ve tatmin olmuş bir şekilde Clayton onu rahatça yanına yatırarak gözlerini kapadı.

"Clayton?"

Sesindeki bir tını Clayton'u gözlerini açmaya zorladı.

"Bilmiyorum fark ettin mi, ama bugün Sheridan Bromleigh dönmeyince Charity Thornton nasıl gözyaşlarına boğuldu." Clayton yanıtlamadan ona bakmayı sürdürünce, "Fark etmedin mi?"

"Evet. Neden sordun?"

"Bana çok acıklı bir şekilde, refakatçilik önerilince on yıllardır kendini ilk kez bir işe yaramış hissettiğini, Bayan Bromleigh'e Stephen'dan başka bir koca daha bulamadığı için kendini işe yaramaz, ihtiyar bir başarısızlık abidesi gibi gördüğünü söyledi."

Clayton, rahatsız ve kuşkulu bir tavırla, "Ben de duydum, Stephen da," dedi. "Sanırım aslında sevgili Langford'u yerine, Bayan Bromleigh'e aldatıp terk edeceği başka bir şanssız enayi bulamadığı için hayıflanıyordu."

"E bu da aynı şey bence..."

"Aptallığı duyarlılıkla aynı kefeye koyarsan öyle." Yanıtı

duymaktan çekinerek, "Neden acaba bunu bu saatte tartışıyoruz?"

"Çünkü onu bir süre kalması için bize davet ettim."

Whitney'e Clayton bir an nefes alamıyormuş gibi geldi. "Noel'in bakımına yardımcı olur."

"Noel'in ona bakması daha akıllıca olur."

Clayton'un alaycı sözleri memnuniyet mi rahatsızlık mı ifade ediyordu anlayamayan Whitney, "Noel'in bakıcısı fark ettirmeden sorumluluğunu sürdürecek elbette," dedi.

"Kime karşı, Bayan. Thornton'a mı, Noel'e mi?"

Whitney sinirli bir şekilde gülümserken vazgeçti, "Kızdın mı?"

"Hayır... büyülendim."

"Neden?"

"Senin zaman kavramından. Bir saat önce seni ve kendimi sevişerek yormadan önce onu evime almaya şiddetle karşı koyabilecek gücüm vardı, ama şimdi gözlerimi zor açabiliyorum."

"Böylesi daha iyi." Clayton sessizliği kasıtlı olarak uzattıktan sonra, "Böyle düşüneceğini biliyordum," dedi.

Sesi çok olumsuz çıkmıştı, dudaklarını kemirmeye başlayan Whitney bakışlarını Clayton'un yüzüne çevirerek gizemli hatlarını bir bir inceledi. Clayton yumuşakça, "Ne bulacağını umarak bakıyorsun aşkım?" dedi.

Kızın parıldayan gözleri Clayton'u çoktan razı etmiş olsa da dümdüz bakışlarını sürdürmekte ısrarlıydı.

"Beni affedeceğini umarak bakıyorum," dedi. "Zor durumdaki karına karşı erkekçe bir hoşgörü... Bir soyluluk göstergesi... Belki biraz esprili bir tavır..."

Clayton dudaklarında çaresiz bir gülümseyişle, "Hem de hepsi birden öyle mi?" dedi. "Tüm bu nitelikler, karısı dünyanın en yaşlı tavuk bakıcısını eve alan zavallı kuşatma altındaki kocada mı olacak?"

Gülmemek için dudaklarını ısıran Whitney başıyla onayladı.

Dudaklarında bir gülümsemeyle gözlerini kapayan Clayton, "O halde," dedi, "böyle mükemmel bir adamla evlendiğin için kendini şanslı sayabilirsin."

43

İki hafta sonra Stephen ağabeyinin evinin sabah odasına dalarak selamsız sabahsız, "Senden bir şey rica etmeye geldim," dedi. O sırada Whitney güneş sarısı perdelerin takılmasına nezaret etmekteydi.

Onun ani ziyareti ve kesin tavrı karşısında şaşıran Whitney perdecileri orada bırakarak Stephen'le birlikte salona geçti. İptal edilen evlilikten sonraki iki hafta boyunca Whitney onu hep geceleri ve kolunda değişik kadınlarla görmüştü. Tiyatroda Helene Devernay'la da görüldüğü dedikoduları dolaşmaktaydı. Her şeyi ortaya çıkaran gün ışığında, Whitney geçen zamanın hiçbir şeyi hallettmediğini anladı. Stephen'ın yüzü granit gibi sert ve soğuk görünüyordu, davranışları kendisine karşı bile mesafeli ve soğuktu, gözlerinin ve dudaklarının çevresinde çizgiler belirmişti. Bir haftadır hiç uyumamış ve uyanıkken de sürekli içmiş gibiydi. Yüreği onun için sızlayan Whitney, "Ne söylersen yaparım biliyorsun," dedi yumuşakça.

"Yaşlı bir adam için yerin var mı... uşak yardımcısı? Gözümün önünde istemiyorum onu."

Whitney, "Elbette," dedi ve sonra dikkatlice ekledi, "Neden gözünün önünde istemiyorsun onu?"

"Burleton'un uşağıydı ve bana o kızı hatırlatan hiçbir şeyi ve hiç kimseyi gözümün önünde istemiyorum."

Whitney asık bir suratla odaya girince Clayton okumakta olduğu gazeteden başını kaldırdı. Korkuyla yerinden kalktı, masanın çevresinden yanına geldi, "Ne oldu?"

"Stephen biraz önce buradaydı," dedi Whitney. "Berbat görünüyor, berbat şeyler söylüyor. Burleton'un uşağını bile kızı anımsattığı için istemiyor. Gittiği zaman yalnız gururu değilmiş incinen. Sevmiş onu." Bunları söylerken yeşil gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Biliyordum onu sevdiğini."

Clayton yumuşak bir tavırla, "Bitti," dedi. "Kız gitti ve her şey bitti. Stephen bunun altından kalkacaktır."

"Bu kadar zaman kalkamamış ama!"

"Her gece kolunda başka bir kadın var. İnzivaya çekilecek bir hali var mı?"

"Her şeye kendini kapatmış. Bana bile. Bunu hissediyorum ve sana bir şey söyleyeyim mi, bu olayı düşündükçe daha çok emin oluyorum ki, Sheridan Bromleigh hiçbir zaman rol yapmadı, Stephen'e karşı hissettikleri de buna dahil. "

Clayton, "O haris bir entrikacıydı, yetenekliydi de. Aksine inanmam için bana bir mucize gerek," diyerek masasına geri döndü.

Hodgkin cin çarpmış gibi sessizlik içinde patronunun önünde duruyordu, "Ko... kovuluyor muyum Lordum?... Yaptığım ya da yapmadığım bir... bir şey için mi...ya da...?"

"Ağabeyimin evinde sana iş ayarladım. Hepsi bu kadar."

"İşimde bir ihmalim... mi var...ya da..."

Stephen arkasını dönerek, "HAYIR!" diye bağırdı. "Yaptığın bir şeyle ilgili değil." Genelde hizmetkârların disiplini, işe alınması, işten çıkarılması gibi konularla kendisi ilgilenmezdi.Bunu da sekreterime bırakmalıydım, diye düşündü.

Yaşlı adamın omuzları sarkmıştı, Stephen onun sürüklenircesine dışarı çıkışını izledi, içeri girdiğinden on yaş daha yaşlı görünüyordu.

44

Stephen'ı dışarıda izlemek yanlıştı, Sherry bunu biliyordu ama kendine engel olamadı. Perşembe günleri operaya gittiğini söylemişti ve Sherry İngiltere'den gitmeden önce, onu son bir kez görmek istiyordu. Üç hafta önce iptal edilen evliliğin ertesi günü teyzesine mektup yazmış, olanları anlatmış ve ondan dönüş için yeterli miktarda para istemişti. Bu arada Nicholas DuVille'in verdiği referans mektubuyla geniş bir aileye çocuk bakıcısı olarak girmişti.. Nicholas ikinci referans olarak Bayan. Charity'yi göstermişse de, Sherry bundan kadının haberi olmadığından adı gibi emindi.

Covent Garden'ın parteri gürültülü, hareket halinde insanlarla doluydu. İnsanlar ayağına basıyor, omzuna çarpıyorlardı ama Sherry fark etmiyordu bile. Onun gözü yedinci sıradaki boş locadaydı. Işıklar yanıp sönmeye ve locanın önündeki yapma çiçekler bulanıklaşmaya başladığından beri oraya bakıyordu. Zaman geçti ve opera salonundaki gürültü kulakları sağır edercesine arttı. Yedinci locanın perdeleri açıldı ve Sherry dondu kaldı, en sonunda onu göreceği için müthiş bir panik içindeydi. Ama birden düş kırıklığıyla çöktü çünkü grup içinde onu göremiyordu.

Yanlış saymış olmalıydı. Her bir locayı içindeki aritsokrat kişileri inceleyerek saymaya başladı. Her loca diğerinden altın renkli bir sütunla ayrılıyordu ve her sütunun üzerinde de kesme cam bir şamdan bulunuyordu. Sherry locaları saydı,

bir daha saydı, sonra titremesini engellemek için kucağında sıkı sıkı tuttuğu ellerine baktı. Bu gece gelmiyordu anlaşılan. Locasını başkalarına vermişti. Onu görmek için bir hafta daha beklemesi, üstelik yeni bir bilet için para biriktirmesi gerekecekti.

Orkestra başlamak için sinyal verdi, ateş rengi perdeler açıldı, Sherry saniyeleri saymaya başladı, bir zamanlar çok sevdiği müziği bile duymuyordu. Gözlerini, onun gelmesini dileyerek, locadaki boş iki koltuğa dikmişti. Locaya bakmadığı zamanlarda da yeniden baktığında gelmiş olması için dua ediyordu.

Birinci ve ikinci bölümler arasında Sherry onu görmediği bir anda gelip yerine oturdu – Sherry'nin anılarının içinden çıkıp gelen siyah bir hayalet, gerçek dünyasının bir parçası olup yüreğinde fırtınalar estirdi. Gözleri sert, yakışıklı yüzüne takıldı kaldı. O yüzü ezberine yazmaya çalışıyor, ona tapıyordu, o arada da görüşünü engelleyen seller gibi gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

O kendisini sevmemişti, bunu sürekli hatırlayarak onu düşünüp kendine işkence yapıyordu Sherry. Sadece üstünde kalan bir sorumluluk olarak görmüştü onu. Tüm bunları bilmesi Stephen'in kenetlenmiş dudaklarını ve onu nasıl öptüğünü hatırlamasını engellemiyordu. Ya da sert profilinin dalgın, yumuşak gülümsemesiyle nasıl tamamen değiştiğini.

Sheridan aklı oyunda olmayan tek kadın değildi. Tiyatro'nun karşı tarafında Claymore Dükünün locasında Wakefield Markizi Victoria Fielding'in gözleri de içeri girerken gözünden kaçmayan genç kadını parterdeki izleyicilerin arasında aramaktaydı. Victoria, "Gördüğüm kadın Charise Lane...yani Sheridan Bromleigh'di," diye fısıldadı Whitney'in kulağına, "Partere girenlerin arasında sıradaydı. Bak... işte orada. Lacivert bir şapkası var."

Arkalarında oturan kocalarının meraklı bakışlarından habersiz iki arkadaş söz konusu kadına dikkatle bakmaya başladılar. Başları birbirlerine öyle yakındı ki Victoria'nın kızıl saçları Whitney'in parlak, simsiyahı saçlarına değiyordu.

"Ah şu şapkayı giymemiş olsaydı saçının renginden bemen tanırdık."

Whitney'in saçının rengini görmesine gerek yoktu. Ondan sonraki yarım saat içinde kadın Stephen'in locasından başka hiçbir yere bakmadı ve bundan öte bir kanıt olamazdı. Victoria, Stephen'in nişanlısının birden yok olması yüzünden Whitney'in hissettiği üzüntü ve şaşkınlığa benzer bir duyguyla, "Sürekli ona bakıyor," dedi. "Bu gece onun burada olacağını biliyor olabilir mi?"

Whitney başıyla onayladı. Genç kadının bir kez de otaya bakacağına başını kendisine doğru çevirmesini ne kadar isterdi. "Stephen'in Perşembe geceleri buraya geldiğini ve o locanın onun locası olduğunu biliyor. Kaybolmadan birkaç gece önce birlikte buradaydılar."

Kaybolmadan fiili bu gece kullanabileceği en hafif fiildi. Victoria ve Jason Fielding Stephen'in de arkadaşlarıydılar ve o gece törenden sonraki kutlamaya sosyeteden davet edilen pek az kişiden ikisiydiler.

"Onunla rastlantıymış gibi karşılaşmak istiyor olabilir mi?"

Whitney, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Arkalarında oturan kocaları, bu iki güzel kadının bu mükemmel oyunla ilgilenmediklerini fark ettiler.

Clayton başıyla kadınları işaret ederek, "Neler oluyor?" diye sordu Jason'a.

"Birinin üzerinde asrın giysisini görmüş olmalılar."

"Parterde mi?" dedi Clayton. "Son kez böyle bir fısıltıya giriştiklerinde Stephen metresiyle bir locadaydı, bitişiğindeki locada da yanındaki bir sütun ilerde kimin olduğunun farkında değilmiş edasıyla Monica Fitzgerald oturuyordu, yanında Bakersfield'le."

Jason gülümseyerek, "Hatırlıyorum," dedi. "Yanılmıyorsam Helene Devernay'in tarafındaydılar o gece."

Clayton, "Whitney yolda eve kadar güldü," dedi.

"Victoria sezonun en can alıcı üç saatiydi diye yorumladı olayı." Öne eğilerek alaylı bir tavırla fısıldadı, "Victoria, locadan yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hatırlatırım."

Victoria ona baştan savma bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ilgisini çeken şeye aynı dikkatle bakmayı sürdürdü.

Whitney, "Gidiyor, dedi. Bunu söylerken hem rahatlamış hem mahzunlaşmıştı. "Oyunun sonunu beklemedi ve aralarda da çıkmadı. Demek ki onunla rastlantıymış gibi karşılaşmak gibi bir niyeti yok."

Karılarının bu çocukça fısıldaşmasından hem şaşkın hem de eğlenmiş olan Clayton, yanlara doğru bir göz atarak parterdeki sıraları inceledi ama bu konuda konuşmayı, daha sonra gidecekleri yere gitmeden, ayak üstü yemek yerlerken yapmayı uygun gördü. "Bu gece Victoria'yla durmadan ne fısıldaştınız öyle?"

Whitney durakladı, kocasının Sheridan Bromleigh'in kendi alanlarına girmesinden hoşlanmayacağını, bunun nedenleriyle hiç ilgilenmeyeceğini biliyordu. "Victoria bu gece Sherdan Bromleigh'in orada olduğunu zannetti, ben de iyi göremediğim için bunun doğru olup olmadığından emin olamadım," dedi. Sheridan'ın adı üzerine Clayton'un kaşları düşmanca çatılınca Whitney bu konudan söz etmekten vazgeçti.

Ondan sonraki perşembe kocalarının başka yerlerde işleri olmasından yararlanan Whitney ve Victoria, Covent Garden'a erkenden gelip localarından partere her giren kişinin yüzünü inceleyerek belli bir kişiyi beklemeye başladılar. Victoria, "Onu görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır ama geçen hafta o kalabalığın içinde onu görebilmen bir mucizeydi zaten. Buradan herkesin yüz hatlarını görmek olanaksız."

Perdeler açılıp iki kadın koltuklarına gömüldüğünde bekledikleri kadın gelmemişti, "Sevinmek mi gerek üzülmek mi kestiremiyorum," dedi Victoria.

Whitney de geri çekildi ama ne hissettiğini bilemiyordu.

Victoria, "Kayınbiraderin geldi," dedi. "Yanındaki Georgette Porter mi?"

Whitney karşıdaki Stephen'ın locasına baktı ve dalgın bir bakışla onayladı.

Victoria, "Müthiş güzel bir kadın," diyerek hiç de iç açıcı olmayan bir duruma olumlu sıfatlar yakıştırmaya çalışıyordu. Stephen Westmoreland'i çok severdi, genç adam kocasının birkaç arkadaşından biriydi. Sheridan Bromleigh'e de sempati duymuştu çünkü kendisi de onun gibi Amerikalıydı.

Whitney, yanındaki kendisine gülümseyen ve canlı bir şekilde konuşmakta olan kadına karşı Stephen'ın tavrını anlamaya çalıştı.

Belli bir kibarlıkla onu dinliyordu ama Whitney'e öyle geldi ki Stephen konuşanın Georgette Porter olduğunun, hatta kadının bir yüzü olduğunun hatta onun locasında olduğunun farkında bile değildi. Bakışları otomatikman parterdeki insanlara kaydı, "O burada. Burada olduğunu biliyorum. İçimde öyle bir duygu var," diye düşünürken Victoria birden ona baktı. "Geçen hafta onu içeri girerken görmemiş olsaydım bu kadar insanın arasından seçip sana gösteremezdim. Sıra sıra bu kadar insanın arasında onu göremeyiz" dedi.

Whitney, "Ben nasıl bulacağımızı biliyorum," dedi. "Sahne yerine başını Stephen'e doğru çevirmiş birini ara." Birkaç dakika sonra Victoria heyecanla onun kolunu çekti, "İşte orada," dedi. "Aynı şapka, aşağıda oturuyor bu kez, elbette göremezdik."

Yerini öğrendikten sonra Whitney genç kızı izledi ama ancak gitmek için ayağa kalkınca onun özlem dolu yüzünü gö-

rebildi. Operanın bitmesine az kala ayağa kalkan Sherry'nin yüzündeki acı ve özlem Whitney'de elinde olmadan bir acıma duygusu uyandırdı.

Acıma kocasının paylaşabileceği bir duygu değildi, en azından Sheridan Bromleigh'i orada sessizce içinde oturup Stephen'e bakarken görmedikten sonra. Görürse belki Sheridan'a olan tavrı yumuşayabilir, Stephen'le konuşmaya, onu kızı aramaya, zorlamaya ikna edilebilirdi, Whitney biliyordu ki Stephen'in üzerinde etkisi olan tek kişi Clayton'du.

45

Kocası kadehine likör doldururken Whitney, "Geç kalıyoruz," dedi kaygılı bir bakışla. "Artık çıkmamız gerekiyor."

Clayton onu dikkatle süzerek, "Operaya bu aşırı düşkünlüğünü hiç fark etmemişim," dedi.

"Son zamanlarda oyunlar...insanı sahneye perçinliyor," dedi Whitney. Eğilerek bakıcısı ve Charity Thornton'un ilgilendiği oğlunu sıkı sıkı kucakladı.

Bardağının üzerinden onu alaylı bir bakışla süzen Clayton, "Perçinliyor demek?" dedi.

"Evet. Ve bu gece bizim locayı Rutherfordslarla değiştirdim."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Stephen'in tarafından çok daha iyi görünüyor."

"Görünen ne?"

"Seyirciler."

Clayton bu şaşırtıcı yanıtı sorgulamaya çalıştı ama Whitney, "Lütfen bana güven, sana ne demek istediğimi açıklayıncaya dek başka soru sorma."

Whitney heyecanla Clayton'un bileğini yakalayarak, "Bak," dedi. "İşte orada. Sakın seni bakarken görmesin. Başını çevirme yalnızca gözlerini çevir."

Kafasını çevirmedi ama karısının gösterdiği yöne bakacağına ona bakarak, "Kime bakmam gerektiğini bana söylersen büyük bir iyilik yapmış olursun," dedi.

Clayton'un tepkisinin ve yardımının önemi büyük olduğundan heyecanlı olan Whitney, "Sheriden Bromleigh," dedi. "O burada olmazsa ya da sen gelmek istemezsen diye korkumdan söyleyemedim."

Sherry'nin adını duyan Clayton'un yüzü asıldı, Whitney sorgulayan yeşil gözlerini adamın soğuk gri gözlerine kaldırarak, "Lütfen Clayton onu elinin tersiyle itme. Olayı hiç onun açısından dinlemedik."

"Çünkü küçük kaltak suçlu olduğu için kaçtı. Hepimizin bildiği gibi operayı seviyor olması hiçbir şeyi değiştirmez."

"Stephen'e olan bağlılığın doğru düşünmeni engelliyor." Bu sözlerinin hiçbir etki yaratmadığını anlayınca kararlı bir ifadeyle sürdürdü konuşmasını, "Opera için gelmiyor buraya. Sahneye bakmıyor bile. Gözünü Stephen'den ayırmıyor ve hep Stephen'in locasının arka tarafına oturuyor ki Stephen gözünü sahneden ayırsa bile kendini görmesin. Lütfen sevgilim kendin bak ve gör."

Uzunca bir an duraksadı Clayton, sonra sessizce başıyla onaylayarak karısının gösterdiği yöne, sağ tarafa baktı. "Sade koyu mavi şapkalı, mavi kurdelası var. Beyaz yakalı koyu mavi giysili."

Genç kadın Clayton'un, Sheridan'ı gördüğü anı hissetti çünkü kocasının kasları gerildi ve bakışlarını hemen sahneye çevirdi ve perde açılıncaya kadar sahneye baktı. Düş kırıklığına uğrayan ama umudunu yitirmeyen Whitney, göz ucuyla

kocasını gözlüyor, bir bakış daha atmak için duruşunu değiştireceği anı bekliyordu. Onu hissettiği an Clayton'a yumuşak bir bakış attı. Başını salıneden sağa doğru neredeyse bir iki milim kadar çevirmişti ama bakışları sağdan çok uzaktı. Whitney haftalardır ilk kez Sheridan'ın oyunu seyretmeye karar vermiş olabileceği korkusuyla öne eğilip Clayton'un omuzunun altından bir bakış attı ve rahatlayarak gülümsedi.

Sonraki iki saat içinde Whitney Clayton'u uyandıracak bir hareket yapmamaya çalışarak kocasını ve Sheridan Bromleigh'i göz hapsinde tuttu. Gecenin sonunda göz pınarları yanıyordu ama gece başarıyla sonuçlanmıştı. Gece boyunca Clayton'un bakışları Sheridan'a dönmüştü ama kardeşinin nişanlısına karşı tavrının değişmesi zaman alır düşüncesiyle Whitney, bu konuyu ancak iki gün sonra açtı.

46

Uşak kahvaltı tabaklarını toplarken, "Operadaki geçen geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Senin dediğin gibi perçinleyici bir oyundu. Tenor..."

Whitney, "Oyunu izlemiyordun," diye kesin bir tavırla kocasının sözünü kesti.

"Haklısın. Beni izleyişini seyrediyordum."

"Clayton lütfen ciddi ol, bu önemli."

Genç adamın kaşları sorgular gibi kalktı ve ona tüm dikkatini verdi ama bakışları alaylı, yorgun ve olacaklara hazırlıklıydı.

"Stephen'le Sheridan Bromleigh'i yüz yüze getirmek için

bir şeyler yapmak istiyorum. Dün bunu Victoria ile de konuştum ve o da birbirleriyle konuşmaları için gerekirse zorlanmaları gerektiğini düşünüyor."

Kendini bir tartışmaya hazırlamış olduğundan Clayton'un "Benzer bir düşünce de benim aklımdan geçti ve bu yüzden dün akşam Stephen'e Strathmore'da rastlayınca ona da bu düşüncemi söyledim," demesi üzerine Whitney'in ağzı açık kaldı.

"Neden bana söylemedin? Ne dedin? O ne dedi?"

Clayton, "Ona onunla Sheridan Bromleigh hakkında konuşmak istediğimi söyledim. Operaya sırf onu görmek için gittiğine inandığımı söyledim."

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Ayağa kalktı ve çıkıp gitti."

"Hepsi bu mu? Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Aslında söyledi. Annemize olan saygısından benim şahsıma fiziksel şiddet kullanma eğilimini kontrol altında tutacağını ama bir kez daha Sheridan Bromleigh adını gündeme getirirsem, böyle bir kontrol konusundaki yeteneğine fazla güvenmememi söyledi."

"Bunu gerçekten söyledi demek?"

Clayton gergin bir gülümsemeyle, "Aynı sözcükleri kullanmadı. Stephen'inkiler daha kısa ve... ve... daha renkli sözcüklerdi."

"Şey... beni tehdit edemez, ben bir şeyler yapabilirim."

"Dua et, adak ada, büyü yap..."

Hafife alır bir tavır içinde olmasına karşın Whitney onun olaylara biraz zaman vermeyi yeğlediğini anladı. Karısının gülümsemediğini gören Clayton fincanı tabağa bırakarak, "Stephen ne derse desin, ben ne dersem diyeyim sen bu işe karışmak istiyorsun," dedi.

Whitney duraksadı ve sonra başıyla onaylayarak, "Denemek zorundayım. Operada ona bakarken Sheridan'ın ifadesi aklımdan çıkmıyor, sonra Rutherfords'un balosunda ona

bakışını hatırlıyorum. Sonra her görüşümde Stephen'i biraz daha çökük ve gergin buluyorum, yani ayrı olmanın ikisine de bir yararı yok."

Clayton karısının yüzünü gönülsüz bir gülümsemeyle inceleyerek, "Anlıyorum," dedi. "Bunun yanlış olduğuna seni inandırabileceğim herhangi bir yol var mı?"

"Korkarım yok."

"Anlıyorum."

"Sanırım itiraf etmek zorundayım. Matthew Bennet'la iletişim kurdum, şirketi Sheridan'ın nerede olduğu konusunda bir araştırma yapabilir mi diye. Onu bulmadan bir araya gelmeleri girişiminde bulunamam, öyle değil mi?"

"Operada sahne arasında onu izleyecek birini tutmadığına şaşırdım, sonra da Bennet'ın şirketi araştırma yapabilirdi."

"Bunu düşünmedim."

"Ben düşündüm."

Sesi öylesine duygusallıktan uzak, ama ifadesi öyle yumuşaktı ki, Whitney bu iki sözcüğü beyni kaydetmekte zorlandı. Sonunda anladığında, dört yıldır gittikçe artan sevgi selinin içinde gene coştuğunu hissetti ve "Clayton," dedi. "Seni seviyorum."

"Bir baronet ve ailesinin yanında bakıcı olarak çalışıyor. Soyadları Skeffington. Üç çocukları var. Bu aileyi hiç tanımıyorum. Bennet adreslerini biliyor."

Whitney fincanı bırakıp ayağa kalktı, niyeti avukatın şirketine bir not yazıp haklarındaki tüm bilgileri istemekti.

"Whitney?"

Sabah odasının kapısında durdu, "Buyurun Lordum?"

"Ben de seni seviyorum." Whitney yanıt olarak gülümsedi, Clayton ciddi bir uyarıda bulunmadan önce bir saniye bekledi, "Onları yüz yüze getirmeye kararlıysan bunu nasıl yapacağın konusunda çok dikkatli ol ve Stephen'ın onu gördüğü anda orayı terk etme olasılığına hazır ol. Ve bunun için seni çok uzun bir zaman affetmeme olasılığını da göz önüne

al. Adım atmadan dikkatli düşün, acı bir pişmanlık olmasın sonra."

"Düşüneceğim."

Clayton onun gidişini seyretti ve yavaşça başını salladı, düşünmek ve harekete geçmek için hiç vakit kaybetmeyeceğini biliyordu. Yaşamı kendi akışına bırakmak, onu uzaktan seyretmek ona göre değildi. Bu da karısında en sevdiği huylarından biriydi.

Ama gene de bu kadar çabuk hareket etmesini beklemiyordu.

O gün akşamüzeri salondan geçerken onun dalgın dalgın yazı masasında oturmuş bir kalemin tüy ucunu yanağında gezdirerek elindeki bir yazıyı incelediğini gördü.

Çok uzaklardaymış gibi ona baktı sonra çabucak gülümseyerek, "Konuk listesi," dedi.

Sezonun çılgın eğlenceleri hızını almıştı ve her ikisi de yazın rahatlığına, sakinliğine kavuşmak için sabırsızlanıyorlardı, Clayton onun hâlâ eğlence düşünmesine şaşırmıştı, "Yarından sonra Claymore'a döneceğimizi sanıyordum," dedi.

"Dönüyoruz. Bu parti üç hafta sonra. Noel'in doğum günü partisi. Büyük bir parti değil elbette."

Clayton karısının omzunun üzerinden, listeyi okumaya çalıştı; kahkahasını bastırarak birinci maddeyi yüksek sesle okudu, "Bir küçük fil... çocukların dokunabileceği türden, tehlikesiz."

"Sirk konseptinde bir parti düşünüyordum, palyaçolar, hokkabazlar falan, tüm eğlenceler, yemekler çimenlikte. Daha rahat olur diye düşündüm, çocuklar büyüklerle birlikte eğlencenin tadını çıkarabilirler."

"Bütün bunlar için Noel biraz küçük değil mi?"

"Başka çocuklarla kaynaşmaya ihtiyacı var."

"Londra'ya geldiğimizde bu nedenle tüm zamanını Fieldings'lerin ya da Thorntons'ların çocuklarıyla geçirdiğini sanıyordum."

"Evet bu yüzden," derken Whitney'in yüzünden rüzgâr gibi bir gülümseme geldi geçti, "Bugün Stephen'e partiden söz ettim, Montclair'de vermemizi kabul etti."

"Stephen son altı haftadır bir ömre yetecek kadar partiye katıldı, onu bu partiden azat etseydin. Noel'in amcası ve vaftiz babası olarak, köy evini bir hafta çocukların anne babalarının keyfine bırakmak ve onların eğlenmesini temin etmek gibi bir yetkisi var Stephen'ın, çocukların partisi olsun ya da olmasın fark etmez."

"Stephen'e annenizin altmışıncı yaş balosunu Montclair'de vermesini söyledim. Noel'in doğum gününden üç gün sonra olduğuna göre biz de doğum gününü Claymore'da kutlarız dedim. En iyi plan bu gibi görünüyor."

"Akıllı kız," dedi. Partinin kimin için verileceği düşüncesini değiştirmişti. "Annemin balosu çok ses getirecek."

"Bizimki küçük bir parti olacak... dikkatle seçeceğimiz bir iki konuk, çocukları ve onların bakıcıları."

Konuşurken Clayton karısının elinin yanında duran listeye göz gezdiriyordu ve Skeffington adının üzerinde durdu. Dikleşti, konuştuğunda sesinin tonunda ironi seziliyordu, "Konuk listesi ilginç."

Whitney uslanmaz bir tavırla gülümsedi, "Evet ilginç. Ne duyarlarsa duysunlar, ne görürlerse görsünler sır saklayacaklarından emin olduğumuz, zaten durumu bilen beş çift ve Skeffington'lar."

"Ve elbette bakıcıları."

Whitney başıyla onayladı, "Ve işin iyi tarafı Sheridan ne kadar isterse istesin buradan ayrılamaz çünkü Skeffington'lar için çalışıyor."

"Kızı gördüğü andan orayı terk edecek olan Stephen'i nasıl engelleyeceksin?"

"Terk etmek mi?" Şimdi daha da mutlu görünüyordu. "Ona tapan yeğenini bırakıp gidecek öyle mi? Bu kadar tutkulu olduğu yeğenini? Noel bunu nasıl karşılar? Sonra yüz-

lerce odası olan bir evde bir bakıcının varlığına dayanamayıp orayı terk etmesine herkes ne der? Keşke bu kadar insanın önünde karşılaşmak zorunda olmasalardı. Stephen'i özel bir karşılaşmaya zorlayamayacağım için onun terk edemeyeceği bir mekan hazırlamak zorunda kaldım. Noel'in onun gidişini fark etmeyeceği gibi bir mantığa sığınmak istese de Fielding'lerin, Townsende'lerin ve diğerlerinin önünde bu işe kalkışamaz. Çok gururludur ve Sheridan halen onu zedelemiş bulunuyor zaten. Onu görünce mekanı terk ederek bir puan daha kaybetmek isteyeceğini hiç sanmam. Partiyi dışarıda yaptığımız için bakıcılar hep konukların gözü önünde olacak ve Stephen gece bile Sheridan'dan kurtulamayacak."

Düşünceli bir tavırla konuk listesine bakarak durdu, "Nicki'yi çağırmaya cesaret edemedim. Birincisi beni caydırmaya çalışacak, ikincisi bunu yapmasa bile bu koşullar altında gelmek istemeyecek. Sheridan'la ilgili her şeyde Stephen'i suçlu buldu o. Hatta onu bulup konuşmaya çalışmadığı için bile suçlu olduğunu düşünüyor. Bu konuda Nicki çok kızgın. Onu ilk kez operada gördüğümüzün ertesi gecesi Sheridan'ın nerede olduğunu bildiğini açıkladı, ama sorduğumda bana söylemeyi reddetti. Nicki benim istediğim hiçbir şeyi reddetmez. Stephen yüzünden kızın çok acı çektiğini ve bulunmayı istemediğini söyledi."

"Terk eden Sheridan'dı. Stephen değil," dedi Clayton kesin bir tavırla.

"Sen haklı olabilirsin, ama Nicki inatçıdır."

"O zaman onları değil aynı evde, aynı bölgede bile bir araya getirmemeli. Sen akıllılık etmişsin."

Whitney bu sözler üzerine kaşlarını çatarak, "Neden?" dedi.

"Çünkü Sheridan ortadan kaybolduğundan bu yana Stephen'in ona karşı hiç saklamadığı ciddi bir nefreti var."

Whitney üzüntüsünü öylesine ortaya koyan bir bakışla baktı ki Clayton yeniden Sheridan'ı nasıl Stephen'la bir ara-

ya getirebileceklerini düşünmeye başladı. Whitney'in planı, içinde başarısız sonuçları da barındırıyordu ama kendisi de başka bir şekil düşünemiyordu.

"Ya Skeffingtons reddederlerse?" diye sordu dalgın bir tavırla.

Karısı bu olasılığı masanın üzerinde katlanmış bir kağıdın üzerine parmaklarıyla vurarak giderdi, "Matthew Bennett'in firmasından aldığım yazıya göre Bayan. Skeffington kocası Sir John'u bu sezon uygun kişilerle kaynaşmak için Londra'ya gelmeye ikna etmiş. Anlaşılan Bayan. Skeffington'un parası az ama müthiş sosyal beklentileri var."

Clayton alaylı bir tonla, "Çok şirin görünüyor," dedi. "Onları yetmiş iki saat evimde konuk etmek için sabırsızlanıyorum... on iki yemek...üç çay servisi...." Sözlerini kabul ettirmek için çaba içinde olan Whitney, "On yedi yaşındaki kızlarına parlak bir koca bulmak için Londra'ya kibar çevrelere girme umuduyla gelmişler. Düne kadar bu yolda hiçbir gelişme yaşamamışlar. Şimdi bütün bunlardan sonra, Claymore Dükü'nün sayfiye evindeki bir partiye davet edildiklerinde reddeceklerini düşünebiliyor musun?"

"Hayır, " dedi Clayton. "Ama her zaman bir umut vardır."

Whitney'yi yola getirmek olanaksızdı, karısı yeniden notlarına dönerken gülerek, "Kardeşin İngiltere'nin en gözde bekarı olduğu sürece hiç umutlanma," dedi.

Vermeyi tasarladıkları bu parti Clayton'u korkutuyordu, "Belki o hafta sonu kar yağar," dedi. "Dünya tarihinde bu bölgeye haziranda kar yağdığı olmuştur belki, neden olmasın."

47

Londra'da kiracı oldukları küçük dairede Bayan Skeffington ağrayan ayağını tabureye uzatmış rahat bir sessizlik içinde oturuyordu. Karşısında kocası gut'lu ayağını başka bir tabureye uzatmış Times gazetesini okumaktaydı. Kadın başını yana eğerek huzurlu bir tavırla, "Dinle bak etraf ne kadar sessiz," dedi. "Bayan. Bromleigh onları dondurma yemeğe götürdü. Neredeyse gelirler ama şu anda tek düşündüğüm gitmelerinin ne kadar iyi olduğu."

Kocası okuduğunun tek satırını kaçırmadan, "Evet güvercinim," diye yanıtladı.

Bu konuda konuşmasını sürdürecekti ki, aynı zamanda arabacıları ve kahyaları olan uşak gelerek sessizliği bozdu ve elindeki kâğıdı uzattı. Bayan Skeffington, "Gene kira için bir uyarıysa..." diye başladıysa da krem rengi kâğıdın olağanüstü kalınlığını fark etti ve çevirerek mührüne baktı, "Skeffington," dedi nefes nefese. "Sanırım... hayır... hemen hemen eminim ilk önemli davetimizi almış bulunuyoruz."

"Evet güvercinim."

Bayan Skeffington mührü kaldırarak kağıdı açtı ve parşömenin üzerindeki armayı görünce ağzı bir karış açıldı. Her sözcüğü okudukça elleri titremeye başladı ve müthiş bir heyecan tüm kaslarını sardı. "*Claymore*," dedi dehşetle. Diğer eliyle gümbürdemeye başlayan kalbini tutuyordu. "*Claymore*'lara davet edildik."

"Evet güvercinim."

"Claymore Dük ve Düşesi oğullarının doğum günü için verecekleri küçük partiye bizlerin de şeref vermesini istiyorlar." Bayan Skeffington masanın üzerindeki geyik boynuzuna uzandı, sonra okumasını sürdürdü. "Claymore Düşesi el yazısıyla bana bir not yazmış. Sezon sırasında tanışamadığımız

için üzüntülerini belirtiyor ve bunu... Clayton... Partisinde telafi edeceğimizi umuyor." Bir doz geyik boynuzu alınadan devam edemedi. "Üç hafta sonra ve çocukları da götürüyoruz. Ne diyorsun buna?"

"Son derece garip."

Kadın kağıdı düz göğsüne bastırdı, saygı dolu bir fısıltıyla, "Skeffington, bu ne demek biliyor musun?" dedi.

"Evet güvercinim, bir başkasına yazılmış davetiye bize geldi."

Bu olasılık üzerine Bayan Skeffington'un yüzü bembeyaz oldu, kağıdı göğsünden çekerek bir kez daha okudu ve başını salladı, "Hayır bize yazılmış, bak... oku."

En sonunda dikkatini Times'dan çekebilen Sir John mektubu karısından alıp okudu, yüzündeki inanmaz ifade tatminkâr bir ifadeye dönüştü. "Diyordum ben sana, Londra'da bir yerlere davet edilmek için oradan oraya koşuşturmaya gerek yoktu. Bak Blintonfield'deki evimizde, ait olduğumuz yerde de otursaydık ve bu mektup bizi bulurdu."

Gazetesini yeniden eline aldı. "Nasıl oldu bu?"

"Julianna'nın işi bu."

Sir John gazetesini bir milim indirdi, Madeira şarabına düşkünlükten kıpkırmızı olan gözleriyle gazetenin üzerinden baktı, "Julianna mı? Nasıl?"

"Düşün Skeffington düşün. Julianna bütün sezon Londra'daydı. Onu Almack's'a ya da en kaliteli insanlarla karşılaşabileceği ortamlara sokamasak da ona her gün Green Park'ta yürümesini söyledim. Düzenli olarak. Ve onu oradı gördük bir gün. Doğrudan Julianna'ya baktı ve dedim... onu gördü dedim. İşte Claymore'lara bu yüzden davet edildik. Julianna'nın ne kadar güzel olduğunu gördü ve tüm bu zaman zarfında onu aradı, birlikte olmak için fırsat kolladı."

"Ne biçim iş bu... davetiyeyi de kendi karısına yollatıyor... Onayladığımı söyleyemem. Kötü kokular alıyorum."

Kadın inanamaz bir tavırla kocasının çevresinde döndü. "Ne? Ne diyorsun sen?"

"Kızımız ve Claymore."

Kızgınlıkla bağırdı, "Dük mü? Ben Langford'la olsun istiyorum."

"Bu işin içinden nasıl çıkacaksın bakalım. Claymore gönlünü ona kaptırdıysa ve Langford da onu isterse olay çıkar. Gitmeden önce iyi düşün sevgili karım."

Kadın tam kocasının anlayışsızlığı üzerine kızgın bir tirada başlıyordu ki antreden çocukların vahşi gürültüleri duyuldu. "Çocuklar," diyerek antreye koştu ve önüne ilk gelen çocuğuna sarıldı. "Bayan Bromleigh," dedi ve o kadar heyecanlıydı ki farkında olmadan bakıcıya da sarıldı. "Bir yolculuk için gece gündüz hazırlanmamız gerekiyor. Bu çapta bir ev partisi için hepimizin nelere gereksinimi olacağını bilemiyorum." Dört ve dokuz yaşlarında kırmızı yanaklı iki oğlan çocuğundan başka kimseyi göremeyince, "Julianna, neredesin canım?" dedi.

Sheridan yorgun bir gülümsemeyle, "Julianna odasına çıktı Bayan Skeffington," derken patronunun heyecanı karşısında "bu çapta bir ev partisine" nasıl hazırlanılacağını, kendisini ne gibi yorgunlukların beklediğini düşünüyordu. Haftada bir gece izni vardı ve bunu hak edebilmek için diğer geceler normalde hizmetçilerin ve diğer hizmetkârların yapması gereken her türlü işi yapıyordu. Sherry bu parti gürültüsünden yararlanarak çatı katındaki odasına çıktı. Lavabonun önünde durup elini yüzünü yıkadıktan sonra saçının düzgün olarak toplanmış olup olmadığına baktı. Bir süre çatıdaki pencereden dışarıyı seyrettikten sonra dikişini eline aldı. Bu ev partisi için daha çok onarım, daha çok ütü, daha çok iş olacaktı besbelli ama Sheridan işten kaçan biri değildi. Beş çocuğun bakıcısı olmak gündüzleri Stephen Westmoreland'i ve onun yaşamının bir parçası olduğu o harikulade günleri anımsamasını engelliyordu. Gece el ayak çekilince mum

ışığında dikişini dikerken anılarına ve düşlerine dolu dizgin yol veriyordu, ama ona duyduğu tutkunun bir gün kendisini akıl hastası yapmasından da korkmuyor değildi. Başı dikişinin üzerine eğilmiş onunla yaşadıkları olayları bazen aynı bazen istediği şekilde anımsıyor, yaşanmamış başka sahneler de düşünüyordu.

Defalarca nişanlılıklarını noktalayan sonu yazdı kafasında. Düş ürünü sahneler hep aynı şekilde başlıyordu. Charise Lancester fırtına gibi yatak odasına giriyor ve onun Sherry'nin sahtekarlığı ve yaptıklarıyla ilgili tiradının ortasında Stephen içeri giriyordu. Burada sonra Sheridan'ın olası sonuçlarla ilgili değişik senaryoları vardı:

Stephen Charise'in öldürücü yalanlarını dinliyor ve onu evden atıyor, sıcak bir şekilde Sheridan'a dönüp onun anlattıklarını dinliyor ve o gün planladıkları gibi evleniyorlar.

Stephen Charise'in anlattığı tek kelimeyi bile dinlemeden onu dışarı atıyor, sonra hikâyenin Sheridan tarafından olanını dinliyor ve planladıkları gibi evleniyorlar.

Charise geldiğinde evlenmiş oluyorlar, böylece Stephen hikayeyi Sheridan'dan dinlemek zorunda kalıyor ve ona inanıyor.

Ama bu sonuçların hiçbiri Nicholas DuVille'in söylediği, Stephen'in onunla suçluluk ve sorumluluk duygusu sonucu evlenmek istediği gerçeğinin acısını hafifletmiyor ve bu gerçeğe bir çözüm getirmiyordu. Ama Sherry bu dayanılması çok güç gerçeği dengeleyecek bir düşünce şekline sığmıyordu. Stephen aynı zamanda onu seviyordu. Bunun için de çeşitli senaryoları vardı:

Sheridan'ı hep sevmiş ama o gidene kadar bunu fark etmemişti. Onu bulana kadar aramış ve evlenmişlerdi.

Evlenmişlerdi ve Stephen her şeye karşın onu sevmeyi öğrenmişti.

İlk senaryoyu yeğliyordu Sheridan çünkü tek olası gerçek oydu. Bu düşü kendisine öyle yakın buluyordu k,i bazen pencereden bakarken Stephen'i kapıya yaklaşırken görür gibi oluyordu. Fantezilerinin yanında Stephen'le ilgili, onu operada görmek gibi gerçek hayattaki zevkleri ve acıları da vardı.

Operaya gitmekten vazgeçmeliydi, onu beklemeyi, en sonunda yanındaki kadınla gelip dalgın, sıcak gülümsemesini ona yönelttiğinde duyduğu işkenceye bir son vermeliydi. Bu görüntü Convent Garden parterine gitmesine nokta koymalıydı. Buna katlanamazdı.

Bazen operada kendi locasında bir kadınla birlikteyken bu uzak ve ciddi bakışın kendisinin yokluğundan kaynaklandığını düşlüyordu. Yorgun ve soğuktu bakışları, çünkü Sherry'i özlüyor, onu yitirdiği için acı çekiyordu.

Hava hâlâ aydınlıktı ve düşler için henüz çok erkendi. Sherry onlardan kurtulmak için başını salladı ve yavaşça odasına süzülmüş olan Julianna Skeffington'a kararlı bir gülümsemeyle baktı.

Genç kız, "Bayan Bromleigh burada saklanabilir miyim?" dedi, kapıyı yavaşça kapayarak yatağa yürüdü. On yedi yaşının güzelliği korkuyla gölgelenmişti, Örtüyü buruşturmamaya çalışarak oturdu. Yüzü sarkmış bir melek gibiydi. Bazen Sherry, acımasızca, Sir John ve Bayan Skeffington gibi iki korkunç insandan bu tatlı, duyarlı, akıllı, altın gibi kız nasıl çıkmış diye merak ediyordu. Julianna nefretle, "Olabilecek en kötü şey oldu," dedi.

Öyle bir içini çekti ki Sheridan'ın dudaklarındaki gülümseme daha oluşmadan yok oldu. "Annem gene uçuyor, soylu birinin benimle ilgilendiğini sanıyor. Gerçek şu ki o kişi benim olduğum tarafa gözlerini bile kaydırmadı ve benimle tek bir kelime bile konuşmadı."

Sheridan, "Anlıyorum," dedi ve anladı da. Ona acıyordu da. Ne söyleyeceğini düşünüyoedu ki, kapı açıldı ve gözleri kocaman açılmış Bayan Skeffington kapıda göründü.

"Öylesine bir ihtişamlı toplulukta ne giyeceğimizi bile-

miyorum Bayan Bromleigh," dedi. "Siz bir kontun kız kardeşinin önerisiyle geldiniz, belki bize önerilerde bulunabilirsiniz. Hemen Bond Street'e gitmemiz gerekiyor. Julianna omuzlarını düzelt. Erkekler böyle büzülmüş oturan kızları sevmezler. Ne yapacağız Bayan Bromleigh? Araba kiralanabilir ama bir hizmetkâr ordusuyla gitmemiz gerekir. Siz de buna dahilsiniz elbette."

Sherry pozisyonunun böyle açıkça ortaya konmasına aldırmadı. Bu evdeki pozisyonu buydu ve bir iş bulmuş olduğu için şanslıydı.

"Kaliteli giysiler konusunda uzman değilsem bile, size aktarabileceğim bir şeyler olabilir," dedi. "Parti nerede?"

Bayan Skeffington dümdüz göğsünü dışarı çıkardı, omuzlarını dikleştirdi, kral ve kraliçenin gelişini anons eden biri gibi, "Claymore Dük ve Düşesinin yazlık malikanesinde," dedi.

Sherry odanın ters dönüp, yeniden düzeldiğini hissetti. Kulakları onu aldatıyordu elbette.

"Claymore Dük ve Düşesi hepimizi evlerindeki çok samimi bir partiye davet ettiler."

Sherry arkasındaki yatak örtüsüne yapışmış dehşet içinde karşısındaki kadına bakıyordu. Sosyetenin sosyal statü merdiveninde Westmoreland'ler en tepede, Skeffington'lar ise en aşağı basamaktaydı ve Westmoreland ailesinin ilgi alanı dışında olacakları tartışılmazdı. İki aile arasında para ve prestij farkının yanı sıra soyluluk farkı da çok büyüktü. Westmoreland'lerle çevresindekilerin hepsi soylu kişilerdi. Sir John ve Bayan Skeffington'un ise soylulukla uzak yakın ilgileri yoktu. Bu olanaksız, diye düşündü Sherry. Gene düş kuruyordu ve bu bir karabasana dönüşmüştü.

"Bayan Bromleigh renginiz kaçtı. Bu kadar heyecanlanarak kaybedecek zamanınız yok. Ben bayılmadıktan sonra siz hiç bayılamazsınız."

Sherry yutkundu, sesine hakim olmak için bir daha yutkundu. "Emin misiniz," dedi. "...yani dük ve düşesle tanıştığınızdan emin misiniz?"

Bayan Skeffington gerçeği söylemeden önce bir uyarıda bulunmayı ihmal etmedi, "Benim güvenime ihanet etmeyeceğine, işini tehlikeye atmayacağına inanıyorum" dedi.

Sherry yeniden yutkunup başını salladı, bunu Sherry'nin söz verdiği anlamında yorumlayan Bayan Skeffinton, "Sir John ve ben onlarla hayatımızda karşılaşmadık," dedi.

"O zaman... neden... yani nasıl?"

Kadın gururla, "Benim düşündüğüm çok inanılır bir neden var," dedi. "Julianna İngiltere'nin en gözde bekarının gözünden kaçmadı! Bana kalırsa bu parti bir bahane – Langford Dükü'nün bir planı bu. Julianna'yı kendi çevresine çekip daha yakından görebilmek istiyor."

Sheridan'ın gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

"Bayan Bromleigh?"

Sheridan gözlerini kırptı: aklını korumak için dikkatlice kurmaya çalıştığı koruma duvarını kasıtlı olarak yıkmak için bu şeytanca hikayeyi uydurmuş olan kadına baktı.

"Bayan Bromleigh? BU OLAMAZ!"

Julianna, "Anne koklanan ilaçlarından ver çabuk," dedi. Sesi bir tünelin sonsuzluğundan geliyor gibi uzaktı.

Sheridan başını çevirip kadının burnuna yapıştırmaya kalktığı tozlardan kurtulmkaya çalışarak, "İyiyim" dedi."Biraz... içim geçer gibi oldu."

"Tanrıya şükür. Sosyetenin içindeki insanları sen tanıyorsun. Hepimiz bilgilenmek için sana güveniyoruz."

Sheridan biraz neşeden biraz sinirden güldü, "Ben nereden bileyim?"

"Çünkü Charity Thornton sizin referans mektubunuzu yazdı ve sizin bakımınıza bırakılan çocukları en yüksek sosyal standartlara göre yetiştireceğinizi ve az rastlanan kibarlıkta biri olduğunuzu söyledi. Bu mektubuo yazdı, öyle değil mi? Bize gösterdiğiniz mektubu?"

Sherry o mektubu Nicholas duVille'in dikte ettiğini ve Bayan Charity'ye okumadan imzalattığını düşünüyordu. Çapkınlıkta şöhreti bilinen bir bekarın referansıyla bir kadın saygıdeğer bir iş bulamazdı ne de olsa. Ya böyle olmuştu ya da iki imzayı da Nicholas atmıştı. "Bu sözleri yalanlayacak bir durum yaratmam mı Madam?" diye sordu Sherry.

"Elbette hayır. Saçınızın o dehşet verici rengine karşın iyi bir kızsınız Bayan Bromleigh ve umarım bizi yarı yolda bırakmazsınız."

Sheridan konuşabilmesine şaşarak, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

"O zaman ben gideyim. Siz biraz dinlenin. Burası çok kasvetli."

Sherry söz dinleyen uslu bir çocuk gibi kendini yatağa attı. Yüreği hızla çarpıyordu. Kapıyı kapayıp çıkan Bayan Skeffington bir saniye sonra kafasını kapıdan uzattı. "Oradayken oğlanların da kendilerini göstermesini istiyorum. Julianna Langford Kontesi olsa bile, oğlanların geleceğini düşünmek zorundayız. Şarkı söylemelerini ilerletsinler. Şu bize aldırdığınız eski aletle size refakat etmeleri çok etkileyici..."

Sheridan, "Gitar," dedi inler gibi.

Kadın ayrılınca Sherry kucağına baktı. Stephen Westmorelan'in parkta Julianna'yı görüp tüm bu zahmete onun için katlandığı saçmalığına bir an bile inanmamıştı. Julianna inkar edilmez bir biçimde çekiciydi ama onun asıl özellikleri konuşmadan kendini ele vermezdi ki Stephen henüz onunla bir kelime bile konuşmamıştı. Sonra Almack's'ta duyduğu bir dedikoduya göre kendilerini onun önüne atmak için bekleyen bir sürü kadın vardı Kontun çevresinde. Bir ev partisi gibi bahaneye hiç ihtiyacı yoktu.

Hayır, Skeffington ailesinin ve onların bakıcılarının Claymore'a çağrılmalarının nedeni bu değildi. Sheridan biraz korku, çaresizlikle içinde isterikçe gülmeye başlayarak, hayır diye düşündü. Davetin onlarla bir ilgisi yoktu. Gerçek şuydu

ki Westmoreland'ler – büyük bir olasılıkla dostları da orada olacaktı – onları aldatan, kullanan Sheridan Bromleigh'i gene kendi aralarına almaya çalışıyorlardı, ama bu kez onlardan biri olarak değil, ama görkemli bir hizmetkâr olarak, böylece nefis bir intikam almış olacaklardı.

Ve işin en acı yanı, en aşağılayıcı, kızdırıcı yanı oraya gidip gitmemek gibi bir tercih hakkı olmayışıydı.

Sherry çenesinin titrediğini hissetti ve kızgınlıkla ayağa kalktı. Vicdanı rahattı. Utanılacak bir durumu yoktu. Hiçbir zaman kontes olma peşinde koşmamıştı.

Vicdanı bunun tamamen doğru olmadığını anımsattı ona. Stephen Westmoreland'in kontesi olmak istemişti. Bu da düş kurmaya, kendini aşmaya cesaret ettiği için Tanrının verdiği bir ceza olmalıydı, kendisine bunu yaşatan kaderine isyan etti.

Boş odaya kızgınlıkla, "Eve gitmek istiyorum," dedi. Cornelia Teyzeye yazalı ancak beş hafta olmuştu. Sabah Yıldızı'na bindikten sonra başına gelen her şeyi anlatmıştı. Eve dönebilmek için teyzesinden para istemişti. Para gelecekti ama mektubun teyzesine ulaşması, okyanusu aşması sekiz on haftayı buluyordu. Teyzesinin mektubunun da ona ulaşması bir o kadar zaman alırdı.

Atlantik'te fırtına falan olmaz ve gemiler Portmouth ve Richmond arasında beklemek zorunda kalmazsa üç hafta sonra teyzesinden bir haber bekleyebilirdi. Eve dönmesi için gereken paranın gelmesi için de üç hafta daha. Claymore'daki partiye de üç hafta vardı. İngiltere toprağına adım attığından beri şans bir kere olsun ona gülerse, Westmoreland'leri tasarladıkları intikam planından yoksun bırakabilirdi.

48

Westmoreland'lerin onun için hazırladığı tatsız plana daha vakit vardı ve Sheridan kaderine karşı koyabileceğini hissediyordu. Haftalarca hiçbir günahı olmadığına, böylece iyiliğin ve doğruluğun kendisinden yana olduğuna kendini inandırmıştı. Bir kez daha kalbinin kırılmasını önlemek için Stephen'le ilgili kurduğu düşlere son vermişti.

Bunun sonucunda Claymore davetini metanetle karşılayacağını hissediyordu. Stephen'i ne kadar zaman sonra görebileceğini ya da görüp göremeyeceğini düşünmektense, kiralanın arabaların üçüncüsünde Skeffington'un oğullarıyla sohbet etmeyi yeğliyordu. Skeffington'ların alayı iki taraflı ağaçlıklı giriş yolundan ve beton bir köprüde geçip Claymore'ların malikanesine yöneldiğinde Sheridan tüm dikkatini oğlanların görünüşüne verdi. Büyük terası çepeçevre saran çift kanatlı girişe, ön cepheye uyumlu balkonlara, sütunlu pencerelere şöyle bir göz attı.

Yüreği büyük bir hızla atıyordu. Duygularını kontrol etmek için çok hazırlıklı olduğu için arabadan inerken, kahverengi altın rengi karışımı Westmoreland amblemli üniformalarıyla sıra halinde onları karşılayan uşaklara kibarca sabit bir gülümsemeyle baktı. Beyaz yakalı, boynuna kadar düğmeli giysisi, ensesinde toplanmış topuzuyla arabadan indiğinde tam bir bakıcı görünümündeydi. Sir John, Lady Skeffington ve Julianna'nın arkasından elleri oğlanların omuzlarında hafif adımlarla yürüdü.

Başı yukarda, omuzları dikti ama meydan okur bir tavrı yoktu. Utanması ya da savunması gereken hiçbir durum yoktu. Aşağı düzeyde olsa bile dadılığın saygıdeğer bir iş olduğunu düşünüyordu. İki haftadır belki birinci kez Westmoreland'leri ya da başkalarını bilerek aldatmadığını

kendine tekrarladı. Langford Dükü, kendisini nişanlısı olduğu ve onunla evleneceği konusunda aldatmıştı. Ailesi de buna uymuştu, bu yüzden sorumluluk, suç kendinin değil onlarındı.

Ne yazık ki Sheridan'ın çok zor koruduğu kontrolü, yukardan aydınlanan üç katlı fuayeye girdiklerinde ilk darbeyi aldı. Daha resmi giyimli uşaklar yeni gelen konukları odalarına götürmek için bekliyor, uşak yardımcısı onları resmi bir tavırla selamlıyor ve hangi odaya gideceklerini işaret ediyordu. Sir John ve Lady Skeffington'a, "Saygıdeğer Kontes mavi suitteki güzel manzaradan hoşlanacağınızı düşündüler," dedi. "Odanızda istediğiniz kadar dinlendikten sonra sizleri diğer konuklarla birlikte salonda görmekten mutluluk duyacaklar." Sözlerini bitirince sıradan bir uşak onları odalarına götürmek için öne çıktı.

"Bayan Skeffington, yandaki suit de size ayrılmış bulunuyor." Julianna başka bir uşak eşliğinde geniş, havadar merdivenlerden çıkmaya başlayınca uşak yardımcısı oğlanlara döndü, "Genç Beyler," dedi. "Sizin odanız da üçüncü katta, oyun odalarının olduğu yerde. Ve bakıcınız elbette..." Sheridan'a döndü. Sheridan onun kendisini göreceği ana kendisini hazırlayacak kadar vakit bulmasına karşın, soluk gözlerinin önce yüz hatlarında, sonra ucuz giysilerinde ve daha sonra yüzünde dolaşan bakışlarında beliren dehşet ifadesini beklemiyordu."...bakıcınız.." diye kekeledi. "Yakında bir odada olacak... tam koridorun karşısında."

Sheridan yaklaşıp onun sarkık yanaklarını okşayarak, orada bir bakıcı olarak bulunmasının normal olduğunu, ağlayacakmış gibi bakmaması gerektiğini söylemek isterdi. Onun yerine gülümsemeye benzer bir bakışla, "Teşekkür ederiz," dedi. Sonra yumuşak bir sesle, "Hodgkin," diye ekledi.

Odası çocuklarınkiyle kıyaslanınca çok küçüktü. Bir lavaboyla bir ibriğin durduğu küçük bir bölümü vardı, ama Skeffingtonlar'daki odasıyla kıyaslanınca saray gibiydi. Daha

da iyisi ev öyle büyüktü ki, üçüncü katta kalırsa evin sahibi ve ailesiyle hiçbir teması olmayabilirdi. Kendini meşgul tutma telaşıyla elini yüzünü yıkadı, gece giysilerini hazırladı ve çocukları kontrol etmeye gitti.

Koridorun sonunda iki bakıcı daha vardı ve Sherry oğlanları oyun odasına götürdüğünde onlar da dört yaşlarında iki çocukla oradaydılar. Dostça selamlaşmalardan sonra çocukların Skeffington'ların oğullarıyla oynaması için ısrar ettiler ve Sheridan en son sahip olmak istediği şeyle baş başa kaldı: boş zaman.

Çocukların oynadığı gürültülü alandan ayrılarak büyük, güneşli odada dolaşmaya başladı, tahta askerlerle dolu büyük bir masayı geçti ve raflardan düşmüş olan iki kitabı kaldırmak için eğildi. Onları yerine koyarken kitapların en üstünde kocaman bir karalama defteri buldu, kapağını açtı ve birden kalbi duracak gibi oldu. Çocukça çizilmiş bir at resmi vardı, dereden su içmekte olan bir at ve altında özenle ve dikkatle bir isim yazılmıştı: STEPHEN WESTMORELAND.

Sherry hemen defterin kapağını kapadı ve kendini başka tarafa attı. Bu kez de birkaç metre ötede öne arkaya hareket eden bir atın yanındaki masada bir çocuk resmi gördü. Çocuk bir kolunu atın boynuna atmış gülümsüyordu. Resim belli ki yetenekli bir amatör tarafından çizilmişti, çocuğun yüzünde sevecenlikten çok afacan bir ifade vardı, ama dayanılmaz ve şaşmaz biçimde Stephen'in yüzüydü bu.

Resme arkasını dönerek, "Oyuna ben de katılacağım," dedi. Gittikçe kilolu biri olacağı iyice belirginleşen yedi yaşındaki Thomas Skeffington'a, "Ne oynuyoruz?" diye sordu.

Thomas, "Şu anda yeteri kadar oyuncu var Bayan Bromleigh," dedi. "Hem ödül olarak özel bir tatlı veriliyor ve onu da ben istiyorum. Yani girmeseniz iyi olur."

Altı yaşındaki vızıldadı, "Hayır ben..."

Sherry'nin bakıcılığından sonra bu tavırları pek az düzeltilebilmişti. Sherry mahcup bir tavırla diğer bakıcılara baktı. Onlar da anlayışla gülümsediler. "Yorgun olmalısınız," dedi biri. "Biz dün geldik ve gece uyuma şansını elde ettik. Neden eğlenceler başlamadan biraz uyumuyorsunuz? Biz bu delikanlılarla ilgileniriz."

Karalama defterine ve resimdeki afacan ama yüreğini dağlayan bakışları olan siyah saçlı çocuğa bakmamak için kendini zor zapteden Sheridan bu öneriye sarıldı, hemen koridorun karşısına attı kendini. Kapıyı açık bırakarak yatağın yanındaki iskemleye oturdu, bu evin Stephen'in içinde büyüdüğü ev olduğunu unutmaya çalışıyordu. Üç haftadır hissettiği kaygıyı unutmak için aşırı çalışmaya vermişti kendini ve yarım saattir tüm kontrol elinden gitmişti, haftalardır ilk kez düş kurmaya başladı. Sheridan Skeffington'lara yapılan davetin kendisiyle bir ilgisi olmadığını ve üç gün hiç fark edilmeden üçüncü katta kaldığını ve Stephen Westmoreland'ın hiç gelmediğini hayal etti.

Julianna'nın içeri girişi tüm bu hayalleri boşa çıkardığı gibi zaman zaman aşağılanmanın daha da ötesinde şeyler yaşayacağını gösterdi ona.

Julianna tereddütle, "Dinleniyor musunuz, gelebilir miyim?" dedi ve Sheridan'ın düşleri son buldu.

"Gelebilirsin elbette," dedikten sonra ekledi, "Langford Dükü geldi mi?"

"Hayır ama her an bekleniyor ve annem de bizi birleştirmek için saçma sapan fikirler üretiyor. Bu hafta sonu nasıl geçecek bilmiyorum." Gözlerinden ateş fışkırıyordu, "Bunu bana neden yapıyor Bayan Bromleigh? Neden hayatının en büyük arzusu beni en zengin, en yüksek unvanlı kişiyle evlendirmek? Adam ne kadar yaşlı, çirkin olursa olsun, ben onu ne kadar sevimsiz bulursam bulayım hiç önemi yok. Sosyal bakımdan kendinden üstün olarak düşündüğü insanların yanında tam bir dalkavuğa dönüşüyor!" Bu on yedi yaşında utancını ve hiddetini kontrol etmekte zorlanan kız için yüre-

ği burkuldu Sheridan'ın. "Biraz önce onu salonda Laymore Düşesi ve arkadaşlarının arasında görmeliydiniz. Annem... öyle... öyle aşırı samimi...onlara yaranmak için öyle bir çaba içindeydi ki."

Sheridan aynı davranışlara kendisinin de aynı sıfatları yükleyeceğini Julianna'ya itiraf edemezdi. "Anneler çocukları için kendilerininkinden daha iyi bir yaşam isterler," dedi.

Julianna kaşlarını çatarak, "Annemin benim hayatıma aldırdığı yok. Beni yazılarımla baş başa bıraksa mutlu olurum. Beni evlendirme sevdasından vazgeçse... sanki şeymişim gibi..."

"Güzel bir prenses," dedi Sheridan. Gerçekten de Lady Skeffington'un kafasında Julianna'nın güzel hatları ve vücudu ona ve tüm ailesine sınıf atlatacak bir metaydı sanki ve kızı bunu hissedecek kadar akıllıydı.

"Keşke çirkin olsaydım," dedi Julianna, gerçekten de öyle hissediyordu. "Öyle çirkin olsaydım ki hiçbir erkek bana bakmasaydı. Siz bize gelmeden önce benim yaşantım nasıldı biliyor musunuz? Durmadan kitap okuyordum. Tüm yaşantım buydu. Annem bir skandala karışırım da evlilik pazarındaki değerim azalır diye, beni hiçbir yere göndermezdi. Keşke öyle olsaydı! O zaman büyükannemden kalan az miktardaki paramı alır, Londra'da küçük bir dairede yaşardım. Arkadaşlarım olurdu, operaya, tiyatroya gider, kitabımı yazardım. Bağımsızlık..." dedi yavaşça ve akıllıca. "Arkadaşlar... Siz annemin bana yakın olmasına izin verdiği kendi yaşıma yakın tek arkadaşımsınız. Benim yaşımdaki kızların davranışlarını beğenmiyor. Onları hızlı buluyor ve onlarla kaynaşırsam..."

Sheridan kendisinden anlayış beklendiğini anladı ve, "İsmin lekelenir..." dedi. "Ve sen de...."

"Mahvolurum!" dedi Julianna. Ama gözlerinde zafer ışıltıları vardı. Lady Skeffington'un en korkulu rüyası olan bu durum onu heyecanlandırmış, eğlendirmişti. Öne eğilerek

komik bir tavırla fısıldadı, "Mahvolmuş, evlenemeyecek kadar yoldan çıkmış... Korkunç değil mi?"

Julianna'nın koşullarında bu gerçekten bir kurtuluş gibi görünse de, Julianna bu durumun sonuçlarından habersizdi. Sherry kesin bir tavırla, "Hayır değil," dedi ama gülümsedi.

"Bayan Bromleigh, siz aşka inanır mısınız? Hani şu kadın erkek arasında, romanlarda olduğu gibi? Ben inanmam."

"Ben..." diye duraksadı Sheridan. Stephen içeri girerken yüreğinin çarpıntısını anımsamıştı, onunla konuşurken ve gülerken aldığı hazzı. Onu öperken büyük zevk aldığını hissettiğinde duyduğu bütünlük, gerçeklik hissini. Bir an evrenin doğal düzeni içinde kendi rolünü oynuyormuş duygusuna kapılıyordu...Tamam hissederdi kendini... çünkü Stephen'i mutlu ediyordu ya da öyle sanıyordu. Birden Julianna'nın onu çok dikkatle izlediğini fark ederek, "İnanırdım," dedi.

"Ve sonra?"

"Tek taraflı olunca çok acı veriyor."Ve bir öpüşmeyi düşünürken bile kontrolünü kaybettiğini anladı.

Menekşe gözleri yaşına göre çok olgun, çok akıllı bakan Julianna, "Anlıyorum," dedi. Sheridan'a göre o çok yetenekli bir yazar ve olağanüstü gözlemci biriydi.

Sheridan aydınlık bir gülümsemeyle, "Anladığını sanmam," dedi.

Julianna bunun doğru olmadığını basitçe kanıtladı, "Bize ilk geldiğinizde hemen sezdim...derin bir acı yaşıyordunuz. Aynı zamanda cesaret ve kararlılık vardı sizde. Karşılıksız aşk mıydı diye sormayacağım size ama öyle olduğunu kesin olarak hissediyorum. Size bir şey sorabilir miyim?"

Sheridan'ın dilinin ucuna, başkalarının özel hayatına karışılmayacağını söylemek geldi ama kız o kadar yalnız, o kadar çekici, o kadar sempatikti ki gönlü razı olmadı. "Sorduğun şey beni zor durumda bırakmayacaksa sorabilirsin," dedi.

"Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsunuz?"

Sheridan o anda soğukkanlı hissetmekten çok uzaktı, şaka yapmaya çalıştı ama gülüşü boğazında düğümlendi. "Belli olmuyor mu ben mükemmellik peşindeyim," dedi. "Cesur... kararlı. Şimdi daha önemli şeylerden söz edelim. Hafta sonu için programı neymiş, biliyor musun?"

Julianna onun konuyu kendinden uzaklaştırma şekline hayran oldu, ama sorduğu soruyu yanıtlayarak ona yardımcı oldu, "Çoğu zaman dışarıda olunacakmış, yemekler de öyle, bana bayağı bir tuhaf göründü ama. Çocuklar ve dadıları bizim yanımızdaki masalarda oturacaklarmış...bunu biliyorum çünkü gelmeden önce dışarıda bir gezinti yaptım ve hazırlıkları gözlerimle gördüm." Pabucundaki bir şeyi almak için eğildiğinden Sheridan'ın yüzündeki dehşet ve nefret ifadesini görmedi. "Ve sen de gitar çalıyorsun, oğlanlarla birlikte şarkı söylüyorsun."

Sheridan donup kalması gerekirsen şimdiye dek hiç yaşamadığı şekilde başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissetti, ayağa kalktı. Julianna'nın söylediklerinden anlaşıldığı gibi tüm senaryo kendisinin hep göz önünde olması esasına göre yazılmıştı. Konuklar Sheridan'ın en iyi tanıdığı kişilerdi. Ve Westmoreland'lerin en iyi arkadaşlarıydı. Bu da demek oluyordu ki Stephen'in dadıya dönüşen eski nişanlısını aşağılamada destek sağlayabilirlerdi, ama Kont üzüleceği için bunun hiçbir şekilde dışarı taşmayacağı konusunda onlara güvenilebilirdi. Yemek yerken bile kendisine huzur vermeyeceklerdi. Üstüne üstlük saray soytarısı gibi onları eğlendirmek zorundaydı. Tıslar gibi bir sesle, "Canavarlar!" dedi.

Julianna pabucunu yeniden giyerken ona baktı, "Oğlanlar mı?" dedi. "Koridorun sonundalar."

Sheridan düşünmeden, "Onlar değil," dedi. "Yetişkin canavarlar! Biraz önce salonda olduklarını mı söylemiştin?"

Julianna'nın şaşkın bakışları altında biraz önce soğukkanlı diye nitelendirdiği kadın, Napolyon Bonapart'ı bir kez daha düşündürtecek savaşa giden bir asker ifadesiyle ileri atıldı.

Bu yaptığı hareketle işini yitireceğini biliyordu, ama bu hafta sonundan sonra Skeffington'lar onu zaten tutmazlardı. Lady Skeffington hırslı ve meraklıydı ve bir saat içinde çocuklarının bakıcısının azarlandığını ve tüm bu olayların asıl nedeni olduğunu öğrenecekti. Westmoreland'lerin sosyal çevresine kabul edilmek için biricik kızını feda etmeye hazırdı o. Westmoreland'lerin ondan hoşlanmadığını anlar anlamaz Sheridan'ın bohçasını eline verirdi.

Uzun merdivenlerden inerken hiçbiri Sheridan'ın umurunda değildi. Bu vahşi İngiliz aristokratlarının intikam duygularıyla kendisini aşağılamalarına izin vermektense aç kalmaya razıydı.

49

Verdiği karar dışında, her şeye gözünü kapayan Sheridan bir uşağın yardımıyla gitmek istediği salonu buldu, kapıda başka bir uşakla karşılaştı.

İçeri alınmayacağından emin, ama zorla girmeye kararlı olarak, "Hemen Claymore Düşesini görmek istiyorum" dedi. "Adım Sheridan Bromleigh."

Uşak eğilerek kapıyı açınca şaşırdı, "Kontes sizi bekliyorlar."

Bu karşılama Sheridan'ın kafasında bu partinin kendisini cezalandırmaktan başka bir amaçla yapılabileceğine dair tüm fikirleri aldı götürdü. Öfkeyle, "Beklendiğimden eminim," dedi. Büyük salona girer girmez kadınların gülmeleri durdu, konuşmalar kesildi.

Genç kız, Victoria Seaton, Alexandra Townsende'i gör-

mezden gelerek, yaşlı düşes ve Bayan Charity'i selamlamadan doğru Claymore Düşesi'nin karşısına geçti.

Gözleri kıvılcımlar saçarak karşısındaki, bir zamanlar kardeş yerine koyduğu, esmer kontrollü kadına baktı. Hiddetinden sesi titriyordu, "Senin eğlence anlayışın bu mu, bir hizmetkârı aşağılamak mı? Bu kadar mı eğlence kıtlığı çekiyorsun?" diye kükredi. Elleri iki yanında yumruk halindeydi. "Şarkı söylemek ve gitar çalmaktan başka neler yapıp da eğlendirecektim sizleri? Dans da mı edecektim acaba? Stephen neden hâlâ burada değil. O da senin kadar seyretmeye hevesli olmalı." Sesi öfkeyle titredi, "Hepiniz zamanınızı boşuna harcadınız. Ben gidiyorum. Anlıyor musunuz? Skeffington'ları altından kalkamayacakları bir masrafın içine soktunuz, boş hayaller kurmalarına neden oldunuz. Tüm isteğiniz benden intikam almaktı! Siz ne tür canavarlarsınız? Nesiniz siz? Sakın bu hafta sonunun beni buraya çekmekten başka bir amacı olduğunu söylemeye kalkmayın!"

Whitney, Sheridan'ın ziyaretini bekliyordu, ama böyle bir hiddet düellosu beklemiyordu. Tasarladığı gibi bunun hangi amaçla yapıldığını yumuşakça anlatmak yerine Sheridan Bromleigh'in yüreğine bıçak saplamaya karar verdi. Kaşlarını kaldırarak soğuk bir sesle, "Bazı nedenlerden sizi Stephen'in çevresine çekerek takdirlerinizi kazanacağımızı sanmıştık," dedi.

Sheridan, "Benim böyle bir isteğim yok."

"Bu nedenle mi her perşembe operadasınız?"

"Herkes operaya gidebilir."

"Oyunu değil Stephen'i seyrediyorsun."

Sheridan sapsarı oldu. "Bunu biliyor mu? Lütfen bunu ona söylediğinizi söylemeyin. Neden bu kadar zalimsiniz?"

Whitney çok dikkatli olmalıydı, Sheridan'ın neden gittiğini öğrenmeye son derece yaklaşmıştı, ufacık bir hata her şeyi mahvederdi. "Operaya onu görmeye gittiğini bilmesi neden acımasızlık oluyor?"

"Biliyor mu?" diye inatla sordu Sheridan ve Whitney karşısındaki kadına hayranlık duyarak gülümsemekten zor alıkoydu kendini. Sheridan Bromleigh bir salon dolusu soylunun arasında bir hizmetkâr olabilirdi, ama hiç kimseye eğilmiyordu, son derece mağrurdu. Whitney derin bir iç çekti, şantaj yapmak hiç istemiyordu ama bunu yapmak zorundaydı, "Bilmiyor ama onu papazın karşısında tek başına bırakıp gittikten sonra neden operaya gidiyorsun onun için?"

"Bunu sormaya sizin hakkınız yok."

"Her türlü hakkım var."

"Siz kendinizi kim sanıyorsunuz?" diye parladı Sheridan. "İngiltere Kraliçesi falan mı?"

"Ben sizin düğününüzde bulunmak için orada olan biriyim. Ama siz orada değildiniz."

"Bunun için bana teşekkür etmelisiniz."

"Teşekkür mü?" dedi Whitney büyük bir şaşkınlıkla. "Ne için?"

"Bana neden bunları soruyorsun? Neden önemsiz şeylerle uğraşıyoruz?"

Whitney manikürlü tırnağına bakarak, "Ben kayınbiraderimin yüreğini ve yaşamını önemsiz bulmuyorum. Belki sizinle burada ayrılıyoruz," dedi.

"Kim olduğumu bilmeden sizi çok daha fazla seviyordum," dedi. Bu öyle şaşırtıcı bir biçimde söylemişti ki başka bir konumda komik olabilirdi. Odada çevresine bakındı, sanki eşyaların yerli yerinde olduğundan, perdelerin yatak örtülerine dönüşmediğinden emin olmak, onay almak istiyordu. "Bu kadar... zor..ve mantıksız biri değildiniz. Düğün günü Bay DuVille bana Stephen'in neden birdenbire benimle evlenmeye karar verdiğini söyleyince, tek yapabileceğim buydu. Zavallı Bay Lancester... Charise yanında değilken ölmüş."

Whitney içinden, Nicki DuVille'le bu olaydaki dolaylı rolünden dolayı hesaplaşmayı düşünse de planını uygulamayı sürdürdü.

Sheridan, taş gibi bir tavırla, "Artık gidebilir miyim?" diye sordu

Victoria ve Bayan Charity dehşet içinde ona bakarlarken Whitney, "Elbette," dedi. Sheridan kapıya ulaştığında, "Bayan Bromleigh," dedi. Sesi yumuşaktı. "Kayınbiraderimin size aşık olduğuna inanıyorum."

Sherry, eli kapı kolunda, arkası onlara dönük, "Bana bunu söylemeyin," diye patladı. "Beni seviyor gibi görünmek zahmetine bile katlanmadı. Evlilik düşündüğümüzde bile yalandan olsun söylemedi."

"Belki duygularını isimlendirmedi, belki hâlâ yapmıyor bunu, ama siz gittiğinizden beri başka biri oldu."

Sherry beyninde umut ve korku, red ve sevinç patlamasıyla sarsıldı. "Tanrı aşkına bana yalan söylemeyin," dedi.

"Sherry?"

Sherry bu yumuşak tınılı sese döndü.

"Düğün gününüzde Stephen geri dönmeyeceğine inanmadı. Bayan Lancester tüm zehrini akıttıktan sonra bile ona inanmadı. Senin dönüp açıklama yapmanı bekledi."

Sherry yüreğinin duracağını sandı. Düşes devam etti, "O gece geç saatlere kadar papazı bekletti. Gitmesine izin vermedi. Seni istemeyen bir adam böyle davranır mı? Bu sorumluluk ve suçluluk duygusuyla evlenen bir adamın davranışlarına benziyor mu? Senin Charise Lancester olmadığını anladıktan sonra, neden sana karşı suçluluk duysun? Başın iyileşmişti, belleğin yerine gelmişti."

Sherry neye sahip olabileceğini ve neyi yitirmiş olduğunu hissederek sarsıldı.

"Senin gittiğine inanmadı. Papazı yollamadı. Papaz geleneklere göre düğünün gün ışığında, öğleden önce yapılması gerektiğinde ısrar ettiği halde onu bekletti."

Sherry başını çevirdi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Hiç düşünmedim, hayal bile edemezdim. Sağlıklı düşüneminiyordu belki de," dedi. Dönüp Whitney'e bakarak, "Basit bir dadıyla evlenmeyi düşünemezdi," dedi.

Whitney de yaşlı gözlerle, "Evet düşünürdü," dedi. "Ben sana kendi deneyimlerime ve aile geçmişiyle ilgili incelemelerime dayanarak söylüyorum, Westmoreland erkekleri hep istedikleri şeyi yapmışlardır. Sana şunu hatırlatmalıyım ki, Stephen papazı evde tutarken senin Charise Lancester'ın paralı refakatçisi olduğunu biliyordu. Seninle evlenmeyi aklına koymuştu ve hiçbir şey onu durduramazdı. Senden başka..." Durdu ve Sheridan Bromleigh'in yüzündeki neşe, kararsızlık.... ve sonra umut ifadesini gördü. Gördüklerinden çok mutlu olmasına karşın bir uyarı yapmadan edemedi, "Yazık ki," dedi. "Westmoreland erkekleri mantıklı buldukları şeylere set çekilirse, çok zorlaşırlar ve Stephen şu anda bu talihsiz ruh haline epeyce yaklaşmış durumda."

"Mantıklı buldukları şeylere set çekilirse mi?" dedi Sherry dikkatle.

Whitney başıyla onayladı. "Korkarım öyle." İşler yolunda giderse Sheridan'ın gereksinim duyacağı yürekliliği göstermesini bekledi. "Eğer aranızda her şey yolunda giderse korkarım en ağır yük senin üzerinde olacak. Doğrusunu söylemek gerekirse Stephen'den bekleyebileceğin en iyi şey, karşı çıkma olacaktır. Soğuk, tepkisiz bir karşı çıkma. Biraz daha kötüsü, hissettiği kızgınlığı sana yöneltmesi olur."

"Anlıyorum."

"Senin hakkında hiçbir şey duymak istemiyor. Hiçbirimiz senin adını telaffuz edemiyoruz."

"Benden... nefret mi ediyor?" Bunun kesin olduğu belliydi; bunu hissedince ve tüm bunları engelleyebileceğini düşününce Sherry'nin sesi değişti.

"Tamamiyle."

"Ama... önceleri benden nefret etmediğini düşünüyorsunuz."

"Seni sevdiğini düşünüyorum. Hiçbir kadına sana davranış

randığı gibi davranırken görmedim onu. Üstelik hiç tarzı olmadığı bir şekilde seni sahipleniyordu."

Sheridan ellerine baktı, bu duygulara kapılıp yeniden umutlanmaktan korkuyordu, ama umut etmekten vazgeçmek elinde değildi. Gözlerini Whitney'e kaldırarak, "Ne yapabilirim?" dedi.

"Savaş onun için."

"Ama nasıl?"

Whitney, genç kızın korku dolu ifadesi karşısında gülmemek için dudaklarını ısırarak, "Bu işin en duyarlı noktası," dedi. "Seni görmek istemeyecektir elbette. Noel'in doğum günü olmasaydı senin burada olduğunu anladığı anda burayı terk ederdi."

"O zaman olaylar bu şekilde geliştiği için şükretmeliyim."

"Aslında böyle gelişmedi. Her şeyin dikkatlice planlanmış olduğunu düşünürken haklıydın, ama düşündüğün gibi seni küçük düşürmek değil amacımız, hafta sonu Stephen'in mümkün olduğunca seninle aynı çevrede olmasını sağlamak. Sen buradayken iki dadı Skeffington'ların çocuklarına bakacaktı. Lady Skeffington'a da Julianna'ya belli bir mesafeden refakatçilik yapmanın daha iyi olacağını söyledim, böylece hep ortada olacaktın, belki ata binecektin ama hep görünürde olacaktın."

"Size... size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Whitney, "Bana teşekkür etmek istemeyebilirsin," dedi bozuk bir gülümsemeyle. Sonra karşısındaki kadına Stephen'in yapacaklarıyla başa çıkabilmesi için yeterince güven vermek isteyerek yalnız aile içinde bilinen bir gerçeği ona anlattı. "Yıllar önce babam beni kocamla, benim haberim olmadan nişanlamış... Ben de o sırada çocukça bir duyguyla ömür boyu seveceğimi sandığım mahalleden bir çocukla evlenmek istiyorum ve bu evliliği önlemek için türlü şeyi yapıyorum. Bunun üzerine kocam nişanı bozuyor, evlilik önerisini geri

alıyor. Ne yazık ki öteki erkeğe duygularımın çoktan bitmiş olduğunu o zaman anlıyorum. Ama Clayton beni çoktan unutmuş durumda."

"Sonra fikrini değiştiriyor elbette."

Whitney kızararak, "Pek öyle sayılmaz," dedi. "Fikrini ben değiştirdim. Bir başkasıyla evlenmek üzereydi, buraya geldim. Onu caydırdım. Stephen araya girdi ve kalmamı istedi. Bu partiyi o yüzden tasarladım. Benzeri kocamla benim için işe yaramıştı."

"Sizi görür görmez her şey yoluna girdi mi?"

Düşes müzikal bir sesle güldü ve başını salladı. "Benim görüntümden bile nefret ediyor gibiydi. Hayatının en korkunç gecesidir o gece. Ama her şey bitince... ben kazanınca... daha doğrusu ikimiz birden kazanınca... gururum kalmamıştı artık ama ona sahip olmuştum."

"Gururumun yara alacağı konusunda beni uyarıyorsunuz?"

"Aynen öyle... Fazlası da olabilir."

"Bana sırrınızı açtığınız için teşekkür ederim. En azından bir başka kadının da hata yaptığını ve bunu düzeltmenin mümkün olabildiğini biliyorum artık."

"Sana bunu, kederli bir anımı paylaşman için anlatmadım. Bir başka önemli nedeni daha olmasa anlatmazdım."

"Biliyorum."

Sheridan duraksadı, sonra ayağa kalktı, titrek gülümsemesine karşın sesi güçlüydü, "Ne yapmam gerekiyor?"

"Önce çok göz önünde olmalısın. Öyle ki seni görememesi olanaksız olsun. Ve bir şekilde elde edebilecek durumda olsun."

"Nasıl yani?"

"Senin tarafından aldatılmış olduğunu düşündüğü için, seninle ilgili hiçbir şey hissetmeyecektir... Ama senin tarafından bir davete de karşı koyamayacaktır..."

Sheridan başıyla onayladı. Yüreği korku ve umutla atıyor-

dı ama hiçbir şeyden emin değildi. Biraz önce kötü davrandığı çevresindeki kadınlara çevirdi başını, hepsi yumuşak ve anlayışlı bakışlarla onu izliyorlardı. Önce yaşlı Düşese ve Bayan Charity'ye baktı. "Affedilemez biçimde kaba davrandım," dedi ama Stephen'in annesi başını hayır anlamında sallayarak ellerini uzattı.

"Bu şartlar altında ben de senin yaptığından başka bir şey yapmazdım canım," dedi.

Sherry Düşesin iki elini ellerine alarak , "Çok çok özür dilerim," dedi.

Victoria Seaton daha fazla günah çıkartmayı engellemek için Sherry'ye bir omuz vurdu ve sonra gülerek geri çekildi, "Hepimiz sana destek vermek için buradayız ve Stephen gelince buna fazlasıyla ihtiyacın olacak."

Alexandre Townsende da Sherry'nin elini yakalayarak güldü ve "Korkutma kızı," dedi. Sonra abartılı bir biçimde titreyerek, "Bu işi Stephen'e bırak."

Sheridan'ın gülümsemesi biraz gölgelendi, "Eşleriniz biliyor mu neler olduğunu?" diye sordu.

Üç kadın da başlarıyla onayladılar ve kocalarının da Sherry'nin iyiliğini istiyor olması kıza çok dokunaklı geldi.

Önündeki saatler Sherry'yi kokutuyordu. Ama en sonunda Stephen'ın kendisine karşı zaafı olduğunu öğrenmişti. Sherry kaçıktan sonra papazla saatlerce beklemiş olması genç kızın yüreğine dokunmuştu.

Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

50

Sheridan, Alexandra ve Victoria salondan ayrıldıktan sonra geride kalan üç kadın, normal ve güvenli görünme çabalarına karşın bir saat sonra yaklaşan arabu sesini duyunca son derece heyecanlandılar. Yaşlı düşes "Bu Stephen olmalı," derken sinirli bir enerjiyle elindeki paha biçilmez Sevr çay fincanını çarpar gibi bıraktı; fincan ince porselen tabağının üzerinde çarpık kaldı. Tüm konuklar birer birer gelmekteydi. Skeffington grubu da gelmiş olmasına karşın Stephen ortada yoktu. Belli ki geç kalmasına neden olacak bir şey olmuştu. Belki de bütün gün hiç gelmeyecekti. "Yaralanıp, soyguncular tarafından tutulmadıysa ben saldırmak istiyorum üzerine. Sinirlerim sonuna kadar gerildi. Ben yaşlı bir kadınım, böyle kaygıyla bekleyemem ki canım..."

Uşağın adını ilan etmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızlanan Whitney pencereye gitti.

"O mu canım?"

"Evet... Ah hayır!"diyerek döndü ve korku içinde şöminı dayandı.

Bayan Charity, "Evet'ten sonra, Ah hayır ne demek, o mu değil mi?"

"Evet Stephen."

"İyi."

"Monica Fitzwaring'le birlikte geldi."

"İşte bu kötü," diyen yaşlı kadın üç yaşındaki torunumu ona kollarını açan Charity'ye verdi. Noel'le Charity birbirlerinden aşırı derecede hoşlanmışlardı ve oğlunun doğum gününde Whitney'in onu göndermeye içi razı gelmemişti. Üstelik yaşlı kadın, Sheridan'ın burada olacağı konusunda uyarılmış, nedenleri ve planı beğenmişti.

"Georgette Porter'ı da getirmiş."

Yaşlı Düşes daha da korkunç bir sesle, "Bu çok kötü," dedi.

Bayan Charity, "Bence çok güzel," diyerek Lord Noel Westmoreland'e gülümsedi ve çocuğun iki bileğinden yakalayarak alkışlatmaya ve çocuğu güldürmeye başladı. Ama başını çevirince kendisinin deli olduğunu düşünürmüş gibi bakan iki kadının gözleriyle karşılaştı. "Bir kadın onu meşgul ederdi. Ama iki kadın birbirlerini meşgul ederler ve Stephen de bizim Sheridan'a kalır."

"Ne yazık ki Monica'yla Georgette hiç geçinemezler."

Bayan Charity bunu bir engel olarak görmüyordu. "Langford'a yaranmak için ikisi de iyi huyluluk konusunda yarışa girecekler ya da... Langford Sherry'ye ilgi gösterirse, ikisi ona karşı birleşecekler."

İkinci olasılıktan hiç hoşlanmayan Whitney kayınvalidesine baktı, "Ne yapacağız?"

Bir an için bile olsa paylaşılan heyecanın dışında kalamayan Charity zekice, "Sayıları eşitlemek için Mösyö DuVille'i çağıracağız," dedi. Yaşlı Düşesin sinirleri öyle gerilmişti ki Bayan Charity'ye ters ters baktı, "Saçmalık harikası bir fikir!" dedi. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Sheridan ortadan kaybolduğundan beri Stephen onun adını bile ağzına almıyor."

Yaşlı düşesin gergin konuşması üzerine Whitney hemen araya girdi, "Neden Noel'i biraz dışarı çıkarmıyorsunuz Bayan Charity," dedi."Bakıcılar çocukları bu saatte havuz başına götürecekler, kuğuları seyretsinler diye. Tatlı da ikram edilecek. Özel bakıcımız da oraya gelirse gözünüz onda olsun."

Bayan Charity hemen başıyla onayladı, ayağa kalkarak Noel'in elini tuttu, "Gelin küçük lordum biz gidip avımız orada mı bakalım," dedi.

Noel elini geri çekti ve siyah bukleli kafasını sallayarak, "Önce öpmek bay-bay demek," dedi. Bundan hoşlandıklarını bildiği için gitmeden babaannesini ve annesini öpmek istiyordu.

İkisini de öptükten sonra mutlu olarak Bayan Charity'ye gülümseyerek elini verdi ve birlikte bahçeye çıktılar.

Yaşlı düşes Noel çıkana kadar gülümsemesini sürdürdü, ama çıkar çıkmaz bakışlarını odanın salona açılan kapısına dikti. Sonunda stres onu direncinin son noktasına getirmişti. mantıksızca bir değil iki kadınla birlikte gelip tasarladıkları Sherry'yle barışma planlarını bozduğu için Stephen'a; geldikleri için de -haksız olarak- kadınlara kızıyordu. Stephen, annesinin gerilen sinirlerinden habersiz, konuklarını salona aldı ve hemen annesinin yanına gitti. Yanağından öpmek üzere uzanarak, "Çok yorgun görünüyorsun," dedi.

Yaşlı Düşes, "Bu kadar geç kalıp beni üzmeseydin yorgun değildim," dedi.

Stephen bu haksız eleştiri karşısında şaşırıp "Zamanın söz konusu olduğunu bilmiyordum. Kaygılandığın için üzgünüm," diye tepki gösterdi,

"Ev sahibini bekletmek son derece ayıptır," diye yanıtladı annesi kızgın bir tavırla.

Stephen dikleşti ve şaşkın ve rahatsız göz ucuyla annesini süzdü.

"Gecikmiş olduğum için en içten özürlerimi kabul edin Leydim," dedi. Resmi bir tavırla eğilerek, "İkinci kez," diye tekrarladı..

Annesinin hiç alışık olmadığı bu kavgacı tavrını onuz silkerek geçiştirdikten sonra, konuklarını takdim etmek üzere döndü. "Anne," dedi. "Sanırım Bayan Fitzwaring'le tanışıyorsunuz.."

Genç bayan ona güzel bir reverans yaparken, Düşes, "Babanız nasıl, Monica?" diye sordu..

"Çok iyi, teşekkür ederim Leydim. Size en sıcak selamlarını, saygılarını gönderdi."

"Lütfen benim de selam ve saygılarımı söyleyin. Yolculuktan epeyce yorulmuş olmalısınız. Bence yukarı çıkıp yemeğe kadar dinlenin, böylece renginiz yerine gelsin."

"Kendimi hiç kötü hissetmiyorum Sayın Düşes." İyi görünmediği ipuçlarını veren bu açık sözlerden pek hoşlanmamış, suratı asılmıştı.

Düşes hiç üstünde durmayarak soylu elini diğer kıza uzattı. O reverans yaparken, "Son zamanlarda hasta olduğunuzu duydum Bayan Porter," dedi. "Hafta sonunu istirahat ederek geçirmelisiniz."

"Ama... şey... o geçen seneydi Leydim. Artık çok iyiyim."

Düşes, "Sağlık için korunmak gerek," diye inatla sürdürdü konuşmasını. "Bunu benim doktorum her zaman söyler ve ben de bu yaşa kadar bu yüzden turp gibi bir sağlıklı ve neşeli bir mizaçla geldim. İkiniz de çok iyi görünüyorsunuz ama sanırım makyajınızı tazelemek, dinlenmek için biraz zaman istersiniz," diyerek gülümsedi. Küçük düşürülen Bayan Porter ve azarlanan Bayan Fitzwaring'i kapıya doğru, bir uşağın gelip odalarını göstermesi için uğurladı.

Whitney'in yanağına hafif bir öpücük konduran Stephen, "Nerede benim yeğenim?" diye sordu ve alaylı bir fısıltıyla, "Ve nerede benim neşeli mizaçlı annem?"

Whitney, "Noel Bayan Charity'yle beraber," dedi ve o anda zihninde bir şimşek çaktı. İşte tam zamanıydı. Dönüş yoktu. "Yarım saat içinde herkes havuz başında toplanacak, çocukların küçük bir partisi var. Noel de bazı konuk çocuklarıyla birlikte orada olacak."

51

Kuğular tüm zarafetleriyle cam gibi suda yüzerken Sheridan ve diğer iki bakıcı camekanlı bir balkonun yanındaki ön çimenlikte, küçük bir havuzun kenarında, neşeyle, henüz tüy-

leri bitmemiş yavru ördeklerle oynayan malikanenin çocuklarını seyrediyorlardı. Ördeklerin kenara yaklaşmasını sağlama çabasıyla mutlu çığlıklar atıyorlar, sesleri, Fielding'lerin, Townsende'lerin, Skeffington'ların, Westmoreland'lerin çocuklarının daha ölçülü seslerine karışıyordu.

Çocuklar Sheridan'ın sıkı göz hapsindeydi ama o gün duyulan hiçbir ses Stephen'i iki kadınla evden çıkarken gördüğünde yüreğindeki gümbürtüyle ölçülemezdi. Whitney konuklarıyla buluşmadan önce, bir ara kadınlar konusunda kulağını bükmüştü ama o konuya pek önem vermedi. Zihninde tek yankılanan Whitney'in daha önce söylediği sözlerdi, "*Stephen papazı geç saatlere kadar bekletti. Senin geri dönmeyeceğine inanamıyor... inanmak istemiyordu.*"

Sherry bunu her hatırladığında sevgi ve pişmanlık tüm bedenini kaplıyor, onunla karşılaşmak ve her ne yapıp davetkâr davranacaksa bir an önce öyle kar davranmak için cesareti kamçılanıyordu.

Stephen yanındaki Monica'nın söylediklerini dinliyordu, ama bakışları dalgın, gözleri çocukların üzerindeydi.

Yaklaştıkça Sheridan'ın kalp çarpıntısı artıyordu, öyle ki en sonunda kalbi kulaklarında çarpmaya başladı sanki. Noel yanında Charity'yle koşarak yanına geldi. Charity'nin yönlendirmesiyle, kopardığı bir kır çiçeğini utangaç bir tavırla ona uzatarak, "Bu çiçek sizin için," dedi.

Charity'nin niyeti açıktı, "Gelir gelmez Noel'i arayacaktır. Noel senin yanında olursa gerginliğimiz azalacak, bakıcıları keşfedene kadar seninle karşılaşmasını beklemek zorunda kalmayacağız," dedi.

Sherry onun söylediklerini duymaksızın, kendisine hem Clayton'u hem de Stephen'ı hatırlatan üç yaşındaki bu şirin çocuğa gülümseyerek eğildi. Clayton'un camekâna doğru yaklaştığını yan gözle izleyerek, "Teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedi. Arkasında bir meşe ağacının ardındaki bü-

yükler de bu sahneyi gizlice izlemekteydiler, konuşmaları duraksayarak sürse de gülme sesleri tamamen durmuştu.

Noel güneşin kızın saçlarından çıkan ışınlarına baktı ve dokunmak için elini uzatırken durdu ve Charity'ye dönerek, "Sıcak mı?" dedi.

"Hayır," dedi Sheridan, çocuğun yüzünün her hattını severek, "Sıcak değil."

Gülümsedi ve dokunmak için elini uzatmışken Stephen'in sesi tüm dikkatini ona yöneltti, "Noel!"

Noel gülümsedi ve Charity onu durduramadan hızla fırlayarak amcasının açılan kollarına atladı. Stephen, "On santim büyümüşsün," diyerek çocuğu bir kolundan ötekine alırken gözü ağacın arkasındaki büyüklerdeydi. "Özledin mi beni?"

Noel, başını sallayarak kesin bir tavırla, "Evet!" diye bağırırken birkaç metre ötesinde kendisine tereddütlü bir gülümsemeyle bakan Sherry'yi gördü. Birden karar verdi ve Stephen'in kucağından yere inmek istedi.

Stephen şaşırıp biraz da alınarak, "Ne, beni hemen terk mi ediyorsun?" dedi. Çocuğu yere indirirken Towsende'lere, Fielding'lere ve elbette Monica ve Georgette'e dönerek, "Çocuk haklı," dedi. "Biraz daha fazla oyuncak getirmeliyim ona. Nereye gidiyorsun genç adam?"

Noel ona sevecen bakışlarla baktı, ama tombul parmağıyla bir iki adım ötedeki basit koyu mavi giysili bir kadını işaret ederek, "Önce öpücem, bay-bay," dedi.

Yarım düzine insanın göz hapsinde olduğunun farkında olmayan Stephen dikleşti, çocuğun gittiği yöne baktı...ve donup kaldı. Bakışları o sırada gözlerini kendisinden ayırmadan çocuğu öpmekte olan Sheridan'ın üzerindeydi.

Whitney, Stephen'in tepkisini, şakaklarının kenetlendiğini, yanağında bir kasın oynamaya başladığını gördü. Skeffington'ları gerçekten tanıdığını ve Sherry'nin orada oluşunun yalnızca bir rastlantı olduğu sanması için dua ettiyse de hepsi boşa çıktı. Stephen yavaşça başını çevirip ona baktı.

Bakışlarıyla gözlerini deliyordu sanki. Buz gibi bir sessizlik içinde kardeşinin karısını suçluyordu, işleri karıştırmakla, hilekârca davranmakla... Sonra döndü ve kararlı adımlarla eve doğru yürüdü.

Oradan ayrılacağından korkan Whitney şarap bardağını bıraktı, konuklarından özür dileyerek peşinden gitti. Stephen'ın bacakları uzundu ve çevresine aldırdığı yoktu, Whitney'den dakikalarca önce eve ulaşarak içeri girdi. Uşak arabasının gelmesi için emir verip odasına girdiğini söyledi.

Whitney merdivenlerden koşarak çıktı. Kapıyı vuruşlarına yanıt alamayınca, "Stephen? Stephen? Orada olduğunu biliyorum," diye bağırdı.

Kapıyı açmaya çalıştı, kilitli olmayan kapı açıldı, Whitney içeri girdi. Stephen, yeni bir gömleği üzerine geçirerek giyinme odasından çıktı, Whitney'i gördü ve yüzü dışarıda olduğundan daha fazla asıldı.

"Stephen....dinle beni...."

Genç adam gömleğini ilikleyip ceketine uzanırken, "Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Demek gitmiyorum. Demek bunu da ayarladınız Saygıdeğer Kontes! Sizi kutlarım, iki yüzlülüğünüz, dürüst olmayışınız ve nankörlüğünüz için."

Whitney içeri doğru duraksayarak birkaç adım atarak, "Stephen lütfen," dedi..."Sherry onunla ona acıdığın için evlendiğini zannetmiş. Onu bir daha görme şansın olursa...."

Stephen ona doğru bir hamle yaptı, "Onu görmek isteseydim arkadaşım DuVille'e sorardım. Beni terk edince ona gitmiş."

Whitney bilinçsizce arka arka giderek daha hızlı konuşmaya başladı, "Bir kere de olaya onun tarafından bakmayı denesen..."

Whitney'e gittikçe daha korkunç görünen Stephen, "Biraz aklın varsa Whitney, bu hafta sonu gözüme görünmezsin

ve bundan sonra da ilişkimiz kocan aracılığıyla devam eder. Şimdi çekil yolumdan."

"Onu sevdiğini biliyorum ve bunu ona..."

Stephen, ellerini Whitney'in omuzuna koyarak kızı kenara çekti ve çevresinden dolaşarak odadan çıktı.

Whitney onun tam bir sessizlik içinde salondan geçip merdivenleri indiğini gördü. "Tanrım!" dedi. Stephen Westmoreland'i dört yıldır tanıyordu ve ona bakarken yüzünde oluşan nefret ifadesini daha önce hiç görmemişti.

Aşağı inerek konuklarının arasına karıştı, parti uğursuz bir şekilde başlamıştı. Stephen'in Monica ile Georgette'i yakındaki bir köye geziye götürdüğünü öğrendi, bu birkaç saat orada olmayacakları anlamına gelirdi. Lady Skeffington da onun gidişine diğerleri kadar üzülmüş görünüyordu, ama onun nedenleri farklıydı elbette. Aslında partide onun gidişinden etkilenmeyen iki kişi vardı, birisi ikinci kadeh Madeira'sını yudumlayan Sir John, Tanrıya şükür içtikçe taşkınlıktan uzaklaşıyor, sakinleşiyordu; ikincisi de Sherry'yle konuşup çocuklarla ilgilenen Julianna. Genç kız, gülümseyerek Noel'i kucağında kaldırıp ona iyice sarıldı, sonra yüzünde çok sevimli bir ifadeyle Sheridan'a dönüp bir şeyler söyledi.

Yaşlı düşes yan gözle sarışın kızı izledi ve Sheridan'ın varlığına Stephen'in gösterdiği şiddetli tepkinin etkisini azaltmak için Whitney'e gönülsüzce, "Julianna Skeffington ortada bir şeyler döndüğünü anladı. Stephen'in Sherry'yi gördüğü andaki korkunç bakışını fark etti, Sherry'nin yanından hiç ayrılmıyor. Daha önce de konuştum kendisiyle, çok şeker bir kız... sevimli ve akıllı."

Whitney, Stephen'in kendisine söylediği korkunç sözleri unutmaya çalışarak dikkatini Julianna'nın güzel hatlarına çevirdi, "Aynı zamanda güzel," dedi. Hoşlanmadığını belirtir bir şekilde Sir John'u ve daha sonra Lady Skeffington'u işaret ederek, "doğanın bu tür sürprizleri oluyor," diye ekledi. "Bu adam ve bu kadından...böyle olağanüstü bir yaratık..."

52

Genellikle gelen misafirleri karşılamak, arabaların, atların ahırlara yerleştirilmesini sağlamak için bir sürü uşak görevlendirilirdi, ama o gün Stephen geziden dönüp geldiğinde, kimse yoktu ortalıkta. Bir tek uşak vardı görünürde, o da dalgın bir tavırla malikanenin arkasındaki uçsuz bucaksız tepeleri seyrediyordu. Her neyi izliyorsa öyle dalmıştı ki, Stephen tam arkasına gelene kadar tekerlek seslerini bile duymadı, sonra suçlu bir şekilde dizginlere uzandı.

Uşağın diğerlerine haber vermediğini, adet olduğu üzere ön kapıyı açmadığını görünce, "Nerede herkes?" diye sordu.

"Herkes ahırlarda Lordum. Müthiş bir gösteri varmış, kimse kaçırmak istemedi. Söylediklerine göre evin arkasından görülebiliyormuş."

Stephen uşaktan dizginleri geri aldı, arkaya dolaşıp bu gösteri neymiş görmek istedi.

Ahırlar ve atların gezdirilip serinletildiği çayırlar uzun çitlerle kapatılmıştı. Çitin bir yanı ormanlık alana kadar yemyeşil çimdi; Clayton'un atlarını yarışa hazırlayan beton çitlerle, barıyerler görünüyordu. Stephen arabasını ahırlara kadar sürdüğünde tüm çitler boyunca uşakların, arabacıların, ahır çalışanlarının dizilmiş olduklarını gördü. Stephen, Monica ile Georgette'in arabadan inmelerine yardımcı olurken, yengesi dışında tüm ev halkının çitin en uzak ucunda, en az uşaklar kadar kendilerini gösteriye kaptırmış olduklarını gördü.

Stephen ağabeyinin ifadesiz yüzünü inceledi, hiç ihtimal vermemekle birlikte, Whitney'in planında onun da payı olup olmadığını düşündü. Emin olmadığından çaresiz Jason ve Victoria Fielding'e sordu, "Ne seyrediyorsunuz?"

Jason garip bir gülümsemeyle, "Bekle de kendin gör," dedi. "Daha önce açıklama yapıp gösterinin tadını kaçırmayayım."

Victoria Fielding onunla göz göze gelmekte zorlanıyor gibiydi, abartılı bir şekilde gülümsüyordu, "Gerçekten çok şaşırtıcı!" dedi.

Stephen'e öyle geldi ki hem Towsende'lerin hem Fielding'lerin davranışlarında bir gariplik vardı. Kadınlar sinirli, erkekler rahatsız gibiydi. Ya Sheridan Bromfield'in burada olmasından şaşkın ve keyifsizdiler ya da en başından her şeyi biliyorlar ve bu yüzden kendilerini suçlu hissediyorlardı. Stephen en yakın arkadaşları olarak bildiği bu dört kişiyi inceledi ve acaba bu arkadaşlık sonsuza dek bitiyor mu, diye düşündü. Yüzüne baktığında Alexandra Townsende'ın yanaklarının al al olduğunu görünce, kadınların biliyor olduklarına karar verdi. Üç saat önce başını kaldırıp eski nişanlısını bir iki metre uzağında

gördüğünden beri, tek bir kere bile onu düşünmemişti. Orada bulunmayı ancak onun varlığını unutarak hazmedebilirdi.

Sherry olmadığı birinin kimliğine bürünmüş ve afişe edileceği anlaşılınca, Stephen'i terk edilmiş bir salak gibi, papaz ve ailesiyle baş başa bırakarak DuVille'e koşmuştu.

Stephen, onun kayboluşunu izleyen haftalar boyunca, sözüm ona belleğini kaybettiği sırada söylediklerini, yapıklarını defalarca kafasında geçirmiş ve tek bir kere dilinin sürçtüğünü hep hatırlamıştı. Bir refakatçi tutulmasına itiraz ettiği zaman, "Bana bir refakatçiye gerek yok," demişti. "Ben bir..."

Baştan sona çok iyi bir oyun çıkaran kızın yeteneğine hayran kalmıştı Stephen. Kendi saflığını da büyük nefretle düşündü yeniden. O sabah gözlerinin kenetlendiği andaki yumuşak bakışlarını anımsayınca, tam bir star, diye düşündü. Yüreği gözlerinde kararlı bir biçimde bakmıştı ona. Yüreği yoktu aslında, vicdanı da.

Beni yeniden denemek istiyor, diye düşündü. Bu sabah

güzel, aldatıcı yüzünde bir iki saniye gördüğü o hüzünlü bakıştan anlamıştı bunu Stephen.

Tüm bu haftalar boyunca DuVille kendi keyfi için onu himayesinde tutmuştu ama çabuk sıkılmış, paket edip atmıştı sonunda.

Şimdi dadı olarak çalışıyor ve elbette daha iyi bir yaşamın özlemini çekiyordu. Bugünkü yalvaran bakışlarına, artık Stephen için var olmayan çekiciliğine duyarsız kalamayacağını düşünüyordu anlaşılan..

Kuşkulu bakışlarını erkeklere çevirdiği anda Victoria Fielding'in sesini duydu.

"İşte geldiler!" dedi.

Stephen kızgın düşüncelerini Sheridan Bromleigh'den ayırıp Victoria'nın işaret ettiği ormanlık tepelerin eteklerine çevirdi.

İki atlı tam hız ortaya çıktılar. Atların boyunları üzerine eğilmiş, bariyerlerden aynı anda, bir uyum içinde atlayarak yol alıyorlardı. Whitney'i ilk anda tanıdı Stephen, erkek ya da kadın bildiği en iyi at binenlerden biriydi. Ona meydan okuyan delikanlı ince yapılıydı, üzerinde bir gömlek, pantolon ve çizmeler vardı ve Whitney'den daha yetenekliydi. Büyük bir hızla gidiyor, Stephen'in daha önce hiç görmediği bir stilde engelleri büyük bir rahatlıkla, adeta keyifle aşıyordu. Başı atın yelesine eğik, atla her yükselişinde onunla tek vücut gibi mutlu, güvenli ve son derece rahat görünüyordu.

Clayton hayranlık dolu bir gülümseyişle, "Bu hayvanın böyle bariyer atladığını ilk kez görüyorum," dedi. Stephen'ın olayla bağlantısıyla ilgili kuşkularından habersiz, "Sen avda Commander'e biniyordun. Düz yolda çok hızlıdır ama böyle yükselebiliyor muydu?"

Stephen akşam güneşinin ışığından gözlerini kısmış, binicilerin büyük bir uyum içinde atlayışlarını, sonra düz alanda dört nala ilerleyişlerini, sonraki engel karşısında birlikte yükselişlerini izliyordu. O anda ağabeyinden Sheridan'la il-

gilin yanıtlar isteyemeyeceğine göre, delikanlının hareketleri hakkında dümdüz, duygusuz bir sesle bilgi veriyordu, "Şu anda Commader'i geride tutuyor olmalı, Khan'ı geçmesini önlemeye çalışıyor..."

Clayton arkadaşlarına, "Commander da engel atlamaya çok meraklı," dedi.

Biniciler çitin sonuna geldiler sonra burunlarını seyircilerin toplanmış olduğu meydana doğru çevirerek son hızla ilerlediler. Son yıllarda Clayton stajyer biniciler aldığından Stephen, ağabeyinin bu çocuğa bir şans verdiğini düşündü. Biniciler son sürat yaklaşırken Stephen bu çocuğun kalıcı olduğuna karar verdi ama o anda düşüncesini kesen iki şey birden oldu –bir ahır görevlisi araziye koştu ve yere bir tahıl torbası bıraktı ve Commander'in binicisi yana yatınca saçları açıldı. Ateş rengi saçlar arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyor, o gittikçe sağa doğru kayıyor ve düşüyordu. Monica korkuyla bağırdı, Stephen ona doğru isteksiz bir hamle yaptı... ve Sheridan konuklarla uşakların çılgın alkışları arasında tahıl çuvalını yerden kaldırdı.

Bir saniye içinde Stephen'in korkusu yerini öfkeye bıraktı. Önce saçma becerisiyle onu korkutabildiği ve onda bir duygu uyandırmaya çalıştığı için. Tam bunları kontrol etmeye çalıştığı sırada sürücü atı dörtnala Stephen'in üzerine sürdü. Monica ile Georgette geri kaçtılar ama Stephen ellerini kavuşturmuş olduğu yerde kaldı. Kızın kontrolü elinde tuttuğunu biliyordu. Kız, Stephen'in üzerine çıkacakmış gibi bir hamle yaptığı anda atı uygun bir yere çekti ve tek bacağını atarak zarif bir şekilde attan indi. Uşaklar zafer çığlıkları atıyorlar, konuklar alkışlıyorlardı. Sheridan iki ayağının üzerinde Stephen'in önünde durdu, yumuşak dudaklarında bir gülümseme vardı, yüzü heyecandan kızarmıştı. Stephen ilgisizce baktığında, gümüş grisi gözlerinde ona yumuşaması için, gülümsemesi için yalvaran bir bakış sezdi.

Ama o, görkemli bir dağınıklık içindeki kızıl saçlarından

çizmelerinin ucuna kadar aşağılayıcı bir bakışla kızı süzdü, nefretle, "Kimse size nasıl giyinmeniz gerektiğini öğretmedi mi?" dedi.

Kızın bir an geri çekildiğini hissetti, Georgette güldü ama Sheridan'ın bakışı değişmedi. Herkesin meraklı bakışları altında ona gülümsedi ve "Eski zamanlarda turnuvanın galibinin turnuvadaki birini selamlaması... ona en derin saygılarını sunması geleneği vardı," dedi.

Stephen neler saçmaladığını anlamadı, tı ki kız boş tahıl çuvalını ona uzatarak, "En iyi duygularımla Lord Westmoreland," diyene kadar.

Genç adam ne yaptığını fark edemeden çuvalı almıştı bile.

Monica, "Bu ne küstahlık... ne terbiyesizlik..." diye patladı.

Lady Skeffington utançtan ağlayacak gibiydi. "Bayan Bromleigh!" diye bağırdı. "Kendinizi kaybettiniz herhalde! Bu saygıdeğer insanlardan hemen özür dileyin ve gidip eşyalarınızı toplayın."

Julianna, Sheridan'ın koluna girerek, "Bırakın," dedi sertçe. Sheridan'ı eve doğru çekerek, "Bana böyle at binmeyi nasıl öğrendiğini, nasıl başardığını anlatmanız gerekiyor."

Victoria, gruptan ayrılarak Bayan Skeffington'a, "Bayan Bromleigh de benim gibi Amerikalı. Kendi ülkemden biriyle konuşmaya can atıyorum," dedi ve kocasına bakarak sordu: "Yemeğe kadar bana izin verir misiniz?".

Bir zamanlar bir dedikodu yüzünden kibar sosyeteden atılmış olan Jason Fielding'in yaşamı genç karısıyla birlikte değişmişti, ona gülümsedi, "Siz olmadan kendimi yalnız hissedeceğim Hanımefendi," diye karşılık verdi.

Gruptan ayrılan Alexandra Townsende da, "Amerika'dan söz edilecekse ben de geliyorum," dedi. Kocasına gülümsedi. "Ve sizin de aynı derecede yalnızlık çekeceğinizden emin olabilir miyim Lordum?"

Bir zamanlar Alexandra'yla olan evliliğini mecburi ve uygunsuz bir evlilik olarak niteleyen Jordan Townsende gizleyemediği bir sıcaklıkla baktı karısına. "Çok iyi bildiğin gibi sen olmadan kendimi hep yalnız hissederim."

Whitney, gizli örgüt kurduğu arkadaşları eve doğru giderken yüzüne parlak bir gülümseme kondurdu. Ayrılmak için bir mazeret hazırlamaktaydı ki Lady Skeffington yolunu kesti.

Yüzü utançtan kıpkırmızı, "Sheridan Bromleigh'e ne oldu bilmiyorum," dedi. "Sir John'a hep söylüyorum, doğru dürüst bir yardımcı bulmak ne kadar zor." Kocasına döndü, "Öyle değil mi?"

Sir John başıyla onayladı ve hıçkırarak, "Evet güvercinim," diye cevap verdi.

Lady Skeffington mutlu bir şekilde Whitney'e, "Bu meselenin nasıl halledildiğini size sormam gerekiyor," dedi.

Whitney, çizmelerinin dibinde Sheridan'ın uzatmış olduğu boş tahıl çuvalı duran ve hiçbir şey olmamış gibi Monica ve Georgette'le konuşmakta olan Stephen'den zihnini ayırmaya çalışarak, "Özür dilerim Lady Skeffington, dalmışım, bir şey mi öğrenmek istemiştiniz?"

"Doğru dürüst hizmetkâr nasıl bulabiliyorsunuz? Çok zorluk çekmeseydik o küstah Amerikalı kızı alır mıydık. Onu bir saat daha yanımızda çalıştırmak istemiyoruz."

Whitney, "Dadı bir hizmetkâr değildir," diye söze başladı. Stephen'in dinlemediğini sanıyordu ama bu yorum üzerine, genç adam Whitney'ye şöyle bir baktı ve Lady Skeffington'a, "Benim yengem onları aileden sayar. Öyle ki çoğu zaman aileden bile üstün tutar," dedi. Delici bakışları Whitney'i buldu, "Öyle değil mi?" dedi öfkeli bir tavırla.

Tanıştırıldıklarından beri Stephen, Lady Skeffington'a ilk kez hitab ediyordu. Stephen'ın sesindeki öfkeli ifadeyi de fark etmeyen kadın cesaret buldu. Dadı konusunu bırakarak yanına yaklaştı ve, "Kızım Julianna da öyledir. Gördüğünüz gibi hemen Sheridan'ın yardımına koştu. Harika bir kızdır Julianna," diye konuşmasını sürdürürken bir şekilde Monica'yla Stephen'in arasına girdi, "Çok sadık, çok tatlı..."

Stephen eve doğru yürümeye başlayınca, kadın Sir John'la baş başa kaldı.

Lady Skeffington tek yanlı konuşmasını sürdürürken, Clayton dalgın bir tavırla, "Onun için üzüleceğim neredeyse," dedi.

Sözü kesilerek insan sevgisinin yanlış değerlendirilmesi nedeniyle oluşan yarası kapanmamış olan Whitney, "Ben üzülemem," dedi. Sonra erkeklere özür diler gibi bir bakış atarak, "Ben Victoria ve Alexandra'yla konuşmak istiyorum," dedi.

Üç adam sessiz ve düşünceli onun gidişini izlediler. Diğerlerinin de düşüncelerine tercüman olarak Jason Fielding, "Karılarımız ne düşünürlerse düşünsünler bu bir hataydı," dedi. "Yürümeyecek." Sonra Clayton'a baktı, "Sen Stephen'ı Jordan'dan da, benden de iyi tanıyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Clayton, Sherry ona armağanı sunarken Stephen'in yüz ifadesini anımsayarak, "Sanırım haklısınız," diye karşılık verdi. "Büyük bir hataydı ve bunun sonucunda incinecek olan Sheridan Bromleigh'dir. Stephen onu sorgulanmaktan kaçan planlı bir fırsatçı olarak nitelendirdi ve sanırım şimdi düşünceleri daha da kesinleşti. Kızın söyleyeceği ya daha yapacağı hiçbir şeyin önemi yok artık, çünkü Stephen'ı inandıramaz."

Mavi salonda durumu konuşmak için toplanmış olan eşleri de aynı fikirdeydi. Whitney koltuğa gömülmüş dalgın dalgın ellerini inceleyerek gösteriyi yatak odasının penceresinden izlemiş olan örgüt üyesi yaşlı düşese baktı ve "Yanlış oldu," diye mırıldandı.

Alexandra sesi acıyla dolu, "Kızın jesti karşısında

Stephen'in tavrını görünce ağlayacaktım. Sheridan çok cesurdu, içtendi ve acınacak kadar korunmasızdı," dedi. Omzunun arkasındaki Bayan Charity'yi de konuşmaya katmak için dönüp baktı, ama yaşlı kadının söyleyecek bir şeyi yoktu. Pencerenin önünde bir şeye konsantre olmuş gibi, kaşları çatık oturuyordu. Dikkatle dinliyor muydu, hiç mi dinlemiyordu belli değildi.

"Yarın koca bir günümüz ve gecemiz var," dedi Stephen'in annesi. Belki bu arada yumuşar."

Whitney başını iki yana sallayarak, "Yumuşamaz," dedi. "Yakınlık kurulursa kızı dinler diye düşünüyordum, ama dinlese bile fikrini değiştirmeyecek. Bunu şimdi anlıyorum fakat nedenini de biliyorum. Sherry'nin buradan ayrılınca doğru Nicki'ye gittiğini öğrenmiş; Nicki'yle ilgili duygularını da biliyorsunuz."

Bayan Charity sertçe ona döndü, konuya tam konsantre olmuş, kaşları iyice çatılmıştı.

"Stephen, Sheridan'ın söylediği hiçbir şeye kanıt olmadan inanmayacak. Birisi ona kızın kaçma nedeni olarak daha geçerli başka bir şey söylemeli..."

Bayan Charity yavaşça odadan çıkına kadar susan Whitney, "Bayan Charity bu yeni sorun yüzünden kendini pek iyi hissetmiyor olmalı," dedi üzüntüyle.

Yaşlı düşes hoşnutsuz bir tavırla içini çekti. "Bana tüm bunların çok heyecanlı olduğunu söyledi..

Sheridan odasının penceresinden, Stephen'ın, Monica'nın söylediği bir şeye güldüğünü görünce içi daha da karardı. Onunla yalnız konuşmasına olanak yoktu çünkü Stephen kendisinden gelen hiçbir teklifi kabul etmeyecekti. başkalarının yanında hiç konuşamazdı. Armağanını sunması tam bir felakete dönüşmüştü.

53

Akşama doğru mumların aydınlattığı alanda akşam yemeği için hazırlık yapılırken, genç kızın ortalarda olması, Stephen'in onu yok saymasını iyice zorlaştırmıştı. Onu birden karşısında görmek genç adamı güçlendirmişti ama artık bu gücü kullanamayacağını hissediyordu. Bir kenara çekilerek sırtını konukların arkasındaki bir ağaca dayadı., Bastıramadığı anılar gözünün önünde resmi geçit yapıyordu. Çalışma odasının kapısında Hodgkin'le konuşurken anımsıyordu onu, *"Günaydın Hodgkin. Bugün çok iyi görünüyorsun. Yeni bir giysi mi üstündeki?"*

"Evet bayan, teşekkür ederim bayan."

Uşak yardımcısının önünde dönerek, *"Benim de giysim yeni,"* demişti. *"Ne güzel değil mi?"* Birkaç dakika sonra Stephen yeni bir eş aramasını ona söylemeden önce vakit kazanmaya çalışırken, onun için getirttiği dergileri neden okumadığını sorduğunda, *"Siz onlardan birine hiç göz atmadınız galiba"* deyince Stephen daha kızın açıklamasını duymadan gülümsemişti. *"Birinin adı şöyle, Bayanların aylık Müzesi ya da Bilgi ve Eğlence Deposu, Hayalleri Geliştirme Dernekleri, Zihninizi Eğitin, Kişiliğinizi Geliştirin..İçindeki makale de Yanaklarınıza Nasıl Allık Sürersiniz! Çok sürükleyiciydi doğrusu,"* derken gülmesini engelleyememişti. *"Ve bu yazının 'Zihninizi Çalıştırın'... 'Kişiliğinizi Geliştirin'gibi başlıklar altında olduğunu düşünün...."*

En fazla da kollarının içinde eridiği anları, romantik dudaklarının tatlı cömertliğini anımsıyordu. Doğal olarak baştan çıkarı bir kadındı. Uzmanlıktan uzaksa bile ihtirasıyla bunu telafi ediyordu.

Sherry birkaç dakika önce Skeffington'ların çocuklarını getirmek üzere içeri girmişti. Konukları eğlendirmek için onlara şarkı söyletecekti besbelli. Yeniden ortaya çıktığında

Stephen genç kızın bir müzik aleti taşıdığını gördü. Bakışlarını ondan ayırıp elindeki konyak bardağına çevirmek istedi, böylece göz göze gelmeyecekler ve onu yeniden arzu etmeyecekti.

İçini acıtan bir nefretle, *"Onu arzu etmemek..."* diye düşündü. Londra'da kendi yatağında gözlerini açıp kendisine baktığı andan beri istiyordu Sherry'yi ve şimdi bir iki saattir onu yeniden görmek, isteğinde en ufak bir azalma olmadığını açıkça ortaya koymuştu. O sade elbisenin içinde, muhteşem saçlarını ensesinde toplamış haliyle bile, Stephen'ın bedeninin tutkuyla kasılmasına neden oluyordu.

O anda annesiyle konuşmakta olan Monica ile Georgette'e baktı. Güzel kadınlardı, güzel giyinmişlerdi, biri sarı, biri kırmızı giysiler içinde, yapılmış saçlarıyla çok zariftiler. Ama hiçbiri bir seyis gibi giyinip, o kahrolası atın üzerinde dört nala engel atlamayı düşünemezdi.

Deneseler bile, o durumda hiçbiri o kadar muhteşem görünemezdi. Hiçbiri ona öylesine büyüleyici bir gülümsemeyle boş bir tahıl çuvalını bir armağan gibi sunamazdı.

Ve gene hiçbiri onu kollarına almaya davet eden bir bakışla gözlerinin içine bakmaya cesaret edecek kadar küstahlaşamazdı.

Sheridan Bromleigh'in bir büyücü olduğunu düşünmüştü hep; müzik aletinden ilk notalar çıkmaya başlar başlamaz gene aynı şeyi düşündü. Herkesi özellikle de onu büyülemişti. Konuklar arasındaki konuşmalar anında durdu, hizmetkârlar bile huşu içinde dinlemek için durmuş onu izliyorlardı. Stephen gözlerini bardağındaki konyağa dikmiş, kıza bakmamaya çalışıyor, ama onun bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bu gece ona öyle çok bakmıştı ki o anda bakması hiç de şaşırtıcı değildi. Bakışları hep çok yumuşak, davetkar, bazen da yalvarır gibiydi. Monica ile Georgette sinir içindeydiler, bu kadar doğrudan davranabildiği için de onu küçümsüyorlardı, ama o anda Stephen'in eli hiçbirinin belinde değildi.

Ancak Sheridan ona ne hissettirebileceğini biliyordu...ve ne anımsatacağını.

Gittikçe dayanma gücünü yitirdiğini hisseden Stephen içkisini en yakın bir masaya bıraktı, konuklara iyi geceler dileyerek iyice uyuşuncaya kadar içmek niyetiyle odasının yolunu tuttu. Ancak bu şekilde kendini ona gitmekten alıkoyabilirdi.

54

Günün gerginliğiyle iyice yorulmuş olan Sheridan oyun odasının karşısındaki odasının kapısını açtı. Karanlıkta dikkatlice hareket ederek yabancı odada masayı buldu ve oradaki mum kaplarının içindeki mumları yakmak üzere kibrit aramaya başladı. Dördüncü mumu da yakmak üzereydi ki, derin bir erkek sesi, sıçrayarak hafif bir çığlık atmasına neden oldu, "Fazla ışığa ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

Eli ağzından düştü, yüreği gümbür gümbür atmaya başladı, mutluluk vuruşlarıydı bunlar. Stephen Westmoreland kendine has şıklığıyla, beyaz gömleğinin yakası açık, çizmeli bacağı diğerinin üzerine atılmış, ilgisiz bir tavırla odadaki tek iskemlede oturuyordu. Yüzünde de aldırışsız bir ifade vardı. Biraz fazla aldırışsız. Sheridan kafası karışık, başı dönerek, bu ilk buluşmalarında erkeğin hiç olmaması gereken bir şekilde, çok soğuk davrandığını düşündü, ama onu gördüğü için o kadar sevinmişti ki, bu kadar yakınında olmasından öyle mutluydu ki, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

Stephen, "Hatırladığım kadarıyla," dedi her zaman kızın içini titreten dalgın ama duygusal bir biçimde sözcükleri

uzatarak, "En son sizi beklediğimde bir düğüne hazırlanıyorduk."

"Biliyorum...ve... açıklayabilirim."

"Buraya konuşmaya gelmedim," dedi genç adam. "Aşağıda hissettiğim kadarıyla bana bir sohbetten fazlasını sunmak istiyorsunuz. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır," diye fısıldadı Sherry.

Stephen gözünün ucuyla bir kadın avcısı gibi baktı ona, aldatılmış bir salak gibi değil. Hatırladığı, her bir uzvuyla davetkâr ve egzotik bir kadındı... ama o ensesine toplanmış saçları... İntikam duyguları ve ihtirası bu planlı, hırslı sürtükle ilişkiye girmesini emrederken, bu tutucu bakire görünüşü hiç hoşuna gitmemişti.

Kesin ve sabırsız bir sesle, "Saçlarındaki tokaları çıkar," dedi.

Bu istek ve sesinin emir veren tonu karşısında şaşıran Sheridan, saçının topuzunu tutan bir düzine kadar tokayı çıkardı. Masanın üzerine bırakıp döndüğünde Stephen'in ayakta, yavaşça gömleğinin düğmelerini açmakta olduğunu gördü.

Sheridan tıkanır gibi, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Ne mi yapıyordu? Stephen vahşice düşündü bu sorunun yanıtını. Davet edilsin ya da edilmesin orada yaptığı, düğün günü tek kelime etmeden onu terk eden kadınla biraz vakit geçirmekti. Kızın sorusuna yanıt olarak boyunbağına uzandı. Kapıya doğru üç adım atmış olarak, "Ne mi yapıyorum, gidiyorum," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Sherry. "Gitme!"

Stephen onun canını acıtacak yanıtı vermek için döndü, ama kız birden kendini onun göğsüne attı. Yalvaran, yumuşak bir kadın... Bildik kokusu ve teması adamın duyularını uyuşturdu. Sherry, "Lütfen gitme," diye ağlarken tırnakları adamın omuzlarına geçiyordu. Stephen'ın elleri hâlâ iki yanındaydı ama savaşı yitirmekte olduğunu biliyordu.

"İzin ver anlatayım...Seni seviyorum."

Stephen kızı sakinleştirmek için yüzünü ellerinin arasına aldı, gözleri çoktan kızın aralık dudaklarını bulmuştu. "Şunu iyi anla," dedi. "Söylediğin hiçbir şey benim için inandırıcı olamaz. Hiçbir şey!"

Sherry, "O zaman sana göstereyim," dedi kızgın bir tavırla. Boynunu uzatıp kendini iyice adamın bedenine yapıştırdı ve Stephen'i deliye çeviren o naif deneyimsizliği ve içgüdüsel duyarlılığıyla onu öptü.

Ve Stephen ona hâlâ deli oluyordu. Ellerini kızın boynuna götürüp, parmaklarını saçlarının arasına soktu, o da kızı öptü, kendisinde uyandırdığı arzuyu ona da hissettirmek için zorluyordu onu. Son kalan bir zerre mantığıyla dudaklarını kızın dudaklarından iki santim kadar uzaklaştırdı ve durmak için ona son bir şans verdi, "Emin misin?"

"Ne yaptığımı biliyorum."

Kızın sunduğu şeyi aldı Stephen. Ona ilk dokunduğu anda istediği şeyi aldı. Aklı başından gitmişti, ona sahip olmak için hissettiği o müthiş arzuyla, kararlılıkla, gereksinimle, açlıkla aldı. Vahşi ilkel bir birleşmeydi ama istediği, ihtiyacı olan şey buydu. Gururu kızın da kendisini aynı şiddette istediğine inandırmaya çalışıyordu onu. Tüm cinsel deneyimlerini kullanarak deneyimsiz bir kızın bariyerlerini yıkmaya çalıştı. Canını acıtıp bağırtana ve kendisine iyice sokulana kadar elini kızın ılık derinliklerine sokarak, gergin meme uçlarını uyararak ona sahip oldu. Baldırlarını iki eliyle ayırarak, kontrollü bir yavaşlıkla içine girdi. Kızın bedeni acıyla gerildi, tırnakları sırtına geçti. Kızın şok ve acıyla bağırdığını duydu. "Ne yaptığımı biliyorum."

Stephen korku ve şaşkınlıkla gözlerini açtı. Kızın gözleri yaşlarla doluydu, bunu hangi nedenle yaptığını bilmiyordu ama gözlerinde hiçbir suçlama ve zafer ifadesi yoktu. Boğuk fısıltıları gözlerindeki uyuşturucu etkisi yapan ifadeyi güçlendirdi ve kollarını adamın sert omuzlarına doladı. "Sanl

bana," diye fısıldadı. Yumuşak bir kutsama istiyordu. "Lütfen..."

Stephen o çılgın zevk dalgasına kendini bırakarak kızın istediğini yaptı. Kollarını kıza dolayarak fırtınalı bir arzuyla dudaklarını yakaladı, kız adamın boynuna sarılarak onu yumuşatıyor, kendi eriyen bedenini defalarca ona sunuyor sunuyordu.

Bedenindeki her bir sinir boşalmak için haykırsa da, tüm bedeniyle birlikte kol kasları gerilmekten kopacak hale gelse de, o anda hissetmek üzere olduğu hazdan kızı yoksun bırakmamak için, kızın derinliklerine dalmışken kendini tutuyordu. Kız inliyordu, anlamadığı, onu korkutan bir şeyi şiddetle istiyordu. Onsuz kalmaktan da korkuyordu. Tutkuyla hıçkırarak, rahatlama, güven istiyordu. Adam onu kaba bir fısıltıyla rahatlattı, "İşte şimdi..."

Stephen cümlesini bitirmeden alevler içinde yükseldi kız, bedeni adamın bedenine kenetlenmişti ve Stephen kızın ona verdiği zevkle abartılı bir biçimde inleyen kendi sesini duydu. Sonra o duyguyu aştı, ona doğru gitti, geçti ve bedeni sarsılarak kızın içine boşaldı.

Onunla gururu yaralanmış olarak, korkunç bir intikam duygusuyla yatmıştı, ama şimdi kollarını sırtına, kalçalarına dolamış, kızı kendine çekmiş yatarken bu duygulardan hiçbiri kalmamıştı. İntikam için kullanılamayacak kadar güzeldi, kollarının arasından başka yerde olamayacak kadar yumuşak... Dudakları dudaklarına değdiği anda Stephen ateşi hemen tutuşturacak bir birliktelikleri olacağını biliyordu, ama o anda olanlar hayatının en vahşi ve erotik, en tatmin edici cinsel deneyimiydi. Kız kollarında uyurken öylece yatıyor ve kızın sarhoş edici, doğal şehvetini düşünüyordu. Birleşirken kız her ne hissettiyse Stephen'in bu duygulardan hiç kuşkusu yoktu. Hepsi gerçek ve yapmacıktan uzaktı. Uzun deneyimleri olmayan hiçbir kadın böyle davranamazdı ve Stephen kızın hiçbir deneyimi olmadığını biliyordu.

Sheridan yatağında yalnız uyandı, bu normal görünse de... öyle değildi. Gözlerini zorla açtı ve Stephen'in yatağın yanında oturmakta olduğunu görünce, bedenini tatlı bir rahatlık sardı, gözlerini kapattı. Stephen'in tüm bu olanlardan sonra nasıl bu kadar kayıtsız oturabildiğine şaşıyordu. Zihninin derinliklerinde utanılacak bir şeyler yaptıklarının farkındaydı ama bu düşünceyi geri itti. Stephen önce kızın göğsüne çektiği çarşafa sonra onun yüzüne baktı. Sanki bakışlarıyla onun utangaçlığıyla eğleniyor gibiydi.

Sheridan bu düşüncesi için onu suçlayamazdı, ama kendisinin yaptıklarından sonra normal görünmeye çalışmasına karşılık, o keşke bu kadar ilgisiz ya da bu kadar alaylı, uzak bakmasa, diye düşündü. Diğer yandan artık eskisi gibi nahoş, soğuk ya da kızgın olmadığını görerek bunun harika bir değişim olduğunu düşündü. Çarşafı kollarının altına iyice sıkıştırarak dizlerini karnına çekti ve kollarını dizlerine dolayarak sordu, "Şimdi konuşabilir miyiz?"

"Önce ben konuşayım," dedi Stephen yumuşak bir sesle.

Böyle sıcak denebilecek bir ortamda Charise Lancester konusunu açmaya pek hevesli olmayan Sherry başıyla onayladı.

"Sana bir teklifim var." Teklif sözcüğünü duyan kızın gözleri parladı. Stephen, kızın kendisini ona evlenme teklif edecek kadar aptal zannetmesine şaşırdı. "Bir iş teklifi," dedi. "Etraflıca düşünürsen ikimiz için de mantıklı olduğuna karar vereceksin. Skeffington'larda çalışmaktan çok daha iyi olduğu kesin."

Sheridan'ın teklif sözcüğünden duyduğu mutluluk rahatsızlığa dönüşmeye başladı. "Nasıl bir teklif bu?"

"Pek çok birbirimize benzemeyen yanımıza rağmen çok uyumluyuz... yani cinsel olarak."

Sherry, adamın orada öyle oturmuş, o fırtınalı özel anlarını böylesine bir soğukkanlılıkla anlattığına inanamıyordu. Titreyerek sordu, "Nedir teklifin?"

"Senin bedenini istediğim zaman benim yatağımı paylaşacaksın. Karşılığında bir ev, araba, uşaklar, giysiler ve benim sana verdiğim paradan hiçbir erkeği yararlandırmamak koşuluyla istediğini yapabilme özgürlüğü."

Sherry'nin suratı asılmıştı. "Yani metresin olmamı öneriyorsun?"

"Neden olmasın, azimli ve akıllısın, üstelik şu anda yaptığın işten bin kere iyidir." Kız yanıtlamayınca Stephen aksi bir tavırla, "Biraz önce aramızda bir şeyler oldu diye sana evlenme teklif edeceğimi mi sandın yoksa? Bana bu kadar saf ve aptal olmadığını söyle."

Erkeğin sesinin tınısından ürken Sherry, onun yakışıklı, sert yüzüne baktı, gözlerindeki soğuk ifadeyi ilk kez görüyordu. Müthiş sarsılmış bir şekilde yutkundu. "Aramızda geçenlerden ne beklediğimi bilmiyorum, ama evlenme teklifi beklemedim."

"İyi. Aramızda birçok yalan, anlaşmazlık oldu. Kendini kandırmanı istemem."

Stephen, kızın iri, gri gözlerinin düş kırıklığının getirdiği yaşlarla parladığını sandı, ayağa kalkarak alnına baştan savma bir öpücük kondurdu.

"Neyse ki, teklifim karşısında bir öfke krizine tutulmayacak kadar akıllısın. Düşün," dedi.

Sonra acı içinde ona bakmakta olan kıza soğuk bir duş etkisi yapan şu sözleri ekledi, "Karar vermeden önce sana bir uyarım var. Eğer bir daha bana... herhangi bir konuda yalan söylersen seni kapıya koyarım." Kapıya ulaştı, kafasını arkaya çevirerek, "Bir daha bana seni seviyorum falan da deme. Böyle şeyleri senden duymak istemiyorum."

Başka bir şey söylemeden ve arkasına bakmadan çıkıp gitti. Sherry başını dizlerinin üzerine dayadığında gözyaşları akmaya başlamıştı. Kendi kişiliksizliğine ağlıyordu. Onu kollarına aldığında direnemediği, karşı koyamadığı için, ama

hepsinden de çok, ahlaksız, acımasız teklifini hemen reddetmediği için ağlıyordu.

55

Ertesi sabah yataktan kalkıp giyinmeden çok önce, bir gece önce olanları algılamıştı. Parlak gün ışığında korkunç gerçeği gizlemeye olanak yoktu: erdemini, prensiplerini, ahlakını yitirmişti ve ömrünün sonuna kadar bu gerçekle yaşayacaktı.

Stephen'ın aşkını kazanmak için çaresizlik içinde bir kumar oynamış ve davranışına böyle bir karşılık almıştı. Bu sonunun acı ve sarsıcı yanıtı yatak odası penceresinden görünen manzarada açıkça anlaşılıyordu. Çimenlikte herkes yemek yiyordu –ve Sherry'yi aşağılayan her bir ayrıntı oradaydı. Dün gece yattığı adam Monica'yla yan yanaydı ve Monica onu eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu, adamın da buna hiç itirazı yokmuş gibi görünüyordu. Sheridan camdan onu seyrederken, Stephen iskemlesini arkaya yaslayarak Monica'nın yüzüne bakıyor ve sonra onun söylediği bir şeye başını arkaya atarak kahkahalarla gülüyordu.

Şimdiye kadar onu hiç görmediği kadar rahat ve mutlu görünmesi, Sheridan'ı bir utanç ve kaygı abidesi haline getiriydi. Dün gece Sherry'nin kendisine verdiği her şeyi ona geri fırlatmış, üstelik utancının sürmesini sağlamak için ona metresi olmasını önermişti. Bugün de toplum içinde Sheridan'ın yaptığı yanlışı yapacak kadar aptal olmayan bir kadınla, kendi parlak kimliğine uygun bir kadınla beraberdi. Vakit geçireceği hafif bir kadınla değil, verdiklerinin karşılığında evlenme teklifi alabilecek bir kadınla, diye acı acı düşündü, Sheridan.

Ağlamamaya kararlıydı. Bu sahneleri, hiç unutmasın ve

Stephen'a dair düşünceleri asla yumuşamasın, diye beynine kazımak istedi. Benliğini onunla ilgili tüm yumuşak duyguları ve kederini alıp götüren buz gibi bir katılık kapladı. Yüksek sesle, "Alçak," dedi.

"İçeri girebilir miyim?"

Sheridan, Julianna'nın sesiyle irkilerek döndü. Sesi kadar gergin görünen bir gülümseyeyle, "Elbette, gel," dedi.

"Kahvaltı ederken seni burada gördüm. Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır aç değilim, ama düşündüğün için teşekkür ederim." Sheridan duraksadı dün Stephen'e karşı davranışını açıklayacak bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Buradan ayrılmak ister misin?"

"Ayrılmak mı?" Bunu deli gibi istediğini belli etmek istemiyordu. "Ama yarından önce ayrılamayız ki."

Julianna gelip Sherry'in yanına durdu, Sheridan'ın içini paralayan tabloyu şimdi o da görüyordu.

"Julianna, sanırım dünkü davranışım, yani Langford Dükü'ne sonsuz saygılarımı sunuşumla ilgili bir açıklama yapmam gerek."

Julianna, "Hiç gerek yok," derken öyle güven verici bir biçimde gülümsedi ki, Sheridan karşısındakinin bakıcısı değil de on yedi yaşında bir arkadaşı gibi hissetti kendini.

Sheridan inatla, "Evet var," dedi. "Annenin seninle Lord Westmoreland'in evlenmesini ne kadar istediğini biliyorum ve sen de onunla nasıl...doğrudan ve samimi bir şekilde konuşabildiğime şaşırmışındır."

Julianna konuyu değiştirir gibi başladı söze, "Birkaç hafta önce annem ciddi şekilde bunalımdaydı. Sanırım sen gelmeden bir hafta kadar önceydi."

Sheridan tutsaklığı ertelenen bir suçlunun rahatlığıyla sordu, "Neden bunalıma girdi annen?"

"Gazetede Langford'un nişan haberini okumuştu."

"Ya."

"Ve nişanlısının Amerikalı olduğunu..."

Bu menekşe gözlerin kararlı bakışları altında kendini rahatsız hisseden Sheridan hiçbir şey söylemedi.

"Hakkında bazı dedikodular vardı, annemin sosyeteyle ilgili dedikodulara ne kadar meraklı olduğunu bilirsin. Saçları kızılmış kızın, çok çok kızılmış. Ve Langford ona 'Sherry' diyormuş. Başına bir darbe yediği için belleğini yitirmiş, ama yakında iyileşmesi bekleniyormuş."

Sheridan anlamıyormuş gibi bir girişimde bulunmak istedi, "Niye bunları bana anlatıyorsun?"

"Gerektiğinde benden yardım isteyebileceğini belirtmek için. Buraya davet edilmemizin nedeninin sen olduğunu söylüyorum. Havuzun kenarında seni gördüğünde Lord Westmoreland'in tepkisi dikkatimi çekmişti. Annemin nasıl havadan nem kapmadığına şaşıyorum."

Sheridan kızgın bir tavırla, "Havada nem falan yok," dedi. "Olay kapandı artık."

Julianna elini Monica ve Georgette'e doğru sallayarak, "Onlar kim olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır. Onlarla hiç karşılaşmadım..." Sheridan *adını Charise Lancaster'ken* diyecekken sustu.

"Nişanlıyken mi?"

Sheridan derin bir iç çekti ve başıyla onayladı.

"Gitmek ister misin?"

Sheridan sinirli bir şekilde güldü. "Böyle bir fırsatım olsaydı bir an düşünmezdim."

Julianna topuklarının üzerinde döndü, odadan çıkmaya yeltendi.

"Bekle... ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Babama hastalandığımı, gitmek istediğimi, senin de bana eşlik edeceğini söyleyeceğim. Annemi buradan erken ayrılmaya ikna edemeyiz ama benim gitmeme izin verecektir, çünkü hasta halimle Langford'a görünmemi istemez."

Kontrolsüz bir şekilde güldü. "Biliyor musun, hâlâ onun başını kaldırıp beni göreceğini ve bana çılgınca aşık olacağını zannediyor. Her şeyin bu kadar belirgin olmasına karşın."

Tam kapıyı kapatıyordu ki Sherry seslenince Julianna başını içeri uzatıp baktı.

"Lütfen düşese söyler misin ayrılmadan onu görmek istiyorum?"

"Langford'un yanındakilerden ve Bayan Charity'den başka tüm kadınlar köye gittiler."

Geçen sefer onları terk ettiğinde kendini suçlu hissetmiş, nankör olduğunu düşünmüştü. Bu kez gizlice ayrılmak istemiyordu. Yalnızca kaçmak istiyordu. "Bayan Charity'yi buraya gönderir misin? Gideceğimizi babandan başka kimseye söyleme lütfen. Konta kendim söylemek istiyorum."

56

Gideceğini söyleyince Bayan Charity'nin yüzü asıldı.

"Ama daha Langford'la doğru dürüst konuşup ona neden ortadan yok olduğunu anlatma fırsatın bile olmadı."

Sheridan, "Dün gece oldu," dedi ve acıyla yatak odasının penceresini gösterdi. "Sonucu camdan görünüyor."

Charity kalkıp cama yürüdü ve kontu eğlendirmekte olan iki kadına baktı.

"Şu erkekler insanı çileden çıkarıyor," dedi. "O kadınlardan hiçbiriyle ilgilenmediğini biliyorsun."

"Benimle de ilgilenmiyor."

Charity iskemleye oturdu ve Sherry onu ilk kez gördüğünde porselen bir bebeğe benzettiğini anımsadı. Şu anda da aynen öyle görünüyordu, ama şaşkın ve mutsuz bir bebekti bu.

"Ona neden gidip bir daha dönmediğini anlattın mı?"

"Hayır."

"Neden yapmadın bunu?"

Soru öyle birden geldi ki Sheridan irkildi.

"Dün çoğunu anlattım size. Bir an kendimi Charise Lancester sanıyorum, bir an sonra Charise karşımda duruyor, beni kimliğini çalmakla, bunu Stephen'e söylemekle suçluyor. Paniğe kapılıp kaçtım, gerçekten kim olduğumu anlamanın şokunu yaşamadan buradaki herkesin kim oldukları konusunda beni aldattıklarını düşündüm. Anımsadığım şeyler arasında Charise'in bir kontla değil, bir baronla nişanlı olduğu vardı. Ama baronun adı Westmoreland değil Burleton'du. Yanıt istiyordum, yanıtlara ihtiyacım vardı ve bunun için Nicholas DuVille'e gittim. O en azından bana gerçeği söyleyecek kadar dürüst davrandı."

"Sana hangi gerçeği anlattı canım?"

Öğrendikleri şeyler hâlâ onu müthiş utandırıyordu, bunu kapatmak için aynada saçını düzeltiyormuş gibi yaparak, "Hepsini," dedi. "Her öldürücü ayrıntıyı. Burleton'un ölümüyle başlayarak, Stephen'in bana neden koca aradığına kadar ...yani Charice Lancaster'e. Her şeyi anlattı." Sheridan sustu, Stephen'in onu evlendirmek istemesini söze dökerken boğazında bir yumru oluşturan gözyaşlarını zorla yuttu. Aynı saflıkla dün gece bekaretini ve gururunu da ona teslim etmişti. "Dün gece tersini düşünmeye çalışsam da en büyük sırrı da açıkladı."

"Neymiş bu en büyük sır?"

Sheridan buruk ve acı içinde güldü, "Stephen'in bana ani evlenme teklifi, Almack's'a gittiğimiz gece... Charise Lancester'in babasının ölüm haberinin geldiği güne rastlıyor. Bana acıdığı için, sorumluluk duygusuyla evlenmek teklif

etmiş, bana ilgi duyduğu, benimle evlenmek istediği için değil."

"Nicholas bunu böyle açıklamakla hiç iyi yapmamış."

"Açıklaması gerekirdi. Şu dışarıdaki adam beni sadece aptal yerine koyuyor."

"Ve dün gece Langford'la tüm bunları konuştunuz?"

"Denedim ama konuşmak istemediğini söyledi," diyerek Sherry valizini yerden aldı.

Charity başını hafifçe yana eğerek, "Peki istediği neymiş?" dedi.

Soruş şekli Sheridan'ın birden kadına bakmasına neden oldu, bazı zamanlar Stanhope Dükü'nün kardeşinin gerçekten bu kadar anlaşılmaz olup olmadığını merak ediyordu Sheridan. O anda da Charity, Sheridan'ın kızaran yanaklarını anlayışlı bir bakışla izliyordu. "Sanırım benimle ilgisi masumiyetimin kanıtlanmasıyla sınırlıydı. Onun açısından bakıldığında kaçtım ve saklandım. Demek ki suçluyum, başka ne özrüm olabilir ki?"

Charity ayağa kalktı, onu son kez gördüğünü bilen Sherry'nin gözyaşları içine akıyordu, yaşlı kadının elini sıkıca tutarak, "Herkese veda ettiğimi söyleyin. Bana gerçekten yardım etmek istediklerini biliyorum."

Charity'nin yüzü allak bullaktı, "Yapabileceğim bir şey olmalı," dedi.

Sheridan sabit, kendine güvenen bir gülümsemeyle, "Var," dedi. "Lütfen Sayın Lord'a söyler misiniz, onunla bir dakika kadar özel konuşmak istiyorum. Beni ön girişin yanındaki küçük salonda beklesin. Hemen geliyorum."

Charity bunu yapmak üzere odadan çıkınca, Sheridan derin bir nefes aldı ve pencereye giderek Charity'nin Stephen'in yanına giderek mesajı ilettiğini gördü. Stephen hemen ayağa kalkarak eve doğru hızlı adımlarla yürümeğe başladı ve Sheridan'ın yüreğinde bir umut belirdi. Belki... belki de gitmesine izin vermeyecekti. Belki bir gece önceki kabalığı için özür dileyecek, kalması için ısrar edecekti.

Merdivenlerden inerken bu acı verecek kadar tatlı, son fanteziye kapılmaktan kendini alamadı. Bu zayıf umutla salona doğru yürüdü, arkasından kapıyı kapadı ama adam yüzünü ona döner dönmez umudu sönmeye yüz tuttu. Üzerinde bir gömlek, binici pantolonu vardı; elleri cebinde son derece ilgisiz ve genç kızı hafife alan bir tavırla, "Beni görmek istemişsin?" dedi kibarca.

Küçük odanın tam ortasında duruyordu. Genç kız bir iki adımda, aralarında bir kol boyu mesafe kalana kadar yaklaştı ona. Hiç öyle hissetmediği halde, sakin görünmeye çalışarak, "Gidiyorum, bunu bildirmek istedim," dedi. "Geçen sefer olduğu gibi haber vermeden gitmek istemedim."

Bu sert, alaylı yüzde kendisine karşı, gidişiyle, bedenini ona vermiş olmasıyla ilgili bir duygu kırıntısı bulma umuduyla bekledi, Tam tersine adam kaşlarını kaldırarak sanki kendisinden ne beklendiğini anlamamış gibi baktı.

Sheridan tüm yaşantısını etkileyecek bir kararı... geceyi kollarında geçirdikten, bekaretini ve şerefini ona teslim ettikten hemen sonra verilmiş bir kararı nasıl bu kadar etkilenmeden verebildiğine şaşarak, "Teklifinizi kabul etmiyorum," dedi.

Stephen geniş omuzlarını hafifçe kaldırarak kayıtsız bir tavırla, "Çok iyi," dedi.

İşte bu sözcük... işte bu iki hece kızı aşağılanmanın derinliklerinden alıp öfkenin zaptedilemez doruklarına çıkardı. Topukları üzerinde dönerek çıkmaya hazırlanıyordu ki, başını çevirip arkasına baktı.

Adam yüzünde sabırsız ve ilgisiz bir ifadeyle, "Bir şey mi vardı?" dedi.

Sheridan kararıyla öyle çılgın, öyle mutlu hissediyordu ki kendini, adamın önünde yüzünde yatıştırıcı bir gülümsemeyle durdu. "Evet," dedi önemsemeden. "Bir şey var."

Küstah bir soran bakışla tek kaşı kalktı adamın, "Nedir?"

"İşte bu," diyerek adama öyle bir tokat indirdi ki, Stephen'ın başı iki yana sallandı. Adamın yüzündeki dehşet ifadesini gören Sherry bir adım geriledi, göğsü öfkeyle inip kalkarken dimdik durdu ve, "Sen kalpsiz bir canavar, bir şeytansın," dedi. "Bana dokunmana nasıl izin verebildiğime şaşıyorum, kendimi kirlenmiş, lekelenmiş hissediyorum..."

Adamın şakağında bir adale oynamaya başladı, Sheridan adamın öldürücü bakışlarına rağmen hızını alamamıştı, "Dün gece bana yaptıklarına izin vererek bir günah işledim ve bunun için Tanrıdan af dileyebilirim. Ama sana inandığım, seni sevdiğim için kendi aptallığımı asla affedemeyeceğim!"

Kız kapıyı vurup çıktı ve Stephen orada öylece kalakaldı. Öfke ve yukardan bakan ışıltılı gümüş rengi gözleriyle bu fırtına gibi güzelliği aklından çıkaramıyordu. Bu görüntü duyguyla yüklü şu sözlerle birlikte belleğine kazınmıştı sanki. *"Sana inandığım, seni sevdiğim için kendi aptallığımı asla affedemeyeceğim!"* Söylediği her şeyi, bu son cümleyi de sanki inanarak söylemişti. Tanrım ne müthiş bir oyuncuydu bu kız! Emily Lathrop'dan bile daha iyiydi. Gerçi Emily'de onun o doğal masumiyetiyle fırtınalı mizacının birleştiği *aura* yoktu ama Emily sofistike ve kontrollüydü, bu yüzden bu sahneyi kaldıramazdı.

Öte yandan büyük bir olasılıkla Emily önerisini böyle yüzüne de çarpmazdı..

Ancak Sheridan'ın da bunu yapmasını beklemiyordu. O ki kazadan sonra küçük bir bellek kaybını haftalar süren bir amnezi hastalığına dönüştürmeyi başarmıştı -böylece neredeyse dadılıktan kontesliğe yükselecek bir statü kazanacaktı. Dün geceki teklifi gerçi onu bir kontes yapmazdı, ama başka türlü hiçbir şekilde kavuşamayacağı bir lüks yaşam sağlardı.

Ya Stephen'ın düşündüğü kadar akıllı değildi...

Ya da o kadar hırslı değildi.

Lüks mü sevmiyordu yoksa?

Yoksa hep masum muydu, düne kadar cinsel açıdan masum olduğu gibi...

Stephen rahatsız bir tavırla duraksadı, sonra son düşüncesini tümden reddetti. Masum insanlar kaçıp saklanmazlardı. Sheridan gibi korkusuz ve gözü pek olsalar bile.

57

Noel'in doğum günü olduğu için Whitney festival havasını koruma çabasıyla hafta sonuna kadar Sheridan'ın ayrıldığını saklamaya çalıştı, ama barışmanın gerçekleşmemesi Claymore'daki birçok konuğun zihninde takılı kaldı. Sheridan ayrıldıktan birkaç saat sonra hava iyice bulutlandı ve yağmur yağmaya başladı. Herkes içeri çekildi, kadınların ruhu kararırdı. Yalnızca Charity Thornton bu havanın dışında kalmayı başardı, herkes odasında dinlenmeyi yeğlerken o büyük bir enerjiyle dışarıda kaldı. Aslında herkesin odasına çekilmesi onun işine geliyordu.

Claymore Dükü'nün Jason Fielding ve Stephen Westmoreland'le bilardo oynamakta olduğu bilardo odasında deri bir koltuğa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış, elleri kucağında onları izliyordu. Clayton Westmoreland uzun bir bilardo sopasını toplara değdirip vuruşu tkaçırınca, "Şu bilardo oyununu hep çok ilginç bulmuşumdur," dedi. Doğru değildi söylediği elbette. "Bütün topları kaçırıp, toparlanmayı Langford'a mı bırakıyorsun, senin stratejin bu mu?" dedi.

Karın konuşması topları kaçırmasına neden olduğundan keyfi kaçan Clayton, "Bu da ilginç bir bakış açısı," diye yanıtladı.

"Şimdi ne olacak?"

Jason Fielding, "Şimdi sıra Stephen'e gelecek ve bu oyunda artık hiçbirimizin şansı kalmayacak."

Stephen eğilmiş sopanın ucundaki bir şeyi ovarken Charity seçtiği kurbanının yüzüne masum bir tavırla bakarak, "Ya... anlıyorum," dedi. "Bu, buradaki en yetenekli oyuncu sensin anlamına mı geliyor Stephen?"

Adından söz edilince Stephen dönüp baktı, ama Charity'ye, Stephen ne kendisini dinliyor ne de oyunla ilgileniyormuş gibi geldi. Sheridan ayrıldığından beri suratı ölü gibiydi. Buna rağmen vuruşunu yapınca toplar birbirlerine çarptı, masanın iki yanından yol alarak ilerledi, üçü hedefi buldu.

Jason, "İyi vuruştu Stephen," deyince Charity beklediği fırsatı yakalamış oldu.

Clayton Westmoreland konuklarının bardağına Madeira koyarken Charity, "Erkeklerin bulunduğu ortama bayılıyorum," dedi.

Clayton kibarca, "Neden?" diye sordu.

"Benim cinsim hiç nedensiz son derece dar görüşlü ve kindar olabiliyor." Stephen hedefi buldu ve ikinci vuruşunu yaptı. "Ama erkekler birbirlerine karşı son derece hoşgörülü, anlayışlı davranıyorlar." Wakefied Markisi Jason Fielding'e onay bekleyen gözlerle bakarak, "Wakefield'i alın ele," dedi. "Şimdi kadın olsaydınız Wakefield Langford'un harika vuruşunu kıskanmıştınız, ama öyle mi oldu?"

Jason "Evet," dediyse de kadının suratı asılınca, "Hayır Madam, hiç öyle şey olur mu," diye çevirdi.

Stephen vuruşunu yapmak üzere masanın diğer yanına giderken Charity, "İşte söylemek istediğim bu," dedi. "Ama arkadaşlar arasında dostluktan, sadakatten söz edilince biliyor musunuz ilk aklıma gelen kimler?"

Clayton, Stephen'in ikinci atışa hazırlanışını izlerken, "Hayır. Kimler?" dedi.

"Nicholas DuVille ve Langford."

Bilardo topu Stephen'in vuruşuyla yana kaydı, Stephen'in

hedeflediği topa vurdu, top alıp başını hedefe doğru yol aldı, çevresinde döndü, içine düştü. Jason, "Buna yetenek değil şans derler," dedi. Konuyu değiştirmek istercesine, "Hiç kaç kez yetenek yerine şansla oyun kazandığını hesapladın mı? Ben bunu yapmak isterim."

Jason'un konuyu değiştirmek istemesine aldırmayan Charity, sonraki atışı için masanın çevresinde dolaşan Stephen'e hiç bakmadan, konuşmasını Jason Fielding ve Clayton Westmoreland'a yönelterek sürdürdü. "Neden mi? Nicholas, Langford'un bu kadar yakın dostu olmasaydı o gece Sheridan Bromleigh'in kaçıp iki göz iki çeşme onun kapısına geldiğinde onu içeri almaz onu hemen geri gönderirdi. Ama Nicholas öyle mi yaptı? Hayır öyle yapmadı."

Karşısındaki aynadan Stephen'ın vuruş anında kenetlendiğini, gözlerini kısarak kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Sheridan yalvararak, ondan Stephen'ın neden kendisiyle evlenmek istediğini öğrenmek istemiş, Nicholas'ı hiç ilgilendirmediği halde, kızın kalbini kırmak pahasına o da her şeyi anlatmış. Kıza yalan söylemek ya da doğrusunu kendisinden öğrenmesi için Langford'a göndermek çok daha kolayken, o tutmuş arkadaşına yardım etme yolunu seçmiş." Stephen vuruşunu yapmadan yavaşça doğruldu ve kısık, öfkeli bir sesle sordu, "*Dostum* DuVille Sheridan'a tam olarak ne söylemiş?"

Charity yüzünde masum bir ifadeyle başını çevirip ona baktı, "Gerçeği elbette. Sheridan o sırada Charise Lancester olmadığını biliyordu. Nicholas da ona Burleton'un ölümünü ve senin nasıl bu sorumluluğu üstlendiğini anlatmış. Sen bu yüzden Sheridan'ın nişanlısı gibi davranmamış mıydın?"

Üç adam da öfke ve şok dereceleri farklı ifadelerle ona bakıyorlar, o da keyifle onlara bakıyordu. "Ama elbette Sheridan romantik bir kız olduğu için, evlilik kararında başka bir neden olduğuna inanmak istemiş ve Nicholas da ona Bay Lancester'ın talihsiz ölümünden sonra, yalnız kalacağı için

senin ona acıdığını ve bu yüzden evlenme teklif etmiş olduğunu anlatmış. Bu kız için son derece üzücü olmuş elbette, ama Nicholas yapılması gerekeni yapmış, hiç bencil davranmayarak kendi hemcinsine tam bir sadakat göstermiş."

Stephen elindeki sopayı duvardaki rafa fırlattı, "Alçak herif," diyerek yavaşça odadan çıktı.

Charity, Stephen'in ayrılışına değil, bu davranışı yanında sergilediğine şaşırarak anlamsız bir şekilde kaşlarını çattı. Jason Fielding'e, "Acaba nereye gidiyor?" diye sordu.

Jason Fielding Stephen'in çıktığı kapıdan gözlerini ayırarak Clayton Westmoreland'e baktı, "Sence nereye gidiyor?" dedi.

Dük kuru bir sesle, "Sanırım" dedi. "Eski bir dostla bir konuşma yapmaya gidiyor."

Charity neşeyle, "Ne iyi!" dedi. "Şimdi Stephen gittiğine göre izin verin sizinle ben bilardo oynayayım. Kuralları hemen öğrenirim."

Claymore Dükü oldukça uzun bir süre sessizce kadını inceledi, Charity biraz rahatsız oldu.

"Neden satranç oynamıyoruz?" dedi. "Anladığım kadarıyla strateji sizin uzmanlık alanınız."

Charity bunu bir an düşündü ve omuzlarını silkerek, "Sanırım haklısınız" dedi.

58

Sosyeteye takdim mevsimi sonuna yaklaşmasına rağmen Whites'ın varlıklı müdavimleri, kart ve diğer şans oyunlarında büyük paralar kazanma sevdasından vazgeçemedikleri için hâlâ salonları dolduruyorlardı. St. James Caddesi'nin en eski ve en kibar klüplerinden biri olan White's, The Strathmore'dan daha aydınlık ve daha gürültülüydü belki, ama kutsal geleneklerini hâlâ korumaktaydı. Ön kısmındaki büyük, camekanlı bölümde bir zamanlar Beau Brummel, arkadaşları Argyl Kontu, Sefton, Alvanley ve Worcester kontları ve bazı durumlarda Regent Prensiyle toplantılar yapardı.

Whites'ın Bahis Defteri ön camekanından daha ünlüydü, en ciddisinden, en sudan ve gülünç olaylara kadar pek çok durumda bahis tutulur, kulübün seçkin üyeleri tuttukları bahisleri yazarlardı bu deftere. Çıkabilecek bir savaş, büyük bir miras bırakacak bir akrabanın ölümü, evlilikler, hatta iki klüp üyesinin domuz yarışında kimin kazanacağı gibi konular üzerinde bahis tutulurdu.

Oyun odalarının birinin arkalarında William Baskerville, Stanhope Dükü ve Nicholas DuVille'le Whist oynamaktaydı. İyi komşuluk ilişkileri çerçevesinde çok iyi ailelerden iki genç de kendilerine katılma izni vermişlerdi. İki genç adamın oyun oynama, içki içme kurallarını iyice öğrenerek bu konuda toplumda kendilerine bir yer edinmek istedikleri belliydi. Masadaki konular ağır ve amaçsızdı; her zamanki gibi bahis tutturmalar revaçtaydı. Az konuşan delikanlılardan biri, "Bütün bir hafta Langford'u Hyde Park'ta görmedim," dedi.

William Baskerville fişlerini sayarken yanıtladı, "Yeğeninin doğum günü yüzündendir. Claymore Düşesi küçük bir parti verdi kutlamak için. Düşes güzel kadın. Claymore'u her görüşümde bunu ona söylerim." Solunda oturan Nicholas DuVille'e göz ucuyla bakarak, "İngiltere'ye evine gelmeden önce Fransa'dayken, Düşesle iyi dostun sen, öyle değil mi?" dedi.

Nicki başını kartlardan kaldırmadan herhangi bir dedikoduyu ötüleyecek bir yanıt verdi: "Ben tüm Westmoreland ailesiyle dost olduğum için kendimi şanslı sayarım."

Gençlerden çok içen biri bu sözlere şaşırarak, "Almack's'da

bir kızıl saçlı dilber için Langford'la neredeyse yumruk yumruğa geliyormuşsunuz ama," diyerek hem içkiye hiç dayanıklı olmadığını hem de topluma katılmak için daha bir fırın ekmek yemesi gerektiğini gösterdi.

Baskerville bu sözler üzerine kahkahalarla güldü. "Genç dostum, şehirde daha fazla deneyim kazandığın zaman saçma sapan dedikodularla gerçeği ayırt etmeyi öğreneceksin ve bunu yapabilmek için de ilgili kişileri iyi tanıman gerekecek. Aynı dedikoduyu ben de duydum, ama DuVille'i de Langford'u da tanıyorum ve tüm hikayenin gerçek olabileceğini bir an bile düşünmedim."

Genç adamlardan daha ciddi olanı, "Ben de öyle," dedi.

Herkesin kendi yanıtını beklediğini gören Nicki, "Saçma sapan bir şey," dedi. "Kısa zamanda unutulup gidecek."

Seçkin kişilerden biri olan Bayan Charity'nin kardeşi Stanhope Dükü masanın ortasında birikmiş olan kümeye doğru para sürerek "Biliyordum öyle olduğunu," dedi. "Langford'la bu kadar iyi arkadaş olmanız beni hiç şaşırtmıyor. İkiniz de uyumlu insanlarsınız."

Ciddi genç adam Nicki'ye bakarak alaylı bir gülüşle, "Bundan hiç kuşkum yok," dedi. "Ama bir gün yumruk yumruğa gelecek olursanız orada olmak isterdim!"

Stanhope Dükü, "O da neden?" diye sordu.

"Çünkü ikisini de Gentleman Jacksons'da boks yaparken izledim. Birbirleriyle değil elbette. Ama yumrukları bu kadar iyi olan iki kişi görmedim. Onların karşı karşıya gelmeleri beni bile Almack's'a çekebilirdi."

Arkadaşı hıçkırarak, "Beni de," diya katıldı ona.

Baskerville bu gençlerin çağdaş erkeklik kavramını bu kadar yanlış algılamalarına şaşırarak onları uyarma gereği duydu, "Langford ve DuVille aralarındaki anlaşmazlıkları asla yumruklarıyla çözmeye çalışmazlar genç arkadaşlar," dedi. "İşte sizin gibi kanı kaynayan delikanlılarla DuVille, Langford ve geri kalan bizler arasındaki fark budur. Büyüklerinizin mükemmel davranışlarını örnek almalısınız onların yumruklarının gücünü öveceğinize, şehirde yaşamanın püriltısını kavramalı, giyinişlerini, davranışlarını izlemelisiniz biraz."

Baskerville'in sözlerinin onaylanmasını beklediğini sezen Nicki, "Teşekkür ederim Baskerville," dedi. Oynama sırasının kendine gelmesini bekleyen Baskerville, "Öyle DuVille," dedi. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Langford için de aynı şey. Seçkinliğin ve beyefendilik sanatının daha iyi bir örneğini göremezsiniz. Bir anlaşmazlığı çözmek için yumruk kavgası ha! Medeni biri için bunun düşüncesi bile iğrenç."

Stanhope Dükü elindeki zayıf kartlarla mücadeleye başlayıp başlamama konusunda kararsız bir tavırla diğer oyuncuların yüzlerini incelerken, "Bunun sözü bile edilemez," diye katıldı.

Ciddi genç adam, "Özür dilerim ama..." derken birden sustu. Söylenenlerin tam tersi olabileceğini açıklayan çekingen bir ses tonuyla, "Langford'un kaba davrandığından söz ettiğinizi sandım da..."

Beş adam da yukarı baktılar ve Stephen Westmoreland'ın kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördüler. Yaklaştıkça yüz ifadesinin uyumdan çok düşmanlık taşıdığı belli oluyordu. Onu selamlayan tanıdıklarına hiç aldırmadan, masaların, iskemlelerin, kumar oynayanların arasından dosdoğru beş adamın oturduğu masaya geldi ve onların iskemlelerinin çevresinde yürümeye başladı.

Adamlardan dördü hiç beklemedikleri, çok uyumlu diye tanıdıkları birinin bu ani baskını üzerine donup kalmış, inanmaz gözlerle olanları izliyorlardı.

Yalnızca Nicholas DuVille, Langford'dan akıp gelen bu tehlikeyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Aslında kuşkulu bir bekleyiş içinde olan White's'taki insanlara göre bu abartılı aldırmaz tavırlarıyla tüm tehlikeyi üzerine çeken Nicholas'tı. Kont onun iskemlesinin yanında durunca DuVille iyice arka-

sına yaslandı, ellerini cebine soktu ve beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir kürdanla sorgulayan bakışlarını Langford'a çevirdi, "Bize katılmaz mısın Langford?"

Langford Kontu "Kalk ayağa!" diye kükredi.

Saldırı kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktı.

White's'ın bahis defterine koşan gençler hafif bir kargaşa yarattılar. Nicki yüzünde rahat, aydınlık bir gülümsemeyle oturduğu yere biraz daha yerleşti, kürdanın ucunu emerek belirli bir memnuniyet ifadesiyle öneriyi değerlendirmeye koyuldu. Umutlarının boş çıkmamasını ister gibi tek kaşını kaldırarak gittikçe yüzüne yayılan bir gülümsemeyle sordu, "Burada mı?"

Kont tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Kalk o iskemleden... seni piç..."

"Demek kesinlikle burada," derken DuVille biraz daha dikleşerek katılaşan bir gülümsemeyle başını çevirip arkadaki odalardan birine baktı.

Bir iki dakika içinde yaklaşmakta olan kavga White's'ın yöneticisine ulaştı ve adam mutfaktan fırlayıp, "Durun durun Beyler," diye yalvararak anlayışlı bir telaşla arka odayı terk eden kalabalığın arasından odaya girmeye çalıştı. "White's'ın tarihinde böyle bir şey....."

Ve kapı yüzüne kapandı.

"Giysilerinizi düşünün Beyler, eşyaları düşünün," diye bağırarak kapıyı tam zamanında açtığında, vahşi bir yumruk darbesiyle DuVille'in başının arkaya düştüğünü gördü.

Kapıyı hızla çekerek kendi çevresinde döndü, yüzünde renk kalmamıştı, elleri hâlâ arkasındaki kapı kolundaydı. Yüz kadar erkek yüzü bekleyiş içinde yöneticiye bakıyorlardı, "Ee?" dedi biri.

Yöneticinin yüzü odanın yeşil çuhalı maun masalarına gelecek zararı düşündükçe acı çeker bir ifadeye bürünmüştü, ama titreyen bir sesle yanıtladı, "Bu saatten sonra... sanırım üçe iki olur."

Bahis Defterine kendi tahminini yazmak için uzun kuyrukta bekleyen sabırsız, iyi giyimli biri, "Kimin lehine sevgili dostum?" diye sordu.

Yönetici duraksadı, cesaret dilermiş gibi gökyüzüne baktı sonra kendi ekseninde bir dönüş yapıp kapıyı açtı, gıcırtıyla açılan kapının ardından müthiş bir darbeyle duvara çarpan bir adam göründü. Yönetici omzunun üstünden arkaya seslendi, "Langford'un lehine." Tam kapıyı kapatıyordu ki bir önceki gibi bir patlamayla çatı kirişleri zangırdadı ve yönetici yeniden içeri baktı, "Hayır... DuVille... Hayır Langford... Hayır..." İki güçlü omuz kapıya çarpıp onu yöneticinin başında patlatmadan tam zamanında kapadı kapıyı.

İçerden sesler kesilene kadar belkemiği kapıya perçinlenmiş gibi bekledi yönetici. Derken birden kapı açılıp Langford ile Nicholas DuVille dışarı çıkarken yönetici de kendini odada buldu. Rahatlamış bir şekilde odada yalnız kalan yönetici çevresine bakındı, ilk bakışta her şey şaşırtıcı biçimde yerli yerindeydi. Tam rahat bir nefes alıyordu ki, bir oyun masasının üç ayak üzerinde durduğunu fark etti; derken bir dördüncünün parçalara ayrılmak üzere olduğunu... Eline kalbine götürdü, sanki o da parçalanıyordu. Titreyen bacaklarla oyun masasına doğru gitti ve orada olmaması gereken bir kupayı kaldırdı ama o da ne? Kupa yeşil çuhanın üzerinde durmakta olan ucu sivri bir bıçağı gizliyordu. Gözlerini kısarak odayı daha dikkatli bir incelemeden geçirdi. Odanın köşesinde dört iskemle yuvarlak bir masanın çevresine düzgünce yerleştirilmişti ama dikkatlice bakınca hepsinin üç ayaklı olduğunu gördü.

Her zaman kakmalı bir oyun tahtasının üzerinde duran süslü, yaldızlı saat şimdi tahtanın bir köşesine yerleştirilmişti. Titreyen ellerle saati yerine koymaya çalışırken birden saatin kapağı fırlayıp düştü, akrep ve yelkovan boşlukta sallanmaya başladı. Adam kızgınlık ve kaygıyla titreyerek, ayakta durabilmek için en yakınındaki iskemleye yapıştı.

Ama iskemle elinde kaldı. Duvarın diğer yanında Langford ve DuVille dışarı çıkar çıkmaz oradaki erkekler arasında son derece abartılı bir konuşma başladı,. Dikkatleri başka bir yere çekmek için yürütülen sahte bir konuşmaydı bu.

Ya ilgilenmediklerinden ya da öyle görünmek istediklerinden biraz önce savaştan çıkan ikili, salonun ortasında birbirlerinden ayrıldılar, Langford içki servisi yapan garsonu ararken, DuVille biraz önce kalktığı oyun masasına döndü, iskambil destesine uzanarak, "Dağıtma sırası bende miydi?" diye sordu.

İki genç adam aynı anda onda olduğunu söylediler, Stanhope Dükü emin olmadığını belirtti, ama Baskerville iki genç adama karşı aptal durumuna düşmüş olduğunu düşünüyordu, herkesin kafasındaki konuyu ortaya attı, "İstersen bu ikisine içerde neler olduğunu anlat, çünkü sonucu öğrenmeden ne oyuna odaklanabilirler ne de bu gece uyuyabilirler. Söylemeden edemeyeceğim DuVille, hiç hoş olmayan bir davranıştı, ikiniz için de."

"Anlatacak bir şey yok," dedi Nicki sakin bir tavırla. Ortadaki kart destesini alarak ustaca karıştırmaya başladı. "Bir evlilik tartışması yaptık."

Baskerville umutlu ama inanmaz bir tavırla baktı. İki genç adam alaylı baksalar da ancak içkili olanı ortaya konan açıklamaya gülme cesaretini gösterdi.

Nicki'nin hırpalanmış gömlek yakasına bakarak, "Ne! Evlilik mi!" diye bağırdı. "İki erkek nasıl bir evliliği konuşabilir ki!"

Nicki kayıtsızca, "Damadın kim olacağını tartışabilir," dedi.

Cesur olanı sordu, "Karar verildi mi Bayım?" Arkadaşına tüm hikayeye inanıyormuş gibi bir tavırla bir uyarı bakışı attı.

Nicki ortaya para sürerken "Evet," dedi. "Ben sağdıç oluyorum."

Dikkatsiz arkadaşı büyük bir yudum şarap aldı ve "Demek düğün!" dedi.

Nicholas DuVille başını kaldırıp uzun ve kuşkulu bir bakış attı, "Cenazeyi mi yeğlerdin?"

Diye sordu. Daha kötü şeyler olabileceğinden korkan Baskerville taşı gediğe koydu, "Langford'la ne tartıştınız? Uzun sürdü."

"Belleklerini yitiren küçük yaşlı kadınlardan söz ettik. Beyinleri durduktan çok sonra çenelerinin çalıştığını, bunun Tanrının bir lütfu olduğundan söz ettik."

Stanhope Dükü sertçe baktı, "Umarım tanıdığım birinden söz etmiyorsundur."

"Sen kuş beyinli yerine adı yanlışlıkla Charity konmuş olan birini tanıyor musun?"

Dük ablasının bu kasıtlı ama doğru tanımlanması karşısında dehşetle gülecekken durdu, "Olabilir," dedi. Masaya başka bir oyuncunun gelmesiyle bu aşağılayıcı konuşma yarım kaldı. Yeni gelen Baskerville ile kendisini kayıtsız ama dostça selamladıktan sonra bir iskemle çekerek DuVille'in yanına oturmuştu.

Yeni gelen uzun bacaklarını masanın diğer tarafına uzatarak dikkatle iki genç adama bakıyordu, belli ki nezaket gereği onlarla tanıştırılmayı bekliyordu. Genelde bu konuda en yetkili DuVille olurdu.

DuVille, "Bu gevşek ağızlı, derin cepli pantolonlu gençler Lord Barnbraten ve Isley," dedi yeni gelene. Gençlere de, "Langford Dükü'nü artık tanıyorsunuz." Gençler başlarıyla onaylarken Nicki kart dağıtmayı bitirdi ve "Bu iş bittiğine göre şimdi Kont ve ben sizi babanızın parasından kurtarmak için çaba göstermeye başlayabiliriz."

Nicki, kartları eline alırken bileğindeki acıyla irkildi.

Bunu yanlış anlayan Stanhope Dükü, "Elin kötü desene?" dedi.

Stephen sorunun kendisine yöneltildiğini sanarak par-

maklarının şişen oynak yerlerine baktı ve elini gererek, "Pek kötü değil," diye cevap verdi ve elindeki tepsi içinde çok iyi kalite iki konyak getiren uşağın elinden ikisini de aldı, birini kendine, diğerini Nicki'ye uzattı. Yumuşak bir tavırla, "En iyi dileklerimle," derken gençlerden birinin şarabını alırken bırakıp sorgulayan bakışlarla kendisine bakması üzerine bir an durdu.

Stephen'in bakışlarını izleyen Nicki, "İçkiyi kaldırmıyor," dedi.

Stephen bacak bacak üzerine atarak, yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri cam gibi bakan delikanlıya hoşnutsuz bir şekilde baktı, "Bunları toplum içine bırakmadan nasıl davranmaları gerektiğini birisi öğretmeli," dedi.

Nicki, "Tamamen katılıyorum," diye karşılık verdi.

59

Skeffington'lar şehirdeki kiralık evlerinden çıkarak Blintonfield köyüne taşınmışlardı. Bu yüzden Nicki'nin Sheridan'a ulaşması ve Langford'un düşündüğü romantik planı uygulamaya koyması düşündüğünden üç saat daha fazla vakit aldı. Langford'a göre kızı ona getirecek ve niyetinin saygın olduğunu gösterecek tek yol buydu. O anda Stephen'in rakibi değil, gizli ajanı olduğu fikri Nicki'ye hiç garip gelmiyordu. Bunun bir nedeni, yalnızca dolaylı olarak istemeden zarar verdiği bir ilişkiyi onarmaya çalışması, ikincisi de Sherry'yi Skeffington'lardaki işinden ayrılmaya ve onunla birlikte birkaç mil uzakta başka bir malikanede bir iş görüşmesine gelmeye ikna etme rolünden çok keyif alıyor olmasıydı.

Bu amaç için beraberinde Sherry'nin yerini alacak çok mükemmel iki dadı getirmişti.

Lady Skeffington kızını, gelecekteki Nottingham Dükü'nün temmuz ayında bekarlık günlerini geçirdiğini duyduğu Devon'a götürdüğünden, Nicki yanıltıcı Sir John'u ikna etmek durumunda kalacaktı. Bir yerine iki dadı getirdiği ve onların aylıklarının yarısından fazlasının ilk sene gizli olarak Stephen Westmoreland tarafından ödeneceği göz önüne alınırsa bu pek de zor olacak gibi görünmüyordu.

Tüm bunları hallettikten sonra şimdi Nicki, Sheridan'a, eşyalarını toplayıp ona çok daha iyi bir iş önerecek olan soylu biriyle buluşmak için kendisiyle birlikte gelmesinin mantığını anlatmaya çalışıyordu. Bu sonuca götürecek her şeyi olabildiğince gerçeğe yakın olarak anlatıyordu, ama gerektiğinde boşlukları doğaçlama olarak ya da espürileriyle doldurmayı ruyordu.

"Vikont Hargrove zaman zaman asabi hatta bazen geçimsizdir, ama yeğenine tapıyor, şu andaki varisi de o ve onun için her şeyin en iyisini istiyor."

Sheridan, "Anlıyorum," derken Vikont'un ne kadar asabi ya da geçimsiz olabileceğini düşünüyordu.

"Ama maaşın Vikont'un eksiklerini karşılayabilecek kadar yüksek, merak etme."

"Ne kadar yüksek?"

Söylediği rakam karşısında Sherry adeta sersemledi.

"Görevinin getirdiği bazı başka kazançların da olacak."

"Nasıl kazançlar?"

"Kendine ait bir suit, bir hizmetçi, bir ar...."

Her sözcükle kızın gözleri büyüyordu. Cümleyi yarım bırakınca Sheridan, "Başka da mı var?" diye sordu. "Nasıl olabilir?"

"Aslında fazlası var. Bu işin en çekici tarafı buna sorarsan bazı haklar."

"Nasıl haklar?"

"Yani bu işi kabul edersen kazançların senin olacak... yani...yaşadığın sürece bu haklardan yararlanacaksın."

"İngiltere'de birkaç aydan fazla kalmayı düşünmüyordum."

"Bu küçük bir karışıklık yaratabilir ama belki her türlü koşulda bu kazançlara sahip olmayı Vikont'a kabul ettirebilirsin."

Sheridan adamın nasıl biri olduğunu düşünmeye çalışarak, "Bu Vikont yaşlı biri mi?"dedi.

Nicki, Langford'un kendisinden bir yaş büyük olduğunu anımsayarak, "Eh... öyle diyebiliriz."

"Daha önce başka dadılar da olmuş mu?"

Nicki kızın çok komik ve duruma ters sorular sorabileceğini düşünmüştü ve bekliyor olduğu yanıtı verdi. "Evet."

"Peki onlar neden ayrılmışlar?"

Bazı ayrılma nedenleri geldi Nicki'nin aklına ve birini söyledi, "Belki bazı haklar istediler, vermedi." Sonra daha fazla soru sormasını engellemek için, "Dediğim gibi şu anda Vikont için konu çok acil. Bu pozisyonla ilgileniyorsan topla eşyalarını, yola koyulalım. Bugün saat ikide seni ona götürmeye söz verdim ve şimdiden üç saat geciktik."

Sheridan İngiltere'ye geldiğinden beri karşısına ilk kez çıkan bu şansa inanamayarak duraksadı, sonra ayağa kalktı."İngiltere'de daha nitelikli birçok dadı varken neden beni seçtiğini anlayamıyorum."

Nicki alayla ve çok kesin olarak biliyormuş gibi "Amerikalı istiyormuş," dedi.

"Çok iyi. Onunla tanışacağım, anlaşabilirsek kalırım."

"Onun da istediği bu." Sheridan yukarıya eşyalarını toplamaya giderken, "Sana yanımda bir giysi getirdim. Üstündeki gibi..." Son derece düzgün ama koyu renkli, tekdüze giysisinde bir kusur aradı. "....koyu renkli olamayan bir giysi.. Vikont Hargrove çevresinde kasvetli şeyler görmek istemiyor."

60

"Güneş yavaş yavaş batmaktaydı. Nicki, "Bir şey mi oldu Sherry?" diye sordu. Arabanın penceresinden yemyeşil kırları seyreden Sherry başını salladı. "Bu değişiklikleri hazmetmeye çalışıyorum; yeni bir iş, harika bir maaş, kendime ait bir oda, binebileceğim atlar. Gerçek olamayacak kadar güzel."

"O halde neden bu kadar üzgün görünüyorsun?!

"Skeffington'ları böyle birdenbire bırakmanın doğru olmadığını düşünüyorum."

"Bir yerine iki dadıları var şimdi. Skeffington öyle heyecanlandı ki, senin eşyalarını toplamana yardım bile edebilirdi."

"Kızlarını tanısaydın beni anlardın. Ona bir not bıraktım ama veda edemedim. Aslında onu bırakmaktan nefret ediyorum. Her neyse." Sherry rahatsızlığını atmak istercesine gülümsedi, "Sana sonsuz minnet borçluyum, tüm yaptıkların için."

Nicki gizli bir alayla, "Umarım biraz sonra düşüncelerin değişmez," dedi. Saatini çıkararak baktı, kaşlarını çattı. "Çok geç kaldık. Gitmeyeceğimizi sanmıştır." dedi.

"Neden öyle sansın?"

Nicki'nin yanıtı olması gerekenden biraz daha geç geldi. "Vikont'a seni eski işinden ayırabileceğim konusunda garanti vermedim."

Sherry gülmeye başladı, "Böyle bir teklifi kim geri çevirebilir?" Birden aklına başka bir olasılık gelerek ciddileşti, "Yani bu işi bir başkasına vermiş olabileceğini söylemek istemiyorsun değil mi?"

Bir nedenle bu soru Nicki'yi eğlendirdi ve pozisyon değiştirerek sırtını yan pencereye dayadı, bacağını yan koltuğa

uzatarak oturdu. Kızın üzgün bakışı karşısında, "Bu iş senin olacak, inanıyorum, sen istersen." dedi.

Yarım saat sonra Sherry, "Ne güzel bir gün..."diye söze başlamışken atların yavaşlaması, arabanın sallanmaya başlaması üzerine sustu. Sonra araba birdenbire büyük bir gümbürtüyle ana yoldan sola döndü. Sherry ,Nicki'nin getirdiği işli mavi giysinin uzun kollarını, manşetlerini düzelterek, "Galiba Vikont'un evine yaklaşıyoruz," dedi. Uzanarak saçlarının filenin içinde derli toplu olup olmadığına baktı. Nicki eğilip dar, otlarla kaplanmış yolun iki yanındaki eski taş binalara baktı ve memnuniyetle gülümsedi, "Vikont'un köy evi buraya epey uzak, ama bu saatte buraya gelecekti, iş teklifini seninle burada konuşmayı uygun buldu."

Sheridan meraklı bakışlarıyla camdan dışarı bakıyordu, düzgün kaşlarını birleştirerek sordu, "Şu bir kilise mi?"

"Anladığıma göre on altıncı yüzyılda bir İskoç soylusuna ait olan bir küçük kilise. İzin alınarak sökülüp buraya getirilmiş.Vikont'un ataları için çok önemliydi."

Sherry, "Bir ailenin geçmişinde bir kilisenin önemi ne olabilir?"

"Sanırım Vikont'un bilinen en eski atası, kendisini istemeyen biriyle evlendirmesi için papazı çok zorlamış." Kız titreyince Nicki soğuk bir sesle, "Bu onlarda bir aile geleneği olmalı diye düşünmeye başladım," diye söylendi.

"Gotik gibi görünüyor... ne insanı çeken bir yanı var ne de keyif veren. Karşıda iki araba daha görüyorum, ama içlerinde kimse yok. Bunların ne işleri var burada, kimsenin olmadığı yerlerde?"

"Çok özel işleri olabilir," diyen Nicki konuyu değiştirerek, "Bakayım sana, nasıl görünüyorsun?" dedi.

Kız ona dönünce Nicki kaşlarını çattı, "Saçların fileden çıkmak üzere." Eliyle yokladığında düzgünmüş gibi durduğu için Sherry şaşırdı, ama Nicki ondan önce davrandı, "Dur ben yapayım, senin aynan yok," dedi.

Kız onu engelleyinceye kadar tokaları yerine yerleştireceğine çekip çıkardı ve saçları dağılarak omuzlarına döküldü. "Hayır olamaz!"

"Fırçan var mı?"

"Var elbette ama keşke dağıtmasaydın..."

"Kaygılanma. Kendinden emin olursan önerilerine daha rahat karşı koyabilirsin," diye yalan söyledi Nicki.

"Teklifine ne gibi itirazlarım olabilir ki?"

Nicki arabacının merdivenleri indirmesi için bekledi sonra kıza elini uzattı, "Başlangıçta bir iki şey olabilir."

Sherry biraz geri çekilerek, "Bana söylemediğin bir şey mi var?" dediği anda şaşkınlıkla arabacının ileri hareket ettiğini gördü. Rüzgâr eteğini çekiştiriyor, Nicki'nin yanında yürürken saçlarını uçuruyordu. Göz ucuyla bir dadıya bir servet ödeyen adamdan bir işaret bulmak için küçük kilisenin avlusuna baktı.

Biden sola doğru hareket eden bir şey görür gibi oldu. Nicki dikkatlice ona bakınca elini kalbine götürdü.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Birini görür gibi oldum."

"Odur. Seni burada bekleyecekti."

"Burada mı? Neden burada?"

"Meditasyon yapıyordur. Günahları affolsun diye. Haydi koş söyleyeceklerini dinle. Ve *cherie*?"

Sheriden, tekerlek izlerinin olduğu yola girmişken durdu, başını çevirip baktı."Efendim?"

"Gerçekten teklifini kabul etmek istemezsen beninle birlikte buradan ayrılırsın. Gitmek istersen sakın kendini zorlama. Başka teklifler de alırsın... hoş bunun kadar çekici olamayabilir ama...Unutma. Kabul etmezsen benim korumam altında buradan ayrılırız."

Sherry başıyla onaylayarak geri döndü, pabuçlarının kirlenmesini önlemek için dikkatlice yürüyerek ilerledi, beyaz çite ulaşınca onu itip açtı, korunun alacakaranlığına alışmak

için gözlerini kırpıştırdı. Önünde bir ağacın gölgesinde saklanan bir adam vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu;, bacakları hafif açık, tek elindeki eldivenleri rahat bir tavırla arkasına vuruyordu. Genç kız bu siluette çok bildik gelen bir şeyi belli belirsiz fark ederek ilerledi, onu sinirlendiren bir sezgiyle kalbi gümbür gümbür atıyor, bu görüşme onu biraz korkutuyordu.

Üç adım kadar daha attı. Adam da ilerledi. Adamın ciddi sesini duyunca Sherry taş gibi kalakaldı. "Gelmeyeceğinden korkuyordum."

Bir anda ayakları kaydı, sonra hızla geri dönüp koşmaya başladı, kızgınlık ve şok içinde çılgın gibi koşuyordu, ama gene de onunla arasındaki mesafeyi kapatamadı. Stephen onu tam kapıya yaklaştığında yakaladı. "Bırak beni."

Stephen onu kollarından tutup geriye çekti, alçak bir sesle, "Bir dakika burada durup beni dinler misin?" dedi.

Sheridan başıyla onaylayınca, erkek onu bıraktı. Ancak genç kız sendeleyerek onun üstüne yıkılıyormuş gibi olunca, bunu tahmin eden Stephen bu kez onu kollarının arasında hapsetti. Yüzünde acılı bir ifadeyle, "Sana zor kullanmak istemiyorum," dedi.

"Senin hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Seni iğrenç... adi... seks düşkünü yaratık!" Boşuna bir gayretle kendini kurtarmaya çalışıyordu. "Nicki DuVillie'in de bunun bir parçası olduğunu düşündükçe... işimden ayrılmamı istedi, senin bana bir teklifte bulunacağını söyledi..."

"Sana bir teklifte bulunacağım."

Sheridan öfkeyle, "Senin tekliflerinle ilgilenmiyorum," diye bağırdı. Fiziksel mücadeleden vazgeçerek çaresizce, "Son teklifinden beri hâlâ canım yanıyor," dedi.

Son teklifinden söz edilmesi üzerine Stephen irkildi ama duymamış gibi yaparak, "Yeni teklifim bir ev hatta birçok ev."

"Ben bunu daha önce de duydum."

"Hayır duymadın," dedi Stephen. "Emrine amade uşaklar, istediğin kadar harcayabileceğin bir servet, kürkler, mücevherler. Ve benimle birlikte."

Genç kız, "Seni istemiyorum," diye bağırdı. "Sen beni bir sokak kadını gibi kullandın, şimdi uzak dur benden... dedi sesi titreyerek. "Tanrım, çok utanıyorum. Basmakalıp bir hikaye... dadı malikanenin sahibi konta aşık oluyor. Ancak romanlarda kont ona yatakta senin bana yaptığın şeyleri yapmıyor. Ne çirkin..."

Stephen, "Söyleme bunu," dedi. Sesi buruktu. "Böyle söyleme. Çirkin değildi... Sadece..."

"Alçakça," dedi kız.

"Yeni teklifte ben varım. Adımı, elimi, sahip olduğum her şeyi teklif ediyorum sana."

"İstemiyorum."

Stephen söylemek istediği her şeyi ifade etmek ister gibi sarstı kızı, "Evet istiyorsun."

Sheridan, içinde küçük bir sevinç kırıntısı hissediyordu ki, bunun yeni bir vicdan ve sorumluluk krizi olduğunu idrak etti, bu kez açık seçik onu harcıyordu.

"Allah seni kahretsin," dedi. "Ben, her suçluluk krizine tutulduğunda evlenme teklif etme zorunda kaldığın bir salak mıyım? İlk yaptığında sorumluluk duyman gereken kadın bile değilmişim ben."

Genç adam canından bezmiş gibi acı acı güldü. "Suç mu? Seninle ilgili tek suçum, sen bilincini kazandıktan sonra her an seni kendim için istememdir. Tanrı aşkına yüzüme bak ve doğru söylediğimi anla." Stephen kızın çenesinin altını tutup başını kaldırdı. Sherry ne karşı koyuyor, ne onay veriyordu. Gözleri adamın omuz hizasında öylece duruyordu. "Bir genç adamın hayatını çaldım, sonra onun nişanlısını gördüm, onu da çalmak istedim. Bu durumda kendimle nasıl mücadele ettiğimi anlayabiliyor musun. Onu öldürüyorum sonra ölmüş

olduğu için sahip olamadığı nişanlısının peşine düşüyorum. Seninle evlenmek istedim Sheridan, ta başından beri."

"Hayır istemedin. Tâ ki zavallı Bay Lancester ölene kadar. Ancak o zaman dünyada senden başka kimsesi olmayan, yapayalnız, kimsesiz bir kızla evlenmek istedin."

"O kimsesiz yapayalnız kızla evlenmek istemeseydim, onun için her şeyi yapardım ama evlilik hayır. Tanrı beni affetsin, ama mektubu aldıktan bir saat sonra ağabeyimle şampanya içip bu evliliği kutluyorduk."

Sheridan nemlenen gözleriyle gülümsemekten zor alıkoydu kendini, ona inanmaya, ona güvenmeye korkuyordu, ama onu sevmekten vazgeçemiyordu. Stephen kızın çenesini yeniden yakalayarak , "Bak bana," dedi. Kızın muhteşem gözleri bu kez adamın gözlerine baktı. "Bu kiliseye girmen için pek çok neden söyleyebilirim, ama bunların arasında suçluluk duygusu yok. Orada bir rahip bizi bekliyor. Oraya girmeden önce benim de sana soracağım sorular var."

"Ne gibi sorular?"

"Bana senin saçların gibi saçları ve senin ruhun gibi ruhu olan kız çocuklar vermeni istiyorum," diyerek evlilik nedenlerini ve ondan sonra da ricalarını saymaya başladı. "Oğullarımın gözleri sana benzemeli, senin gibi cesur olmalılar. Ama senin isteklerin böyle değilse, istediğin kombinasyonu yapabilirsin, ben de bana doğurduğun çocuğu memnuniyetle kabul ederim."

Sheridan'ı müthiş bir mutluluk duygusu sarmaya başladı, bu duygu öyle büyümüştü ki canını acıtıyordu. Stephen yumuşak bir gülümsemeyle, "Senin adını değiştirmek istiyorum," dedi. "Böylece artık kim olduğun, kime ait olduğun hiç kuşku bırakmasın." Bir aşağı bir yukarı kızın kollarını okşuyor, gözlerinin içine bakıyordu. "Bu gece ve bundan sonra her gece, senin yatağını paylaşmaya hakkım olsun istiyorum. Kollarımda inlemeni ve sabah seninle iç içe uyanmayı istiyorum." Ellerini kaldırıp yanaklarını okşadı, kızın parıldayan

gözlerinden akan iki damla yaşı parmağıyla sildi. "Son olarak bana her gün, 'seni seviyorum' demeni istiyorum. Şu anda bu son ricamı kabul etmeye hazır değilsen, geceye kadar bekleriim, o zaman söyleyeceğini biliyorum. Verdiğin tüm bu aygıralıklara karşılık olarak gücümün yettiği her dileğini yerine getirmeye hazırım.

Claymore'da yatakta aramızda olanlarda iğrenç hiçbir şey yoktu."

Sherry utançla kızararak, "Biz aşıktık," dedi.

Stephen yavaşça, "Sheridan" dedi. "Biz dudaklarınız ilk birbirine değdiği andan beri aşığız."

Stephen, onun bundan utanç değil gurur duymasını, bunu kaderin bir armağanı olarak görmesini istiyordu, ama sonra bunun genç, deneyimsiz bir kızdan beklenemeyeceğini algıladı. Her şeyi paylaştıkları arzuya bağlamak üzereydi ki, sevdiği kadın bakışlarını eline çevirdi, dudaklarını bileğinde gezdirmeye başladı. "Biliyorum," dedi yalnızca.

Bu iki sözcük Stephen'ı öylesine gururlandırdı ki, içinde büyük bir coşku hissetti. *Biliyorum.* Bundan böyle yalan, rol yapmak, aldatmaca yoktu. Kız gözlerini onun gözlerine çevirdi ve onların ölçüsüz derinliklerinde Stephen tatlı bir kabul ve sessiz bir mutluluk gördü.

"Şimdi benimle içeri geliyor musun?"

"Evet."

61

Araba birdenbire durunca iki saatlik gelin isteksizce döndü ve aynı isteksizlikle Stephen dudaklarını kızın dudaklarından çekti.

Sherry baygın ve yorgun bir fısıltıyla, Neredeyiz?" dedi.

Stephen sesinin boğuk tınısına şaşarak, "Evde," diye cevap verdi.

"Senin evinde mi?"

"Bizim evimizde," diye düzeltti Stephen ve Sherry hazla ürperdi.

Bir uşak arabanın kapısını açtı ve merdivenleri çıkarmak için içeri uzandı. Sherry saçlarını düzeltmek için gönülsüz bir hamle yaptı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, alnına düşenleri geri itti. Bunu yaparken Stephen'in bakışlarının saçlarını okşar gibi omuzlarına kadar izlediğini ve gözlerinin kenarındaki küçük çizgilerin düşünceli bir tebessüme dönüştüğünü fark etti. "Ne düşünüyorsun?"dedi.

Gülümsemesi derinleşti adamın. "Londra'da giyinme odasından başında bir havluyla fırlayıp korkunç bir sesle saçlarının huysuz olduğunu söylediğin andan beri düşündüğümü."

Stephen inip elini ona uzatırken kız yineledi, "Bunu sana hatırlatan ne?"

Stephen, "Sana daha sonra söylerim... hatta daha iyisi gösteririm," dedi.

"Gizemli bir şey anlaşılan."

Dört yıldır kadınlar, Stephen'in tasarlayıp yaptırdığı Montclair adını verdiği saray gibi evin sahibi olmak için, kendilerini Stephen'in kollarına atıyorlardı. Stephen şimdi en sonunda bu evin sahibi olarak seçtiği kadından bir tepki bekliyordu.

Sherry kocasının koluna girdi, onlara hizmet için dizilmiş uşakları kibarca selamladı, öne bir adım attı ve başını kaldırıp önündeki görkemli, göklere yükselen taş binaya baktı. Binanın önüne serpiştirilmiş parlak ışıklar saçan pencerelere, her iki tarafında lüks arabalar sıralanmış dönemeçli araba yoluna inanmaz gözlerle bakarak donup kaldı. Sonra Stephen'e dönerek, "Parti mi veriyorsun?" dedi.

Stephen başını geri atarak bir kahkaha attı, sonra başını kızın saçlarına gömerek, "Senin için çıldırıyorum Lady Westmoreland," dedi.

Saraydan etkilenmemişti ama yeni sahip olduğu bu isim Sheridan'ı etkiledi ve mutlu etti. Yüksek sesle, "Sheridan Westmoreland," dedi. "Bunu çok sevdim." Arkalarından Nicholas DuVille'in arabası gelip durdu ve Sherry merakını yineledi, "Parti mi veriyorsun?"

Stephen kendilerine doğru yürümekte olan DuVille'i bekleyerek başıyla onayladı. "Bugün annemin altmışıncı doğum günü. O nedenle bir balo düzenledik. Clayton ve Whitney bu nedenle kiliseye gelemediler. Benim yokluğumda ev sahipliği görevini üstlendiler. Sherry biraz keyifsiz bakınca Stephen açıklama gereği duydu, "Davetiyeler haftalar önce gönderilmişti, ama ben balodan sonra evliliğiniz için beklemek istemedim. Daha doğrusu bir gün daha acaba evlilik gerçekleşecek mi kuşkusuyla yaşamak istemedim."

"Mesele o değil," dedi Sheridan set set merdivenlere doğru yürürlerken. "Kıyafetim uygun değil."

Bunu duyan Nicki kıza alınmış gibi baktı, "Londra'dan kendi ellerimle aldım."

Sherry, "Ama balo giysisi değil," derken uşak kapıları açtı ve her yandan müzik ve kahkaha sesleri doldu kulaklarına. Önlerinde geniş bir antrenin iki yanında iki merdiven zarif bir U harfi çizerek yükseliyorlardı. Yanında tanıdık yüzü ve saygılı tebessümüyle bir uşak fark edilmeyi bekliyordu. Giysi sorununu unutan Sherry neşeyle, "Colfax!" diye bağırdı.

Colfax resmi bir tavırla eğildi, "Evinize hoş geldiniz Lady Westmoreland."

Stephen düşüncelerini yukarıda onları beklemekte olan geniş yataktan ayırarak kıyafet değiştirmek gibi daha acil konulara yöneltti. "Herkes burada mı?"

"Buradalar."

Başıyla onaylayan Stephen sağdıcına baktı. "Sen neden

doğrudan balo salonuna gitmiyorsun? Sherry'yle ben kıyafet değiştireceğiz."

"Hiç şansın yok. Yüzlerini görmek istiyorum."

Stephen, "Pekala, biz değişelim seninle..." Stephen salonun ilk saatlerine kadar sürebilecek balodan önce karısıyla bir kaçamak yapmak istiyordu.

DuVille anlayan bakışlarla baktı, "Yirmi dakika sonra," dedi.

Sherry tüm bu konuşulanlarla pek ilgilenmiyor, ne giymesinin beklendiğini merak ediyordu. Merdivenlerden Stephen'in önünde bunu soracaktı ki aşağıdan seslenen Nicki'nin sesi bunu engelledi, "Yirmi dakika, yoksa yanınıza gelirim."

Bu hatırlatma üzerine kocası dudaklarının arasında bir şey mırıldandı. "Ne dedin Nicki için?"

Kızın kuşkulu yüz ifadesi karşısında çaresiz bir gülümsemeyle, "Dakiklik Prensi dedim," dedi.

"Ben öyle duymadım ama."

Stephen koridorun sonunda bir suitin önünde durdu. "Onun gibi bir şey işte," dedi. "Senin için uygun bir giysi hazırlayacak zaman yoktu. Onun için Whitney senin ölçülerinde bir kıyafet getirdi; benimle geleceğini varsayarak elbette." Konuşurken uzandı ve kapıyı açtı. Sheridan çevresine bakındı ve hazır bekleyen üç hizmetçi gördü ama asıl dikkatini çeken büyük bir yatağın üzerine hazırlanmış fildişi renkli saten bir elbiseydi. Kuyruğu yatağın kenarından yere kadar uzanıyordu. Sherry öne bir adım atarak büyülenmiş bakışlarını bu bir servet ödenmiş giysiden kocasının yumuşak bakışlarına çevirdi, "Nedir bu?"

Yanıt olarak eliyle kızın boynunu sardı ve yanağını göğsüne bastırarak, "Whitney'in gelinliği," dedi. "Benimle gelirsen giymeni istedi."

Sheridan mutluluktan ağlamanın garip olacağını düşündü.

"Ne kadar zamanda hazırlanırsın?"

Sheridan üzüntülü bir tavırla, "Bir saat," dedi. "Saçımı yaptırmak gerekecekse."

Stephen, ikinci kez başını eğerek hizmetçilerin duyamayacağı bir sesle, "Gerekiyorsa fırçala, bırak öylece kalsın," dedi.

"...Ama...."

"Senin o küstah, kızıl, pırıl pırıl uzun saçlarına müthiş bir düşkünlüğüm var," dedi Stephen.

Sherry, kocasının kollarından kurtuldu. "O halde bu gece onları açık bırakacağım.".

"İyi. Çünkü zaten on beş dakikamız kaldı."

Balkonda yerini almış olan yardımcı uşak, önünden geçen Hawthorne Dük ve Düşesi'ni anons ettiğinde, yaşlı düşes Hugh Whitticomb'a baktı, "Hugh, saatin var mı?" diye sordu.

Biraz önce kendi saatine bakmış olan Clayton doktora, "Saat onu geçiyor," dedi.

Bu yanıt üzerine orada bulunanlar umutsuz ifadelerle birbirlerine baktılar. Whitney hepsinin düşüncesini tam bir kabullenme haliyle özetledi, "Anlaşılan Sherry kabul etmedi, aksi halde üç saat önce burada olmaları gerekirdi."

Bayan Charity, "O kadar emindim ki..." diyerek kendini tutamayıp ağlamaya başladı, dar omuzları kederle sarsılıyordu.

Jason Fielding, "Belki DuVille onu kiliseye gitmeye razı edemedi," dedi. Ama karısı başını salladı, "Nicki DuVille'in onunla gelmesini istediğinde kesinlikle onu razı edecek bir yol bulurdu."

Nicki'nin karşı konulamaz biri olduğunu ima ettiğinden habersiz başını kaldırdı ve kocasının Clayton Westmoreland'a kaşlarını çatarak baktığını gördü. "DuVille'in benim farkında

olmadığım bir özelliği mi var?" diyordu adam, "Onu böyle karşı konulmaz yapan."

Clayton, "Ben ona karşı koymakta zorlanmıyorum," derken sustu, annesinin doğum günü kutlamasına yaşlı teyzelerden biri geliyordu.

"Bu ne güzel bir balo Alicia. Bu gece çok mutlu olmalısın."

Yaşlı düşes içini çekerek, "Çok daha mutlu olabilirdim," dedi ve diğer konukların arasına karışmak üzere ilerledi.

Uşak yardımcısı, balkondan yeni gelen konukları anons etmeyi sürdürüyordu, "Sir Roderick Carstairs. Bay Nicholas DuVille..."

Yaşlı düşes döndü ve diğer grup üyeleriyle birlikte günün haberlerini almak üzere yukarı baktı. Nicki de onlara baktı. Balo salonuna inen merdivenlere kadar balkon boyunca yürürken yakışıklı yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. Yüz ifadesini inceleyen Whitney, "Olmadı," dedi acıyla. "Yenik düştük."

Kocası elini karısının beline dolayıp onu kendine çekti. "Çok çaba gösterdin sevgilim. Yapılabilecek her şeyi yaptın."

Charity Thornton üzgün bir tavırla önce Hugh Whitticomb'a sonra yukarıya, Nicholas DuVille'e bakarak titreyen çenesiyle, "Hepimiz yaptık," dedi.

"Langford Kontu ve Kontes."

Bu anons üzerine salonda bir hareket hissedildi, herkes önce birbirine, sonra yukarı balkona bakıyordu, ama içlerinde bir umut kırıntısı besleyen yedi kişilik grupla kıyaslanınca onların tepkisi hiçti. Grup büyük bir şok içinde ellerini uzatıyorlar, birilerinin elini sıkıyorlar, gözleri ışıl ışıl, kiminin gözleri yaşlarıyla buğulanmış balkona bakıyorlardı.

Beyaz yelek, beyaz farbelalı gömleğiyle siyah bir resmi elbise içinde Stephen Westmoreland, Langford Dükü, balkon boyunca yürüyordu. Kolunda beline kadar V şeklinde açık, korsajlı, inci işli, fildişi saten bir giysi içinde, bir ortaçağ prensesi vardı. Kalçasına kadar inen, her halkasında inci ve elmas kümeleri olan altın bir zincir, attığı her adımla ışık saçıyordu, saçları ateş saçan dalgalar, bukleler halinde omuzlarından beline doğru dökülüyordu.

Charity dehşet içinde içini çekti, "Aman tanrım..." Haykırışı salondaki alkışla kesildi, bütün balo salonunu kaplayan alkışlar gittikçe şiddetini artıyor, sanki salondaki kirişleri sallıyordu.

62

Bu onun evlilik gecesiydi.

Gömleğinin yakası açık, kolları dirseklerine kadar sıvanmış Stephen sallanan bir koltuğa oturmuş, ayaklarını bir tabureye uzatmış, elinde bir konyakla gelinin soyunmasını ve hizmetçileri göndermesini bekliyordu.

Evlilik gecesi...

Karısı....

Uşağın suite girmesiyle şaşkın şaşkın çevresine bakındı."Size bu gece yardımcı olabilir miyim?" diyen Dawson'a şaşkınlıkla baktı. Oysa bu, uşağın her geceki sözleri ve davranışıydı. Yardım mı? Önündeki keyifli saatlerden düşüncelerini ayırmak istemediği halde, Dawson'un bu teklifine gülümsemeden edemedi. Elinde fırçasıyla Dawson'u Sheridan'ın yatağının yanında Stephen'in kendisine uzattığı pantolonu daha sonra tek tek diğer giysileri düzgün bir şekilde asmak üzere elinden alırken hayal etti.

Bakışları uşağın ötesinde, boş boş gülümsemekte olduğunu fark edince, "Lordum?" diyen uşağa başını sallayarak,

"Hayır" dedi, kibarca ve kesin bir tavırla ekledi: "Teşekkür ederim."

Dawson, Stephen'in yakası açık gömleğine, yukarı sıvanmış kollarına onaylamaz bir tavırla baktı. "Sabahlığınız," dedi. "Siyah işlemeli olan?"

Stephen bir sabahlıkla ne işi olabileceğini ciddi olarak düşünmeye çalıştı, sonra aynı gülümsemeyi yanaklarında gene hissetti. "Hayır gerekmez," dedi.

Dawson inatla, "Şarap rengi, ipek olanı?" dedi. "Belki koyu yeşil?" Stephen bu orta yaşlı, hiç evlenmemiş uşağın, gelinin odasına yakası açık ve kolları sıvanmış bir gömlek ve ütüsü kaçmış bir pantolonla girmesinin iyi bir etki bırakmayacağını düşündüğünü anlamıştı.

"Hiçbiri."

"Belki.."

Stephen bundan sonraki tartışmaların ipek boyunbağları, uygun kol düğmeleri üzerine olacağını sezdiğinden, "Git yat Dawson," dedi kesin bir tavırla. Sonra onu gönderiyor olmasının canını acıtmasını önlemek için ekledi: "Teşekkür ederim."

Dawson eğilerek emre uydu, ama çıkmadan Stephen'in açık gömlek yakasından görünen boynuna ve göğsüne üzüntülü bir bakış attı.

Adam, ilk gecesini uygunsuz bir kılıkta karşılamasını dile dökülmemiş bir biçimde onur kırıcı bulduğundan, Stephen onun geri gelmesinden korkarak kalkıp konyağı masanın üzerine bıraktı ve kapıyı kilitledi.

Dawson, Stephen'in Sherry'yle ilk gecesini yaşamış olduğunu bilmiyordu elbette. Stephen suitin kapısını açınca o gecenin başlangıç ve bitiş şekli için büyük bir pişmanlık duydu ama orada yaşananlardan pişman değildi. Bu birlikteliklerinde eksik olan her şeyi telafi etmeye niyetli olarak yan dairenin kapısını açtı. Sherry'e gelinliği çıkarması için gereğinden fazla zaman verdiği halde, onun yatakta onu bekliyor

olmamasına şaşırdı. Bitişikteki banyo odasına doğru yürüdü ama daha oraya ulaşmadan bir hizmetçinin elinde bir küme yumuşak havluyla banyoya girdiğini gördü.

Anlaşılan karısı banyodaydı.

Karısı... Düşüncenin ve onun içerdiği her şeyin tadına vararak, bunu bir rezalet olarak gördüğü belli olan hizmetçinin elinden havluları aldı. Sonra onu gönderdi.

"Ama... ama hanımımın bana onu gece için giydirmem için ihtiyacı olacak.."

Stephen, Sherry'le kendinden başka hangi karı koca ilk geceyi tamamen giyinik olarak geçirmişlerdir, diye düşündü. Bunu düşünüp gülümseyerek banyoya girdiğinde karısını zemine gömülü mermer banyoda buldu. Sırtı yarı yarıya ona dönüktü, saçlarını tepesinde toplamıştı, göğsünün üstünde köpükler vardı.

Görüntü güzelden öteydi. Baştan çıkarıcıydı. Banyodan gelen lavanta kokusu onun Helen'le ilgili yürekli uyarısını anımsattı. Hemen hemen tamamen uyduğu uyarısını. Sonra daha önce yaşamına giren kadınlarla ilgili duyduğu dedikoduları dile getiren uzun tiradını hatırladı. Bu ilişkiler Sherry'nin hoşuna gitmediyse de, bu gece bunun yararını kendisi de görecekti. Aslında deneyimlerinin ışığında bu konudaki tüm yeteneğini ve bilgisini bu gece ona gösterecek hak ettiği, hiçbir zaman unutamayacağı bir zifaf gecesi yaşatacaktı ona.

Yeteneğinden emin olarak küvetin kenarına oturdu, Sherry kendisini hizmetçi sanacaktı.

Ilık, parfümlü suya sokarak ellerini ıslattı ve onları kızın omzuna koyarak başparmaklarıyla onun kaygan, ıslak tenini ovmaya başladı.

Sherry arkasını dönmeden, "Artık çıkmak istiyorum," dedi.

Ona oynadığı bu oyuna gülümseyerek Stephen, havluyu açıp tuttu. Sherry banyodan çıktı, Stephen havluyu arkadan

sardı, elleriyle de kızı sardı. Hizmetçinin havluyu tutan elleri yerine Stephen'in onu saran kollarını gören Sherry şokla kaskatı kesildi. Sonra hafifçe ona yaslandı, sırtı, kalçaları, bacakları adamın bedenine sıkıca temas ediyordu, elleriyle adamın ellerini sardı, yanağını çevirerek adamın gömleğine sürttü. Bu istemenin, duyarlılığın, aşkın sessiz bir göstergesiydi, ama gene de adam onu çevirdiğinde hafifçe titriyordu kız, tedirgin bir kararsızlıkla Stephen'e bakarak, "Sabahlığımı giyebilir miyim?" dedi.

Bu adama açıklanamaz biçimde garip gelen bir izin isteme şekliydi, ama işiri keyfini yavaş yavaş çıkartmaya kararlı olduğundan, gülümseyerek yanıtladı, "İstediğinizi yapabilirsiniz Lady Westmoreland." Sherry havluyu beline dolayarak duraksayınca Stephen kibarca arkasını dönüp yatak odasına gitti, bu tavrını pek dengeli bulmamıştı.

Bir dakika sonra Sherry odaya girince görüntüsü adamın dengesini alt üst etti. Havluya sarılmıştı, ama gene de üstünden sular damlıyor ve nefis görünüyordu. Örümcek ağı gibi beyaz dantel ve beyaz ipekten kısa kesimli geceliği içinde, erkeklerin düşlerini süsleyen, dünyevi olmayan, davetkar, ne çıplak ne tam olarak giyinik.. tehlikeli bir kadın, bir şeytan, bir melek gibiydi.

Sherry kendisine baktığında adamın gözlerindeki alevleri gördü. Claymore'da yaşadığı o geceden edindiği ipuçlarına göre ne olacağını biliyordu; şimdi, saçlarını çözmesini isteyecekti.

Orada öylece bilgisizliğinin farkında olarak çaresiz ve ürkek duruyordu. Hizmetçi küvete bu kadar lavanta atmasaydı bunlar olmayacaktı. İki hafta önce Stephen'in metresini gümüş aksamlı bir arabanın içinde Bond Street'te görmemiş olsaydı, belki Helene Devernay'i hatırlamak onu bu kadar kötü yapmayacaktı. Julianna Skeffington onu göstermiş, kim olduğunu söylemişti, ama Sheridan zaten onun kim olduğunu anlamıştı. Stephen'in metresi...yani artık Sheridan'la evli

olduğuna göre.. eski metresi her kadının yanında kendini sıradan ve sönük hissedeceği türdendi. Ve Sheridan da öyle hissediyordu.

Bu duygudan hiç hoşlanmıyordu. Stephen'in kendisini sevdiğini söylemesini istiyordu. Helene Devernay'i artık görmediğini söylemesini istiyordu. Şimdi belleği çalışıyor ve Helene Devernay'in bir benzerini çocukluğunda tanıdığını hatırlıyordu. Çok kısa, kırmızı bir elbise giymiş, saçına çiçekler takmış olan bu kadını bir gece kumarhanenin penceresinden bakarken Rafe'in kucağında görmüştü. Kadın Rafe'in saçlarını okşuyordu ve Sheridan kıskançlık duygusuyla sarsılmıştı, ama o duygu şimdi Helene'i Stephen'in kucağında düşündüğü zaman hissettiğinin yanında solda sıfırdı.

Şimdi henüz bitirmediyse güzel sarışınla ilişkisini bitirmesini isteyecek kadar yürekli olmak isterdi. Diğer yandan içgüdüsel olarak bunu, karısını, güzel sevgilisinden daha fazla isteyerek gerçekleştirmesinin daha başarılı olacağını düşünüyordu. Şu anda tek engel, Stephen onu yönlendirmeden nasıl kendisini istemesini sağlayacağını bilememesiydi. Claymore'da saçlarını açmasını istediğini hatırlayarak ellerini yukarı kaldırdı, "İster misin?" dedi.

Stephen dantel geceliğin iyice dekolte yakasından kızın göğüslerinin çıkmak üzere olduğunu fark etti. Ona doğru yaklaşarak, "Ne ister miyim?" dedi yumuşak bir tavırla.

"Saçlarımı açayım mı?"

Gene izin istiyordu. Kızın Claymore'da o geceki kaba davranışını anımsadığını anlayarak Stephen büyük bir pişmanlık duydu. Kollarını şefkatle kızın omuzlarına koydu, göğüslerinin pembe uçlarına bakmamaya çalışıyordu, "Ben açayım," dedi.

Sheridan biraz geri kaçtı. "Yok ben yapayım, istiyorsan yaparım..."

"Sheridan ne oldu. Nedir seni rahatsız eden?"

Helene Devernay beni rahatsız eden, diye düşündü

Sheridan."Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kuralları bilmiyorum."

"Ne kuralı?"

"Seni nasıl memnun edeceğimi bilmek isterdim," diye baklayı ağzından çıkardı sonunda. Gülmemek için büyük bir mücadele içinde olduğu Stephen'in yüzünden anlaşılıyordu. Kız yalvaran bir sesle, "Lütfen gülme..." dedi.

Stephen kollarının arasındaki güzelliğe baktı ve saygılı bir sesle.."Aman Tanrım..." dedi. Kız ciddiydi. Muhteşemdi, duyarlıydı, tatlı ve yürekliydi. Ve çok çok ciddiydi. O kadar ki şu anda yanlış bir yanıt, yanlış bir tepki, onu inanılmaz biçimde incitebilirdi. "Gülmüyordum sevgilim," dedi asık bir yüzle.

Anladığını ve itiraz etmediğini anlayınca adamın gözlerini arayarak giyim konusuyla işe başladı. "Nelere izin var?"

Elini kızın yanağına götürüp yanağını ve saçını okşayarak, "Her şeye izin var."

"Gol olabilir mi?"

Stephen'in önceki kadınlarla olan ilişkilerinin deneyimi bu gece hiçbir işe yaramıyordu. "Evet. Olabilir."

"Nedir o?"

Kollarını kızın bedenine doladı ve elleriyle hafifçe sırtını okşadı. "Bizim için gol olabildiğince birbirimize yakın olmamız ve her şekilde bunun keyfini çıkarmamızdır."

"Neden hoşlandığını ben nasıl bileceğim?"

Stephen konuşmadan aldığı zevkle neredeyse orgasm olacaktı. "Genelde sen bir şeyden hoşlanmışsan ben de hoşlanmışım demektir."

"Neden hoşlanırım bilmiyorum ki."

"Anlıyorum. O halde şöyle diyelim, bunu öğrenmek için zamanın var."

Adamın "bir gün" demiş olabileceğinden korkarak, "Ne zaman?"

Adam kızın çenesini yukarı kaldırdı. Sherry duyarlı dudaklarının bir sözcükle şekillendiğini gözledi, "Şimdi."

Sherry utanarak adamın bir şeyler yapmasını, ona bir yol göstermesini istiyordu ama Stephen yalnızca cennette olduğunu düşünerek onun gözlerinin içine bakmaktaydı. Onu öpmek üzere başını eğdi, dudaklarını son derece yavaş kızın dudaklarına sürdü, elini boynundan çıplak bedenine indirdi, kızın öpücüklerine karşılık vermek üzere kendisine daha da sokulduğunu hissetti. Stephen bundan hoşlandığını hissetti. Kız, gömleğinin açık yakasından elini korka korka adamın göğsüne koymaya çalışıyordu. Adam, "Gömleğimi çıkarmamı ister misin?" diye soran kendi sesini duydu.

Sheridan bunun kendi geceliğini de çıkarmasını gerektirecek bir başlangıç olduğunu anladı, ama nasıl olsa onun da çıkacağı belliydi. Başıyla onayladı ve Stephen onun isteğine uydu. Geri çekilerek gömleğinin düğmelerini çözüşünü izledi. Son düğme açılınca Stephen düğmeleri masanın üzerine koydu. Sonra gömleğinin önünü açıp çıkarttı, bir kadının bakışları önünde soyunmanın bu kadar erotik olabileceğini ilk kez fark ediyordu.

Sheridan, adamın adaleli kollarını, geniş omuzlu, siyah tüylü göğsünü hayranlıkla seyrediyordu. Elini kaldırdı, tam adamın göğsüne değdirecekken durdu, soran gözlerle adama baktı. Stephen başını eğerek onu yüreklendirdi, kızın bu saf keyfi onu gülümsetiyordu. Sherry elini adamın göğüs kafesine koydu, yavaşça parmaklarını açarak göğüs ucuna kadar elini kaydırdı, sonra diğer elini de ötekinin yanına koydu. Güzel, diye düşündü, ne kadar sert, adaleli, Yunan heykeli gibi. Kızın elleri yukarı doğru kayıp parmakları adamın küçük meme uçlarına dokununca Stephen'in kasları birden gerildi. Kız adamın ateş saçan bol kirpikli mavi gözlerine bakarak hemen durdu, "Hoşlanmadın?" dedi.

"Hoşlandım," dedi adam neredeyse haşin bir tavırla.

Düşünmeden, adama gülümseyerek, "Ben de," dedi Sherry.

"İyi," diyerek kızı elinden tutup yatağa götürdü.

Yatağa oturdu. Kızın da yanına oturduğunu görünce onu belinden tutup boğuk bir gülüşle kucağına yatırdı. "Devam et," dedi. Ve böylece Sheridan onun kollarını ve göğsünü keşfetmeyi sürdürdü, adamın ona dokunmasının hoş olduğunu söylemesi de onu fazla şaşırtmadı. Bir an sonra Sherry, Stephen'in ne demek istediğini anladı. Sen istersen ben de yaparım demekti. Bunun karşılıklı yapılabilmesi gerekiyordu, bir an sonra adamın büyük eli geceliğinin üzerinde göğsündeydi, göğsünü tamamen kavramıştı, Sheridan kalbinin atmaya başladığını hissetti. Sheridan da adamın göğüs uçlarıyla oynarken adamın kendi göğüs ucuyla oynayan uzun parmaklarına baktı, acaba kalbi adamın gerilen kasıyla aynı ritmde mi atıyordu. Titreyerek içini çekti, adamın eli, parmakları çapraz bağlı korsajının üzerinde duruyordu.

Stephen kararsız durdu, kendisi mi çıkaracaktı, onun mu çıkarmasını isterdi, yoksa olduğu gibi kalsın mıydı? Biraz sonuncusunu istemesini dileyerek bekledi ve kız iki elini boynuna dolayıp göğüslerini çıplak göğsüne dayayarak bu soruna bir çözüm getirince sonsuz bir mutluluk duydu. Stephen, kendisinin çözmesini istediğini ama bunu dile getirmediğini anladı.Saniyeler içinde bu karışık bağlantıyı çözdü ve elini açık korsajın içine daldırdı, göğüs uçlarını okşayark göğsünü tutuyor, ucun bir tomurcuk gibi kabardığını, ve kızın yumuşak göğsünün elini dolduracak kadar sertleştiğini hissediyordu....Ve ereksiyon durumu gittikçe artıyordu.

Stephen o anda deneyimlerinin ikisi içinde yararlı olabileceği gibi bir sorumluluk duygusuyla eğildi, dilini sert meme ucuna değdirdi, kızın derin iç çekişini hissederek meme ucunu ağzına aldı. Sheridan göğsündeki simsiyah başa baktı, göğsünden dizlerine kadar kıvılcımlar gidip gelirken o gür, güzel saçları okşamaya başladı. Adam aynı cömert ilgiyle diğer göğse yaklaştı.Sonra adamın dudakları göğüs ucunu ağzına alarak kapandı, kız derin bir iç çekişle adamın başını göğ-

süne iyice bastırdı, kendisini eritip yok eden duyguları adama aktaramadığı için çaresizlik hissediyordu.

Stephen bunu hissetmiş gibi onu alıp yatağa yatırdı, şimdi kızın başı yastıktaydı, kendisi de yanına uzandı. Sheridan adamın kollarının arasına girdi. Onun göğüs ucuna dokunuyor, çevresini ağzına alıyordu, bu arada Stephen ellerini kızın saçları arasında dolaştırarak ona bedeniyle oynama fırsatı veriyordu.

Stephen bu iş bitmeden ölecekmiş gibi hissetti.

Stephen onu daha rahat olduğu ve kızın bedenine daha rahat ulaşabileceği için yatağa yatırmıştı. Kızın ona bu yaptıklarını yapacağını hiç beklemiyordu. Tüm bedeninden arzu fışkırıyordu, kız eliyle bir aşağı bir yukarı göğsünü okşar, onu öperken, Stephen ona daha da sokularak yuttundu. Daha fazla dayanamayarak onu arka üstü yatırdı, korsajının kalın düşmelerini açıp, dantelli korsajı yana itti, gözlerini kapayarak rahatlatıcı bir nefes aldı. Korsajın altında bir şey yoktu, her şey ortadaydı. Bunu nasıl düşünemediğine şaşıyordu, Bunu neden beklemediğini bilmiyordu, Whitney'den bir armağan olmalıydı. Claymore'da oda karanlıktı bu yüzden karısının son derece düzgün, uzun bacakları, biçimli kalçaları, ince bir beli ve muhteşem göğüsleri olduğunu bilmiyordu. O gece rahat rahat sevişme planı bedeninin alarm vermesiyle tehlikeye giriyordu.

Sheridan onun dirseğinin üzerinde kalkıp kendisini seyretmesi ve sonra uzanıp gözlerini kapaması üzerine yutkundu ve kalbi duracak gibi oldu. Kusurlarını bilmesinin daha iyi olduğunu hissetti, böylece belki onları saklamanın bir yolunu bulabilirdi. Titrek bir sesle, "Benim neyim var?" dedi.

Adam inanamayarak, "Senin neyin mi var?" dedi. Gözlerini, önündeki muhteşem görüntüden çekerek kızın üzerine uzanarak onu öpmeye başladı. Canını acıtırcasına, "Senin neyin mi var?" diye yineledi. Elini belinin altından geçirip

onu iyice kendine çekti... "şu var ki... sen eşsiz birisin ve seni deli gibi istiyorum...."

Sözler de arkadan gelen öpücükler kadar baştan çıkarıcıydı. Kızın ağzını kendi ağzıyla sert bir biçimde açtı, dili kızın yarı açık dudaklarının arasından sokuldu. Sheridan'ın bedeni arzu kıvılcımlarıyla yanıyordu. Stephen kız yumuşakça inleyene kadar öptü, sonra dudakları tekrar kızın acıyan göğüslerini bulurken, eli kızın karnından aşağı doğru kayıyordu, daha aşağı iniyor, bacaklarının arasındaki yumuşak tepeciği kavrıyordu. Parmakları okşuyor, acıtıyordu. Ta ki Sheridan adama kenetlenerek bacaklarını açıp içine girmesine izin verene kadar.

Kız ıslanmıştı, adam yataktan kalktığında yatak aynı yatak değildi sanki, üşüdü ve kendini yalnız hissetti. Gözlerini açtığında Stephen elleri belinde yatağın yanında duruyordu. Sonra adam gene ona geldi ve sihir yeniden başladı. Bu kez her şey daha sıcaktı ve Sheridan kendini tümüyle verdi. Büyük bir istekle titreyerek adama yaklaştı.

Stephen açlıktan yarı çıldırmış gibiydi. Kızın kalçalarını iki eliyle tutmuş kızı kendine çekiyor çekiyordu. Sonra dizini kızınkilerin arasına sokup bedeniyle onu arayıp buldu. Kalçalarını kaldırıp içine kaydı. Kızın tırnakları sırtına batarken kendini ona açışını ve içerde sarıp sarmalayışını bir yokolma duygusuyla hissetti. Kız tek dizini havaya kaldırmış ona yardım ediyordu, adam bir kez daha ikisini de yavaşlatmayı denedi. Bir eliyle kızın kalçasını kavramış olarak diğer eliyle kızın yüzünü göğsüne bastırdı, sonra her hareketten sonra belirsiz bir şekilde tempoyu artırarak kızın içinde girip çıkmaya başladı ve Sherry yumuşak dudaklarını ona yapıştırıp kalçalarını onunkiyle birlikte hareket ettirmeye başlayınca kendini kaybetti.

Sheridan kulağının yanında adamın kalbinin gürlediğini ve bedeninin uçmaya başladığını hissetti, adama ulaşıp ona iyice kenetlendi. Evren ikiye ayrılıyormuş gibi bir hisle hıçkırır gibi, "Seni seviyorum," diye bağırdı. Stephen onu sırtüstü yatırdı, çılgınca öperek elleri kızın yastığın yanındaki ellerini bulurken kalçalarıyla daha da derinlere daldı. Parmaklarını kızın parmaklarından geçirerek onu sıkı sıkı tuttu.

Evren bir zevk patlamasıyla sarsıldığında, Sherry hıçkırır gibi, haykırır gibi inlediğinde elleri bu durumdaydı. Sherry yaşamının içine pompalandığını hissediyor, adamın eli elini sıktıkça patlamanın gücüyle bedeni sarsılarak titriyordu.

Stephen zorla kendine gelmeye çalıştı, ellerine dayanarak kızın üzerinden ağırlığını kaldırdı ve gözlerini açmaya çalıştı. Saten bukleleri müthiş bir özgürlükle yastığa dağılmıştı tıpkı bir gün olacağını düşlediği gibi ve eli kızın elini tutuyordu.

Eli kızın elini tutuyordu...

Mutluluk, haz, saygı, dehşet karışımı bir duyguyla, biraz önce kendisini arzunun ölçüsüz derinliklerinde, mutluluğun hesapsız yüksekliklerinde gezdiren kadına baktı.Gözlerini açmaya çabalıyordu, gülümsemeye, onu sevdiğini söylemeye çalıştı ama yastığın üzerinde birbirlerine kenetlenmiş ellerine bakarken göğsü sıkışıyor, boğazını bir yumru tıkıyordu.

Böyle bir durumda şimdiye dek hiçbir kadının elini tutmamıştı.

Bunu düşünmemişti bile.

İstememişti.

Şu ana kadar.

Sheridan adamın elinin elini daha da sıktığını ve sezgisel olarak yakışıklı yüzünde o yumuşak ifadeyle nereye baktığını hissetti. Paylaştıkları ihtirasın verdiği yorgunlukla, sağ elini zorla adamın ensesinden çekti ve onun ulaşabileceği şekilde yastığın üzerine başının yanına koydu. Stephen'in uzun parmakları kızın bileğinden kayarak onun uzun parmaklarıyla birleşti ve böylece iki elini kavradı. Eğildi, kızı dudaklarından öptü, bedenleri birleşti, elleri birleşti. Stephen gözlerini kapadı, yutkundu, ona ne hissettiğini söylemek istedi, böyle duygular olduğunu hiç bilmediğini ama çok taze yaşanmış

duygulardı ve kendisi hâlâ nefes nefeseydi. Diyebildiği tek şey..."Sen gelinceye kadar....."

Sherry anladı. Adam bunu hissetti çünkü elleriyle adamın ellerini sıktı ve dönerek o parmakları öptü.

Sonuç

Montclair'de, bir zamanlar Avrupa saraylarını süsleyen eşyaların, servetinin ve pozisyonunun sağladığı tüm imkanlar içinde otururken, Stephen Westmoreland, ipek kaplı duvarlardaki yaldızlı çerçevelerde duran atalarının portrelerine baktı ve iki günlük karısıyla yalnız kalabilmek için çektiği sıkıntıyı acaba onlar da çekmiş midir, diye düşündü.

Şöminenin üzerinde, simsiyah bir savaş atının üzerinde elinde siperli miğferi, pelerini arkasında dalgalanarak ilk Langford Kontu'nun resmi vardı. Şatosunda yeni evlendiği karısıyla kendisine rahat vermezlerse, şövalyelerini zindana atacak bir tipi vardı.

Karşı duvarda iki şövalyesiyle birlikte ateşin önünde duran ikinci Langford Kontu'nun resmi vardı. Yanında halı dokuyan kadınların arasında karısı duruyordu. İkinci Kontun babasından daha çağdaş bir duruşu vardı. O belki şövalyelerini ıssız bir beldeye yollar, sonra aradaki köprüyü yıktırırdı.

Atalarını incelemeyi bırakarak daha keyifli bir uğraş buldu, karşısında oturan karısını incelemeye başladı. Annesi, ağabeyi, Whitney ve Nicholas DuVille çevresini sarmışlardı. O sırada aklından onu çenesini kaldırarak öpmek geçiyordu. Diğer eliyle limon rengi elbisesinin omzunu tutuyor, eliyle çekerek göğsünü avcunun içine alıyor, öpücüğü derinleştiriyordu. Omuzunun kenarından öperek ilerliyor, öpmek istediği meme ucunu bulurken Nicholas DuVille'in anlayan ve alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Bir oğlan çocuğu gibi kızarmak üzereydi ki, bir gün önce sürgünden geri çağırdığı Hodgkin içeri girerek Stephen'in yanına geldi, "Özür dilerim Lordum," dedi. "Ama konuklarınız var."

Stephen kendisinin uygun mahzenleri olmadığından gelen konukları göle atmasını, sonra konağın kapılarını demir parmaklıklarla kapamasını söyleyecekti ki, sıkıntılı bir tavırla, "Kimmiş onlar?" dedi.

Hodgkin sesini alçaltarak kulağına fısıldadı. Durumu açıklayınca Stephen Amerika'dan gelen Matthew Bennett'ı görmesi gerektiğini, yanında bazı kişileri de getirmiş olabileceğini düşündü. Konuklarına "Özür dilerim," dedi ama onlar Sherry'nin ev düzeniyle ilgili kararlarıyla öyle meşguldüler ki, bunu duymadılar bile. Her nasılsa karısı fark etti. Büyük bir evin yönetimiyle ilgili önerileri dinlemeyi bırakarak, kendisinin de onunla yalnız kalmak istediğini anlatan bir bakışla gülümsedi.

Stephen daha çalışma odasına varmadan Matthew Bennett açıklamalarına başlamıştı. "Zamansız geldiğim için özür dilerim Lordum," dedi. "Uşağınız yeni evlendiğinizi, konuk kabul etmediğinizi söyledi ama Amerika'ya giderken Bayan Lancester'ın akrabalarının yerini tespit etmemi ve bir an önce onları İngiltere'ye getirmemi, onlara eşlik etmemi emretmiştiniz. Ne yazık ki Bayan Lancester'ın tek yaşayan akrabası... babası ben oraya ulaşmadan ölmüş."

"Biliyorum," dedi Stephen. "Burleton'a hitaben yazılmış bir mektup aldım, bu haberi veriyordu. Başka akrabası olmadığına göre kimi getirdiniz?"

Avukat kendini savunmak ister gibiydi, biraz da bezgin görünüyordu. "Bakın Bayan Lancester' e parayla eşlik eden biri varmış, Sheridan Bromleigh. Hemen Amerika'ya dönmesi gerekiyormuş. Bayan Bromleigh'den hiç haber alınamamış ve teyzesi... Bayan Cornelia Faraday, tüm İngiltere'de bir araştırma yapılması için çok ısrar etti. Bunun için ne size ne de bana güvenebildiği için, kendi olanaklarıyla benimle birlikte buraya gelmek için de çok ısrar etti."

Yalnız kalabildikleri iki gece içinde bir ara, Sheridan ona bir bakıma onu büyüten teyzesinden ve yıllar önce hiç habersiz ortadan kaybolan babasından söz etmişti. Şimdi öyle görünüyordu ki, Sheridan'a hiç beklenmeyen "bir evlilik hediyesi" verebilecekti.

Evde yeni bir konuk düşüncesi pek hoş olmasa da, Sherry'nin mutluluğu bunu dengeleyecekti. Stephen gülümseyerek, "Harika!" dedi.

Bennett yorgun bir ifadeyle, "Umarım Bayan'la tanışınca da aynı şeyi söylersiniz. Yeğenini bulmakta... oldukça kararlı."

Stephen, salonda birkaç dakika içinde halledebileceği bir sorunla karşı karşıyaydı. Avukata gülümseyerek, "Bunu müthiş bir hızla halledebilirim," dedi. "Bayan Bromleigh'in nerede olduğunu biliyorum."

Bennett, "Şükür Tanrım," dedi. "Çünkü dört yıldır kayıp olan Bayan Bromleigh'in babası ben Amerika'dayken geri döndü. O ve arkadaşları çok üzgünler, kızın onlara sağ salim dönmesi için her şeyi yapmanız gerektiği konusunda da kararlılar."

"Bayan Bromleigh çok emin ellerde. Yalnız onlara dönmesi söz konusu değil."

"Neden?"

On dakika önce Stephen Sherry'le yalnız kalmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Şimdi onu kimin beklediğini öğrendiğinde yüzünün alacağı ifadeyi, hatta Matthew Bennett'ın olayların çözülüş şeklini gördüğünde yüzünün ifadesini görmek istiyordu. Büyük bir mutlulukla avukatı salona aldı, Hodgkin'i de konuklara gönderdi. Matthew Bennett kendine uygun bir yer bulurken şöminenin yanına manzarayı en iyi görebileceği bir yere geçti. Kiliseye gitmek için Sherry'ye neler söylediğini gülerek anlatan DuVille'in sözünü keserek, "Sherry?" dedi. "Konukların var."

"Kim?" diye sorarken kızın yüzünde keşke olmasa gibi bir ifade vardı. Stephen'den Hodgkin'e bakarken orta yaşlı, yakışıklı bir adam sabırsızlıkla salona girdi. Arkasında kapı giri-

şinde, yüksek yakalı sade bir giysi içinde beyaz saçlı bir kadın duruyordu. "Sizi böyle rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüz ama kızım kayıp," dedi adam dobra dobra.

Stephen bakışlarını Sherry'ye çevirdi. Kız duyduğu ses üzerine oturduğu yerde dönmüş, şimdi yavaş yavaş ayağa kalkıyordu. "Baba..." diye fısıldadı ve adamın başı ona döndü. Sherry olduğu yerde donup kaldı, gözleri sevgiyle adamın üzerinde gidip geliyor, kımıldarsa yok olacak bir serapmış gibi bakıyordu ona. "Baba..."

Cevap olarak adam kollarını açtı ve kız onun kollarına adeta uçtu.

Bu duygu seli içinde Stephen onları baş başa bırakmak için bakışlarını başka yöne çevirdi, biraz sonra baktığında ailenin diğer fertleri ve DuVille'in de aynı şeyi yaptığını gördü.

Sherry ağlayarak ve babasının yüzünü avuçları içinde sallayarak, "Nerelerdeydin?" dedi. "Öldüğünü sandık."

Adam sessizce orada öylece duran odadakilere özür diler gibi bakarak utançtan çok nefretle, "Hapisteydim," dedi. "Arkadaşın Rafe'le birlikte bahiste kazandığımız bir at çalıntıymış. Onunla birlikte yakalanınca asılmadığımıza şükrediyoruz. Cornelia Teyzen bu kart oyunlarının bir gün başıma dert açacağını hep söylerdi."

Ve kapı ağzındaki kadın, "Ve haklıymışım," dedi.

"Neyse ki hâlâ çiftlik işlerinden anlayan hatta onun hatırına Squire Faraday'le barışmaya bile razı olan emekli bir kumarbazla evlenmeye fazla itiraz etmedi."

Babasının bu sözlerini duyan olmadı, Sherry çoktan kapıdaki kadına ulaşmış, gülüyor, onu kucaklıyordu.

Görgü kurallarını hatırlayan Sherry onları Stephen'le tanıştırıyordu ki babası, "Seni görmek isteyen biri var Sherry, dedi. Bakışlarını gururlu bir tebessümle kızının üzerinde gezdirerek, "Hoş seni tanır mı pek emin değilim," diye ekledi.

Rafe'in gülümseyen sesi kapıdan duyuldu, elinde gitarıyla kamp ateşinin yanında ne kadar rahatsa aynı rahatlıkla bu

İngiliz salonuna girdi, Sherry'nin hatırladığından daha yakışıklıydı.

Derin, kucaklayan sesiyle, "Selam *querida*," dedi.

Şöminenin yanındaki Stephen gerildi, ama sonra daha beteri oldu, karısı kendini başka bir adamın kollarına attı ve adam onu sırım gibi bedeniyle şok edici bir biçimde sıkı sıkı sararak yukarı kaldırdı ve onu döndürdü döndürdü. Rafe muzipçe, "Sana verdiğim evlilik sözünü yerine getirmeye geldim," dedi.

Bayan Charity, "Aman Tanrım!" diyerek Stephen'in ciddi yüzüne baktı.

Yaşlı düşes oğlunun kötü şeyler vehmeden kısık gözlerine baktı, "Yandık!" dedi.

Whitney, tıkanır gibi fısıldadı, "Ne demek istiyor?"

Kocası, "Bunu düşünmeye korkuyorum," dedi.

Nicholas DuVille koltuğunda geriye yaslandı, muzipçe bakarak izliyor, hiçbir şey söylemiyordu.

Rafe onu yere bırakarak tepeden tırnağa süzdü, "Hemen evlenebilir miyiz *querida*? Hapisteki uzun günlerimi hep küçük havucumu düşünerek geçirdim," diye takıldı.

Rafe'in ciddi bir niyetle yaklaşır gibi bir tavır takındığı kişi, elini dudaklarına götürdü ve takma adıyla ilgili uyardı onu: "Senden rica ediyorum kocamın yanında bana böyle hafif sıfatlar kullanma." Sonra Stephen'e sıcak bir gülüşle bakarak öteki adamın koluna girdi. Onu Stephen'e doğru götürerek, "Kocam benim saçlarımı çok özel buluyor," dedi.

Bu sözler üzerine Rafe, babası ve teyzesi şöminenin yanındaki adama gözlerini çevirdiler. Sherry alelacele onları tanıştırdı.

Stephen bir anda kendisini üç kişinin sıkı teftişi altında buldu. İçinde bulundukları konağın sahibi oluşu, Langford Kontu oluşu, hatta kendisinin yanında Sherryye aşırı ilgi gösteren, hiçbir dişinin karşı koyamayacağı, yetmiş yaşın altındaki tüm kadınlar için tehlike oluşturan, son derece yakışıklı

Rafael Benavente'ye bir iyilik düşünüp düşünmediği onları hiç ilgilendirmiyordu.

Böyle bir kararı ertelemeye karar vererek elini Sherry'nin beline doladı, kızı sahiplenircesine kendine çekti ve kendisini karşısındakilerin bakışlarına teslim etti. Biraz sonra babası, "Mutlu musun sevgilim?" dedi. "Kıvrılmış Uyuyan Köpek'e seni bulup geri getireceğime söz verdim. Mutlu olduğunu bilmesi gerekiyor."

Sherry alçak sesle, "Çok mutluyum," dedi.

Teyzesi, "Emin misin?" diye araya girdi.

Sherry, "Tamamiyle eminim," diyerek onu rahatlattı.

Rafael Benavente durumu biraz daha tarttı, sonra Stephen'e elini uzattı, "Sherry sizi bu kadar sevdiğine göre harika, çok farklı biri olmalısınız," dedi.

Stephen da ona bir silah seçmesini söylemek yerine en iyi konyaklarından birini sundu. Rafael Benavente'nin olağanüstü akıllı ve seçkin biri olduğu belliydi. Bir gece için onu evinde konuk etmekten mutluluk duyacaktı.

O gece geç saatlerde bedeni tatmin olmuş, içinde sessiz bir mutlulukla Sheridan'ı kolları arasında tutarken bunu ona da söyledi.

Karısı başını kaldırdı, ellerini göğsünde gezdirmeye başladı, bu uykulu keşfe çıkış Stephen'ın bedeninde dramatik bir etki başlatıyordu ki karısı, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Gücünü, nezaketini seviyorum. Aileme bu kadar iyi davrandığın, Rafe'e ilgi gösterdiğin için seviyorum."

Kızın eli aşağı kayarken Stephen gülerek ve inleyerek istedikleri kadar kalabileceklerini söyledi.

People dergisinin "Yüreğin Kraliçesi" adını verdiği, New York Times'ın bir numaralı yazarı Judith McNaught, 1944 yılında Amerika'da doğdu. Daha önce radyoda program yapımcılığı yapan ünlü yazar, 1978 yılında yazmaya başladığı aşk romanlarıyla büyük bir hayran kitlesi oluşturdu. Genelde tarihi aşk romanları yazan ve öykü kurmadaki ustalığıyla tüm eleştirmenlerden tam not alan McNaught'un otuza yakın romanı ve bu alanda kazandığı dört ödülü var. McNaught hâlen Houstan'daki evinde eserlerini yazmaya devam ediyor.